

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FIRST IN A NEW SERIES

New York Times Bestselling Author

MARIE FORCE

*All You Need
Is Love*

A
GREEN MOUNTAIN
ROMANCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

***New York Times* çoksatanı McCarthys of Gansett Island serisi için
övgüler**

"Gansett Adası'nın McCarthy'leri ile Marie Force sizi gerçek aşkın ve sonsuza dek mutlu olmanın gücüne inandırıyor. Tekrar ve tekrar."

-Carly Phillips, *New York Times* çok satan yazarı

"Bu çok seksi bir hikâye. Evan ve Grace ile takıldığınızda siz de Gansett Adası'nda kalmak isteyeceksiniz!"

-*USA Today*

"Bu da çok güzel yazılmış bir aşk hikâyesi. Sizi içine çekiyor ve okumayı bitirdikten sonra da sizinle kalıyor."

-*Guilty Pleasures Kitap Yorumları*

"[Force] hızla en sevdiğim romantik dizi yazarlarından biri haline geliyor."

-*Lisa's Reads*

"Her zaman olduğu gibi Force'un kaleminden harika bir eğlence çıkıyor. Force, *Aşk Mevsimi* ve tüm Gansett Adası serisiyle tam on ikiden vuruyor."

-*Ravishing Romances*

"Bayan Force sizi adasına ve adada yaşayan tüm ilginç ve tatlı karakterlere aşık etme yeteneğine sahip. . . [Harika bir seri!]"

-*Joyfully Reviewed*

OceanofPDF.com

ALL YOU NEED IS LOVE

Marie Force

BERKLEY SENSATION, NEW YORK

OceanofPDF.com

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA)
LLC tarafından yayımlanmıştır
375 Hudson Street, New York, New York 10014

ABD - Kanada - İngiltere - İrlanda - Avustralya - Yeni Zelanda -
Hindistan - Güney Afrika - Çin

penguin.com

Bir Penguin Random House Şirketi ALL

YOU NEED IS LOVE

Bir Berkley Sensation Kitabı / HTJB, Inc. ile yapılan anlaşmayla
yayımlanmıştır.

Telif Hakkı © 2014 HTJB, Inc.

Marie Force'un *I Want to Hold Your Hand* adlı kitabından alıntıdır telif
hakkı © 2014 HTJB, Inc. tarafından alınmıştır.

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler,
farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür
yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir
bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmayarak, taramayarak veya
dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

izin almadan. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Berkley Sensation Books, The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır.

BERKLEY SENSATION® Penguin Group (USA) LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

"B" tasarımı Penguin Group (USA) LLC'nin ticari markasıdır.

Bilgi için, adres: The Berkley Publishing Group, Penguin Group (USA) LLC'nin bir bölümü,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ISBN: 978-0-425-26676-2

e-Kitap ISBN: 978-1-101-63635-0

YAYINCILIK GEÇMİŞİ

Berkley Sensation kitlesele pazar baskısı / Şubat 2014

Karlı Kulübenin kapak fotoğrafı © topora/Shutterstock; Karda çift © oliveromg/Shutterstock; Green Mountain logosu © Mike McDonald/Shutterstock.

Kapak tasarımı George Long'a aittir.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir

Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Sürüm_1

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[McCarthys of Gansett Island serisi için
övgüler](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Kopya hakkı](#)

[YAZARIN NOTU](#)

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)
[BÖLÜM 16](#)
[BÖLÜM 17](#)
[BÖLÜM 18](#)
[BÖLÜM 19](#)
[SONSÖZ](#)

[Okuyucu Mektubu](#)
[ELİNİ TUTMAK İSTİYORUM'dan alıntı](#)
[BÖLÜM 1](#)

[*Oceanof PDF.com*](#)

YAZARIN NOTU

Vermont'a ve yeni Yeşil Dağ serime hoş geldiniz! Birkaç yıl önce, *NBC Nightly News*'de Brian Williams'ın günlük programını izlerken Anne Thompson'ın Vermont Country Store ve onu işleten aile hakkındaki programını gördüm. Eski moda bir taşra mağazası işleten bir aile fikri hemen ilgimi çekti. Kocam eve geldiğinde ona "Vermont'a gidiyoruz!" dedim.

Neyse ki o da memnuniyetle kabul etti ve birkaç hafta sonra Yeşil Dağ Eyaleti'ni keşfetmek üzere yola çıktık. Bölgeden, Vermont Country Store'dan ve Vermont'taki o hafta sonu boyunca deneyimlediğimiz her şeyden tamamen büyülenmişim. Kocam, Weston, Vermont'taki ilk mağazada iki yüz dolar harcadıktan sonra Rockingham'daki ikinci mağazaya gidip tamamen farklı ürünlere iki yüz dolar daha harcamayı nasıl başardığımı konusunda benimle dalga geçti. Vermont Country Store'u ziyaret etmek harika bir deneyim ve mağazaya şahsen ya da vermontcountrystore.com adresinden online olarak göz atmanızı tavsiye ederim.

Vermont'a daha önce birkaç kez gitmişim ama orada çok fazla zaman geçirmemişim. Sonuç olarak, Vermont'u olabildiğince otantik kılmak için çok fazla araştırma yapmam gerekti. Böylesine şaşırtıcı derecede güzel bir yerde zaman geçirmenin kesinlikle bir fedakarlık olmadığını söylemek yeterli. Manzarayı ve doğayı kesinlikle çok seviyorum.

Dağları, insanları, şirin küçük kasabaları ve ilginç yaşam kesitleri burayı çok özel bir yer haline getiriyor.

Butler kasabasının Kuzeydoğu Krallığı'nın neresinde olduğunu merak ediyorsanız, cevabım buranın eyaletteki çok çeşitli küçük kasabaların bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş hayali bir yer olduğudur. Ziyaret ettiğim kasabaların birçoğunun parçaları Butler'da ortaya çıkıyor, bu nedenle Vermonlular Butler'da memleketlerinden bir parça bulabilirler.

Araştırmama Vermontlu olan ya da bir dönem orada yaşamış olan bazı okuyucularımın yardımları da destek oldu. Facebook üzerinden yaptığım anketi yanıtlamak isteyen Vermontlular çağrısına yanıt veren Diane Nabel, June Claughton, Elysa Blumenthal, Kristin Ells, Terry Langlois, Brent H. Curtis ve Leslie Temple'a teşekkür ederim. Onların katkıları ve görüşleri çok yardımcı oldu. Nebraska Knoll Şeker Çiftliği'nin ortak sahibi Audrey Coty, asistanım Julie ve bana güzel evinde unutulmaz bir sabah yaşattı. Teşekkürler Audrey!

Profesyonel hayatım boyunca birçok karmaşık web sitesinin yapımında yer aldığım için ben de "şanslıydım". Ancak, Pawtucket, Rhode Island'da bir web sitesi şirketi olan Embolden'in işletme müdürü olan sevgili arkadaşım Mary Harrington, yüklenici tarafında benim için bazı boşlukları doldurmaya yardımcı oldu. Çok teşekkür ederim, Mary!

Asistanım Julie Cupp Vermont'ta harika bir üç gün planladı ve *All You Need Is Love*'daki birçok sahne gezimizden ilham aldı, özellikle de Colton'ın şekerleme tesisine giden tepeye buzlu tırmanış, ki bunu yazmak gerçek hayatta deneyimlemekten çok daha eğlenceliydi! Yeni serimi kucakladığın ve işimi yürüttüğün için teşekkür ederim Julie, böylece yazarken yıllardır hiç olmadığı kadar eğlenebiliyorum.

Berkley'deki muhteşem ekibe - hepinizle, özellikle de sevgili editörüm Kate Seaver ile çalışmak büyük bir zevkti. Kate, üç bölüme şans verdiğin ve en iyisini umduğun için teşekkür ederim. Seninle çalışmak bir rüyaydı. Leslie Gelbman, kızlarımızı üniversiteye götürdükten sonra birbirimize bağlandık ve Berkley'de kendimi evimde hissetmemi sağladın. Susan Allison, Erica Martirano, Erin Galloway, Courtney Landi ve Katherine Pelz, Green Mountain serisi için duyduğunuz heyecan bana çok ilham verdi ve serinin geri kalanını sizin yardımınızla hayata geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Zayıf yıllarımda yanımda olan, deneysel yıllarımda sakinliğini koruyan ve iyi zamanlarımda benimle birlikte kutlama yapan ilk kişi olan menajerim Kevan Lyon'a çok özel bir teşekkür. Sen en iyisisin Kevan ve deliliğin ortasında aklımı başımda tutmak için yaptığın her şey için minnettarım.

Harika arkadaşlarıma, ister sizi uzun yıllardır şahsen tanıyor olayım, ister kitaplarım aracılığıyla tanışmış olayım, kariyerime verdiğiniz destek için teşekkür ederim. Belki bir kitabımı ya da hepsini satın aldınız ama her iki durumda da bana tahmin edemeyeceğiniz kadar çok yardım ettiniz ve her birinize minnettarım. Harika beta okuyucularım Ronlyn Howe, Kara Conrad ve Anne Woodall'a özel olarak teşekkür ederim, onlar her şeyi ilk okuyan ve "beni temizlemede" en iyiler.

Kocam Dan, çocuklarım Emily ve Jake ile köpeklerim Brandy ve Louie hayatımı tamamlıyor ve her adımında bana destek oluyorlar.

İnanılmaz derecede sadık bir okuyucu grubuyla kutsanmış durumdayım ve her gün sizin için minnettarım. Facebook ve Twitter'da, e-posta ve Skype sohbetlerinde ve imza günlerinde çok eğleniyoruz. Kitaplarımı bu şekilde kucakladığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Umarım Will, Cameron ve Abbott'ları seversiniz!

Serinin diğ er hayranlarıyla sohbet etmek isterseniz, Green'e katıldığınızdan emin olun Dağ Okuyucu

Grup

facebook.com/groups/GreenMountainSeries adresinden ulaşabilirsiniz. Spoilerlara izin verilen ve teşvik edilen bu kitap hakkında özel olarak konuşmak için facebook.com/groups/AllYouNeedIsLove1 adresindeki *All You Need Is Love* Okuyucu Grubuna katılın. Yeni kitaplardan haberdar olmak için marieforce.com adresindeki posta listeme katılın ve marie@marieforce.com adresinden benimle iletişime geçmekten çekinmeyin.

Okuduğunuz için çok teşekkürler!

xoxo

Marie

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Zor bir iş, kırk millik engebeli bir yol gibidir.

-Elmer Stillman'a göre İncil

"Don ka b a r m a s ı da neyin nesi?" Cameron, sevgiliden çok arkadaş olduklarını fark edene kadar kısa bir süre erkek arkadaşı olan Troy'a sordu.

"Aranıyor," dedi Troy, Manhattan'dan dünyanın öbür ucuna yaptığı uzun yolculuk boyunca ara sıra yaptığı gibi onu şımartarak.

"Eee?"

"Bu açıklamaları anlamak için jeoloji alanında doktora yapmam gerekiyor ama doğru okuyorsam, yolun altında su donduğunda ve kaldırım yukarı doğru kabardığında böyle oluyor."

"Görünüşe göre buralarda onlardan çok var. Her iki dakikada bir tabela var." Cameron'ın midesi, dün bu seyahati düşünerek satın aldığı pırıl pırıl kiraz kırmızısı Mini Cooper'ının direksiyonundaki parmaklarıyla birlikte gerildi. "Sence bir tanesine rastlarsam ne yaparım?"

"Sanırım gaza basıp zıplıyorsun?"

"Teşekkürler. Bu gerçekten çok yardımcı oldu."

Onun gürültülü esnemesi Cameron'ın kendi esnemesini bastırmasına neden oldu. Doğal Taconic'te beş buçuk saatlik yavaş bir yürüyüş olması gereken

Park yolu yedi gergin saate dönüşmüştü, çünkü az sayıdaki sürüş deneyiminin dağ yollarının kıvrımları ve dönüşleri için uygun olmadığı kanıtlanmıştı.

"Neredeyse vardınız mı? Yorulmaya başladım."

"GPS yirmi dakika daha diyor." Telefon bir anda bir dizi garip tıklama sesi çıkardı. "Troy? Troy? Alo? *Ugh!*" İş arkadaşları onu dağda cep telefonunun en iyi ihtimalle zayıf çektiği konusunda uyarılmışlardı ama o dünyanın parmaklarının ucunda olmadığı bir senaryoyu hayal etmeyi reddediyordu. Düşünmeye bile değmezdi.

Cameron akıllı telefonundan tekrar arama tuşuna bastı ve Troy'un sesli mesajına ulaştı.

En azından onu geri aramaya çalışıyordu.

Telefonu bıraktı ve araba sürmeye odaklandı. Don kabarması işaretlerine ek olarak, sık sık geyik geçidi uyarıları da tedirgin ediciydi. Geyikler söz konusu olduğunda yolun kuralları neydi? Yol hakkı kime aitti? Bu sorular ona gideceği yer hakkında daha yapması gereken çok araştırma olduğunu hatırlattı.

Telefon çaldığında, üzerine atladı. "Orada mısınız?"

"Buradayım."

"Güzel," dedi Cameron, onun sesini duymak rahatlatmıştı. "Burada resepsiyon berbat."

"Orada ne kadar kalman gerekiyor ki?"

"Eğer bizi işe alırlarsa, ki bu noktada bu çok büyük bir olasılık, umarım sadece bir hafta, belki iki. Babamın gönlünü alır, sonra da medeniyete geri dönerim." Cameron bu büyük işi almasının nelere bağlı olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu.

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedi tekrar esneyerek. "Şunu keser misin?"

"Özür dilerim."

Cameron daha önce hiç bu kadar karanlık bir yolda araba kullanmamıştı ve bir dönüşü kaçırıp uçurumun kenarından yuvarlanacağını hayal ediyordu. Direksiyonu sıkıca kavramaktan parmakları ağrıyordu. "Konuş benimle," dedi.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

On yıllık -tanımlamaya meydan okuyan- dostlukları boyunca güneşin altındaki her konuyu ele almışlardı. "Bilmiyorum. Bir şeyler düşün."

"Bana proje hakkında pek bir şey anlatmadın."

Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. "Green Mountain Country Store'un bir web sitesine ihtiyacı var. Duyduğuma göre, hâlâ yirminci yüzyılın başlarındaki karanlık çağlarda yaşıyorlarmış. Babam çoğunluk ortağıyla aynı okula gitmiş ve Yale mezunlar toplantısında karşılaşmışlar. Babam ona ne iş yaptığımı anlatmış ve olaylar birbirini takip etmiş."

"Yani bir şey don kabarmalarına ve geyik geçişlerine yol açtı."

Gerginliğine rağmen Cameron güldü. "Tanrım, Troy, ne *yapıyorum* ben? Burada mı?"

"Her zaman yaptığın gibi takım için bir tane al."

"Evet, sanırım." Babası onun zayıf noktalarından biriydi ve eski arkadaşıyla buluşmasını emrederek bundan sonuna kadar yararlanmıştı. Ama web sitesi geliştirme şirketi birkaç yıl önceki ekonomik krizin yaralarını sarmaya çalıştığından, vahşi doğada bir yürüyüş gerektirse bile her türlü yeni iş hoş karşılanırdı. "O kadar karanlık ki nereye gittiğimi zar zor görebiliyorum."

"Eller serbestten bahsediyorsun, değil mi?"

"Şu anda iki elim de ameliyatla direksiyona bağılı olduğı için, evet."

"Seni oraya ben götürmeliydim," dedi pişmanlık dolu bir sesle.

"Bu hafta mahkemen var." Arkadaşı Manhattan'da gelecek vaat eden bir avukattı ve Cameron onun başardıklarıyla gurur duyuyor ve şirketi için yaptığı pro bono çalışmayı takdir ediyordu.

"Yine de dün yukarı çıkabilirdik. Zamanında dönmüş olurdum."

"Çok naziksiniz ama bunu tek başıma yapmak istedim."

"Kendine kanıtlaman gereken bir şey mi vardı?"

"En son ne zaman araba kullandım? Ya da Manhattan'dan ayrıldım? Neredeyse otuz yaşımdayım ve düne kadar hiç arabam olmamıştı."

"Seninle gurur duyuyorum Cam. Hayır diyebilir ya da çalışanlarından birini gönderebilirdin. Bu işi kendi başına üstlenmeye karar vermen senin hakkında bir şeyler söylüyor."

Söylediklerinden etkilenen kadın gergin bir kahkaha attı. "Benimle ne kadar gurur duyduğunu bir hafta burada kaldıktan ve çirkin şehirden çekildikten sonra göreceğiz." Gözleri karanlık yoldan GPS'e kaydı. "Sadece beş dakika daha. Sanırım bundan sonrasını ben halledebilirim."

"Emin misin?"

"Olumlu. Bana eşlik ettiğın için teşekkürler." "Ne zaman istersen, ufaklık. Beni yarın arar mısın?"

"Yapacağım. Mahkemede iyi şanslar." "Teşekkürler."

Cameron aramayı sonlandıracak kadar uzun süre yere baktı. Dikkatini tekrar yola verdiğinde, büyük ve siyah bir şey yoluna çıkmıştı. Frene basarken sıktığı çenesinden bir çığlık kaçtı. Cameron'ın

Minik araba tehlikeli bir şekilde savruluyordu ve her an uçuruma yuvarlanacağından emindi.

Bunun yerine, arabanın hava yastıklarını   arak doğrudan taşınmaz nesneye çarptı. Her şey kararmadan önce gördüğü son şey bu oldu.

- - -

Cameron bilincini kaybettiğini düşünmüyordu. Daha ziyade, farlarını kaybetmiş ve bu da onu daha önce hiç deneyimlemediği bir karanlığa sürüklemişti. Hiç uyumayan şehirde, hiçbir zaman tamamen karanlık olmazdı. En azından bu şekilde. Farlarla birlikte ısıtıcı da gitti ve birkaç dakika içinde soğuktan ve yolunu kesen bir şeyle ıssızlığın ortasında yalnız kalma korkusundan titremeye ba  ladı. Yüzünü hava yastığına çarpması da yardımcı olmamıştı. Burnu acıyor ve gözleri sulanıyordu.

Telefonuna uzandı ve onu düşürmeyi başardı. Yerde ararken sonunda buldu ama a  tığında telefon çekmiyordu. "*  aka yapıyor olmalısın!*"

Gözlerini kısıarak yolunu neyin kestiğini anlamaya çalıştı ama kocaman siyah bir duvar gibi görünüyordu. Hava yastığını kenara itti ve anahtarı çevirdi. Motor yanıt olarak tıkladı ama dönmedi.

"Fantastik." Burada kimi aramış olabilirler ki? Otomobil kulübü hiçliğin ortasına çekici mi gönderiyordu? Tekrar denemek için telefonu a  ıyordu ki, kendisine doğru gelen farların parıltısı dikkatini çekti.

El yordamıyla kapıyı a  mayı başardı. Kendini arabadan dışarı zorlarken bacakları işbirliği yapmak istemedi, ayak bileğine kadar soğuk ve ıslak bir şeye battı. Be   yüz dolarlık tarçını düşünerek

Aylardır arzuladığı ve sonunda babasının hediye kartıyla aldığı süet botları görünce inledi.

Şimdi kısmen aydınlanmış olan büyük siyah duvarın diğer tarafında bir ses duydu.

"İyi misin Fred? Bir yerin acıyor mu?"

Duvar o güne kadar duyduğu en derin "möö" sesini çıkardı ve hareket etmeye başladı.

Eğer ayakları kötü bir şeyle kaplı olmasaydı, Cameron "duvarın" canlı olduğunu fark ettiğinde bir adım geri atardı. "Bu da ne..."

Yavaşça ormana doğru ilerleyen hayvanın uzaklaşması Cameron'ın farların silüetinde duran iri bir adam görmesini sağladı, kamyoneti arkasında ilerliyordu. Boyu 1.80'in üzerindeydi, omuzları genişti ve duruşu tehditkârdı - ya da ona öyle geliyordu. Aşırı aktif hayal gücünde oluşan *Teksas Testere Katliamı* imajını tamamlamak için tek ihtiyacı olan bir testereydi.

Vermont'ta testereli ya da baltalı katiller olup olmadığını merak etti. Buraya gelirken gördüğü ağaç sayısına bakılırsa, her iki aleti de bol bol kullanıyorlardı. Sağ tarafına bakarken, kamyonun farlarının aydınlattığı yeni arabasının parçalanmış önünü görünce nefesi kesildi. "Olamaz! *Benim arabam!*"

"Fred'e vurdun," dedi baltalı katil adayı.

Gözlerini bir zamanlar tertemiz olan arabasının önünden ayırmadan, "Fred kim?" diye sordu.

"Kasaba geyiği."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Kasabada bir *geyik* mi var?"

"Doğru," dedi, sanki böyle şeyler son derece normalmiş ve soruyu sorduğu için deli olan oymuş gibi.

"Arabam ne olacak? Arabama ne yaptığına bak!" "Bir mil kadar gerideki geyik geçidi tabelasını görmedin mi?"

"Bunu ve binlercesini gördüm ama bunun bir geyiğin yolun ortasında araba çarpabilecek bir yerde duracak kadar aptal olduğu anlamına geldiğini düşünmedim."

"Fred'e aptal mı diyorsun?"

Soğuk, ıslak çamur güzel botlarının içine sızarken Cameron çığlık atmak istedi. Bütün bu olanlar aptallığın da ötesindeydi! Gözlerini kapatıp SoHo'daki dairesine, her şeyin kendisi için anlamlı olduğu bir dünyaya geri dönebilmeyi diledi. Yolun ortasında duran bir "kasaba geyiği" kesinlikle mantıklı değildi.

Ayaklarını yapışkan maddeden çıkarmayı başarabilirse, yapacağı ilk şey topuklarını üç kez birbirine vurmaktır ve anında eve taşınmayı ummak olacaktı. Hey, Dorothy'de işe yaramıştı, değil mi? Tüm zamanların en sevdiği filmini düşünmek moralini düzeltti.

"Yaralandın mı?" diye sordu, neredeyse endişeli bir ses tonuyla. "Sanmıyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

"Butler'a."

"Yaklaştın."

"Biliyorum. GPS, Fred yoluma çıkmadan önce birkaç dakika uzaklıkta olduğumu söylüyordu." "Bana öyle geliyor ki sen ona çarptın, tam tersi değil."

"Bunu sigorta şirketine söyle," dedi, sigortasının geyik felaketlerini kapsayıp kapsamadığını merak ederek. Bu gerçekten oluyor olamazdı. Belki de Dorothy'nin gördüğü gibi bir rüyaya dalmıştı ve uyandığında

Yepyeni arabasının önünde ezilmesinden çok bir geyik için endişelenen *adama* gülüyordu.

"Fred kesinlikle daha iyi bir anlaşma yaptı," diye mırıldandı.

"Eşyalarını almak istersen seni kasabaya bırakabilirim."

Hayatı boyunca tehlikeli durumlardan kaçınan, evden bir kutu biber gazı olmadan çıkmayan, yabancılarla nadiren konuşan ya da sokaktaki insanlarla göz teması kuran Cameron, baltalı bir katil olabilecek bir yabancıyla arabaya binip binmemesi gerektiği konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Sonra çantasındaki biber gazı kutusunu hatırladı.

"Arabam ne olacak?"

"Nolan'a söylerim sizin için getirir."

"Nolan kim?"

"Kasabadaki garajı işletiyor."

"Oh."

Cameron sınırlı seçeneklerini düşündü ve güzü elinin altında olduğu sürece onunla şansını denemekten başka çaresi olmadığına karar verdi.

"Endişelenmeyin, bütün gece burada durup sizi bekleyebilirim." "Ben, um, ayaklarım sıkışmış gibi görünüyor."

"Sıkışmış mı?"

"Yolun her tarafındaki bu pislik *de* ne?"

"Bu çamur olurdu," dedi derin sesindeki ilk mizah ipucuyla. Hoş bir ses olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bir geyiği zavallı arabasından daha çok önemseyen birine ait olması çok kötüydü. "Vermont'ta çamur mevsimine hoş geldiniz."

"Çamurun bir mevsimi vardır. Bu her zaman daha da iyi oluyor."

Adam kamyonetine geri döndü ve bir an için kalbi duracakmış gibi oldu ve onu orada bırakmayı planladığını düşündü. Bunun yerine, New York'un en iyi polislerinin taşıdığı sopalara benzeyen uzun siyah bir nesne aldı ve ona doğru ilerlemeye başladı.

Kafasının içinde *Teksas Katliamı*'nın tehditkâr müziği çalarken Cameron'ın kalbi çarpmaya başladı. Eğer çamura saplanmamış olsaydı, çok daha az tehdit edici olan ormana doğru koşmak isteyebilirdi.

Baltalı katil güçlü bir el feneri açtı, ayaklarına doğrulttu ve şehvetli bir kahkaha attı.

"Bu kadar komik olan ne?" El fenerinden arta kalan parıltıda, eğer adam bu kadar kibirli olmasaydı dikkat çekici olabilecek yüzünü bir an için görebildi. Aklına gelen ilk kelime yontulmuştu. *Sağlam* ise ikincisiydi. Şu anda çok daha büyük sorunları varken ona daha yakından bakmak istediği için kendinden nefret etti.

Gilligan's Island'daki bataklık bölümü, ayaklarını artık hissedemediğini fark ettiğinde aklına gelmek için o anı seçti.

"Bunlar süet botlar mı?" diye sordu sonunda gülmeyi bıraktığında. "Evet, yani?"

"Bilgin olsun, süet botlar Vermont çamur sezonunda pek iyi sonuç vermez."

"Tavsiyen için teşekkürler, Cliff Clavin. Şimdi bana bu saçmalıktan nasıl kurtulacağımı söyleyebilir misiniz?"

"En hızlı yol botlardan çıkıp onları bırakmak olacaktır."

"*Bırakmak mı? Onlar beş yüz dolarlık botlar!*"

"Ah," dedi yüzünü buruşturarak. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama muhtemelen tamamen kayıplar."

Cameron buna inanmayı reddetti. Şehirdeki kuru temizlemecisi her şeyden her şeyi çıkarabilirdi. "Nereden geliyor bu?"

El fenerinin ışığını soluna doğru yönlendirdi, ışık heybetli bir tepeyi tırmanıyor, yamaçtan aşağı ve otoyol boyunca bir nehir gibi akan çamur yolunu izliyordu. "Kar eridiğinde çamur olur."

"Ne kadar büyüleyici."

"Aylarca yağın karın ardından çamur buralarda baharın müjdecisidir." El fenerini tekrar kızın ayaklarının dibine getirdi. "Peki ne olacak prenses? Botları mı kurtaracaksın yoksa kendini mi?"

"Tanrım, ne seçim ama."

El feneri, adamın göz devirmesini yakalamasına yetecek kadar aydınlatma sağladı.

En sevdiği botlarını kaybettiği için sinirli, soğuk ve öfkeli -yeni arabası olan katliamdan bahsetmiyorum bile- ilkinin fermuarını açmak için eğildi. "Bunları çıkarırken nereye basacağım?"

"Seni kamyonuma kadar bırakayım." "Ama eşyalarımı almam lazım." "Almak için geri geleceğim."

Arabasına karşı geyiği savunduğu için ondan nefret etmek istese de, onun bir tür yardımseverlik ve küçümseyici bir kibir gösterdiğini kabul etmek zorundaydı. Bunu unutamazdı.

"Peki." İkinci botun fermuarını açtı ve yumuşak sevimliliklerini Vermont çamur banyosuna terk etmeyi düşünmemeye çalıştı.

"Hazır mısın?" Adam onun önünde çömeldi ve Cameron botlardan çıkıp sırt üstü kayarak adamın üzerine çıktı. Adam onu zahmetsizce, sanki bir un torbasıymış gibi kaldırırken Cameron'ın ciğerlerinden bir nefes boşandı.

yüz otuz kiloluk bir kadın. Onu, bir fırının zeminine inen un çuvalının ustalığıyla sıcak kamyonunun ön koltuğuna bıraktı. Sert inişten sonra "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Sorun değil." Ayakları ısı güdümlü füzeler gibi, nispeten yeni kamyonetin gösterge panelinin altından gelen sıcak havaya doğru yöneldi. Hâlâ o koku vardı. *Fred* bunun önünde ezilirse ne hissederdı acaba?

Kadın daha sorusunu soramadan, adam "Arabadan ne istiyorsun?" diye sordu.

Kamyonun kabinindeki tepe lambasının aydınlattığı adama baktı ve nefesi ciğerlerinde sıkıştı. Onun yüzünü tanımlamak için doğru kelime *tutuklama* değildi. *Çok güzeldi*. Belirgin elmacık kemikleri, gür kirpikleri ve kendisine yöneltilmiş bir kızgınlıkla dümdüz olsalar da salyalarını akıtmak istemesine neden olan dolgun dudakları. Güçlü çenesine, tam da bir erkeğin çenesinin görünmesi gerektiği gibi, mükemmel miktarda kirli sakal serpilmişti. Örgü bir şapka taktığı için saçlarının ne renk olduğunu anlayamadı ama kaşlarının rengine bakarak açık kahverengi olduğunu tahmin etti. Uzun bir iç çekişten sonra ona baktığını fark etti.

"Her an olabilir," diyerek onu girdiği rüya halinden çıkardı.

Boğazını temizleyerek, "Çantama, telefonuma, GPS'ime ve bagajdaki iki valize ihtiyacım var," dedi.

"Başka bir şey var mı,
Majesteleri?" "Ne? Siz
sordunuz."

"Olduğun yerde kal." Cameron'ı onun asık suratlı tavrıyla baş başa bırakarak karanlığa doğru yürüdü. Tabii ki, adamın Cameron'ın yüzüne sahip olması onun şansıydı.

bir melek ve Ralph Kramden'in kişiliği. Kamyonetin derli toplu iç kısmına baktığında balta ya da testere izine rastlamayınca rahatladı.

Birkaç dakika sonra *bavulları* gürültüyle kamyonun arkasına indi. Adam kamyona bindi ve kadının çantasını ve elektronik eşyalarını ona doğru itti.

Cameron eşyaları garip bir hokkabazlıkla yakaladı ve mesajlarını kontrol etmek için otomatik olarak telefonuna tıkladı. Hâlâ servis yok. İnledi. "*Hadi* ama!"

"O şey burada pek işine yaramaz," dedi ondan beklemeye başladığı o küçümseyici ses tonuyla.

"Ben de öyle keşfettim." Arabasının arkasından gelen yanıp sönme sesi, yaklaşan arabaların çarpmamaları için dörtlüleri yaktığını gösteriyordu. En azından arka taraf sabaha kadar ön taraf gibi görünmeyecekti. Derinleşen çamurla desteklenen terk edilmiş botları, enkaz halindeki arabanın başında nöbet tutan oyuncak askerleri andırıyordu.

Vermont'a hoş geldiniz.

- - -

Kasabaya doğru yapılan kısa yolculuk garip bir sessizlik içinde geçti. Cameron ona olan kızgınlığını hissederek kasaba, eyalet ve Green Mountain Country Store hakkında bilebilecekleri hakkında sorular sormak yerine sessiz kalmayı tercih etti.

"Bir adın var mı?" diye sordu.

"Cameron."

"Bir kız için nasıl bir isim bu?"

Hemen saldırıya geçen Cameron ona ters ters baktı. "Bu ailemin bana verdiği bir isim ve Cameron Diaz ünlü olmadan çok önce de bu isme sahiptim."

"Kim?"

Şaşkınlık içindeki Cameron koltuğunda döndü. "Bana gerçeği söyle, uzaylılar tarafından mı kaçırıldım? Sorun değil. Bana doğruyu söyleyebilirsin. Bunu kabul edebilirim."

"Uzaylıları bilmem ama Cliff Clavin'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını da söyleyebilirim."

Cameron'ın ağzı açık kaldı. "*Cheers*'daki her şeyi bilen postacı mı? Seksenli ve doksanlı yılların en çok izlenen dizilerinden

biri mi?" "Demek benim her şeyi bildiğimi düşünüyorsun, ha?"

"Bununla gurur duyuyor gibisin."

"Mart ayında Vermont'ta süet çizme giymenin pek de parlak bir fikir olmadığını anlamak için çok bilmiş olmaya gerek yok."

"Cehaletimi bağışlayın ama buraya daha önce hiç gelmedim."

"Onca teknoloji kucağında duruyor ve sen çamurdan hiç haberdar olmuyorsun." Bir kahkaha attı.

"Hiç kimse size biraz çekilmez olabileceğinizi söyledi mi?"

Bir kaşını kaldırarak ona sırtıttı. "Sadece biraz mı? Hedefimin gerisinde kaldım."

Öfkeden çılgına dönen Cameron, yolcu penceresinden dışarı bakmak için yana kaydı. "Söylediğim bir şey yüzünden mi?"

İnanamayarak başını salladı. Bu adam çok fazlaydı. "Adın ne senin?"

"Will Abbott."

Bu onun dikkatini çekti. "Lincoln Abbott ile bir akrabalığınız var mı?"

"Bu benim babam olmalı. Onu nereden tanıyorsun?"

"Aslında onu tanımıyorum. Henüz tanımıyorum. Yarın onunla buluşacağım." "Ne amaçla?"

"Mağazası için bir web sitesi kurmak."

"*Lanet olsun!*" Will elinin topuğunu direksiyona vurdu. "Ona inanamıyorum! Ona istemediğimizi söyledik!"

"Biz mi?" Cameron sesinin titremesini engellemek için çaba sarf etti. Bu bitmek bilmeyen gün hiç sona erecek miydi? "Kardeşlerim ve ben. Biz onun ortağıyız."

"Ah." Şirketin bir web sitesi olmadığı için internette şirket hakkında çok az bilgi bulmuştu ve şehre vardığında sıfırdan başlamayı planlamıştı.

"Tahmin edeyim, sizi işe alırken çocuklarının bir web sitesine karşı oy kullandığından hiç bahsetmedi."

"Hayır, o konu açılmadı."

"Bu çok tipik. Büyük fikirlerinden birini bize getiriyor, biz ona ilgilenmediğimizi söylüyoruz ve o yine de bunu yapıyor."

"Eğer siz ortaksanız, o bundan nasıl kurtuluyor?"

"Çünkü yüzde elli çoğunluğa sahip. Diğer yüzde elli ise onumuz arasında paylaşıyor. Beşimiz onun dükkânı işletmesine yardımcı oluyor ve diğerlerine vekâleten oy kullanıyoruz. Diğer beşimiz de mağazaya çeşitli ürünler sağlıyoruz."

"On kişi misiniz?"

"Ben on kişiden biriyim."

"Ailenizde *on* çocuk mu var?" "Evet, yani?"

"Ailesinde dörtten fazla çocuğu olan birini hiç tanımadım."

"Artık on tane olan birini tanıyorsun."

Tek çocuk olan Cameron, dokuz kardeşle büyümenin nasıl bir şey olabileceğini anlamaya çalışıyordu. "İsimleri ne?"

"Kardeşlerimin isimlerini mi öğrenmek istiyorsun?" diye sordu, sanki bu hayatında duyduğu en aptalca soruymuş gibi.

"Evet, sanırım öyle. Eğer aile kavgalarınızın ortasında kalacaksam, karşımdaki insanları tanımam iyi olur."

"*Kavga* biraz ağır bir kelime ama tartışıyoruz. Hem de çok." İçini çekti ve direksiyonu daha sıkı kavradı. "Hunter ve Hannah en büyükleri. Onlar ikiz."

"On çocuk ve ikizler de mi?"

"İki set ikiz. Lucas ve Landon en küçükten ikinci.

Onlar tek yumurta
ikizleri." "Bu çok
havalı."

Cameron ona baktı, ailesine olan ilgisi karşısında şaşırılmış görünüyordu. Ama acı verici bir şekilde yalnız büyümüş olan Cameron için onunki gibi aileler sadece televizyon programlarında vardı ve bulabildiği her yerde bir aile arıyordu.

"Hunter ve Hannah'nın peşindeyim. Sonra Ella, Charlotte, Wade, Colton, Lucas ve Landon ve sonra da Max geliyor."

"Vay canına. Ne kadar çok
çocuk var." "Evet."

"Annen akıl hastanesinde mi?"

Kahkaha atması onu şaşırttı. "Hayır. O her şeye katlanır. Onun kadar sessiz ve verimli biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Her zaman kolay görünmesini sağladı."

"On çocuğu nasıl kolay
gösterebiliyorsun?" "Bilmiyorum ama o
bir şekilde yaptı."

"Peki hangi beşi bu işe dahil?"

"Bunlar ben, Hunter, Ella, Charlotte ve Wade. Diğerlerinden birkaçı
mağazaya ürün sağlayan işlerde çalışıyor. Colton akçaagaç şurubu üreten
aile şekerleme tesisini işletiyor ve Max de ders aralarında ona yardım
ediyor. UVM'de son sınıf öğrencisi. Landon'ın ahşap işleme işi var ve
kasabadaki gönüllü itfaiye departmanını yönetiyor. Hannah mücevher
yapıyor. Lucas ailenin Noel ağacı çiftliğini yönetiyor ve Landon'a itfaiyede
yardım ediyor. Sanırım herkes bu kadar."

"Sadece meraktan soruyorum, sen ve kardeşlerin neden bir web sitesi
istemiyorsunuz?"

"Çünkü ihtiyacımız yok. Bu haliyle çok güzel bir işimiz var. Bir web
sitesi, uğraşmak istemediğimiz bir sürü sorunu da beraberinde getirecektir."

"Ne gibi?"

"Siparişleri yerine getirmek için insanları işe almamız, bir dağıtım
merkezi kurmamız, nakliyeyi çözmemiz gerekecek. Bir sürü baş ağrısı."

"Ama işinizi katlanarak büyütebilir."

"İşimizi büyütmek *istemiyoruz*. Bu haliyle gayet iyi." Kendine özgü
beyaz kuleli bir kilisesi, gönüllü bir itfaiyesi, kafe ve galerinin bir arada
bulunduğu şirin bir New England kasabasına girdi ve orada, her şeyin
ortasında Green Mountain Country Store vardı.

Karanlıkta fazla bir şey görmek zordu ama diğer binaların yanında
küçük görünüyordu ve şirin bir ön verandası vardı. Onu geçmişlerdi.

başka bir şey tespit edemedi.

Will arabayı Viktorya döneminden kalma büyük beyaz bir evin arkasındaki otoparka çekti. "Neredeyiz biz?"

"Şehirde misafir kabul eden tek yer olduğu için handa kaldığınızı varsayıyorum."

Cameron evde yazdırdığı onay mesajını çıkardı. "Amiral Frances Butler Oteli mi?"

"İşte bu kadar." Motoru durdurdu ve kamyonundan indi.

Neyse ki kuru kaldırıma çıktığında, adam bagajını arkadan getirmişti. "Bana siyah çantayı uzatır mısın? Koşu ayakkabılarım içinde."

Kızın işaret ettiği çantayı aldı ve kızın önüne bıraktı. "Elçiye zeval olmaz, biliyorsun," dedi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Beni işe aldığı için babana kızgın olman, bana karşı huysuz olman gerektiği anlamına gelmez."

"Babamın seni işe aldığını öğrenmeden çok önce de beni rahatsız ediyordun." "Çok çekicisin, değil mi?" diye sordu.

Spor ayakkabılar.

"Bana öyle söylendi."

"*Kim* tarafından?"

Kaşlarını ona doğru salladı. "Bilmek istemez miydin?" "Aslında, gerçekten istemezdim."

"Nasıl istersen," dedi omuz silkerek ve onu hanın arka kapısına götürdü. Adam yolu biliyor gibiydi, bu yüzden kadın da onu bir kapıdan geçerek takip etti.

bir dizi koridordan geçerek bankonun üzerindeki zili çaldığı resepsiyona ulaştı. Burası potpuri ve limon kokulu mobilya cilası gibi kokuyordu.

Yaşlı bir kadın, üzerinde ev ceketı, saçlarında bigudiler ve tombul yüzünde sıcak bir gülümsemeyle kapıdan içeri girdi.

"Merhaba Will. Ne güzel bir sürpriz. Bu gece seni buraya getiren nedir?"

"Merhaba, Bayan Hendricks. Size bir misafir getirdim. Cameron . . ."

"Ah," dedi yaşlı kadın, bir elini başının üzerine koyarak, sanki az önce bigudilerini hatırladı. "Çok güzel görünüyorum."

Will, "Her zamanki gibi bir resim kadar güzelsin," dedi.

"Will Abbott," dedi Bayan Hendricks, yüzü kıpkırmızı kesilirken, "ağaçtan kuş bile çıkarabilirsin."

Will, Cameron'a "Sana söylemiştim" dercesine kendini beğenmiş bir gülümseme gönderdi.

Cameron, Bayan Hendricks'e ödeme yapan bir müşterinin giriş yapmak için beklediğini hatırlatmak umuduyla boğazını temizledi. "Cameron Murphy. Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Hendricks."

Diğer kadın sonunda ona baktı ve nefesi kesildi. "Aman Tanrım! Yüzüne ne oldu senin?"

Cameron ellerini yüzüne götürdü, çarpma anını ve sonrasında burnunun nasıl acıdığını hatırlıyordu. "Ne?"

"İki siyah gözün var," dedi Bayan Hendricks. "Ve burnun ..." Cameron telaşla etrafta bir ayna aradı. "Peki ya burnum?"

Küçük lobide çerçeveli bir aynaya doğru yürüdü ve gördüğü şey karşısında çığlık attı. Burnu şişmişti ve gözlerinin altında koyu morluklar oluşmuştu. "Aman Tanrım!"

Will'in tezgâha yaslandığını ve Bayan Hendricks'in endişeyle baktığını görünce geri dönen Cameron

onunla yüzleşmek. "Neden bana söylemedin?" "Neyi söylemedim?"

"Yüzümün mahvolduğunu!"

"Belki de yüzüne bir şey çarptığını söylememe pek ihtiyaç duymayacağını düşündüğüm içindir."

"Hava yastığı yüzünden olmalı," dedi o zifiri karanlık anı hatırlayarak. Bayılmış mıydı? Will'le kendini toparlamaya çalışırken yüzündeki acıyı görmezden geliyordu ama şimdi bundan bahsettiklerine göre, burnu ısrarla zonkluyordu.

Will, "Hava yastığı boynundaki yanığı da açıklıyor," diye ekledi.

"Yanık mı?" Sesi tiz bir ciyaklamaydı. "Ne yanığı?"

Adam ona daha da yaklaştı ve kız onun açık hava kokusunu alınca kalbinin küt küt atmaya başladığına yemin etti. Adamın boynuna dokunan parmağı şok edici bir sıcaklık dalgası yarattı ve bacaklarının arasında bir karıncalanmaya yol açtı. Bu da neydi böyle?

"İşte." Will, sanki sıcak bir şeye dokunmuş gibi elini geri çekti ve o çok iyi yaptığı küstah kamburundan kurtulup doğruldu.

İkisi uzun ve hararetle bir an boyunca birbirlerine baktılar.

"Bir kaza mı oldu?" Bayan Hendricks bu yoğun konuşmayı bölerek sordu.

Will ciddiyetle, "Fred'e vurdu," dedi.

Bayan Hendricks bir elini geniş göğsüne götürdü. "Oh! O iyi mi?" Will, "Durumu hiç de kötü görünmüyordu," dedi. "İyi ki bir küçük araba."

"Yeni bir arabaydı!" Cameron, bu Allah'ın belası kasabada kimsenin onun sevimli küçük arabasının artık olmadığını umursayıp umursamayacağını merak ederek şöyle dedi

Çok güzel.

Bayan Hendricks sanki Cameron hiç konuşmamış gibi, "İyi olduğu sürece sorun yok," dedi. Sonra Cameron'a döndü. "İsterseniz sizin için Doktor Edwards'ı arayabilirim."

"Teşekkür ederim ama buna gerek yok." Cameron'ın tek istediği ılık bir banyo ve zonklayan burnu için bir buz torbasıydı.

"Nolan'ı arabası hakkında aramak için telefonu ödünç alabilir miyim?" Will sordu.

"Elbette." Bayan Hendricks ona taşınabilir telefonu uzattı ve o da hafızasından bir numara çevirdi.

Cameron check-in evraklarını tamamlayıp kredi kartını teslim ederken, Will de Nolan'a kaza hakkında bilgi verdi.

"Evet, zavallı Fred'e çarptı." Bir duraklama. "İyi görünüyordu ama emin olmak için sabah doktoru peşinden göndermek isteyebiliriz."

Cameron ona bakarak fısıldadı, "Araba. *Arabayı* hatırlıyor musun?"

Adam onun bakışlarına kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Şimdi, araba hakkında."

Sonunda, diye düşündü Cameron, Bayan Hendricks için imzayı atarken ve üçüncü kattaki odasının anahtarını kabul ederken.

Will telefonu Bayan Hendricks'e geri verdi. "Nolan bu gece arabayı getirecek, böylece yolda kimse çarpmayacak. Sabah ona haber vermemi söyledi. Garaj caddenin karşısında." Ön kapıyı göstererek. "Şu tarafta."

"Teşekkür ederim." Cameron kendini ona ve tüm güzelliğine bakmaya zorladı. "Yardımanız için minnettarım." Adamın gözlerinin açık kahverengi, neredeyse altın rengi olduğunu fark etti. Neden hem bu kadar muhteşem hem de bu kadar huysuz olmak zorundaydı ki?

"Eşyalarını yukarı çıkarmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Onu bir otel odasına kadar takip etmesi fikri, kadının içinde daha fazla karıncalanma hissi uyandırdı. "Bunu yapabilirim."

Ama daha kelimeler ağzından çıkmadan, adam çantalarıyla birlikte merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Bayan Hendricks'e hızlıca bir teşekkür eden Cameron onun peşinden koştu.

Üçüncü katta, bavullarını 18 numaralı odanın dışına bıraktı. O kadar ani durdu ki Cameron neredeyse onun geniş sırtına çarpacaktı.

Döndüğünde onu göğsünden birkaç santim ötede yakaladı ve alt katta aralarında cızırdayan farkındalık yeniden ortaya çıkmak için o anı seçti. Cameron daha önce başka birine dokunmak için böylesine güçlü bir ihtiyaç hissetmemişti. Bu dürtüyle hareket etmemek için ellerini yumruk haline getirdi.

"Dinle," dedi duraksayarak, "yeterince iyi birine benziyorsun."

"Vay canına, teşekkürler." *Çekici mi?* Her neyse.

Yüz ifadesi fırtınalı bir hal aldı. "*Diyeceğim* şu ki, yarınki toplantıda işler biraz kızışabilir. Bunu kişisel algılama, tamam mı? Bizim derdimiz onunla, seninle değil."

"Buraya bir iş yapmak için geldim. Bununla ilgili hiçbir şey kişisel değil."

"Güzel," dedi adam, görünüşe göre kızın umduğu gibi çift anlamlıydı. "Bu şekilde devam edelim."

"Bana uyar."

Merdivenlerden inerken, "Burnuna biraz buz koymak isteyebilirsin," dedi.

Onun geri çekilirken yaptığı el hareketini kaçırmaması çok kötü oldu.

BÖLÜM 2

Tanrı'nın sizi ayırdığı yerde kapının size çarpmasına izin vermeyin.

-Elmer Stillman'a göre İncil

Kokusunu onun kamyonetinde bırakmıştı. Kulübesine giden tüm yol boyunca

Will, kasabanın dışındaki ormanda şehirli kızla karşılaşmasını hatırlamak zorunda kalmıştı. Onunla tanışması, üniversitede tanıdığı, Vermont Üniversitesi'ne şehirden gelen ve dört yılını, değer verdiği dağ yaşam tarzıyla dalga geçerek geçiren kadınların anılarını canlandırmıştı.

Aslında, ona Boston'dan UVM'ye gelen Lisa'yı hatırlatıyordu. Will ona aşık olarak ve mezun olduktan sonra kalması için onu ikna edebileceğini düşünerek büyük bir hata yapmıştı. Eve, şehre dönmek için sabırsızlandığına dair gönderdiği sinyalleri görmezden gelen Will, onu kalmaya ikna etmek için yeterli olacağını umarak evlenme teklif etmişti.

O değildi.

Bu felaketi uzun zamandır düşünmemişti ve Cameron'la karşılaşmasının, onun gibi kendi dünyasına ait olmayan ve asla da olmayacak kadınlardan uzak durması gerektiğini hatırlatmak için her şeyi geri getirmesi tesadüf değildi. O abartılı süet çizmelerinin uçlarından, kürklü saçma yelege ve kültürlü konuşma tarzına kadar, o bir şehir

baştan aşağı kızdı. Aptal küçük arabası bile dağlarda o kadar yersizdi ki gülünçtü.

İçindeki tüm erkeklerin ayağa kalkıp onu fark etmiş olması, bu konuda bir şey yapması gerektiği anlamına gelmiyordu. Aslında, onunla ilgili hiçbir şey ona çekici gelmiyormuş gibi davranmaya devam etmesi akıllıca olurdu. Yarın Abbott ailesinin dinamiklerini iyice öğrenecek ve eğer akıllıysa oyuncak arabası tekrar sürülebilir hale gelir gelmez hemen şehre geri dönecekti.

Arabasından bahsetmişken, Nolan onu çoktan çekiciye bağlamıştı.

Yolda giderken Will yavaşladı ve camı açtı. "Teşekkürler, Nolan."

"Hey, Will, sorun değil. Fred arabaya çok zarar verdi, değil mi?"

Will, "Kesinlikle öyle," dedi. "Sahibi Cameron adında bir kadın."

"Bu bir kız ismi mi?"

"Bana öyle söylendi. Sabah seninle konuşmaya gelecek. İyi geceler."

"Sen de."

Kaza mahallini birkaç kilometre geçtikten sonra Will, kulübesine giden çamurlu yola saptı ve kamyoneti otomatik olarak dört tekerlekten çekişe geçti. Yılın bu zamanında kar yerine çamur, yolları geçilmez hale getiriyordu. Yoldaki çukurları aşarak yavaşça yolun sonuna kadar ilerledi ve motoru durdurdu.

Ön kapıya yaklaştığında, köpeklerin işe gitmediği akşamlarda olduğu gibi, tahta üzerinde patilerin koşuşturması onu karşıladı. Kapıyı iki sarı labrador köpeği Trevor ve Tanner'ın coşkulu selamıyla açtı. "Merhaba çocuklar. Bu gece geç kaldığım için üzgünüm. Başı dertte olan bir genç kıza yardım etmem gerekti."

Will köpekleri besledi ve Hunter'ı aramak için telefona u z a n m a d a n önce bir bira açtı.

"Hey, dostum," dedi Hunter. "Ne var ne yok?" "Babam yine yaptı yapacağını."

"Şimdi ne olacak?"

Will kardeşine New Yorklu web tasarımcısıyla karşılaşmasını anlattı.

"*Ciddi* misin sen? 'Web sitesi istemiyoruz' cümlesinin neresini anlamadı?"

"Görünüşe göre hayır dediğimiz kısım." "Lanet olsun. Ne zaman emekli olacak ki?" "Kim bilir?"

Hunter uzun bir iç çekişle, "Bu harika," dedi. "Onunla başka bir büyük hesaplaşmaya hiç niyetim yok."

"Ben de değilim." Will birasından bir yudum aldı. "Peki plan nedir?"

"Biliyorsam ne olayım. Sanırım söyleyeceklerini dinleyeceğiz ve sonra ona nasıl kibarca fırça atacağımı bulmalıyım."

"Neden bizim mükemmel yerel işimizi alıp büyük bir ulusal prodüksiyona dönüştürmek istiyor? Hepimiz çok para kazanıyoruz. Bu ona neden yetmiyor?"

"Onun nasıl olduğunu bilirsin. Her zaman daha büyük ve daha iyi düşünür." "Biz ise küçük olanın iyi ve idare edilebilir olduğunu düşünüyoruz." "Doğru. Peki o nasıl biri? Web tasarımcısı mı?"

"Tipik şehir kızı. Tipini bilirsin. Kasabaya gelirken arabasıyla Fred'e çarptı."

"Bok yok mu?" Hunter bir kahkaha attı. "Bu çok iyi bir karşılama. Fred iyi mi?"

"O iyi görünüyordu ama arabası pek iyi değildi. Burnu morarmış ve hava yastığı yüzünden birkaç parlaticı almış."

"Ahh. Umarım sattığı şeyi almadığımızı anlar ve ondan kurtuluruz."

"Öyle umalım." Will alternatifini düşünmek istemiyordu. Eğer kadın burada kalırsa, onun gibi kadınlardan uzak durma sözüne meydan okuyacağını şimdiden hissetmişti. Günaha direnmek bir sorun haline gelmeden önce gitse iyi olurdu.

- - -

Cameron ertesi sabah uyandığında kendini Mike Tyson ile on raunt dövüşmüş gibi hissediyordu. Yüzü zonklarken, bir gece önce gerçek bir yumruk dövüşüne girip girmediğini hatırlamaya çalıştı. Geyik dövüşünden görüntüler aklından geçerken, dudaklarının bile şişmiş gibi görüldüğünü fark etti. İnleyerek kendini inanılmaz rahat yataktan dışarı attı ve hasarı görmek için banyoya girdi.

Aynada kendisini karşılayan şey karşısında bir çığlık attı. Yüz hatları siyah, mavi ve neredeyse tanınmayacak kadar şişmişti. Dudakları bir gecede patlamıştı. Hiçbir makyaj bu pisliği kapatamazdı. Telefonunu ararken gözleri yaşlarla doldu. "Lütfen sinyal al. Lütfen." Telefon üç güçlü çubukla aydınlandı. "Teşekkürler, İsa."

Cameron en iyi arkadaşı ve iş ortağı Lucy'nin numarasını favoriler listesinde buldu ve Gönder tuşuna bastı.

"*Buenos dias*," dedi Lucy, sabahları bitmek tükenmek bilmeyen neşesiyle, ki bu neşesi sabah insanı olmayan Cameron'ı rahatsız etmeyi uzun zaman önce bırakmıştı. "Oraya tek parça halinde varabildin mi?"

"Luce," dedi Cameron, tamamen dağılmamaya çalışarak.

"Ne oldu tatlım?"

"Kasabanın geyiğine çarptım, tüm yüzüm şişti, süet çizmelerimi kaybettim ve araba harap oldu."

"*Yeni süet botlarını mı kaybettin?*"

Botlara odaklanmayı Lucy'ye bırakın. "Lucy! Yüzüm berbat durumda ve bir saat içinde mağazada toplantım var. Ne yapacağım ben?"

"Peki ya örtbas etmek?"

"Bekle." Cameron banyoya gitti, aynada yüzünün fotoğrafını çekti ve Lucy'ye mesaj attı. Bir saniye sonra arkadaşının çılgılığı telefon hattından yüksek ve net bir şekilde geldi. "Teşekkürler. Bu yardımcı oldu."

"Vay anasını," dedi Lucy. "Bu nasıl oldu?"

"Söylediğim hiçbir şeyi duymadınız mı? Kasabanın geyiğine çarptım, hava yastıkları açıldı ve yüzüme bunu yaptı."

"Kasabada bir geyik mi var?"

"Lucy, bugün ADD ilaçlarını aldın mı?"

"Kahretsin, unutmuşum."

Hatırlatmanın etkisiyle Cameron gün boyunca odaklanmasını sağlayan küçük hapi aldı ve ardından bir bardak su içti. "Toplantıya katılamam. Böyle görünerek olmaz."

"Bunu yapmak zorundasın. Avansa ihtiyacımız var, Cam. Önümüzdeki haftanın maaş bordrosu biraz sıkışık."

Lucy genellikle kötü haberleri ballandıra ballandıra anlattığından, Cameron "biraz sıkışık" ifadesinin var olmayan anlamına geldiğini biliyordu. "Bana ödeme yapma."

"Sıkışıklık sana ödeme yapmamayı da içeriyor." "Saçmalık."

"Bu yeni müşteriyi kazan ve kurtulalım."

"Oraya bu şekilde nasıl gidebilirim?"

"Geyik kazasından haberleri var mı?"

"Oğullardan birinin var. Beni hem kurtardı hem de çileden çıkardı."

"Oh, anlat. Bir hikaye var gibi."

"Seksi ama huysuz. Kesinlikle benim tipim değil." Bu sözleri söylerken, omurgasına saldıran bir his onu yatakta kıvrandırdı. Omurgası ona ne söylemeye çalışırsa çalışsın, Will Abbott'tan etkilenmemişti. Ondan hoşlanmamıştı bile.

"Sıcak ama huysuz. Çok ilginç."

"Lucy, odaklan! Yüzümü ne yapacağım?"

"Yine de konuşabilir ve hazırladığımız PowerPoint'i onlara gösterebilirsin, değil mi? Toplantıya katılıp dağılmış yüzün için özür dilememen için bir neden göremiyorum."

"Şu anda buna hiç ihtiyacım yok. *Ve arabama,*" dedi inleyerek.

"Parasını ödeyemediğim o güzelim yeni arabam."

"Cam, babana sormak istemediğini biliyorum-" "Dur.

Oraya gitme. Bu bir seçenek değil."

"O zaman çürük olsun ya da olmasın, bugün o yeni hesabı alsan iyi

edersin." "Elimden geleni yapacağım." Seksi, huysuz Will Abbott'ı tekrar

görme düşüncesi

kara lagünden gelen yaratık gibi görüldüğünde Cameron'ın

Mide. Kusursuz görünümüyle gurur duyuyor ve potansiyel müşterileri etkilemek için genellikle aynı derecede kusursuz stil anlayışına güveniyordu.

Yüzü darmadağın olabilirdi ama yine de tarzını ortaya koyabiliyordu. "Saat ondaki toplantıya yetişmek istiyorsam gitsem iyi olacak. Ayrıca arabama ne olduğunu da bulmam gerekiyor."

"Beni haberdar et. Hepimiz senin için çabalıyoruz, tatlım." "Teşekkürler, Luce. Seni daha sonra arayacağım-eğer bir sinyal varsa."

Cameron uzun sarı saçlarını yıkamak ve bakım yapmak için duşa girdi. Yüzündeki morluklara ya da sol gözündeki ela irisi çevreleyen kırmızı lekeye takılmamak için saçlarına odaklanarak yirmi dakika boyunca saçlarını kuruttu ve düzeltti.

Vermont'ta hava hâlâ oldukça serin olduğu için kahverengi kaşmir kazak bir elbise ve bir çift bot daha giymeye karar verdi. İyi ki yedeklerini getirmiş, diye düşündü, muhteşem tarçın rengi botlarına ne olduğuna bir kez daha üzülerken. Belki bugün onları çamurdan kurtarmak için oraya geri dönebilirdi. Şehirdeki kuru temizlemecisi onlarla ne yapacağını bilirdi.

Guruldayan midesi bir şeyler yemesi gerektiğini hatırlatıyordu. -Ve toplantıdan önce kahve içmek istiyordu. Suni kürk yakalı yeleşini giyerken, arabasının arka koltuğunda duran ve mağazadaki sunum için gerekli olan LCD projektörü hatırladı. Önce kahve, sonra arabayı ve projektörü bulmak.

Çantasını ve bilgisayar çantasını omzunda taşıyarak kapıyı açtı ve neredeyse koridordaki bir pakete takılıp düşüyordu. "Bu da ne böyle?" Eşyalarını yere bıraktı ve Green Mountain Country Store'dan aldığı kahverengi kâğıt torbayı açtı. İçinde bir çift şık kürk astarlı

kar botları. Kahverengiydiler ve üstlerinde beyaz ve ten rengi kürkten tutamlar vardı. Cameron çantanın içinde bir not ararken gülümsedi ama not bulamadı.

Yeni botlarını giymek için içeri girerken, onun bu davranışının çok hoş olduğunu düşündü. Belki de onları üzerinde görmek, mağaza için bir web sitesi hakkında konuşma zamanı geldiğinde onu yumuşatabilirdi. Ya da belki de yumuşatmazdı. Ayakları yumuşak ve sıcak bir şeyle astarlanmış olan botların içine kaydı.

"Cennet gibi," diye fısıldadı, ona hangi numarayı alacağını nasıl bildiğini merak ediyordu. Botlar kahverengi elbisesi ve yeleğiyle harika görünüyordu. Her ne kadar bunları şehirde giyse ölmezdi ama görünüşe göre Vermont çamur mevsimiyle mücadele etmek için ihtiyacı olan şey buydu.

Hâlâ ona botları getirdiği gerçeğini hazmetmeye çalışırken, eşyalarını topladı ve yaralı burnunun onu kahveye götürmesine izin vererek aşağıya indi. Burnunun hâlâ düzgün çalıştığını bilmek rahatlatıcıydı. Lobide bir çiftin yanından geçerken, kadının ona doğru gönderdiği dehşet dolu bakışı yakaladı.

Cameron anında pişman olduğu alaycı bir sırıtışla "Yüz hava yastığına karşı," dedi. "Hava yastığı kazandı."

"Aman Tanrım! Sen iyi misin?"

"Olacağım ama modellik kariyerim birkaç günlüğüne askıya alındı."

Bu, umduğu gibi ikisini de güldürdü. Cameron, kendine gülemeyen birinin başkasına da gülemeyeceğine inanıyordu.

"Umarım yakında daha iyi hissedersiniz,"

dedi adam. "Teşekkür ederim."

Cameron sesleri ve ağız sulandıran yemek kokularını takip ederek hanın arka tarafına doğru ilerledi. Tamamen camdan yapılmış bir odada, konuklar keyifli bir kahvaltının tadını çıkarırken nefes kesici bir orman ve uzaktaki Burke Dağı manzarasına sahipti.

"Günaydın, Cameron."

Döndüğünde, bigudileri ve ev ceketi olmadan tamamen farklı görünen Bayan Hendricks'i gördü. Kırmızı bir kazak ve kot pantolon giymiş olan Bayan Hendricks, bir gece öncesine göre yaşça daha genç görünüyordu. "Günaydın."

"Ah, tatlım." Bayan Hendricks Cameron'ın yüzüne odaklandı. "Acıyor mu?"

"Harika hissettirmiyor ama daha kötüsü de olabilirdi. En azından hiçbir şey kırılmamış gibi hissediyorum."

"Bu çok iyi. Kahvaltıya ne dersin?"

"Biraz kahve ve belki de kek istiyorum." "Size hemen bir şeyler hazırlayabiliriz."

Beş dakika sonra Cameron şaşırtıcı derecede sert kahvesini yudumlarken odun dumanı kokan soğuk temiz havaya adım attı ve Elm Sokağı'nı geçerek Nolan'ın Garajı'na gitti. Dışarıdaki tabelada GAZ, ONARIM, YAĞ DEĞİŞİMİ, KULLANILMIŞ ARABALAR, KARAYOLLARI VE ATEŞ ODUNU yazıyordu.

"İşte her gün göremeyeceğiniz bir kombinasyon," dedi Cameron, çeşitli küçük işletmelere ev sahipliği yapan rengârenk boyalı binalardan oluşan büyüleyici küçük kasabaya gün ışığında ilk kez bakarken. Durduğu yerden, penceresinde Aveda tabelası olan Clip & Dye kuaför salonunu görebiliyordu. Kasabada tam hizmet veren bir kuaför salonu olduğunu bilmek Cameron'ı anında rahatlatmıştı. Kuaför salonunun hemen yanında, vitrininde snowboard ve yürüyüş botları olan Fish-Ski-Hike mağazası vardı.

Bir sanat galerisi, bir kahve dükkânıyla aynı mekânı paylaşıyordu ve onun ötesinde bir cam üfleme atölyesi, birkaç restoran ve bir kitapçı vardı. Diğer yöne baktı ve belediye binasını barındıran kahverengi ve taba rengi Viktorya dönemine ait binayı ve sokağın sonundaki beyaz çan kuleli kiliseyi gördü. Sonunda bakışları, bir gece önce görüldüğünden daha büyük olan Green Mountain Country Store'a takıldı.

Yeşil fiçı tahtası bina iki katlıydı ve siyah salıncakların davetkâr bir şekilde sıralandığı hoş bir ön verandası vardı. Verandanın üzerindeki boyalı GREEN MOUNTAIN COUNTRY STORE tabelası olmasa burayı özel bir ev sanabilirdi.

Cameron, sahipleriyle buluşmadan önce mağazayı kontrol etmek için sabırsızlanıyordu ama önce yapması gerekenler vardı. Yaralı arabasının durumunu öğrenmek için Nolan'ın garajına girdi.

Kapıdaki ziller onun geldiğini haber veriyordu.

Cameron'ın otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ettiği yakışıklı bir adam garaj alanından çıktı, ofis alanına girerken ellerini kırmızı bir muşambaya sildi, lacivert bir iş ceketini ve pantolonu ile sağlam botlar giydi - sert Vermont kışını ve çamur mevsimini geçirmenizi sağlayan türden. Kadının yüzüne bir kez baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Sen dün gece Fred'le teke tek oynayan kız olmalısın." "O ben oluyorum. Cameron Murphy. Nolan, sanırım?"

"Tek ve biricik. Elini sıkardım ama seni mahvetmek istemem." Koyu renk saçları ve gülümsediğinde parlayan kahverengi gözleri vardı.

"Bunun için ve arabamı çamur banyosundan çıkardığın için teşekkürler."

"Sorun değil." Kadının hırpalanmış yüzüne bakmaktan kendini alamıyordu. "Baktırdın mı?"

"Hayır. Hissettiğimden daha kötü görünüyor." "Sen öyle diyorsan."

"Zavallı küçük arabam nasıl?"

"Daha iyi günler gördü."

"Dün gibi, parçalanmadan önce ona sahip olduğum tek gün." Onun gülmekten boğulduğunu görünce elini salladı. "Devam et ve gül. Bu biraz komik."

Boğazını temizleyerek, "Yaralanman hiç komik değil," dedi. Bu açık sözlülükten utanmış gibi görünerek garaja doğru döndü. "Gel de bir bak."

Cameron onu arabanın bir çeşit kaldırıcı üzerinde yükseldiği bölmeye kadar takip etti. "Oh adamım. Gün ışığında çok daha kötü." "Oldukça iyi bir darbe almış. Yaşlı Fred sağlam bir adamdır ve muhtemelen onu bacaklarından birinden vurmuşsundur. Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğimiz var. Arabayı hurdaya ayırabiliriz ve siz de sigortanızla savaşabilirsiniz. şirket. Ya da yeniye yakın bir şekilde tamir edebilirim ama bu biraz zaman alır." "Ne kadar zaman?"

"Ne kadar süredir buradasın?" "Bir hafta. Belki iki."

"İki kişi yeterli olur. Çoğunlukla tek kişilik bir operasyonum var, bu yüzden diğer işlerin arasına sığdırmak zorundayım. Kaporta işlerini çok iyi yapan bir adamım var ama biraz güvenilmez biri. Ondan alabildiğimi almak zorundayım, bu yüzden iki hafta çoğunlukla tahmini bir süre. Daha fazla da olabilir."

Seçeneklerini düşünen ve burada olmak istediğinden daha uzun süre kalması gerekebileceğini fark eden Cameron, parçalanmış ön tarafı inceledi. "Bu kendim için aldığım ilk araba." Azalan birikimlerinin sonuncusunu da Vermont'a eşyalarını götürebilmek ve oradayken etrafta dolaşabilmek için bu arabayı satın almak için kullandığını paylaşmadı.

"Sadece bir gün kullandığınıza göre, bana kalırsa kurtarmayı denemeye değer. Ne de olsa motor yepyeni ve BMW oldukça iyi bir motor üretiyor."

"Yani sizin olsaydı onu kurtarmaya çalışır mıydınız?"

"Evet ama önümüzdeki birkaç hafta içinde hiçbir yere gitmem gerekmiyor. Başka planların olabilir."

Cameron'ın yorgun beyni seçeneklerini düşünürken dönüp duruyordu. Eğer arabanın işi bitmeden şehre dönmesi gerekiyorsa, her zaman uçabilirdi. Burlington'a uçmayı düşünmüştü ama arabada hâlâ duran LCD projektör gibi çok fazla eşyası vardı ve uçuşu tek başına halledemeyecekti. İki hafta sonra kullanmayı düşünmediği bale biletleri vardı ama babası biletleri ona vermişti ve "kullanması" için zamanında dönmesini bekliyordu.

Bunun dışında, iyi bir telefon sinyali ve internet bağlantısı bulabildiği takdirde, takviminde buradan halledemeyeceği hiçbir şey yoktu.

Will Abbott dün gece bir işi yürütmek için birlikte çalışan büyük bir aileden bahsederken ilgisini çekmişti. Kendisini işe almaya karar vermeleri ve Will ile kardeşlerinin kendisinden nefret etmemeleri koşuluyla, böyle bir aileyle biraz zaman geçirmekle ilgilenmediğini söylerse yalan söylemiş olurdu.

istemedikleri bir web sitesi yapmak. Onu işe almazlarsa, eve uçacak ve hazır olduğunda araba için geri gelecekti.

Cameron, kendi içinde tartışırken onu izleyen Nolan'a baktı. "Sen git ve tamir et. Ben iddiayı başlatacağım."

Arka cebinden bir kart çıkardı ve ona uzattı. "Resim ve fiyat teklifi için beni arayabilirler."

"Teşekkür ederim."

"Onu yeni gibi yapmak için elimden geleni yapacağım."

"Çok nazıksınız. Arka koltuktan bir şey almanız mümkün mü?"

"Elbette. Neye ihtiyacınız var?"

"Ön koltuğun arkasındaki LCD projektör. Abbott'larla saat 10'da yapacağım toplantı için ona ihtiyacım var."

"Onu alıp sana getireceğim."

"Oh, bu harika olur. Tekrar teşekkürler. İrtibatta olacağım." "Burada olacağım."

Toplantısına yarım saat kala Cameron caddenin karşısındaki mağazaya doğru yürüdü. Ön kapıdan içeri girdiğinde, mekanın görüntüleri ve kokuları duyularını doldururken zamanda geriye gitmiş gibi hissetti. Mekânın her santimetrekaresi kullanımdaydı. Hala kabuklarında duran fıstıklarla dolu fiçılardan duvarlardaki Coca-Cola afişlerine ve kalın ahşap kirişler üzerinde duran antika ev eşyalarına kadar, oyuncaklarla dolu bir koridorda dolaşırken neredeyse kaldıramayacağı kadar çok şey vardı. Kutudaki bir krikonun tepesine bastı ve sıkıca yaylanan oyuncak ona doğru sıçradığında geri sıçradı.

"Bir şey bulmanıza yardımcı olabilir miyim?" diye sordu neşeli bir kadın.

Cameron yaralı yüzünü açıklamak zorunda kalmamak için bilerek ona doğru bakmadı. "Sadece bakıyorum. Teşekkürler."

"Keyfini çıkarın. Yardıma ihtiyacınız olursa ben ön tarafta olacağım."

Oyuncaklar yerlerini sağlık ve güzellik malzemeleri ile çeşitli renk ve şekillerde kokulu el yapımı sabunlardan oluşan sepetlerin bulunduğu bir masaya bıraktı. Cameron bir kare taba rengi sabun aldı ve sepete geri koymadan önce baharatlı kokusunu içine çekti. Üzerinde VERMONT MADE etiketi bulunan losyonlardan bir örnek aldı ve ellerine sürerek bir başka çekici kokuyu, bu kez lavantayı içine çekti.

Raflar mutfak aletleri, fırın tepsileri, modern ve pratik karışımı, daha önce hiç görmediği ve ne yapacağını bilemediği aletler, renkli VERMONT MADE etiketli kahverengi kağıt torbalarda baharatlar, mısır unu ve krep karışımlarıyla doluydu. Bütün bir duvar, şaşırtıcı renk ve çeşitlilikte olduğu anlaşılan akçaağaç şurubu sürahilerine ayrılmıştı. Hiçbir zaman şurup hayranı olmamış olan Cameron, yine de bir dakikasını ayırarak, akçaağaç şurubunun elde edilmesiyle sonuçlanan şekerleme işleminin kısa bir özetini veren tabelayı okudu.

Raftan sürahilerden birini aldı, Abbott etiketine dikkat etti ve şurubun Will'in kardeşinin şekerleme tesisinden geldiğini fark etti. Hangi kardeşiydi bu? Hatırlayamıyordu. İşi alırsa hepsinin adını yazması gerekecekti.

Sürahinin arkasında, altın sarısı uzun saçlarıyla aynı renkte bir sakalı olması dışında Will'in yüzüne benzeyen bir adamın fotoğrafı vardı. Sakallarının fazlalığına rağmen ağabeyiyle aynı seksi ve sert çekiciliğe sahipti. *Her yerde bulabileceğiniz en iyi akçaağaç şurubu ya da paranızın iadesi garantimizdir.-Colton Abbott, Abbott Family Farms.*

Colton'ın imzasının altında *Vermont yasalarına uygun olarak mühürlenmiştir ibaresi* kalın harflerle yazılmıştı. Sürahinin önündeki altın folyo etikette VERMONT FANCY GRADE yazıyordu. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Cameron birdenbire bunun ne anlama geldiğini çok merak etti. Şurubun nasıl yapıldığını, farklı sınıfların ne anlama geldiğini ve "Vermont Fancy Grade" in ne olduğunu bilmek istiyordu.

Sürahiye rafa geri koydu ve dükkânın içinde biraz daha ilerledi. Binanın tam ortasında, dökme demirden göbekli bir odun sobası, ahşap bir dama tahtasının üzerinde sıcacık bir ışık saçıyordu. İki yaşlı adam tahtanın üzerine eğilmiş, siyahla kırmızının kıyasıya mücadelesine girişmişlerdi ve ona hiç aldırmış etmediler.

Başka bir köşede keskin peynir kokusu onu karşıladı. Bir buzdolabı dolabında akla gelebilecek her tür ve lezzette peynir vardı, çoğunun üzerinde VERMONT MADE etiketi vardı.

Bir başka kasa da Vermont kaşarına ayrılmıştı. Baştan aşağı bir peynirkolik olan Cameron, bunlardan birazını eve götürecekti.

Giysi bölümüne gitmek için döndü ve neredeyse kırmızı pazen giymiş bir sandığa çarpıyordu.

Will ona destek olmak için uzandı ve aralarında tehlikeli bir şekilde sallanan kahveyi kurtarmayı başardı.

"Oh, iyi kurtardın," dedi adam fincanı ona geri uzatırken.

Adam kızın hırpalanmış yüzüne uzun uzun baktı ama ifadesi hiç değişmedi, bu da ona bir iki puan kazandırdı. Bir gece önce taktığı örgü şapka olmadan, saçlarının Colton'ınkiyle aynı bal renginde olduğunu görebiliyordu. Saçları biraz uzundu ve uzun olmasaydı kıvrıkcık da olabilirdi. "Bir şeylere çarpma konusunda çok iyisin, ha?"

"Sadece yoluma çıkan şeyler," diye karşılık verdi, adamın gün ışığında bir gece öncekinden daha da çarpıcı bir güzelliğe sahip olduğunu fark etmekten rahatsız olmuştu.

Yeni tıraş edilmiş yanaklar; dolgun, seksi dudaklar; altın sarısı gözler ve yere düştüğü şeye bakılırsa, tamamen kastan oluşan kaya gibi sert bir göğüs. Ve sonra gülümsedi ve her şeyi mahvetti. *Oh. Aman Tanrım. Tanrım.* Olağanüstü yakışıklı erkeklerle dolu bir şehirde yaşayan Cameron, onun gibisini daha önce hiç görmemişti. Güzel, seksi ve sert. Sertliğin bu kadar çekici olduğunu kim bilebilirdi? O bilmezdi. En azından bundan önce.

Sonra çirkin görüldüğünü hatırladı ve aniden yüzü hakkında son derece utandı. Eli şişmiş üst dudağını örtmek için yukarı kalktı.

"Acıyor mu?" diye sordu, sesi şimdiye kadar ondan duyduğundan daha yumuşaktı. "Çok kötü değil." Kendini ona bakmaya zorladı. "Teşekkür ederim.

botlar."

"Oh. Sorun değil. Çamur için sağlam bir şeye ihtiyacınız olduğunu düşündüm."

"Bana hangi bedeni alacağını nasıl bildin?"

"Ben ... um ... Tahmin ettim.

"Yaklaşabildim mi?" "Mükemmeldin."

Adam ona bakarken kelimeler aralarındaki yüklü sessizlikte asılı kaldı ve kadın da gözlerini kaçıramadan ona baktı.

"Nolan araba hakkında ne dedi?"

"Tamir etmek biraz zaman alacak ama yapılabileceğini söyledi."

"Skeeter'la tanıştın mı?"

"Kim o?"

"Nolan'ın bir ara asistanı. Adam tam bir baş belası. Arabalarla arası çok iyidir ama tam bir tuhaftır." Nolan ona doğru eğildi ve kız onun niyetini anlamaya çalışırken kalbi çarpmaya başladı. "Söylentiye göre kedisi öldüğünde onu sarıp sarmalamış ve gömmek için zamanı olana kadar annesinin derin dondurucusuna saklamış. Annesi *on yıl* sonra ölene kadar onu bulamamışlar."

"Bunu uyduruyorsun!"

"Değilim. Adam kafayı yemiş ama kimse Skeeter gibi vücut çalışması yapamaz."

"Bu çok rahatlatıcı. Sanırım."

Sırtarak, "Sana etrafı göstermemi ister misin?" dedi.

"Çok isterim," dedi, her ne kadar sağduyusu ona seksi kurtarıcısından hızla kaçmasını söylese de. Adam onu ağır bilgisayar çantasından kurtarmak için uzandığında kalbi garip bir şekilde çarpmaya başladı.

"Onu senin için taşıyacağım."

"Oh. Tamam. Teşekkürler." *Whew, burası sıcak mı yoksa bana mı öyle geliyor?* Zararsız bir konuşma yapmak için çaresiz kalan Cameron, vücudundaki her hücrenin ona uyum sağladığı gerçeğini aklından çıkarmak için söyleyebileceği bir şey düşünmeye çalıştı. "Mağazada ne iş yapıyorsun?"

"Vermont Made serisini denetliyorum."

"Şurup ve diğer bazı şeylerin üzerindeki etiketleri gördüm."

"Hiç Vermont akça ağaç şurubu içtin mi?"

Cameron burnunu kaldırdı ve anında pişman oldu. Acının parıltısıyla irkilerek gözlerinde biriken yaşları geri kırptı. "Kendime not: Yaralı burnunu kırıstırma. Ouch."

"İyi misin?"

Adamın endişesi onu etkiledi. "Evet, ama bu acıttı. Her neyse, akçaağaç şurubunu sevmiyorum."

Adam ona sanki az önce düpedüz Amerikan karşıtı bir şey söylemiş gibi baktı. "Gerçekten mi? Kim akçaağaç şurubu sevmez ki?"

"Ben mi?"

"Hiç bakkaldan almadığın bir şey yedin mi?" "Sanmıyorum. Hiç sevmedim."

"Sonsuza dek reddetmeden önce bizimkini denemelisin." "İyi olduğuna dair sözünüze güveniyorum."

"Denemelisin."

"Hayır, istemiyorum." Ondan uzaklaştı ve ağzını sulandıran bir kokunun içine girdi. "Nedir bu? Ne kokusu alıyorum?"

"Vermont elma şarabı çörekleri. Bilinen evrendeki en iyi çörekler. Bir tane ister misin?" Handan getirdiği çörek çabucak unutuldu. "Ah, *Evet.*"

Kahretsin, yine gülümsedi. Bu gülümseme acayip ölümcüldü. "Sade mi yoksa tarçınlı şeker mi?"

"Tarçınlı şeker. Kesinlikle."

"Günaydın, Dottie," dedi tezgâhın arkasında çalışan yaşlı kadına.

Onu görünce gözleri parladı. Lanet olsun, o sadece bir insandı.

"Günaydın Will. Sana ne getireyim?"

"İki tarçınlı çörek, benim için bir kahve ve Cameron için de bir kahve doldurmamız gerekiyor."

"Merhaba Cameron," dedi Dottie. Siparişlerini doldurmakla meşgul olduğu için cehennemden gelen yüzü fark etmemişti - ta ki onlara siparişlerini vermek için başını kaldırana kadar

ve nefesi kesildi. "Tatlım! Ne oldu? Fred'e vuran sendin, değil mi?"

"Herkes bunu biliyor mu?" Cameron inleyerek sordu. "Korkarım öyle," dedi Will sırtarak. "Küçük bir kasabada laf çabuk yayılır." Cameron New York'un anonimliğini özlüyordu. "Muhteşem."

"Merak etme," dedi Dottie Cameron'ın elini okşayarak. "Bir ya da iki gün içinde senin bu hayırlı gelişini bize unutturacak başka bir şey olacak. Bu arada ..." Gülümsedi ve omuz silkti.

"Hep ben ve Fred, ha?" "Anladın sen onu."

Yanında Will kıkırdadı ama Cameron bakmadı. O gülümsemeyi tekrar görmesine gerek yoktu. Bir sabah için iki kez yeter, diye düşündü, sıcacık çörekten bir ısırık alıp doğruca cennete giderken. "Vay canına, bu çok güzel."

"Sana söylemiştim," dedi Will. "Teşekkürler, Dottie."

"Evet, teşekkür ederim," dedi Cameron.

"Tanıştığımıza memnun oldum." "Seninle de tatlım.

Umarım çabuk iyileşirsin."

"Ben de öyle umuyorum."

Dükkânın ortasından gelen yüksek sesli bir tartışma onları o yöne doğru çekti.

Will, kırmızı yüzlü adamlara yaklaşıırken, "Büyükbabamın en iyi iki arkadaşı kedi köpek gibi kavga eder," dedi. "Sorun nedir çocuklar?"

"Her zamanki gibi hile yapıyor."

"Kendine dikkat etsen iyi olur, ihtiyar. Seni yumruklayacak kadar yaşlı değilim." "Cameron, Cletus Wagner ve Percy Flanders ile tanış."

Her iki adam da onun elini sıktı. Cletus kel, gür beyaz bıyıklı ve mavi gözlüydü. Percy'nin bir yıldır taranmamış gibi görünen beyaz saçları ve sıcak kahverengi gözleri vardı.

Selamlaştılar ve oyunlarına geri döndüler.

Will, Cameron'a, şehirdeki mağazalar bahara geçtikten çok sonra bile hâlâ sıcak kış kıyafetleri satan giyim bölümüne doğru yürümesini işaret etti.

"Ne kadar da karakterli bir çift," dedi Cameron.

"Yıl boyunca her gün buradalar. Ve her gün savaşıyorlar." İki adamın oyuna dalmış olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden baktı.

"Büyükbabam bana okul boyunca Cletus'a 'Klitoris' dediklerini söyledi."

Cameron, onun ağzından çıkan bu kelimeyi duyunca kendi klitorisi karıncalanırken bile kahkahalarla güldü. "Bunu bana neden söyledin? Ben Ona bakıp da bunu düşünmemek asla mümkün olmayacak!"

"Benim dünyama hoş geldiniz," dedi Will o ilgi çekici sırtışıyla.

tüm kızlık organlarını partiye getirdi. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar ateşliydi.

"Bu kazaklara bayılıyorum," dedi Cameron lezzetli çörek ısırıkları arasında. Umutsuzca en hassas bölgesini içermeyen başka bir konuşma konusu arıyordu. İzlanda örgüsü kazaklar kırmızı, mavi, kahverengi ve ten rengindeydi ve üzerinde VERMONT MADE etiketi vardı.

"Rutland'da bir kadın tarafından el yapımı olarak üretiliyorlar. Her Eylül ayında bizim için bir kamyon dolusu kazakla gelir."

"Muhteşemler. Oh bak!" Üzerinde geyik resmi olan pazen pijama pantolonuna bakıp güldü. "Fred'le buluşmamın anısına bunlardan bir çift almalıyım."

"Buna gülebiliyor olmanız çok güzel."

"Glmeyeyim mi? Fred gerçekten yaralanmadı, değil mi?"

"Kasabanın veterineri Myles Johansen bu sabah onu kontrol etmeye gitti."

"Onu nerede bulacağını nasıl bildi?"

Will omuz silkti. "Hepimiz onu nerede bulacağımızı biliyoruz. Kasabaya oldukça yakın takılıyor, bu yüzden resmi olarak kasaba geyiği statüsünde. Her neyse, o iyi. Araban kesinlikle en kötüsünü aldı."

"Belki de insanlar zavallı Fred için endişelenmeyi bırakır ve artık kontrol edildiğine göre benim zavallı arabam için endişelenmeye başlarlar."

"zgnm, buralarda geyik her zaman arabaya üstün gelir." "Bu hiç adil değil."

"Hayat adil değil."

Daha doğru sözler hiç söylenmemişti ama Cameron bu düşünceyi kendine sakladı.

"Bu kadar hırpalanmışken buna glebilmenin hâlâ harika olduğunu düşünüyorum."

"Başka ne yapabilirim ki? Ağlayarak bir yere varamam."

"Yapma bunu," dedi, düşüncesi onu şaşkına çevirmiş gibiydi.

"Neden yapmayayım?"

"Ben gözyaşı dkmem. Özellikle de kızların gözyaşlarını." Dramatik bir şekilde titreyerek onu güldürdü.

"Pısıırık."

"Suluyum."

Her geçen saniye ondan daha çok hoşlanan Cameron, bir başka köşede daha dolaştı ve geniş bir koleksiyonun önünde durdu.

Beatles hatıraları cam bir duvarın arkasına kapatılmıştı. "Vay be. Bütün bunlar da ne?"

"Babamın pek de gizli olmayan utancı. Beatles'la ilgili her şeye kafayı takmış durumda. Ülkedeki en kapsamlı koleksiyonlardan birine sahip." Üzerinde siyah el yazısıyla karalanmış bir parşömen bulunan bir çerçeveyi işaret etti. "Şunu görüyor musunuz? John Lennon'ın 'All You Need Is Love' şarkısının sözlerinin bir kopyası. Orijinali 2005 yılında 1.25 milyon dolara satıldı. Buna parası yetmediği için annem ona bu kopyayı aldı."

"Bu şarkıya bayılıyorum. En sevdiğim Beatles şarkılarından biridir."

"Benimki de öyle, gerçi bir daha Beatles şarkısı duymazsam çok erken olacak."

"Onları sevmiyor musun?"

"Onları sevmediğimden değil. Büyürken aşırı maruz kaldım. Babamın takıntılı olduğunu söylersem, bu hafif kalır. Hunter, ben, Wade ve Colton'a Beatles'ın isimlerini verecekti ama annem araya girdi. Bebekleri doğurduğunda birine Ringo ismini verebileceğini söyledi. John, Paul ve George'un yanı sıra Jude ve Prudence için de çok mücadele etti ama annem daha sert karşılık verdi."

"Yani Paul sen mi olurdun?" Cameron eğlenerek sordu.

"Ya da John, sanırım. Hangisinin en sevdiği olduğunu sorduğunuzda babam ikisi arasında gidip geliyor. John'un ölümüne çok üzüldü. Annem aylar sonra kendinde olmadığını söyledi."

Muhteşem sarı bir labrador yanlarına geldi ve coşkulu bir selamlamayla Cameron'ın neredeyse ayaklarını yerden kesti.

Will bir kez daha onun kolunu tuttu ve devrilmesini engelledi. "O

kaza benim yüzümden olmadı," diyerek onu güldürdü.

Will köpeğin kulaklarından birinin arkasını kaşımak için eğildi. "Cameron, Üçüncü Ringo'yla tanış."

Cameron bir kahkaha patlattı, bu da yüzünün bir anne gibi acımasına neden oldu. "Eğer çocuklarına Beatles'ın adını veremiyorsan . . ."

"Doğru. Her ikisinden de iki tane vardı ve şimdi üçüncü kuşaktayız. Üçüncü George muhtemelen babamla birlikte ofistedir. Bu adam her sabah Dottie'den çörek almaya geliyor. Git ikramını al, dostum."

Ringo Dottie'nin tezgâhına doğru fırladı ve gür kuyruğuyla neredeyse bir yığın kazağı deviriyordu.

"Evde tıpkı onun gibi iki tane var ve kuyrukları Ringo'nunkiler kadar ölümcül."

Aman Tanrım, tüm bu seksi güzellikler ve bir de köpekleri var. Cameron köpekleri her zaman sevmiştii ve çocukken ona sürekli arkadaşlık eden terrier cinsi köpeği Jimmy'nin yasını hâlâ tutuyordu. Sürekli bir tane daha almak istiyordu ama Jimmy'yi kaybetmek o kadar travmatik olmuştu ki henüz o noktaya gelememişti. "Ringo çok sevimli ve tıpkı Lassie gibi İngilizce anlıyor."

"İşte şimdi benim bile tanıdığım bir TV referansı. 'Ne diyorsun kızım? Timmy eski madende mahsur kalmış ve onu kurtarmamız mı gerekiyor?'"

Cameron ona bakmak istemedi. Onunla sıcak bir gülümsemeyi paylaşmak istemiyordu. Onun tatlı huysuzluğu ya da sevimli seksiliğiyle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu. Bu, kendi gerçekliğinden o kadar uzak bir yerde geçici bir görevdi ki hâlâ aynı ülkede olduğuna inanmak zordu. Vermont olarak bilinen alternatif evrende yaşayan Will Abbott'tan etkilenmesine izin vermesinin hiçbir anlamı yoktu.

Bu düşünceyi aklından geçirirken, kızlık organları protesto için karıncalandı.

"Hey, Will," diye seslendi Dottie örek tezgâhından, Cameron'ı, bunun çok kötü bir fikir olduğunu gösteren tüm nedenlere rağmen, aslında Will Abbott'tan etkilendiğini itiraf etmek zorunda kalmaktan kurtardı.

"Bu tarafa," dedi.

"Baban yukarıda seni arıyor."

Will saatini kontrol etti. "Eyvah, saat neredeyse on olmuş." Dottie'ye, "Ona hemen geleceğimi söyle." dedi.

Cameron yarım saatin bu kadar çabuk geçtiğini hiç görmemişti ve birden önündeki zorluk karşısında paniğe kapıldı. "Sunumum için hazırlanmam gerekiyor. Bana nereye gideceğimi gösterebilir misin?"

"Bu taraftan."

Adam onu mağazanın derinliklerine götürürken Cameron adamın arkasının da en az önü kadar muhteşem olduğunu fark etmemeye çalıştı. Yavaşça solmuş kot pantolon çok güzel bir kalçayı sarıyordu, baktığı için değil.

Hem de çok.

Bakacak başka bir şey bulamayınca bakışlarını başka yöne çevirdi ve renkli boncuklu takıların sergilendiğı bir vitrine odaklandı. Karmaşık bir şekilde yapılmış bileziklere, kolyelere ve küpelere daha yakından bakmak için durdu.

Will, "Bu kız kardeşim Hannah'nın eseri," dedi.

"Bu çok güzel." Cameron kız kardeşinden bahsederken sesindeki gururu duyabiliyordu. Doğal olarak, bu onu daha da çok sevmesine neden oldu. Bir gece önceki huysuz kurtarıcısı nereye gitmişti?

Yapmak üzere olduğu sunum ona şehirden gelen ve yaşam tarzını tehdit etmek için burada bulunan bir davetsiz misafir olduğunu hatırlatacaktı. Bu da onları birbirleri için kesinlikle bir hiç olma yoluna geri sokacaktı.

Ya da öyle umuyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Kızartma tavaındaki bir hamamböceği kadar ürkek.

-Elmer Stillman'a göre İncil

Merdivenlerin başında onları öfkeli sesler karşıladı.

Karşılaştıkları durumdan utanmış görünen Will, "Bize bir dakika izin verin. Hemen geliyoruz."

"Tabii, sorun değil."

"Ofisimde oturabilirsiniz." Onun için ışıkları yaktı. "Rahatınıza bakın."

"Teşekkürler."

Cameron onun gibi açık hava, temiz hava, çam ağaçları ve narenciye kokan odaya adım attı. Ona rahat etmesini söylediği için masasına oturdu ve bilgisayar çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı. Bilgisayar açılırken, bu fırsattan yararlanarak üst düzey bir araştırma yaptı.

İlk fark ettiği şey kupalarla dolu raflardı. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için kapıya bir göz attıktan sonra afişleri okumak için ayağa kalktı. Yedi yıl üst üste snowboard şampiyonluğu kazanmıştı.

yıllar. "Vay canına." Kupaların arasında sertifikalar, madalyalar ve oldukça şanlı bir kariyere sahip olduğu belli olan diğer ödülleri de vardı.

Vermont Üniversitesi'nden aldığı işletme diploması duvarda, kayak kıyafetleri giymiş iki adamla birlikte çekilmiş bir fotoğrafının yanında asılıydı. Renklerine bakarak kardeşleri olabileceklerine karar verdi.

Bunun altında, L.L.Bean kataloğundan fırlamış gibi görünen Abbott ailesinin tamamının çerçeveli bir portresi vardı. Her biri sağlıklı bir Amerikan tarzında çekiciydi. Ebeveynleri ön sıradaki Adirondack sandalyelerde oturuyor, on muhteşem çocukları da etraflarında duruyordu.

Ne kadar güzel bir aile, diye düşündü Cameron kıskançlıkla. Böyle bir ailenin parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemezdi. Ofis süitindeki başka bir odadan yükselen sesleri duymamazlıktan gelmeye çalışırken, Lucy ile birlikte geçen hafta üzerinde çalıştıkları PowerPoint sunumunun üzerinden geçmek için oturdu.

Hazırlığa mağazanın kendisi hakkında çok az şey bilerek başlamışlardı, bu nedenle Abbott'lara kendi siteleri için nelerin mümkün olabileceğini göstermek için diğer kır mağazası web sitelerinden resimler ve örnekler kullandılar.

Daha önceden ezberlediği slaytlara tıklarken Cameron ellerinin hafifçe titrediğini ve koridordaki bağrıışmaların alçak bir ses mırıltısına dönüştüğünü fark etti. İçeride onun hakkında konuşuyorlardı. Sunum yapmasına izin verip vermeme konusunda tartışıyorlardı.

Bu hesabı almak için bu kadar çok şeye ihtiyaç duyan Cameron, en azından onu dinleyeceklerini umuyordu.

Onu terk ettikten yirmi dakika sonra Will kapıda belirdi. İlk bakışta sert ve belki de biraz sinirli görünüyordu. Sonra da onu ruh halini değerlendirebilecek kadar iyi tanıdığını düşündüğü için kendine kızdı.

"Artık içeri girebilirsin," dedi. "Nolan projektörünüzü bıraktı. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, iyi olmalıyım."

"Paltonu ve ihtiyacın olmayan diğer her şeyi burada bırakabilirsin. Güvende olursun."

"Tamam."

Onun ve kardeşlerinin kendisini burada istemediğini bilse de, toplantı odasına onun gibi bir müttefikle girmek rahatlatıcıydı. Mağazada birlikte geçirdikleri zamandan sonra, en azından onun kendisine olan düşmanlığının kişisel olmadığını biliyordu.

Bu sadece ve sadece işle ilgiliydi ve bunu hatırlaması iyi olurdu.

Will'den önce konferans salonuna girdiğinde, yaşlı bir adam onu karşılamak için ayağa fırladı. "Cameron. Ben Lincoln Abbott."

Will'in babasını ofisindeki fotoğraftan tanıdı. Will gibi uzun boyluydu, bembeyaz saçları ve onu hemen içine çeken parıldayan mavi gözleri vardı. Kolalı, açık mavi düğmeli bir oxford gömlek ve haki pantolon giymişti.

"Seni görmek çok güzel," dedi. "Seninle yıllar önce babanla birlikte New York'ta tanışmıştım ama o zamanlar küçük bir kız olduğun için muhtemelen hatırlamıyorsundur."

Lincoln Abbott'un uzattığı elini sıktı. "Hatırlayamadığım için üzgünüm ama sizinle tekrar tanıştığıma memnun oldum. Beni ağırladığınız için teşekkürler."

"Benim için zevkti. Dün geceki kazayı duydum. Umarım iyi hissediyorsundur."

"Yüzümle birlikte gururum da zedelendi ama Will bana çok yardımcı oldu. Beni kurtarmaya geldiği için ona minnettarım."

"Bu benim oğlum. O bir yardımcı."

Göz ucuyla, kurtarıcısının kızardığını gördüğüne yemin etti.

Ne kadar tatlıydı?

"Sizi çocuklarımla tanıştırayım -en azından bazılarıyla. Bunlar Ella, Charlotte, Wade ve Hunter." Konferans salonundaki masanın etrafında flanel, yün kazak ve kot pantolon giymiş olarak oturuyorlardı; Hunter'ın üzerinde beyaz bir elbise gömleği vardı.

Wade ve Charlotte Will'in açık rengini paylaşıyordu ama Ella ve Hunter'ın saçları ve gözleri çok daha koyuydu. Hepsi merhaba dedi ve dostça gülümsemeye çalıştı ama odadaki gerginlik hissediliyordu.

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum. Projektörümü kurmak için bir dakikaya ihtiyacım var." "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Will sordu.

"Elbette, bu harika olur." Projektörü masanın üzerinde nereye koyacağını gösterdi ve elleri hafifçe titremeye devam ederken dizüstü bilgisayarını bağlama hareketlerini yaptı.

"Endişelenme," dedi yumuşak bir sesle ve diğerleri onu beklerken konuştukları için sadece onun kulakları için. "Biz aslında hiç kimseyi yemedik. Sadece yiyecekmişiz gibi davrandık."

"Bildiğim iyi oldu. Uyardığınız için teşekkürler."

Yine o ölümcül gülümseme vardı ama bu sefer gerçekten sinirlerini yatıştırmıştı. Onu rahatlatmak için gösterdiği çabayı takdir etti. "Bizim sorunumuz onunla, seninle değil. O yüzden endişelenme. Ne zaman hazır olursan."

Will, Hunter'ın yanına oturdu ve tüm gözler ona çevrildi.

Cameron titreyen ellerini birbirine kenetledi ve yüzünün ne kadar çirkin görüldüğünü unutmaya çalıştı. "Bugün bana zaman ayırdığınız için teşekkür etmek istiyorum ve berbat görünümüm için özür dilerim. Dün gece Fred'le on raunt dövüştüm ve morlukları görünmese bile sanırım onu biraz hırpaladım."

Onların kıkırdamaları odadaki gerginliğin bir kısmını azalttı ve Lucy'nin deyimiyle kendi alanına girmesine yardımcı oldu. Cameron işlerini potansiyel müşterilere satma konusunda iyiydi ve şimdi hayatının sahası için bu becerilerinden yararlanıyordu.

"Dün gece Will ile yaptığım konuşmadan bazılarınızın mağazanın bir web sitesine ihtiyacı olmadığını düşündüğünü biliyorum. Bu görüşe ve arkasındaki nedenlere saygı duyuyorum. Burada çok güzel küçük bir işletmeniz var ve web sitesi bu işletmeyi dünyaya açarak bazı şeyleri değiştirebilir - belki de tamamen iyi yönde değil."

Charlotte ve Wade ifadesiz kalırken Ella ve Hunter başlarıyla onayladılar.

Cameron, bakışlarının Will'e kaymaması için kendini zorlamak zorunda kaldı, ona bakarsa dikkatinin dağılacağından korkuyordu.

"İşiniz hakkında konuşmadan önce size biraz kendi işimden bahsedeyim. Creative Web Solutions'ı beş yıl önce en iyi arkadaşım Lucy Mulvaney ile birlikte kurduk." Cameron, Lucy'nin muzip yüzünü ve tirbuşon kırmızısı buklelerini gösteren slayta tıkladı. Onun yanında gülümsemeden uzun süre duramazdınız ve odaya hızlı bir bakış Cameron'a Lucy'nin resminin Abbott'ları yumuşattığını söyledi. "Görüldüğü kadar eğlenceli biri ve Photoshop ile web siteleri oluşturmak için kullandığımız diğer programları çok iyi kullanıyor."

Cameron onları defterleri tutan Lydia ve bu hesabı alamazsa işlerini kaybedebilecek birkaç genç programcı ile tanıştırdı. Aklında onlar varken, odadakilerin çoğu duymak istemese de, sunumuna devam etmek için kendini zorladı.

Perakende müşterilerine odaklanarak diğer müşteriler için yaptıkları sitelerden örnekler içeren çeşitli slaytlar arasında gezindi. Önceki perakende müşterilerinin hiçbirinin Green Mountain Country Store'un büyüklüğüne ya da kapsamına yaklaşmamış olması, paylaşmamayı tercih ettiği bir gerçektir.

"Hâlihazırda bir web siteniz olmadığından, sizinki için neler yapabileceğimize dair bir fikir vermesi için diğer kır mağazalarının web sitelerinden bazı parçalar aldık." Cameron onlara temel bir web sitesinin çeşitli bölümlerini anlattı ve ailenin hikayesini ve mağazanın geçmişini vurgulayan "Hakkında" bölümünü detaylandırdı. Bir başka bölümde ise Vermont'a özgü, bulunması zor ürünler ve eşyalar ayrıntılı olarak anlatılıyordu.

"Bu sabah mağazada biraz zaman geçirdikten sonra, anlatacak ilgi çekici bir hikayeniz olduğuna inanıyorum. Örneğin Vermont Yapımı seriniz, sitede yerel zanaatkârları, çiftçileri ve mağazaya ürün sağlayan zanaatkârları tanıtmak için kullanılabilecek bir bölüm oluşturabilir."

Sonunda Will'e bakmasına izin verdi ve onun, sanki her sözüne asılmış gibi dikkatle kendisini izlediğini gördü. Şu anda kaldıramayacağı bir farkındalıkla teni karıncalandı.

Boğazını temizleyerek Charlotte'a odaklandı. "Anladığım kadarıyla kız kardeşiniz Hannah bu sabah mağazada gördüğüm o güzel mücevherleri yapıyor."

Charlotte başıyla onayladı. "İnanılmaz derecede yetenekli."

"Onun dünya çapında tanınmasını sağlayabileceğinizi düşünün. Sizin işiniz büyüdükçe onun işi de büyüyebilir. Ve bir de Colton var.

ailenin şekerleme tesisini işletiyor. Bana Vermont akçağaç şurubu gibisi olmadığı söylendi. Şurubunuzun Nevada, Wyoming, Paris ve Roma'daki müşterilere satılmasını mümkün kılsak nasıl olur? Web sitesi ailenizin işini Vermont eyaleti dışına da açacaktır. Bu zor zamanlarda insanlar eve, ocağa ve rahatlığa özlem duyuyor. Mağazanız tüm bunları ve çok daha fazlasını sunuyor."

Cameron Bay Abbott'a döndü ve onu dinlerken yüzünde olumlu bir gülümseme belirdi. "Anladığım kadarıyla büyük bir Beatles hayranısınız."

Hunter kardeşlerinin kahkahaları arasında, "Bu hafif kalır," diye mırıldandı. "Koleksiyonunuzun web sitesinde yer alması eğlenceli olmaz mıydı? Eğlenceli olurdu.

insanların mağazaya gelmeleri için başka bir neden olacak."

Lincoln, "Bu koleksiyonla çok gurur duyuyorum," dedi. "Yıllar boyunca onu geliştirmek için çok zaman harcadım ve onu sergilemeyi seviyorum."

Cameron onun sıcak gülümsemesine karşılık verdi. "Çok az insanın onsuz yaşayamayacakları bir şey bulmadan mağazanızdan ayrıldığına bahse girerim. Mağazayı işleten ailenin hikayesini ve Beatles koleksiyonu gibi şeyleri kullanarak onları kapıdan içeri çekebilirsiniz. Buraya geldiklerinde de paralarını harcayacaklardır. Onlara sağladığınız tüm bu ilhamla nasıl harcamazlar ki?

"Eminim oğlunuzun Noel ağacı çiftliği gibi anlatılacak tonlarca başka hikaye vardır. İnsanlar günlük yaşamlarında tecrübe ettiklerinden farklı olan şeylere ilgi duyarlar. Kaç ailenin Noel ağacı çiftliği işleten bir oğlu ve şekerleme işi yapan bir başka oğlu vardır? Kaç ailede on kardeş vardır ve bunların çoğu üç kuşaktır aynı ailede olan bir işe anlamlı bir şekilde katkıda bulunur?"

Wade ve Ella'nın birbirlerine bakışlarını izleyen Cameron, onları bu fikre mi yönelttiğini yoksa bu fıkirden soğuttuğunu mu anlayamadı.

"Ona büyükbabamdan bahsettin mi?" Hunter Will'e sordu.

"Hayır." Cameron'a Will şöyle dedi: "Bunun bir buçuk hikayesi var. Annemin büyükbabası Elmer Stillman Sr. mağazayı İkinci Dünya Savaşı sırasında kurmuş. Oğlu Elmer Junior ve eşi Sarah, annemin anne ve babası, anne ve babası emekli olunca dümene geçmişler. Elmer Junior yaklaşık yirmi yıl kadar önce dükkânı babama devretti ve hâlâ o bölgede yaşıyor. Tam bir karakter diyebileceğiniz biri."

"Onunla tanışıp mağaza ve savaş yıllarına dair anıları hakkında konuşmayı çok isterim. Bu, site için çok ilgi çekici bir metin oluşturacaktır."

"Siteyi nasıl inşa edeceksiniz?" Charlotte sordu.

"Bu harika bir soru." Cameron bunu en azından onların ilgisini çektiğine dair bir işaret olarak algıladı. "Yapacağımız ilk şey araştırma, çok ama çok fazla araştırma. Önceliklerinizi ve en çok öne çıkarmak istediğiniz ürünleri belirlemek için her birinizle çeşitli kapasitelerinizde çalışacağım. Burada bir yaşam biçimi satıyorsunuz - daha basit, daha sakın, kendine özgü bir şekilde rafine edilmiş. Bu sizin markanız. Vermont ve özellikle Kuzeydoğu Krallığı hakkında okuduklarımdan, koruma ve jeoturizmin sizin için önemli olduğunu varsayıyorum ve bunu siteye de yansıtmak istiyoruz. Yani araştırma her şeyden önce gelir.

"Daha sonra site haritalarına ve 'wireframe' dediğimiz, temelde sitenin ve bittiğinde nasıl görüneceğinin bir çizimine geçiyoruz. Sayfalar arasındaki çeşitli bağlantılara verdiğimiz isim olan *ekmek kırıntıları* ve *tasarım aşamaları* gibi terimlerle sizi sıkabilirim, ancak şunu söylemek yeterli

Ne istediğinizi ve neye ihtiyacınız olduğunu biliyorsak, bunu size mümkün olduğunca hızlı ve verimli bir şekilde sunmak için elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

"Bu bize ne kadara mal olacak?" Hunter sordu.

Cameron, Lucy ile birlikte hazırladıkları ve iki aşamalı bir projenin ayrıntılarını içeren bir fiyat teklifini dağıttı. Sayfada, süreci başlatmak için gereken peşinat miktarı belirgin bir şekilde yer alıyordu.

"Perakende satış işlevi de içeren bu büyüklükte bir site için, web sitesinin ana iskeletini oluşturan birinci aşama için altı haneli rakamları gözden çıkarmanız gerekir," diye açıkladı. "İkinci aşama olan perakende kısmı için size nihai bir fiyat teklifi vermeden önce araştırma için çok daha fazla zaman harcamam ve doğrudan siteden satmak istediğiniz ürünler hakkında hepinizden bir fikir almam gerekiyor."

Hunter sanki onu doğru duymamış gibi, "Altı rakam," diye tekrarladı. "Şuna

başlayalım mı?"

Cameron kendini devam etmeye zorladı, her ne kadar odadaki hava ona *altı rakamlı* kelimelerle çoğunu kaybettiğini söylese de.

"Bu büyüklükte bir site, muazzam bir iş gücü saati gerektiren önemli özelleştirme ve programlama içerecektir. Bittiğinde, gurur duyabileceğiniz bir şeye sahip olacaksınız. Size bunun sözünü veriyorum. Ayrıca, web sitesi aracılığıyla mağazadan ürün satmak için bir e-ticaret bileşeni oluşturursanız, yayına girdikten sonraki üç ay içinde yatırımınızı geri kazanacağınıza söz veriyorum. Genelde müstakbel müşterilerime yatırımın geri dönüşüyle ilgili tahminlerde bulunmayı sevmem ama mağazada şu ana kadar gördüklerime dayanarak size bu konuda güvence vermekte kendimi çok rahat hissediyorum." Cameron endişesini bastırdı ve sözlerini bitirmek için kendini zorladı. "İşe başlamak için elli bin depozito talep ediyoruz."

Diğerleri başlarıyla onaylarken Charlotte, "B u n u konuşmamız gerek," dedi.

Lincoln, "Geldiğiniz ve süreç boyunca bize yol gösterdiğiniz için çok teşekkürler," dedi. "Çok ilginçti."

"Benim için zevk. Vermont'a daha önce hiç gelmemiştim ve inanılmaz güzel bir yer. Buraya gelip sizinle tanışma fırsatı bulduğum için çok mutluyum."

"Babana selamlarımı ilet," dedi Lincoln.

"Kesinlikle iletceğim."

Will, "Projektörünüzü daha sonra hana getireceğim," dedi.

"Bu harika olur. Teşekkürler." Kendini orta ringde istenmeyen bir sirk hayvanı gibi hisseden Cameron, olabildiğince hızlı hareket ederek dizüstü bilgisayarının kancasını çıkardı ve eşyalarını topladı. "Herkes tekrar teşekkürler."

Will'in ofisine döndüğünde Cameron ceketini giydi ve çantasını aldı, bilgisayar çantasını omzuna atarak merdivenlerden mağazaya doğru ilerledi. Dükkanın arka tarafından ön tarafına doğru yürürken bir sürü insan gördü. şeyler o özledim ve önce zaman içinden.

Bitkiselçareler Guttan ayak mantarına, yüz masajına ve kırıışıklık kreminde kadar her şey için.

Antika daktilolardan oluşan bir koleksiyonu görmek için durdu ve bunları site tasarımında nasıl kullanabileceklerini düşündü.

"Ne anlamı var ki?" diye fısıldadı ön kapıya doğru yürürken. İş alamayacaklardı ve tüm bu olanlar, maaş bordrosu yaklaşırken ve nakit akışı yokken kaybetmeyi göze alamayacağı büyük bir zaman kaybıydı.

Para için kesinlikle babasına koşamazdı. Bağımsızlığıyla gurur duyuyordu ve hiçbir zaman babasının mega parasına bel bağlamamıştı.

onun önünü açacak kaynaklar. Bir şeyler yoluna girecekti. Her zaman olmuştur. Ya da her zaman olmuştur.

Eklektik açıdan harika Green Mountain Country Store'a son bir kez bakarken, mağazayı internet üzerinden hayata geçirmenin ne kadar eğlenceli olacağını düşündü. Serin ve berrak havaya adım atarken, *bunun iyi olacağına* karar verdi. Bunu doğru bir şekilde yapmak için haftalarca araştırma yapmak gerekecekti ve bu da Will Abbott'un o çok cazip arkadaşlığında çok ama çok fazla zaman geçirmesine neden olacaktı.

- - -

Will, Cameron'ın arkasından kapıyı kapattı ve konferans masasındaki yerine döndü. Cameron'ın aydınlatıcı sunumundan sonra zihninde karmakarışık düşünceler dolanıyordu. Her şeyden önce, Cameron'ın mağazaya verdiği tepkiden ve bir aile ve iş olarak neyle ilgili olduklarına dair doğuştan gelen anlayışından etkilenmişti. Mağazada geçirdiği yarım saatin ardından bu kadar içgörü aşılayabiliyorsa, birkaç hafta sonra ne üretebilirdi?

Kadının sezgileri onu hazırlıksız yakalamıştı. Her şeyin her zaman olduğu gibi kalması arzusuyla doğrudan çelişen modernizasyon fikirlerinden nefret etmeyi bekliyordu. Kadının sunumunu dinledikten sonra resmen ikiye bölünmüştü.

Hunter, "Sanırım bu kadar," dedi.

"Evet," diye ekledi Charlotte. "Bir web sitesi için altı rakam mı?"

"Bir düşün Charley," dedi Will. "Burayı mantıklı bir şekilde ele geçirmeye çalışmanın zorluğunu bir düşünsene. Ayrıca, üç ay içinde geri kazanacağımızı söyledi."

Wade, "Siparişleri yerine getirmek için daha fazla personel eklersek, bu da paraya mal olacaktır" dedi.

Will, "Evet, bu ek bir masraf olacaktır, ancak ek maruziyeti de düşünün" dedi.

Hunter, Will'e kaşlarını çatarak, "Dün gecedan beri kesinlikle tek seksen yapmışsın," dedi.

"Açık fikirli olmaya ve söyleyeceklerini dinlemeye çalıştım. Söylediklerinin çoğu bana mantıklı geldi. Vermont'un sunabileceği çok şey olan özel bir yer olduğunu hepimiz biliyoruz. Ancak sınırlarımız dışında kaç kişi bunu biliyor?"

"Bunu söylediğini duyduğuma sevindim Will," dedi Lincoln. "Ben de aynen böyle düşünüyorum. Ekonomik krizden yara almadan kurtulduğumuz için şanslıyız ama her zaman bu kadar şanslı olamayabiliriz. Önce sizinle konuşmadan Cameron'ı buraya getirdiğim için hepinizin bana kızgın olduğunu biliyorum ama benim tek odak noktam bu işin büyümeye ve gelişmeye devam etmesini sağlamak, böylece ihtiyaç duyduğunuz sürece yanınızda olacak. Uzun vadede her zamanki gibi iş yapmaya güvenebileceğimizi sanmıyorum. Güncelliğimizi korumak istiyorsak yenilikler yapmalıyız."

Hunter, "Olmamız gerektiği kadar ilgiliyiz," dedi. "Biz bir taşra mağazasıyız, çok uluslu bir şirket değil."

Lincoln, George'un kulaklarının arkasını kaşırken, "Çok uluslu bir şirket olmamızı önermiyorum," dedi. "Kanatlarımızı biraz açmamızı ve daha fazla iş yaratmak için Vermont dışındaki dünyaya kapılarımızı açmamızı öneriyorum."

"Turist orduları buraya gelip bizim ne olduğumuzu görmek istediğinde ne olacak?" Wade sordu.

"Ben de bunu bilmek istiyorum," dedi Ella.

Lincoln, "Cameron'ın onsuz yaşayamayacağınız bir şey görmeden mağazamıza girememekle ilgili söylediklerini duydunuz," dedi. "O kalabalıklar buraya gelip neyiz olduğunu görürse, işimiz büyür."

"Bu bizim küçük tatlı kasabamıza ne yapar?" Charlotte sordu. "Bayan Hendricks hanının önünde otobüsler durduğunda ne hissedecek?"

Lincoln, "Cesetleri yataklara koyan her şeyi onaylayacağını tahmin ediyorum," diye yanıtladı.

Hunter, "Şunu sormama izin verin" dedi. "Site inşa edildikten sonra ne olacak?"

Kim bakımını yapıyor ve işletiyor?"

"Cameron'ı aradığımda onunla bu konuyu konuştum," dedi Lincoln. "İki seçeneğimiz var. Bizim için bakımını yapması için onun şirketini tutabiliriz, ki bunu yapmaktan memnuniyet duyacaklardır ya da burada şirket içinde çalışması için birini işe alabiliriz."

"Her iki durumda da," diyor Hunter, "başlangıçtaki altı rakamlı yatırımdan çok daha fazlasına bakıyoruz."

"Zaman içinde, evet," dedi Lincoln. "Ancak Cameron'ın siteden elde edilen gelirin sitenin işletme masraflarını fazlasıyla karşıladığına dair söylediklerini duydunuz."

Wade, "Ben buna karşıyım," dedi. "Bence şu anda bizim için yanlış bir hamle."

"Katılıyorum," dedi

Hunter. "Ben de,"

dedi Ella.

"Ben, dört," dedi Charlotte. "Üzgünüm baba, ama bu çok fazla. Buna ya da beraberinde getireceği değişikliklere ihtiyacımız yok."

"Anlıyorum," dedi Lincoln, "ve fikirlerinize saygı duyduğumu biliyorsunuz - hepsine katılmasam bile."

Will, yüzde ellisi lehte ve yüzde kırkı aleyhte olan karar oylaması için herkesin kendisine baktığını hissetti. Eğer site için lehte oy kullanırsa, proje devam edecekti. Karşı oy kullanırsa, eşitliği bozmak için annesi oylamaya katılacaktı.

"Ne diyorsun Will?" Hunter sordu.

Will, mağaza için duyduğu endişeyle Cameron'a duyduğu ilgiyi dengelemeye çalıştı. Onun ilgisini çektiğini inkâr etmek samimiyetsizlik olurdu. Evet, şehrli bir kız olabilirdi ama ailesine ya da ailesinin işine zerre kadar ilgi göstermeyen Lisa'ya hiç benzemediğini anlaması için onunla dükkânda yarım saat geçirmesi yetmişti.

Cameron'ın ilgisi samimiydi ve hiçbir şekilde hesabı alma arzusuna bağlı değildi.

Will, onu daha iyi tanıyabilmek için bir süre daha yanında tutmak istediğini itiraf etmek zorunda kaldı ve bu da bir tür etik zorluk yarattı.

"Ne düşünüyorsun, evlat?"

Will, görkemli fikirleri çoğu zaman kardeşlerini olduğu kadar Will'i de çılgına çeviren babasına baktı. Ama bu durumda, babasının gelecekte işi sürdürmekle ilgili bazı iyi noktalara değindiğini kabul etmek zorundaydı. Will uzun bir sessizlik anından sonra, "Sunumu ilginç buldum," dedi. "Ailemizin hikayesini web sitesi aracılığıyla anlatmak ve tüm ilgi alanlarımızı birleştirmek hakkında söyledikleri hoşuma gitti. Vermont dışındaki insanların bizi burada özel kılan şeyler hakkında daha fazla şey öğrenmesi fikri hoşuma gitti."

"Yani şimdi bunu istiyor musun?" Hunter, Will'in fikir değıştirmesi karşısında afallamış görünerek sordu.

"Henüz emin değilim. Bir karara varmadan önce nasıl işleyeceği konusunda onunla biraz daha konuşmak istiyorum."

Lincoln, "Bu yeterince adil," dedi.

"Bak sana ne diyeceğim," dedi Wade. "Eğer bu işe devam edersek, hepsi senin olacak Will. Bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Hunter, "Ben de öyle," diye ekledi.

Will'in kız kardeşleri başlarıyla onayladılar.

Will, "*Eğer* bu konuda ilerlersek," dedi, "kendi iş alanlarımız söz konusu olduğunda hepimizin katılması gerekecek."

"Bana şunu söyle," dedi Hunter. "Eğer o genç ve güzel olmasaydı ve sen ona hayran olmasaydın, 'onunla biraz daha konuşmak' ister miydin yoksa hepimiz gibi mi hissederdin?"

"Canın cehenneme Hunter. Bunun onunla bir ilgisi yok."

"Ah," dedi Wade bilmiş bir sırıtışla ve Will'in küçük kardeşini eskiden olduğu gibi yumruklamak istemesine neden oldu. "Kızın genç ve güzel olduğunu inkâr etmediğini ve ondan etkilendiğini fark eden başka biri var mı?"

"Senin de, diğerlerinin de canı cehenneme!"

Bu, diğerlerini Will'in utançtan yüzünün kızarmasına neden olan kahkahalara boğdu. Ayağa kalktı ve kapının arkasından çarpmasına izin vererek konferans odasından çıktı. Ofisine girerken kapıyı da çarptı ve Cameron'ın çekici kokusunu burada da bıraktığını hemen fark etti.

Kardeşleri onu çok kızdırıyordu! Yine de, onların kendisini dürttüğü kadar kendisinin de onları dürttüğünü inkâr edemezdi. Cameron'a olan ilgisi onlara bu kadar açık bir şekilde görüldüğüne göre oldukça şeffaf olmalıydı. Ya da belki de düşüşüne neden olan şey web sitesindeki takla atmasıydı. Her iki durumda da meraklı olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı.

Birden fazla cephede.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

BÖLÜM 4

Hayat size artıklar verdiğinde, bir yorgan yapın.

-Elmer Stillman'a göre İncil

Cameron dizüstü bilgisayarını odasındaki masanın üzerine bıraktı ve yatağa oturdu,

Abbott'larla yaptığı toplantıdan sonra kendini kederli hissediyordu. Arabası hurdaya dönmüştü, yüzü bir felaketti ve sunumu kilisede osuruk gibi geçmişti. Sonuç olarak Vermont'ta harika bir on iki saat geçirmişti.

Çantasından telefonunu çıkardı ve Lucy'yi arayıp haber verebilmek için bir sinyal bulmayı umarak açtı. Çekmiyordu.

Nasıl oluyordu da daha önce odasında servis varken şimdi yoktu?

Hayal kırıklığı giderek artan Cameron, odasından çıktı ve hala resepsiyonun olmadığı lobiye yöneldi, bu yüzden ceketini almak için geri döndü ve tüm gün boyunca çileden çıkmış bir şekilde merdivenlerden aşağı indi.

Dışarıda güneş aldatıcı bir şekilde parlaktı ve hava beklenmedik bir şekilde soğuktu - nefesinin küçük bulutlar halinde çıkmasına neden olacak kadar soğuk. New York'ta Mart ayı yeniden uyanışın, tomurcuklanan çiçeklerin ve daha sıcak günlerin zamanıydı. Görünüşe bakılırsa, bahar notu Vermont'a ulaşmamıştı, çünkü burada hala kış gibi hissediliyordu.

Telefonunun sinyal aldığına dair bir işaret görmeyi umarak kaldırım boyunca yürüdü, yüzü ekrandaydı. Lanet olası bir telefon görüşmesi yapamıyorsa buradan nasıl iş yürütecekti?

Kaldırımın ilerisinde, sanat galerisi olarak da kullanılan kafenin önünden geçti, sonra da arabasının hâlâ asansörün üzerinde durduğu Nolan'ın garajına gitti. Arabanın ezilmiş güzel yüzüne bakmaya dayanamıyordu, bu yüzden yoluna devam etti.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu bir erkek sesi.

Cameron başını çevirdiğinde bir ağaç kütüğünün üzerinde oturmuş bir çeşit oyma üzerinde çalışan bir adam gördü. Adamın üzerinde kollarına kadar sıyrılmış bir pazen gömlek vardı ve Cameron'ın ilk aklına gelen, üzerinde palto olmadan donuyor olabileceğiydi. "Üşümüyor musun?"

"Tabii ki hayır. Bugün hava çok güzel." "Hava buz gibi."

Güldüğünde, onu daha önce hiç görmediğinden emin olmasına rağmen, onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Arkasında, ahır kapıları ardına kadar açıktı ve etraflarındaki havada talaş kokusu asılıydı. "Burası dondurucu değil. Bu kesinlikle ılık."

"Sen öyle diyorsan."

"Bir şey mi arıyorsunuz?"

"Sadece cep telefonumu kullanabilmem için sinyal var. Bir dakika çalışıyor, bir dakika çalışmıyor."

"Ahh, dağlara hoş geldiniz." "Bu sinir bozucu."

Omuz silkti. "Uyum sağlarsın."

"İyi bir telefon sinyali olmadan hayata asla adapte olamam." Bunu düşünmek bile hayal edilemezdi.

"Peki diğer adam bugün nasıl görünüyor?"

Önce ne demek istediğini anlamadı ama sonra hırpalanmış yüzünü hatırladı. "Fred'in iyi olduğunu duydum."

"Oh! Sen Fred'e vuran kızsın!"

"O ben oluyorum," dedi, artık kaderine boyun eğmişti.

"Bu sabah seni lokantada duydum. O zaman sen de aileme mağaza için bir web sitesi satmaya çalışan kızsın."

"Bu yüzden tanıdık geliyorsun. Will'e biraz benziyorsun." Ağabeyinin daha genç, daha sarışın bir versiyonuydu ama aile benzerliği açıktı.

"İğrenç." Ayağa kalktı ve ellerindeki tozu fırçalayarak kızın yanına geldi. "Landon Abbott ve ben Will'e benzemiyorum."

Onun uzattığı eli sıktı. "Cameron Murphy, sen de öyle." "Yapma."

"Sen de yap."

"Ben de arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm."

Elini gereğinden uzun süre tuttuğunu fark ettiğinde bile gülmekten kendini alamadı.

"Sen ikizlerden birisin."

Eğildi ve fısıldadı, "Yakışıklı olan benim." "Will'in aynı olduğunuzu söylediğini sanıyordum."

"Öyleyiz ama Lucas çok çirkin. Bu konuda bana güvenin." "Bırak onu Landon," dedi arkasından derinden gelen bir ses.

Will de onlara katılınca Cameron sarsıldı ve elini çekti. Yüzündeki fırtınalı ifadeye bakılırsa, onun kardeşiyle konuşmasından rahatsız olmuştu. Bu da neydi şimdi?

"Sadece arkadaşça davranıyordum, kardeşim." Landon Cameron'a göz kırptı, Cameron da kardeşinin yüz ifadesine güldü.

Will, Landon'ı görmezden gelerek, "Ben de seni handa arıyordum," dedi.

İşte o zaman Cameron onun projektör çantasını ve mağazadan aldığı kahverengi bir çantayı taşıdığını fark etti. "Bunu alabilirim."

"Ben hallederim."

Cameron dikkatini Landon'a çevirdi. "Bir ara geri gelip çalışmalarını görmeyi çok isterim."

"Her zaman," dedi sevimli bir gülümseme ve kaşlarını sallayarak. "Yangın zili çalmadığı sürece her gün buradayım. O zaman dışarıda kahramanca yangınlarla mücadele ediyor ve hayat kurtarıyorum."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi, onun tarafından eğlendirilerek.

"Sonra görüşürüz." "Hoşça kal Cameron Murphy. William, sana iyi günler."

Will, onlar uzaklaşırken gülen Landon'a kaşlarını çattı.

Cameron, "Ona karşı pek nazik değildin," dedi.

"Olmak zorunda değilim. O benim kardeşim."

"Bu ona iyi davranmak için bir sebep daha. Bir kardeşim olmasını çok isterdim."

Ya da bir kız kardeş. Ya da ikisi birden. İkisi de güzel olurdu."

"Bunu şimdi söylüyorsunuz, ama gerçekten onlara sahip olduğunuzda, değerlerinden çok daha fazla sorun olabilirler."

Cameron durdu ve ona baktı. "Ne?"

"Ne kadar şanslı olduğun hakkında bir fikrin var mı? Hiç fikrin var mı? Dadılar tarafından büyütüldüm. Ailem Huxtable'lar, Matthews'lar, Banks'ler ve Weir'lardı."

"Kim bunlar?"

"*The Cosby Show, Boy Meets World, Fresh Prince of Bel-Air, Freaks and Geeks*, bunlardan birkaçı."

"Hâlâ bir şey çağrıştırmıyor."

Cameron ilk kez aynı ülkede olmak bir yana, aynı gezegende büyümüş olmalarının nasıl mümkün olduğunu merak ediyordu. "Büyürken evinizde televizyon var mıydı?"

Başını sallayarak, "Çok sık izlememize izin verilmezdi," dedi. "Görünüşe göre."

"Başka ilgi alanlarının peşinden gitmeye teşvik edildik." "Her hareketinizi izleyen ebeveynleriniz tarafından." "Evet, yani ..."

"Babam sürekli çalışıyor ve annem beni doğururken öldü. Annem yok, babam yok, kardeşim yok. Baş belası kardeşin hakkında bana dırdır etme. Yapma işte." Ondan uzaklaştı, caddeyi geçerek hana doğru yürüdü, artık bulamadığı telefon sinyali konusunda endişelenmiyordu. Daha çok, otuzuna yaklaşırken onu hâlâ rahatsız etmemesi gereken şeyler yüzünden onun önünde yıkılmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmakla ilgileniyordu.

"Cameron, bekle!"

Şimdi patlamasından utanarak daha hızlı yürüdü, hana neredeyse koşarak girdi ve merdivenlere yöneldi.

Kapıya ulaştığında ona yetişti. "Bekle, lütfen. Özür dilerim. Böyle bir pislik olmak istememiştim. Elbette ailemi seviyorum. Beni rahatsız ettiklerinde bile onları seviyorum ve her zaman ne kadar şanslı olduğumu biliyorum."

"Güzel," dedi, ses tonundaki aciliyet, onu kovaladığı için yanaklarının kızarması ve ondan geldiğini hissettiği içten pişmanlık yüzünden dengesini kaybetti. Onun hakkında daha önce öğrendikleri de eklenince Cameron resmen Will Abbott'a aşırı yüklenme sınırına gelmişti.

"Projektörümü getirdiğin için teşekkürler." Ondan aldı ve odasının kapısını açarak projektörü içeride yere koydu. "Sizinle tanışmak güzeldi. Size ve ailenize dükkânınız için en iyisini diliyorum. Burası özel bir yer."

Kapının pervazına yaslandı ve o ölümcül gülümsemesini serbest bıraktı. "Çok kolay pes ediyorsun, değil mi?"

"Bu da ne demek oluyor? Senin ve kardeşlerinin siteyi istemediğiniz çok açıktı. Bir ipucu alabilirim. Telefon bile edemediğim bu kasabadan çıkmanın bir yolunu bulur bulmaz yakanızdan düşeceğim."

Eğilip gülümsemeye ve ona bakmaya devam etti.

"Ne? Yüzümün dağınık olduğunu biliyorum. Ona bakmana ihtiyacım yok."

"Morarmış ve hırpalanmış olsa bile yüzünüz oldukça sıra dışı. İnsanların ilk karşılaşmalarından çok sonra bile hatırladıkları bir yüz."

Cameron'ın ağzı şok içinde açık kaldı. Hemen kapattı ve buna karşı söyleyebileceği esprili bir şey düşünmeye çalıştı. Hiçbir şey bulamadı. Elinde kesinlikle hiçbir şey yoktu.

"Bunu sana dükkândan aldım," dedi ve elindeki kahverengi çantadan maske şeklinde bir şey çıkardı. "İçinde okaliptüs ve başka şeyler var."

Yüzdeki çürüklerin iyileşmesine yardımcı olması gerekiyor. Mikroalgada ya da sıcak suda ısıtıyorsunuz."

Ona uzatırken tereddütlü bir şekilde sevimliydi.

"Çok naziksiniz. Teşekkürler." Adam bir kez daha düşünceliliğiyle onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Bu adamla nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve her zaman erkeklerle nasıl başa çıkacağını bilirdi. Ancak bu adam...

"Bu akşam benimle yemek ye."

Sersemlemiş bir halde ona bakma hatasını yaptı. Evet, o hâlâ hayatında gördüğü en mükemmel erkek güzelliği örneğiydi. "Neden?"

"Çünkü konuşmamız gereken işler var. Diğer şeylerin yanı sıra." "İş mi? Ne işi? Başka ne gibi şeyler?"

"Bu üç soru demek. Önce hangisini almalıyım?" "İş."

"Web sitesi masanın dışında değil."

Cameron bu haber karşısında gerçekten şok olmuştu.

"Oh. Öyle değil mi?" Başını iki yana salladı.

"Toplantıdan sonra bunun ölü bir konu olduğundan oldukça emindim."

"Değil, bu yüzden akşam yemeği yiyip bu konuyu biraz daha konuşabiliriz diye düşündüm."

"Sen, ben ve başka kim?"

"Hiç kimse."

"Korkarım anlamıyorum. Hepinizin ortak olduğunu sanıyordum." "Öyleyiz. Diğerleri çoktan oy verdi."

Cameron onun söylediklerini anlamaya çalışırken başını salladı. "Yani bekle, bunun anlamı-"

"Bu bana bağlı."

"Oh."

"Yani . . . Akşam yemeği mi? Evet?"

"Um, tamam. Tabii. Saat

kaçta?" "Seni yedide alayım

mı?" "Ne giymeliyim?"

Bakışları Cameron'ın başının üstünden, ona verdiği botların içindeki ayaklarına doğru yavaş ve tembel bir yolculuk yaptı. Adam bir kez daha göz teması kurduğunda Cameron kendini soyunmuş gibi hissetti. "Ne istersen."

"Bu çok belirsiz. Kot pantolondan mı yoksa şık giyinmekten mi bahsediyoruz?" "Sen nasıl istersen. Sadece yeni botlarını giydiğinden emin ol." "Fazla ya da az giyinirsem beni suçlama."

"Yapmayacağım." Kamburunu düzeltti ve yürümeye başladı. "Neredeyse unutuyordum," dedi ve elindeki çantayı ona vermek için geri döndü. "Yedide görüşürüz."

Merdivenlere yöneldiğinde, Cameron onun arkasına hızlıca bir göz attı, ki bu da hala önü kadar harikaydı. Bir iç çekerek, adam köşeyi dönüp aşağı inene kadar onu izledi. Adam güzel bir kot pantolon giyyordu. Bu kesindi. Biraz daha bakabilmek için akşam yemeğinde de üzerinde kalmasını umuyordu.

Odanın içinde kapıyı kapattı ve ona verdiği çantanın hâlâ elinde olduğunu fark etti. Çantayı açtı ve mağazada hayranlıkla baktığı İzlanda kazaklarından birini görünce nefesi kesildi. Kırmızı olanı seçmişti

Bu da onu gülümsetti çünkü kırmızı en sevdiği renklerden biriydi. Her zaman siyah olan New York'ta çok sık giydiğinden değil.

Kazağı çantadan çıkardı ve yere bir şey düştü.

Geyik pijama pantolonu.

Hediyelerden memnun bir şekilde yatağa oturdu ve onu anlamaya çalıştı. Ona huysuz, kaba, ilgili, yardımsever, baştan çıkarıcı, düşünceli, huysuz, cömert ve gizemli görünmüştü ve onu sadece on iki saattir tanıyordu.

Telefonu çaldı ve Vermont'taki cep telefonu hizmetinin değişkenliği onu güldürdü. Lucy'den gelen aramayı cevapladı.

"Nasıl gitti?" Lucy sordu.

"Çok ilginçti. Mağaza inanılmaz, Luce. Eğer işi alırsak, bir süre burada kalacağım. Birkaç güne sığdırılamayacak kadar çok şey var."

"Bekle. *Eğer* işi alırsak? Onlara nasıl bıraktın?"

"İşin ilginç yanı da bu." Oylamanın nasıl bölündüğünü ve kararın nasıl huysuz, seksi kurtarıcısına kaldığını açıkladı. "Bu konuyu biraz daha konuşmak için bu akşam yemek yiyeceğiz."

"Akşam yemeği, ha? Bunun olayı ne? Onun adı ne?" "Will."

"Ve?" "Ve

ne?"

"Cameron . . . Merhaba, benim, Lucy. Seni *uzun zamandır* tanıyorum. Yüzlerce kilometre öteden ve kötü bir telefon bağlantısından bile daha büyük bir hikayenin kokusunu alamayacağımı düşünüyorsan, beni hiç tanıımıyorsun demektir."

Lucy bir hikâye sezdiğinde kemiğe sarılmış bir köpek gibiydi ve Cameron uzun zaman önce arkadaşının her şeyi bilme ihtiyacına karşı koymamayı öğrenmişti.

"O . . . Şey . . . Sert bir şekilde çok yakışıklı." "*Ohhhh*," dedi Lucy abartılı bir iç çekişle. "Sertliği *seviyorum*. tarafından Yakışıklı, ölümüne mi yoksa sırt üstü düşüp bacaklarını açarak seksi olmaktan mı bahsediyoruz?"

Cameron, uslanmaz Lucy'yi cesaretlendirmemek için kendini tutmaya çalışsa da ağzından kaçan kahkahayı engelleyemedi. "İkisi de sayılır. Hayır, kesinlikle ikisi de." Sırt üstü düşüp Will Abbott için bacaklarını açma düşüncesi her yerinde sıcak ve karıncalanma hissetmesine neden oldu, bu yüzden bu düşüncüyü ve beraberinde gelen tüm görüntüleri hızla bastırdı.

"Oh, adamım. Bunu görmeliyim. Fotoğraflara ihtiyacım var."

"Onun fotoğraflarını çekemem. Bu ne kadar garip olurdu?"

"Bir yolunu bul. Onunla yaptığın şeyi yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, Luce, çamurlu bir yolda tanıştığım bir adama delicesine aşık olup daha sonra kendimi büyük bir kalp kırıklığına hazırlamayacağım. En iyi ihtimalle geçici olarak buradayım ve o da ben buradayken bakabileceğim güzel bir şey. Hepsi bu."

"Bunu söylediğini unutmayacağına söz ver."

"Elimde sinyal varken lütfen iş konuşabilir miyiz?"

"Gerekirse, ama yine de fotoğraf istiyorum."

"Ne yapabileceğime bakacağım."

"Unutmadan, Troy senden haber alıp almadığımı sormak için aradı. Umarım geyik kazasını ona anlatmamda bir sakınca yoktur. Yüzünün resmini ona gönderdim. Seni oraya götürmesi gerektiğini düşündüğü için kendini hırpalıyor."

Cameron burnunun kenarını ovuşturdu ve bir acı parıltısı nefesini kesince hemen pişman oldu. "Onu aramaya çalışacağım ama ulaşamazsam iyi olduğumu ve endişelenmemesini söyleyin."

"Ona söyleyeceğim, ama nasıl biri olduğunu biliyorsun. Senden haber alana kadar . . ." "Endişelenecektir. Biliyorum." New York'taki sıkı sıkıya bağlı arkadaş grubu

Birbirlerine bakıyorlardı çünkü çoğunun konuşacak gerçek bir ailesi yoktu. Birbirlerine sahiptiler ve aralarındaki bağ çok kuvvetliydi. Özellikle Troy ve Lucy, Cameron'ın zor zamanlarında yanında olmuşlardı ve üçünün birbirleri için yapamayacakları hiçbir şey yoktu.

"O halde bu akşam yemekte Will Abbott'un aklını nasıl başından alacağını ve bu anlaşmayı nasıl sonuçlandıracağını konuşalım."

Cameron, Will'in aklını başından almak konusunda ne hissettiğinden emin olmasa da, anlaşmayı tamamlamakla son derece ilgiliydi, bu yüzden önümüzdeki yarım saati Lucy ile strateji konuşarak geçirdi.

- - -

Hannah Abbott Guthrie ön verandasındaki ağır ayak seslerini tanıdı. Adam evine girerken fırtına kapısının çarpmasını bekledi ve çoğu öğleden sonrasını geçirdiği stüdyoda onu aradı. Günün ilerleyen saatlerinde ışık en iyi buradaydı ve geceleri iyi uyuyamadığı için sabahları zor oluyordu, bunu kimseye söylememişti.

"İçki?" diye sordu ikizine, ince ipliklere dizdiği kehribar renkli cam boncuklardan başını kaldırmadan.

"Hayır." Hunter, Homer için stüdyoda tuttuğu aşk koltuğuna uzandı ve Caleb'in yaşlı köpeğinin kulaklarının arkasını kaşıdı. "Bizimki nasıl?"

Homeboy ne yapıyor?"

Hannah Homer'a sevgi dolu bir bakış attı. "Her zaman daha yavaş, ama bunu fark etmemeye çalışıyorum."

Homer memnun bir iç geçirdi ve tekrar uykuya daldı.

"Sorun nedir?" Hannah, ikizinin yaşlanan köpeğinden başka bir şey için duyduğu endişeye kulak kabartarak sordu.

"Eminim babamın arkadaşının kızını New York'tan buraya getirip bize bir web sitesi yaptırdığını duymuşsunuzdur."

"Bu konuda bir iki söylenti bana ulaştı. Kasabaya gelirken Fred'e çarptığını duydum."

"En kötü yarayı yüzü aldı. Birkaç sıyrığı, patlamış bir burnu ve şişmiş bir dudağı var."

"Zavallı şey. Bugün sizinle buluştu mu?"

"Evet. Bize neden bir web sitesine ihtiyacımız olduğu ve bunun işimizi nasıl büyüteceği anlatıldı. Hepimizin işlerini, hatta sizinkini bile."

Bunun üzerine Hannah sonunda kardeşine baktı. "Nasıl yani?" Koyu renk saçları tıpkı kendisinininkinin tonundaydı, bu yüzden yedi kardeşinden hangisinin ikizi olduğunu kimseye söylemek zorunda kalmamıştı. Bu ve birbirlerine yapışık büyümüş olmaları ve yetişkin olduklarında da öyle kalmaları onları ele veriyordu.

"On çocuğun işe katkısı konusunu çok seviyor.

Bunu siteye taşımak ve ailemizin hikayesini anlatmak istiyor." "Onu siz mi vurdunuz?"

"Tam olarak değil." Ayağa kalktı ve kasabaya ve uzaktaki kayak pistlerinin bulunduğu dağa bakan pencere kenarına gitti.

ağaçların arasından dolanan karla kaplı kurdeleleri andırıyordu. "Tabii ki babam bunu istiyor. Wade, Ella, Charlotte ve ben değiliz."

"Geriye Will kalıyor."

"Doğru." Ona döndü. "Will ondan hoşlanıyor. Konuştuğu süre boyunca gözlerini ondan hiç ayırmadı. Onu sadece başka bir kıza bu şekilde bakarken görmüştüm."

"Lisa mı?" Hannah telaşla sordu.

Hunter sertçe başını salladı ve alametifarikası olan hayal kırıklığı hareketiyle parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Onun yaşam tarzını takdir etmeyen başka bir şehirli kız tarafından kandırıldığını görmekten nefret ediyorum."

"Şimdi o zaman olduğundan çok daha yaşlı ve bilge. Ona biraz kredi verin."

"Asıl soru şu: Gerçekten ihtiyacımız olduğu için mi web sitesinin yapılması yönünde oy kullanacak yoksa onu burada tutmak için mi?"

Hannah güldü, kardeşinin bundan hoşlanmadığı belliydi. "Aile huzurunu ve uyumunu korumak adına, bu soruyu ona yöneltmemenizi tavsiye ederim."

"O hatayı zaten yaptım," dedi dalgın dalgın. "Onu oldukça kızdırdım."

"Bunu görmek isterdim."

"İnsanları görmekten bahsetmişken, bugün Nolan'ı gördüm. Şehirli kıza bir şey bırakmak için ofise geldi."

Hannah, Nolan'ın adının anılmasına verdiği ani ve güçlü tepkiye içerledi. "O nasıl?" diye sordu, her zamanki gibi ilgisiz görünmeye çalışarak. Neyse ki Hunter kalbinin yerinden fırladığını anlayamadı.

ya da ellerinin titreyerek birkaç boncuğu düşürmesine neden olduğunu fark etti.

"O iyi biri ve seni sordu."

Şimdi onun da ağzı kurumuştı. "Öyle mi yaptı?"

"Evet, Hannah. Her zaman yapar. Bunu biliyorsun."

Omuz silkti, bu konuşmayı sürdürmekle ilgilenmiyordu. Onun yerine devam edecek başka bir konu bulamadan erkek kardeşi atağa geçti.

"Ne zaman onu rahat bırakıp onunla çıkacaksın? Caleb gideli neredeyse yedi yıl oldu, tatlım."

"Kocamın ne zamandır ölü olduğunu biliyorum Hunter. Senin söylemene ihtiyacım yok."

"Üzgünüm. Tabii ki değilsin. Haddimi aştım."

Hannah sert ses tonundan hemen pişman oldu, özellikle de hayatının en karanlık günlerinde sadakatle yanında duran ağabeyine karşı. "Hayır, özür dilerim. Bunu hak etmedin."

"Seni zorlamak istemiyorum ama yeniden mutlu olmanı istiyorum."

"Ben mutluyum." Boncuklar, teller ve her şekil ve büyüklükte aletlerle kaplı çalışma masasını işaret etti. "Bu beni mutlu ediyor."

"Hayatta işten daha fazlası var."

Yine kaşlarını kaldırdı, bu sefer meydan okumak için. "Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş." Hunter şirketin mali işler müdürü olarak korkunç derecede uzun saatler çalışıyor, ailenin pek çok iş alanını denetliyordu.

"Bana bunu yapma. Zamanımı harcayacak daha iyi bir şeyim yok. Eğer ona zaman ayırırsan senin için kızgın kömürlerin üzerine yatacak bir adam var."

"Kendini bir dinle," dedi ona gülerek. "ok dramatiksin."

"Bu doğru, Hannah. Sana karşı kötü hisleri var."

Bu gerçek Hannah için yeni bir Şey değildi ama bunu zihninin bir köŐesine, yüzleşmek istemediği ya da yzleŐemedięi Şeylerin bulunduğu bir yere saklamıŐtı. "Hazır değilim."

"Sence hiç olacak mısın?" Bu o kadar nazik, o kadar tatlı bir Şekilde sorulmuŐtu ki, Hannah kızmaya kıyamadı.

"Bilmiyorum," dedi i çekerek. Son zamanlarda bu soruyu kendine daha sık sorar olmuştu. "Başka biriyle birlikte olma düşüncesi bana hâlâ tuhaf geliyor. Sadakatsizlik."

"Caleb böyle hissetmeni istemezdi. Senin mutlu olmanı ve başka birini bulmanı isterdi. Nolan'ı çok sevdiğini biliyorsun."

Ağabeyi Caleb Guthrie'nin en yakın arkadaşlarından biri olduğu için Hannah, Hunter'ın onu, kendisi için ne isteyeceğini söyleyecek kadar iyi tanıdığını iddia etmesine itiraz edemezdi. Hunter haksız da sayılmazdı. Caleb, büyükannesinin ona, onun da Caleb'a bıraktığı evde kalmaya devam ettiği için ona çok kızacaktı. Ev bir kişi için çok büyüktü ama onu ayakta tutmak, çalıŐmadıęı zamanlarda ona yapacak bir Şey veriyordu ve bu da onu Caleb'a ve paylaştıkları hayata bağlı tutuyordu. Üniversiteden sonra Caleb orduya atandığında, izinli olduğu ya da savaş bölgelerine gittiği zamanlarda evi bir sığınak olarak kullanmıŐlardı. En mutlu anılarından bazıları burada yaşanmıştı.

Ailesi bir keresinde nazikçe büyükannesinin çok sevdiği evi satmasını önermiŐti ama bu onun düşünmek istediği bir seçenek değildi.

Bu yüzden kaldı ve çalıştı ve her gün bir öncekinin aynısı olsa da sorun değildi.

"Hannah?"

"Ben iyiyim. Söz veriyorum. Benim için endişelenmeni istemiyorum." "Elimden bir şey gelmez."

"Sana yuva kurabileceğin hoş bir genç bayan bulmalıyız. Artık gençleşmiyorsun."

"Kapa çeneni," dedi gülerek. "Senden sadece üç dakika büyük olduğumu unutma, yaşlı cadı."

"Sanki unutabilirmişim gibi," dedi onun anlayacağını bildiği içtenlik dolu bir gülümsemeyle. Onu neredeyse herkesten daha iyi anlıyordu - Caleb hariç tabii ki. Onu en iyi o anlamıştı ve böyle bir bağ her gün kurulmuyordu.

"Ben buradayken bir şey yapmamı ister misin?" Kadın cevap veremeden, adam verandaya doğru yola çıkmıştı. "Yakacak odunun azalmış. Senin için biraz getireyim."

Ona kendi başının çaresine bakabilecek durumda olduğunu hatırlatmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Bu savaşı yıllar önce kaybetmişti ve şimdi ona zahmet etmemesini söylemekten daha iyisini biliyordu. "Teşekkür ederim."

Oturma odasındaki şöminenin yanındaki odun yığını doldurdu, ocakta bir ateş yaktı ve ardından arka verandadaki buzu ve bahçeye inen merdivenleri tuzladı. Son kez içeri girdiğinde yanakları soğuktan kızarmıştı.

Hannah ona sarılmak için ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim." Adam onu alnından

öptü. "Ne için?"

"Biliyorsun."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara?"

Onu kapıya kadar geçirdi. "Yapacağım. Ve web sitesi için endişelenme. Will'e biraz güven. O asla mağazanın çıkarına olmayan bir şey yapmaz. Bunu biliyorsun."

"Evet, sanırım."

"Bazen değişim iyi olabilir, biliyor musun?"

Onu lisedeki en popüler iki çocuktan biri yapan büyüleyici sırtışıyla, "Öğüt verdiğin şeyi uygulamalısın, kardeşim," dedi. Diğer Caleb'di.

Hannah tahmin etmesi gereken geri dönüş karşısında yüzünü buruşturdu. "Tam da bunun içine girdim, değil mi?"

Yanağına bir öpücük daha kondurdu. "Yarın konuşuruz."

Hannah onun da tuzladığı ön kapıdan aceleyle inişini ve birkaç ay önce satın aldığı gümüş renkli Lincoln Navigator SUV'ye binişini izledi. Adam uzaklaştıktan sonra kapıyı kapatıp kilitleti.

Soğuk bir kış gecesi daha geçiren Hannah, kardeşinin ocağa koyduğu ateşi yaktı ve Homer'la birlikte kanepeye kıvrılıp alevleri izlemeye koyuldu. Caleb hayattayken birçok geceyi bu kanepede birlikte ateşi izleyerek, yemek yiyerek, sevişerek geçirmişlerdi. Evliliklerinin en güzel anlarından bazıları tam da bu noktada yaşanmıştı. Caleb'in Irak'ta bir mayına basıp anında ölmesinden bu yana geçen yıllarda bu anılar onu çok rahatlatmıştı. Ancak son zamanlarda, sahip olduğu her şeyle onlara tutunmak için elinden geleni yapmasına rağmen, anıları solmaya başlamıştı. Kimseye, hatta bu konuda onun için bir şeyler yapmak zorunda hissedecek olan Hunter'a bile yalnızlığını itiraf etmemişti.

yaşadıkları uzun kış boyunca katlanılması özellikle zor olmuştu.

Yine de herhangi bir değişiklik yapmaya hazır değildi. Henüz değil.
Belki hiçbir zaman, ama kesinlikle şimdi değil.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

*Kısa bir yığının üzerinde eriyen bir parça tereyağından daha güzel
görünmüyor musun?*

-Elmer Stillman'a göre İncil

Will saat yedide Cameron'ın kapısında belirdi. Ceketıyla birlikte Fermuarı açtığında, adamın koyu renk kot pantolonunun üzerine kahverengi yün bir kazak ve çamur mevsimi için onaylanmış ağır botlar giydiğini görebiliyordu. Adam temiz hava, sabun ve o kadar hafif bir kolonya kokuyordu ki bunun kolonya olduğundan emin olamadı. Ne olursa olsun, bu ilgi çekici kokuyu daha iyi koklamak için yaklaşmak istedi. Saçları nemliydi ve yüzü yeni tıraş edilmişti. Akşam yemeğine hazırlanmak için biraz zahmete girmiş olması onu memnun etmişti.

"Sana çok yakışmış," dedi İzlanda kazağı, solmuş kot pantolonu ve yeni botlarıyla birlikte giymeyi tercih ettiği için.

"Gidene kadar yepyeni bir gardırobum olacak." "En azından seyahatin tamamen bir kayıp olmayacak."

"Doğru. Kazak için teşekkür ederim. Muhteşem ve pijamalara da bayıldım."

"Beğendiğinize sevindim."

"Maske morlukların acısını gerçekten azalttı."

"İşe yaradığını bilmek güzel. Bazen bu ürünlerin iddialarını merak ediyorum."

"Bana hediye getirmeyi bırakmalısın."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü."

"Bu her şeyi açıklıyor."

Anlamsız olsa da, cep telefonunu çantasına atmak tamamen alışkanlıktı. Bu şehirde bir yerlerde iş için kullanabileceği güvenilir bir sinyal bulmayı umarak kablosuz erişim noktasını da aldı.

"Gerçek kolları olan bir ceketiniz var mı?"

"Hayır, sadece yelek var."

"Dışarısı on sekiz derece. Bunun içinde üşüyeceksin." "Sorun değil. Sadece arabaya girip çıkacağım, değil mi?"

Kapısını kapatıp kilitlemesi için ona yer açmak üzere geri çekildi. "Evet, ama buralarda belaya hazırlıklı olmalısın, dün gece bulduğun gibi. Eğer ben gelmeseydim, dışarıda ısıtıcısız, telefonsuz ve kolları olmayan bir palto ile uzun ve soğuk bir gece geçirebilirdin. Burası hâlâ kış ve bir süre daha öyle olacak. En kötü senaryoyu düşünüyor olmalısın."

"Sana haklı olduğunu söylemek bana ne kadar acı verse de, haklısın. Eğer burada bir süre daha kalacağım anlaşılırsa, birkaç kollu ayakkabıya yatırım yapacağım."

"İyi plan."

Gerçekten de daha önce olduğundan çok daha soğuk olan havaya adım attılar.

Will, koyu mavi kamyonetinin yolcu kapısını tuttu ve onun yerleşmesini bekledikten sonra sürücü tarafına geçip hemen

motoru çalıştırdı ve ısıttı.

"Belirli bir şey için havanda mısın?"

Cameron'ın tüm yüz ısıtılmış ile utanç olarak a
sel uygunsuz cevaplar beynini doldurdu.

"Yemek," dedi, bu sadece onun utancını artırdı çünkü aklının doğrudan
pisliğe gittiğini tahmin etmişti.

"Her şey olur. Kararı size bırakıyorum. Yapmayı çok istediğim bir şey
var." "Neymiş o?"

"Git botlarımı çamurdan kurtar."

"Bu sabah gelirken aldım ve kuru temizlemeciye bıraktım. amurdan
nceki kadar iyi grneceklerine dair söz veremeyeceğini ama elinden
geleni yapacağını söyledi. Bunu sana daha önce söylemek istedim."

şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu. Adamın dşnceliliği gerçekten
Çok şaşırtıcı ve beklenmedikti. "Sen . . . Oh. Teşekkür ederim. Gerçekten
Çok nazıksınız."

Teşekkrn duymazdan geldi. "Mahvoldukları için kendimi kötü
hissettim. Bu konuda zgn görünüyordun."

"Bu botları ve arabayı seviyorum. İkisini de şehirden ayrılmadan hemen
nce aldım ve ikisi de yolculuktan sağ çıkamadı, bu da son zamanlardaki
şansım için bir metafor. Onları kurtarmaya çalışman çok hoş."

"Bir şey değildi. Peki pizzaya ne dersiniz? Kasabada odun ateşinde
turtalar yapan bir yer var, tadına doyum olmuyor." Durakladı, önce ona
sonra da n cama baktı. "Ne düşünüyorum ben? şehirde muhtemelen
bizimkini utandıracak birinci sınıf pizzalarınız var."

"Odun ateşinde pişen pizza kulağa gerçekten hoş geliyor. Eminim
harikadır." "Ben beğendim."

"O zaman eminim ben de yaparım.

Sadece ..." "Ne?"

"Yüzüm bu haldeyken görüldüğüm için kendimi biraz tuhaf hissediyorum. İnsanlar benim ve Fred hakkında konuşuyor. Bu çok garip. Herkes bana bakıyor ve işaret ediyor gibi hissediyorum. Bana lisedeyken su çiçeği geçirdiğim ve bir ay boyunca yüzümde kırmızı lekeler olduğu zamanı hatırlatıyor."

"Köpekleri sever misin?"

Konuştukları konuyla hiçbir ilgisi olmayan bu soru karşısında şaşırarak ona baktı. "Köpekleri severim."

"Pizzayı paket
yaptıracağız." "Nereye?"

"Benim
evim." "Oh."

"Sorun olur mu?"

Cameron'ın kalbi daha hızlı atmaya başladı ve ağzı aniden kurudu.

"Elbette. Sorun değil."

"Pizzanın üzerine ne istersin?"

- - -

Yarım saat sonra, Will kamyonu Fred'le buluştukları yoldan çıkarıp bozuk toprak bir yola sokarken Cameron pizzayı kucağında tutuyordu. Bir gece önceki *Teksas Testere Katliamı* korkularını hatırlayarak, kamyon yoldaki çukurlara daldıkça pizza kutusunu sabit tutmaya çalıştı.

"Sarsıntılı yolculuk için üzgünüm. Karlar erimeye başladığında her yıl bu zamanlar olur."

Cameron dişlerinin birbirine çarpmasını önlemek için onları sıkı. "Sorun değil." Yol karanlıklaştıkça ve engebelendikçe endişesi de artmaya başladı. Kimse nerede olduğunu bilmezken, dün tanıştığı bir adamla ıssız bir yerde tek başına olmak, güvenlik öncelikli bir şehir kızı olarak inandığı her şeye aykırıydı. "Zincirli testeren yok, değil mi?"

"Aslına bakarsanız var. Neden?"

"Sebebi yok." Pizza kutusunu sıkıca kavradı. *Planın nedir, ateşli çocuk? Ona sıcak peynir fırlatıp canını kurtarmak için kaçmak mı?*

"Müthiş bir hayal gücün var, bunu biliyor muydun?" diye sordu kıkırdayarak.

"Bir kız güvenlik konusunda çok bilinçli olamaz."

"Ormanda yalnız bir kız bulduğumda ilk aklıma gelen şey onu elektrikli testereyle doğramak olmaz."

"Bu çok rahatlatıcı. Teşekkür ederim." Cameron bir kez daha onun varlığında kendini sıcacık hissetti ve bunun tek suçlusu sıcak turta olamazdı. Ormanda yalnız bir kız bulduğunda neler yapabileceğini düşünmeyi reddetti, çünkü şu anda ormanda onunla yalnız bir kızdı ve merakla karıncalanıyordu.

"Benimleyken tamamen güvendesin. Söz veriyorum."

Fiziksel olarak güvende olmayı kastettiğini biliyordu ama aniden endişelendiği güvenlik bu değildi. Şu anda daha çok onun yoğun çekiciliği ve vahşi doğada onunla yalnızken aklını işine nasıl vereceği konusunda endişeleniyordu.

"Medeniyetten bu kadar uzakta yaşamaya nasıl dayanabiliyorsun?" "O kadar da uzak değil. Sadece beş mil kadar."

"Sıkılmıyor musun?"

"Asla. Her zaman yapacak bir şeyler vardır." "Ne gibi?"

"Köpeklerle birlikte patikalarda uzun yürüyüşler yapıyoruz. Nehirde uçarak balık tutmayı seviyorum. Kar ayakkabısı, kar motosikleti, kayak, snowboard. Eğlence hiç bitmiyor."

"Yani çok açık havacısınız."

"Sanırım öyle de denebilir."

"Ben bir nevi evcimenim."

"Hayır. Gerçekten mi?"

"Üşümekten hoşlanmıyorum."

"Yine de Mart ayında Vermont'a kolları olmayan bir paltoyla geliyorsunuz."

"Bu noktayı size zaten kabul ettirdim."

Kamyonu yoldaki bir virajın etrafından dolaştırdı ve farların, yaprak dökmeyen bir korunun arasına yerleştirilmiş kütük bir kulübeyi ortaya çıkardığı bir açıklığa sürdü.

"Oh, Will, çok güzel." Cameron bir ev için daha önce hiç bu kadar güzel bir yer görmemişti.

"Teşekkürler. Bu şehir merkezini hiçbir yerde bulamazsınız." Kamyonu kapattı. "Orada kal. Gelip seni alacağım."

Kamyonun yolcu tarafına geçmesi için geçen otuz saniye içinde Cameron'ın bu akşam neler olacağı konusunda kendisiyle konuşmaya yetecek kadar zamanı vardı. Şirketinin hayatta kalması söz konusuydu ve bunu hatırlaması onun için iyi olacaktı.

Kapıyı açtı, pizzayı aldı ve ona kolunu uzattı. "Yolda biraz buz var, o yüzden beklemek isteyebilirsin."

Etraflarında uçuşan kar taneleri, kamyondan inip adamın uzattığı kolu tutarken kirpiklerine yapıştı.

"Daha sonra kar yağması beklenmiyordu," dedi ve kabarık bulutlarla dolu gökyüzüne bir bakış attı.

"Kar yağacağını duymamıştım."

"Altı ila sekiz inç dediler ama gerçekte ne kadar alacağımızı asla bilemezsiniz."

"Sanki önemli bir şey değilmiş gibi *altı ila sekiz inç* diyorsunuz. Bu şehirde büyük bir olay olurdu."

"Vermont'ta sıradan bir kış günü."

Cameron elini onun dirseğinin kıvrımından geçirdi ve ön kapıya doğru yürürlerken parmaklarına karşı esneyen pazunun çok ötesini keşfetme isteği uyandıran kaslarla karşılaştı. Bulutların arasından sızan ay ışıkları buzlu patikayı parlatıyor ve ışılatıyordu.

"Kendimi sarı tuğlalı yoldaki Dorothy gibi hissediyorum."

"Topuklarını birbirine vurursan şehirde uyanabilirsin."

"Tanrıya şükür bunu sana açıklamak zorunda kalmadım."

"Ben tam bir hödük değilim." Verandaya çıkmasına yardım etti. "Kapıyı açtığımızda yavrulara dikkat et. Son derece arkadaş canlısılar, neredeyse çok fazla."

"İsimleri ne?" "Trevor ve

Tanner. Hazır mısın?"

"Sanırım hazırım."

"Selam çocuklar," dedi kapıyı açtığında. "Bu Cameron. Kibar olun."

Elbette, iki köpek heyecandan çılgına dönmüş bir halde bacaklarının etrafında dönüyordu.

Will pizzayı havaya kaldırdı ve köpekler peşindeyken doğruca sıcacık evin arka tarafındaki mutfığa taşıdı.

"Bu harika, Will." Cameron, taş şöminenin etrafında toplanmış, aşırı doldurulmuş kanepelere şöyle bir göz attı. Kanepelerden birinin arkasına kırmızı ekose bir battaniye atılmış, diğerinin üzerine de kuştüyü bir yorgan asılmıştı.

Oturma odasına döndü, köpekleri dışarı kovaladı ve ateşi yaktı. "Fazla bir şey değil - mutfak-oturma odası, bir yatak odası ve bir banyodan oluşan bu birleşik oda, ama burayı seviyorum."

"Nedenini anlayabiliyorum. Rahat ve konforlu."

Adam ona tuhaf bir bakış attı ve kızın eviyle ilgili yanlış bir şey söyleyip söylemediğini merak etmesine neden oldu. "Beğenmene sevindim. İçecek? Bira, şarap, soda ve su var."

"Ne tür bira?" "Sam
Adams light." "Kulağa
hoş geliyor."

"Hemen geliyor." İki şişe açıp tezgâhın üzerine koydu ve sonra köpekleri içeri almaya gitti. "Gelin oturun. Pizzaya ulaşamayacakları bir yerde yemek yemek daha güvenli."

"Çok sevimliler." Cameron her iki köpeği de sevmek ve öpmek için eğildi, köpekler de ona ıslak ve özensiz öpücüklerle karşılık verdi.

"Onlar kutsal dehşet ama ben onları seviyorum. George onların annesi."

"Bekle. . . George bir *kız* mı?"

"Ne diyebilirim ki?" diye sordu mahcup bir sırıtışla. "Babamın Beatles'a deli olduğunu söylemiştim."

Cameron gülerek, "Babanı sevdim. Çok tatlı birine benziyordu. Ayrıca işi gelecekte de sürdürmekle ilgili söylediklerini de takdir ettim. İleriye dönük olarak iyi bir konumda olduğunuzdan emin olmak konusunda gerçekten endişeli gibi görünüyor."

Will pizzayı düz beyaz taş tabaklara dağıttı ve peçete yerine kâğıt havlu kullandı. "Öyle. İşin gelecekte devam edemeyecek olmasının onu üzdüğünü biliyorum ama endişelenmemizi gerektirecek bir şey olduğunu düşünmüyorum. İnsanların her zaman isteyeceği bir şey satıyoruz. Toplantıda da söylediğiniz gibi, bu ev, ocak, konfor ve sağlıkla ilgili. Vermont'ta ürettiğimiz pek çok şeyi başka hiçbir yerde bulamazsınız." Omuz silkti. "Buna inancım tam."

"Vermont'ta yapılan bu pizza harika." Tavuk ve enginar malzemelerine karşı ortak bir sevgi keşfetmişlerdi. "Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi."

"Bunu söylemek zorunda değilsin," dedi sırtarak.

"Ciddi olmadığım sürece iltifat etmem."

Bira şişesinin üzerinden onu inceledi ve Cameron kıvrınma dürtüsüyle savaştırmak zorunda kaldı. "Vermont'un ne kadar özel bir yer olduğunu tüm dünyaya anlatmak için bir web sitesine ihtiyacımız olduğunu söylemeyecek misin?"

Cameron kaşlarını çatarak, "Zor satış konusunda pek iyi değilim," dedi. "Bu bir iş insanı olarak benim başarısızlıklarımdan biri. Lucy her zaman beni sıkıştırıyor ama ben insanların neye ihtiyaç duyduklarını ve neye ihtiyaç duymadıklarını bildiklerini düşünüyorum."

kendi işleri için ihtiyaç duyuyorlar. Teknolojiyi insanların boğazına tıkmaya inanmıyorum. Bunu isterler ya da istemezler."

"Bu işte düşündüğünden daha iyisin. Bu sabah o toplantıya 'asla' diye düşünerek girdim ve 'belki' diye çıktım."

Cameron ona bakmaya cesaret etti ve onun tepkisini izlediğini gördü. Bakışları onunkilerle buluştu ve uzun, soluksuz bir an boyunca öylece kaldı. *İşine odaklan*, diye hatırlattı kendine. Bu adamdan etkilenmek felakete davetiye çıkarmak demekti. Bundan hiçbir şey çıkmazdı, öyleyse neden bu engebeli yola girsin?

Will, "Bana nasıl yapacağını anlat," diyerek onu iç monologundan kopardı.

"Web sitesi mi?"

Başını salladı ve birasından bir yudum aldı.

"Bu öğleden sonra bunu düşünüyordum. Ben olsam iki ana unsurla başlardım: Dükkanın arkasındaki ailenin hikayesi, eğer hikayesini paylaşmak isterse büyükbabanızdan başlayarak."

"Dükkân ve eski günler hakkında konuşmayı çok seviyor, dolayısıyla onun içinde istekli bir katılımcınız var. Bu bir bileşen. Diğer ne?"

"Vermont Yapımı - sizi özel kılan şey." Dükkânı ve eyaleti özel kılan şey demek istemişti ama kelimeler kendini toparlayamadan ağzından çıkmıştı. Cameron boğazını temizledi ve dar tezgâhın karşısında oturup onunla birlikte pizza yemenin yarattığı sinir harbini bastırdı. "Bu iki bileşeni tamamladıktan sonra Hannah'nın mücevherleri, Colton'ın akçaağaç şurubu, Landon'ın mobilyaları ve Lucas'ın Noel ağaçları gibi diğer alanlara da açılacağız."

Her ikisinin de tabağına birer dilim daha koyarken onun söylediklerini düşünüyor gibiydi.

"Sizin ve dokuz kardeşinizin bu inanılmaz işi yürütmek için birlikte çalışıyor olmanız sizin için hayatın rutin bir parçası. Ama inanın bana sizinki gibi aileler her gün ortaya çıkmıyor ve insanlar hikayenizden çok etkilenecek."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Daha önce Vermont'a özgü olan şeyleri satmaktan bahsetmiştiniz. Biz de Abbott'a özgü olan şeyleri, aile şirketlerinden ailenin kendisine kadar her şeyi satıyor olacağız. Burada çok fazla fırsat var. Fiyat etiketinin biraz şok etkisi yarattığından eminim ama böyle bir site için her türlü özelleştirilmiş modül ve profesyonel fotoğrafçılık gerekir. Doğrusunu söylemek gerekirse bu büyük bir iş, şimdiye kadar yaptığımız en büyük iş olacak."

"Bana şirketinizden bahsedin. Web tasarım işine nasıl girdiniz?"

İşin bugüne kadarki en büyük projeleri olduğuna dair itirafının üzerine gitmediği için rahatlayan Cameron saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bunu sana söylersem, siteni tasarlamak için olabilecek en kötü kişi olduğumu düşünebilirsin."

Kaşları çatıldı, tabii ki sevimli bir şekilde. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Okulda çok fazla zorluk yaşadım. Şiddetli dikkat dağınıklığım var. Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başını sallayarak, "Dikkat eksikliği bozukluğu. Colton'da da var. Annem altıncı sınıfta almaya başladığı ilaçların liseden mezun olmasının tek nedeni olduğuna yemin ediyor."

"Colton, birileri onun sorununu erkenden fark ettiği ve bu konuda bir şeyler yaptığı için şanslıydı."

"Bu senin için olmadı mı?"

Cameron başını salladı. "Sanırım babam benim aptal olduğumu düşünüyordu. Karne zamanından korkardım çünkü notlarım ber battı ve her seferinde daha çok çalışmam gerektiği hakkında aynı konuşmayı yapardık. Öğretmenlerim öğrenme güçlüğü olup olmadığının kontrol edilmesini önerdi ama babam bende bir sorun olduğunu duymak istemedi." Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Her neyse, bir şekilde liseden mezun olmayı başardım ve yaptığım ilk şey kendime teşhis koymak ve çok yardımcı olan ilaçları almak oldu."

Cameron birdenbire, yakın arkadaş çevresi dışında çok az kişinin bildiği bir şeyi onunla paylaştığını fark etti. "Bunu sana neden anlatıyorum? Berbat bir iş adamı olmakla ilgili ne demek istediğimi anladın mı? Tam da ihtiyacın olan şey, işine odaklanamayacak birini işe almak." Midesi bulandı ve artık ilgilenmediği için pizzayı elinin tersiyle itti.

"Bunca zaman kendi işinizi yürütmeyi başardıysanız zorlukların üstesinden geldiğinize inanmak zorundayım."

Bu günlük bir mücadeleleydi, zaten fazla paylaştığında bunu ona söyleyeceğinden değil.

"Web tasarımına nasıl girdiğini hâlâ anlatmadın."

Cameron iç çekerek, cin şişeden çıktığına göre, işe girme şansına mal olsa bile hikayeyi bitirebileceğini fark etti. "Liseden sonra bir devlet üniversitesinde Photoshop dersi aldım. Tıp sonrası aldığım ilk dersti ve A almıştım. O A ile çok gurur duyuyordum."

"Eminim öyledir. Bu bir onaylamaydı."

"Evet, öyleydi," dedi, onun anlamasından memnun olarak. "Ondan sonra As için biraz fahişe oldum."

Bu onu güldürdü, umduğu gibi.

"Daha sonra grafik tasarım, ardından illüstrasyon, yeni medya, web tasarımı ve diğer sanat dersleri geldi. Her dersten A aldım."

"Baban ne dedi?" "Ona hiç söylemedim."

"Neden olmasın? Karnelerimin fotokopisini çeker ve babama postalardım."

Ona doğru bir bakış daha atmaya cesaret etti. "Babamın kim olduğunu biliyor musun?" "Patrick Murphy'nin kim olduğunu herkes biliyor. New York'un yarısı onun. Şehir."

"Kendi mektuplarını pek okuduğu söylenemez. Ayrıca, benim bir ezik olduğumu düşünmesine izin vermek, beklentilerini yükseltmekten daha kolaydı."

"Tüm bunları duyunca ondan pek hoşlanmadığımı söylemem doğru olur mu?"

"Bunu söyleyen ilk arkadaşım sen olmazsın. Annem öldükten ve onu ne yapacağını bilmediği bir bebeği büyütmek zorunda bıraktıktan sonra elinden gelenin en iyisini yaptı. Kötü bir adam değil ve pek çok hatasına rağmen onu umutsuzca seviyorum. Ama o bir Heathcliff Huxtable değil. Bu kesin."

"Bana yardım et . . ."

Cameron onun şaşkın ifadesine gülerek başını salladı. "Cosby *Show*'da Bill Cosby'nin karakteri. En sevdiğim ailelerden biriydi. Ebeveynleri bir doktor ve bir avukattı ve her ikisi de evden çalışıyordu, böylece çocukların tavsiyeye, paraya, bir araca ya da yaslanacak bir omuza ihtiyaç duydukları

her an yanlarında olabiliyorlardı. Nasıl bir şey olmalı."

Hikâyeyi bitirmek için melankoliden sıyrıldı. "Her neyse, Lucy ile bir fotoğrafçılık sınıfında tanıştık ve ortak bir DEHB'miz olduğunu keşfettik. Bunun üzerine birbirimize bağlandık ve sonra kendi şirketimizi kurmak gibi büyük bir fikre kapıldık, ki iki ADD'li ortağın bunu yürütmesi bir felaket olurdu. Ama bunu başardık. Bir şekilde."

"İşe başlarken baban çok işine yaramış olmalı." "Pek değil. Ondan hiçbir zaman bir şey istemedim. Şirketi tamamen kendi başımıza kurduğumuz için gurur duyuyorum. Ben ve Luce Greenwich Village'da dondurucu soğukta bir çatı katındayken, gerçek bir ofise geçtik. Yedi yıl içinde yedi çalışan."

"Bu inanılmaz. Gerçekten. O şehirde kendi işinizi kurmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Sadece doğarak içine girdiğim bir işi yürütmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Onun övgüleriyle ısınan Cameron birasına uzandı. "Teşekkürler." Bir yudum aldı ve adamın kendisine yönelttiği altın gözlü sabit bakışlardan başka bir şeye odaklanmaya çalıştı. "İniş çıkışlarımız oldu, özellikle de ekonomik durgunluk sırasında, ama mücadele ettik. Çoğunlukla."

"Bu işe ihtiyacın var mı Cameron?"

İçgörüsü onu daha da tedirgin etmişti ama bunu ona göstermemeye kararlıydı. "Bunu ne doğrulayacağım ne de inkâr edeceğim. İstediğim son şey, bana işi vermek zorunda hissetmen. Mağaza için web sitesini ya istersin ya da istemezsin. Bunun beni nasıl etkileyeceği seni hiç ilgilendirmemeli. Yirmi dört saat önce benim varlığımdan bile haberiniz yoktu, dolayısıyla işiniz için en iyisi dışında hiçbir şeye dayanarak altı rakamlı kararlar vermemelisiniz."

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

"Özür dilerim," dedi. "Bu kadar otoriter olmak istemezdim."

"Yirmi dört saat önce hayatım, zavallı Fred yolunuzu kestiğinden beri olduğundan çok daha az ilginçti."

Cameron ona baktı ve ne demek istediğini anlamaya çalıştı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Kesinlikle hayır. İlgimi çekiyorsun Cameron Murphy. Sadece işimizle ilgili fikirlerin yüzünden değil, başka nedenlerden dolayı da."

"Başka hangi sebepler?"

Çenesini yukarı kaldırdığı elinin üzerine koydu ve gözleriyle, kadının içini çılgına çeviren o şeyi yaptı. "Senin için ne kadar üzücü olsa da dün gece olanlara katlanma şeklini sevdim. Pek çok insan -tamam, yani kadınlar- nasıl göründükleri konusunda endişelendikleri için toplantıyı erteleyecekken, bu sabah toplantıya hırpalanmış ve morarmış bir şekilde gelmeni seviyorum."

Cameron onun nasıl görüldüğü konusunda endişeliydi ve ertelemeyi düşünmüştü, ama bunu ona söylememiştii, çünkü onu iyi giderken durdurmak istemiyordu.

"Ailem hakkında söylediğiniz güzel şeyleri ve çok daha sofistike perakende kıyafetlerine alışkın olduğunuz halde mağazaya gösterdiğiniz tepkiyi seviyorum. Vermont'la ilgili her şey sana yabancı olmasına rağmen burayı özel kılan şeyleri takdir etmen hoşuma gidiyor. Ve bence sen gerçekten güzelsin."

Sonuncusu beyin hücrelerini fokurdatana kadar güzel bir iltifat dalgası üzerinde yüzüyordu. "Sen . . . Öyle mi? Böyle görünürken bile mi?"

Yavaşça ama kararlı bir şekilde ayağa kalktı ve tezgâhın onun tarafına doğru geldi.

Adam yaklaşıp işaret parmağını nazıkçe çenesine doğru uzatınca Cameron'ın nefesi boğazında düğümlendi. Ona daha da yaklaşmak için eğilme dürtüsüyle savaşıırken, bu tek temas bile içinde bir isyan başlattı.

"Bu haldeyken bile." Elini yanına indirmeden önce uzun bir süre ona baktı. Köpeklerden biri tırmalama fırsatından yararlanmak için tam oradaydı.

Köpek, Cameron'ın da anlayabileceği bir zevk iniltisi çıkardı. Şu anda Will Abbott'ın kulaklarının arkasını kaşımamasını çok isterdi. Tanrı aşkına, onun kendisini öpmesini istemişti ve öpmediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Bu gerçek, karnına ağır bir gümbürtüyle inerek ona bunun işle ilgili olduğunu ve *sadece* işle ilgili olabileceğini hatırlattı.

Onu henüz bir gündür tanıyordu ve daha önce hiçbir erkeğin yapamadığı kadar dünyasını sarsacak güce sahip olduğunu biliyordu. Hayatında hiçbir zaman bir erkeğe karşı böylesine fiziksel bir tepki vermemişti; bu tür bir tepki, sadece iş ilişkisinde yeri olmayan her türlü yaramaz senaryoyu hayal etmesine neden oldu.

Okulda yaşadığı zorlukları ve babasıyla ilişkisindeki sorunları paylaştığında kişisel ve profesyonel arasındaki çizgi çoktan aşılmıştı. Tüm bunları ona anlatmamalıydı, özellikle de onu şirketini işe almaya ikna etmeye çalışırken. Lucy haklıydı; sert satışta çok kötüydü. Heck, yumuşak satışta da berbattı.

Kapıya vurulması onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Bu saatte burada kim var?" Will, peşinde köpekler olduğu halde onun yanından geçerken mırıldandı. Kapıyı açtı ve genç bir adam kapıyı itti.

onu geçip oturma odasına girdi. Uzun boylu ve sırlıklıydı, kardan ıslanmış sarı saçları vardı.

"Eve dönmene çok sevindim. Başka nereye gideceğimi bilemedim." "Neyin var?"

"Söyleyemem. Eğer söylersem, gerçek olur."

"Max, beni korkutuyorsun. Her neyse, söyle bana, bir yolunu bulalım."

Ahhh, en küçük Abbott, diye düşündü Cameron, Max'in küçük odada ağabeyinin bir misafiri olduğundan tamamen habersiz adım atışını izlerken. Orada olduğunu anlaması için ses çıkarıp çıkarmayacağını düşündü ama böylesine yoğun bir konuşmayı bölmekten çekindi. Bu yüzden sessiz kaldı ve Will'in daha fazla ilerlemeden ağabeyine orada olduğunu söyleyeceğini umdu.

"Chloe hamile."

Will sonunda ona bakarken Cameron, "*Lanet olsun,*" diye düşündü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

Her yolun su birikintileri vardır.

-Elmer Stillman'a göre İncil

Max kardeşinin bakışlarını doğrudan Cameron'a çevirdi. "Oh, özür dilerim. Özür dilerim.

Misafirin olduğunu biliyordum." Parmaklarını neredeyse çılgınca saçlarında gezdirdi. "Ben gideyim. Üzgünüm."

Cameron ve Will aynı anda, "Hayır," dediler.

Will, kardeşinin kapıya yönelmesini engellemek için ona uzandı, ıslak paltosunu çıkardı ve onu kanepeye doğru itti. "Burada kal. Konuş benimle."

Max ağır ağır yere indi ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. Will onun yanına oturdu ve bir elini kardeşinin sırtına koydu.

Will, Cameron'a bakarak, "Derin bir nefes al," dedi.

Max birkaç derin nefes aldı. "Bu gece öğrendim." "Doktora mı gitmiş?"

"Evet. Sekiz haftalık hamile." Yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş olan kardeşine baktı. "Ne yapmam gerekiyor Will? Ne yapacağımı bilmiyorum."

Will, Max çöktüğünde kolunu ona doladı ve sarıldı.

Cameron diğerkanepeyi işaret ederek Will'e sessizce yardım isteyip istemediğini sordu.

Durum bu kadar ciddi olmasaydı, çaresizce başını sallaması onu güldürebilirdi.

"Bu Cameron," dedi Will.

Max başını kaldırdı ve yüzünü silmek için güderi gömleğinin kolunu kullandı. "Fred'e vuran sendin, değil mi?"

"Evet. Sanırım bu bir süre aklımdan çıkmayacak."

Max hafif bir gülümsemeyle, "Sonsuza dek," dedi. Will'den çok daha gençti ama en az onun kadar yakışıklıydı.

"Bildiğim iyi oldu."

"Aranıza daldığım için özür dilerim çocuklar. Başka nereye gideceğimi bilemedim."

Bu açıklama Cameron'a, aralarında en az on yıl olmasına rağmen kardeşlerin ne kadar yakın oldukları hakkında çok şey anlattı.

Cameron, Max'i rahatlatmayı umarak, "İçeri dalmadın," dedi. "İş konuşuyorduk ve bu kesinlikle devam edecek."

"Çok nazıksınız," dedi Max.

"Teşekkürler." Will'in gülümsemesi bir dünya minnettarlık ifade ediyordu.

Cameron kendini Abbott ailesinin dramının tam ortasında bulduğu için, bir kadının bakış açısını sunmaktan zarar gelmeyeceğini düşündü. "Sanırım Chloe senin kız arkadaşın."

Max gözlerinden yeni yaşlar süzülürken başını salladı. "Şu anda biraz dağılmış durumdayım. Bunun olacağını tahmin etmemiştim, orası kesin."

"Uzun zamandır mı birliktesiniz?"

"Yaklaşık altı ay. Şükran Günü öncesinden beri." "Bu konuda ne diyor?" Will sordu.

"Herhangi bir şey hakkında konuşacak kadar uzun süre ağlamayı bırakamıyor. Sürekli ailesinin onu öldüreceğini söylüyor ve benim tek düşünebildiğim annemle babamın ne diyeceği. Mayıs'a kadar mezun olamayacağım ve şimdi de bu. Çok kızacaklar."

Will, "Bunu bilemezsin," dedi.

"Deli misin sen? Tabii ki olacaklar. Güvenli seks, doğum kontrolü ve diğer konularda nasıl olduklarını biliyorsun."

"Evet, biliyorum, bu da bana bunun nasıl olduğunu merak ettiriyor. Ve lütfen bu soruya mümkün olan en az ayrıntıyla cevap verin."

Cameron onunla bir gülümseme paylaştı.

"Tek düşünebildiğim prezervatifin işe yaramadığı, çünkü ben prezervatif taktım Will. Her seferinde. Yemin ederim."

Cameron, "Sadece yüzde dokuz-sekiz oranında etkililer," dedi.

Max'in gözleri irileşti ve Cameron gözlerinin Will'inkilerden daha açık bir kahverengi tonunda olduğunu fark etti. "Kimse bana bunu söylemedi! Kimse işe yaramadıklarını söylemedi! Yani yüz kadından ikisi prezervatif kullanarak hamile kalıyor ve *onlardan biri benimle mi yatıyor?*"

Cameron hiç de komik olmayan bu duruma gülmek için eliyle yüzünü kapattı. Ne var ki Max sevimli olmanın ötesindeydi ve onunla vakit geçirmek isteyen kadınların neden hiç de az olmadığını kolayca anlayabiliyordu.

Will, "Biraz daha nefes al," diye öğüt verdi. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Ben nereden bileyim?"

"Onu seviyor musun?" Cameron sordu.

"Bilmiyorum," dedi Max sefilce. "Bunu nereden biliyorsun ki?"

Cameron bu duyguyu gerçekten yaşadığından emin olmayan birinin bakış açısıyla düşünmeye çalıştı. "Sanırım tek düşündüğün o olduğunda, onunla daha fazla zaman geçirmek için sabırsızlandığında, o yanındayken ellerini kendine saklayamadığında anlarsın."

"Son kısım oldukça doğru, ama gerisi Bilemiyorum. Ondan hoşlanıyorum.

-Ama onunla sonsuza kadar birlikte olmak istiyor muyum? Bilmiyorum. Sadece bilmiyorum."

"Bebeklerle ilgili en iyi şey nedir biliyor musun?" Cameron sordu. "Neymiş o?"

"Doğmaları neredeyse on ay sürüyor." "Ben dokuz ay sanıyordum."

"Ah," dedi Cameron. "Yaygın bir yanlış anlama. Şehirdeki ücretsiz bir klinik için bir web sitesi yaptık, bu yüzden kırk hafta ya da on aya yakın sürdüğünü biliyorum. Benim gördüğüm kadarıyla, bebek gelene kadar otuz iki haftanız var. Bu, ne yapacağınıza karar vermek için çok uzun bir süre."

"Cameron haklı, Max. Bu gece ya da yarın hiçbir şeye karar vermek zorunda değilsin. Zamanın var."

"Doğru olanı yapmak istiyorum ama bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bir yolunu bulacaksın," diye güvence verdi Will ona. "Sen ve Chloe. Birlikte çözeceksiniz."

Onu kardeşiyle birlikte izleyen Cameron, Will'den eskisinden de çok hoşlanmıştı. Bu düşünce, bu hareketli gün boyunca ondan ne kadar hoşlandığına dair aklına gelen diğer tüm düşüncelerin üzerine oldukça rahatsız ediciydi.

"Annem ve babam hakkında ne yapacağım?"

"Başkasına söylemeden önce en kısa zamanda onlara söyleyin. Senden duymak yerine kulaktan kulağa yayılırsa hem onlar hem de senin için çok daha kötü olur."

"Benimle gelir misin?" Max kardeşine sordu. Will inledi. "Gitmek zorunda mıyım?"

"Lütfen mi? Sen şahit olursan beni öldüremezler."

"Pekâlâ. Eğer hayatını kurtaracaksa." Will bir kahkaha attı.

"Gerçek dışı." "Neymiş o?"

"Sen, en küçük olan, ilk torununu vereceksin."

Cameron, "Bu açıdan bakmak isteyebilirsiniz," diye tavsiyede bulundu. "Anneler torunlarına karşı yumuşak olma eğilimindedir."

"Bu iyi bir fikir," dedi Max, gözlerinin içi parlayarak. "Teşekkürler, Cam. Sana Cam dememin bir sakıncası var mı?"

"Elbette öyle. Bütün arkadaşlarım bana böyle seslenir." "Çok yardımcı oldunuz. Minnettarım."

"Şu anda bunaltıcı görüldüğünü biliyorum - ve öyle - ama her şey yoluna girecek" dedi.

"Her şeyin yoluna girmesi için önce annemi atlatmam gerek. Oh Tanrım. Ve büyükbabamı da. Ugh."

"Onun için endişelenme," dedi Will. "Seninle gurur duyacaktır. Sırtınızı sıvazlayacak ve size 'Aferin oğlum' diyecek."

"Evet," dedi Max küçük bir kahkaha atarak. "Aynen öyle diyecek."

"Sadece onun yanında *büyük-büyükbaba* kelimelerini kullanma."

"İyi bir nokta."

Will, Cameron'a gülümseyerek, "Ben amca olacağım," dedi. O kadar memnun görünüyordu ki, Cameron da onunla birlikte gülümsemekten kendini alamadı.

"Bu büyük bir Abbott aile skandalı olacak," dedi Max, yine asık suratla.

Cameron, "En iyi arkadaşım Lucy'nin kız kardeşi Emma, hepimiz henüz üniversitedeyken hamile kaldı," dedi. "Emma babalarına söylemek konusunda çok panikliyordu. Anneleri bir yıl önce kanserden ölmüştü, bu yüzden aile hala oldukça acılıydı. Babalarına bebekten bahsettiklerinde Lucy'nin ona ne dediğini ve babalarının ne kadar üzüldüğünü biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Bana 'Emma'nın kanser olmasındansa hamile olduğunu duymayı tercih ederim' dedi. Demek istediği, her zaman daha kötüsünün olabileceğiydi, anlıyor musunuz?"

"Bu konuda çok haklısın. Babalarında işe yaradı mı?"

"Elbette. Tanıyabileceğin en mutlu dede o. Sizinkilere ihtiyacın olursa bu cümleyi ödünç almaktan çekinme."

Max ayağa kalkarken ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Gülümseyeceğim. Teşekkürler çocuklar. Buraya geldiğimden çok daha iyi hissediyorum. Bana gerçekten yardımcı oldunuz."

Will kardeşine sarılmak için ayağa kalktı. "Ağabeyler -ve arkadaşları- bunun içindir. Yarın onlarla ne zaman konuşmak istediğini bana söyle. Seninle gelmek için kendimi serbest bırakacağım."

"Sen en iyisisin." Max Cameron'a döndü. "Ben de sana sarılabilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsin." Ayağa kalktı ve adamın uzattığı kollara doğru adım attı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Max."

"Sen de öyle. Bütün pisliğimi gecenize döktüğüm için özür dilerim." "İyiymi. Yardım edebildiğimize sevindim."

"Şimdi Burlington'a geri dönmüyorsun, değil mi?" Will sordu. "Dışarıda

gerçekten de hava kararıyor."

"Ben iyi olacağım. Merak etme."

"Bu çok saçma. Sabah annemle babamı görmek istiyorsun. Sadece burada kal. Çatı katında yat. Karda araba kullanmamalısın, özellikle de üzgünken."

Max önce Cameron'a, sonra da Will'e baktı. "Sakıncası olmadığına emin misin? Burada her ne yapıyorsanız bölmek istemem."

Cameron bu ima karşısında kıpkırmızı kesilirken, Will kardeşinin koluna vurdu. "Ne kadar da kurnazsın, göt herif. İş konuşuyoruz ve sen zaten sözümüzü kestin, o yüzden olduğun yerde kalabilirsin."

"Chloe ve ben de iş konuşmayı severiz," dedi Max kaşlarını sallayarak. "Bizi şu anki çıkmaza sokan şey de bu."

Will, Max'i oturma odasındaki kapalı kapıya doğru itti. "Git benim odamda duş al ve ben onu tekmelemeden önce kışını kaldırıp yatağa gir."

Cameron'a bir gülümseme ve göz kırpmayla söyleneni yaptı.

"Vay canına," dedi Will. "Bunun için üzgünüm. Aptalın teki."

"Ve onu seviyorsun."

"Doğduğu günden beri hep öyleydi. Ailemizde daha fazla çocuğa ihtiyacımız olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum ve sonra Max yanıldığımı kanıtlamak için ortaya çıktı. Ona karşı zaafım olduğunu biliyor, bu yüzden bu gece buraya geldi."

"Onunla aran iyiydi." "Sen

de öyleydin."

Övgülerinden etkilenen kadın, "Umarım işine bu şekilde burnumu sokmamda bir sakınca yoktur," dedi.

"İyiden de öteydi. Ona ve bana çok yardımcı oldun."

Adam gözünü bile kırpmadan ona doğru ilerleyince sinirlenerek iltifatlara omuz silkti. "Önemli bir şey değildi."

"Hiçbir şey değildi."

"Tebrikler Will Amca," dedi, aralarındaki gerilimi mizahla hafifletmeye çalışarak.

"Kulağa komik geliyor."

"Buna alışmak için zamanın var."

Sonunda tam geri adım atmak üzereyken ondan birkaç santim uzakta durdu. "Birkaç dakika daha benimle oturur musun?"

"Tamam." Kanepede onun yanına oturdu. Ateşin sıcaklığı ayak parmaklarını ısıttı.

Yüzünü ona döndü ve başını kanepenin arkasına yasladı. "Senden hoşlanıyorum New Yorklu Cameron Murphy. Senden hoşlanmamalıyım ama hoşlanıyorum."

Sinirlenen ve bunu belli etmemeye çalışan Cameron zorlukla yutkundu. "Benden neden hoşlanmayasın ki?"

"Çok farklı geçmişlerden gelen insanların genellikle birbirleriyle kaynaşamadıklarını gördüm."

"Ve bunu kişisel deneyimlerinizden mi biliyorsunuz?"

"Son derece kişisel bir deneyim."

"Hmm, kulağa bir hikaye gibi geliyor."

Omuz silkti. "Tekrarlamaya değecek bir şey değil." "Yine de duymak isterim."

"Neden?"

"Çünkü ben de senden hoşlanıyor gibiyim." "Öyle mi?"

Cameron söyleyecek bir şey bulamadı. Tek yapabildiği başını sallamaktı.

Konuşmaya başlamadan önce uzun bir süre ona baktı. "niversitede Lisa adında bir kıyla tanıştım. Boston'lıydu ve buraya UVM'ye giden arkadaşını ziyarete gelmişti. ıkmaya başladık, uzun bir süre Boston ve burası arasında gidip geldik, fırsat buldukça buluştuk. İkinci yılımızdan sonra UVM'ye transfer oldu ve bana yakın yaşamak için buraya geldi. Bunu olumlu bir işaret olarak algıladım, anlıyor musunuz?"

"Neden istediğini anlayabiliyorum."

"Her neyse, okuldan sonra burada kalacağımı ve aile şirketinde çalışacağımı bildiğini varsayarak hata yaptım. Mezun olunca Boston'a döneceğimizi sanıyordu."

"Bunun hakkında hiç konuşmadınız mı?"

"Pek sayılmaz. Geriye dönüp baktığımda, sanırım ikimiz de gerçekten ne istediğimizi söylemekten korkuyorduk çünkü diğerrinin istediğı şeyin bu olmadığını biliyorduk."

"Ne kadar çarpık olsa da, bir parça mantıklı. Planlarınızın uyumsuz olduğunu nasıl anladınız?"

"Onu buraya getirdiğimde bizim için bir ev inşa etmek istedim ve bana ormanda -ya da Vermont'ta- asla kalıcı olarak yaşayamayacağını söyleyerek teklifimi reddetti. Bunu bildiğimi sanıyordu."

"Ah," dedi Cameron yüzünü buruşturarak. "zr dilerim. Bu zor olmalı."

"Yaşadığım en güzel gün değildi, orası kesin. Sanırım beni seviyorsa, birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra beni biraz daha iyi anlayacağını ya da benim onu daha iyi anlayacağımı düşünmüştüm. Bilmiyorum. Her şey karmakarışıkty."

"Bunu yaşadığın için zgnm."

"Sanırım beni sandığım gibi sevmedi."

Cameron öfkeyle "Bu onun kaybıydı," dedi ve ardından söylediği sözden anında pişmanlık duydu.

Seksi gülümsemesi yavaşça açıldı. "Bu doğru mu?"

"Sen iyi bir adamsın," dedi Cameron telaşla. "Ondan daha iyisini hak ediyordun, özellikle de birlikte geçirdiğimiz birkaç yıldan sonra."

"Hiç aşık oldun mu Cameron Murphy?"

Kadın bu soru karşısında hayretler içinde ona baktı. "Bunun web sitesiyle ne ilgisi var?"

"Kesinlikle hiçbir şey." Onu daha yakından incelemek için başını eğmeden önce bir an bekledi - eğer bu mümkünse. "Soruya cevap vermeyecek misin?"

Cameron boğazını temizledi. "Sanırım üç kez aşık olmuş olabilirim." Tuhaf bir konu olmasına rağmen Cameron bunu ona söylemekten çekinmedi.

"Sence?"

"Dediğin gibi, gerçek bir şey olsaydı sonu kötü bitmezdi." "Ne oldu?"

"Ne olmadı ki?" dedi ciddiyetsiz bir tavırla. Kalbi her kırıldığında nasıl bir enkaza dönüştüğünü kesinlikle anlatmayacaktı. "Peki ya sen?"

"Sadece bir kez, ama ona dönüp baktığımda onu sevgiyle hatırlamıyorum. Bu kesin." Sanki söylemek istediği başka bir şey varmış gibi durakladı. Tam onun söylemeyeceğinden emin olduğu anda boğazını temizledi. "Seninle konuşmak kolay."

"Sen de öylesin." Kendini onun altın bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Dün gece bana o kadar sert davrandığında senden hoşlanacağımı sanmıyordum."

Ben."

"Fred'e vurdun!" dedi gülerek. "Ne bekliyordun ki?"

"Fred'in çok pahalı arabalardan daha önemli olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

"Artık biliyorsun."

Yatak odasının kapısı açıldı ve Max kırmızı flanel pijama pantolonu ve başka hiçbir şey giymeden, kaslarla yırtılmış göğsünü ve karnını ortaya çıkararak dışarı çıktı. "Bana aldırmayın. Sadece yatmaya gidiyorum. Yaptığın şeyi yapmaya devam et."

Will, kardeşinin çıplak sırtına hançer gibi bakarken, Max çatı katına çıkan merdivene tırmandı. "Onu öldüreceğim."

"Bunu duydum. Anneme söyleyeceğim."

Cameron, Will'in hoşuna gitmeyeceğini bildiği bir kıkırdamayı bastırdı.

"Sanırım geceyi sonlandırmanın vakti geldi." Ayağa kalktı ve salonun kapılarını kapattı.

Odun sobası. "Çocuklar da gelse sorun olur mu? R-i- d-e-s'e gitmeye bayılırlar."

"Hiç de değil." Kelimeyi heceleyerek söylediği için eğlenen Cameron, ne yazık ki yetersiz olan paltosunu giydi ve hava koşullarına göğüs germeye hazırlandı.

Paltosunu giydikten sonra kapının yanında kızın kendisine katılmasını bekledi. "Hadi gezintiye çıkalım, çocuklar." Köpekler, Will'in tam zamanında açarak çarpmalarını engellediği kapıya doğru koşmaya başladılar. "Etrafım aptallarla çevrili."

"Bunu ben de duydum," dedi Max çatı katından.

"Uyumaya git Romeo. Cameron'ı otele götüreceğim."

"Bu gece dönmezsen anneme söylemem." Cameron kahkahalarını tutamadı.

Will ona şakacı bir şekilde baktı. Kapıyı çarparak kapatmadan önce Max'e, "Seni uykunda öldüreceğim," dedi. "Kızımın ağrısı."

"O çok komik."

"Evet, o gerçek bir komedyen. 'Baba olacağım' korkusundan kesinlikle çok çabuk kurtuldu."

"Sanırım bunun dünyanın sonu olmadığını görmesine yardımcı olduk." "Sadece bildiği hayatın sonu."

"Bırakın yirmi ikiyi, yirmi dokuz yaşında çocuk sahibi olmayı hayal bile edemiyorum," dedi Cameron. "O zamanlar çok kötü bir anne olurdum."

Will onun için kapıyı tuttu. "Ben de öyle. Çocuk için üzülürdüm."

"Sence Max bunu berbat eder mi?" Will kamyonu çalıştırıp ısınması için bir dakika verirken Cameron sordu.

"Hayır. Ona izin vermeyeceğiz."

Tanner'ın başı koltuğun üzerine geldiğinde Cameron onun ipeksi kulaklarını okşadı. "Hepiniz onun yanında olduğunuz için çok şanslı."

"Köşende kim var, Cameron Murphy?"

Garip bir nedenden ötürü Cameron onun kendisine tam adıyla hitap etmesinden hoşlanıyordu. "Lucy var tabii ki. On yıldan uzun süredir arkadaşsınız. Kız kardeşi Emma ve avukat arkadaşım Troy ile de çok yakınız."

"Sadece bir arkadaş mı?"

"Bu günlerde. Yıllar önce bir süre çıktık ama arkadaş olarak her şeyden çok daha iyi çalıştığımızı hemen anladık."

"Hmm."

"Bu ne anlama

geliyor?" "Hiçbir şey."

"Kız arkadaşın yok mu?"

"Kız kardeşlerim sayılır mı?"

"Hayır," dedi Cameron kıkırdayarak. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Aktif olarak takıldığım ve eskiden birlikte olduğum hiçbir kadın arkadaşım yok, eğer kastettiğiniz buysa."

"Bahse girerim randevu sıkıntısı çekmiyoursundur," dedi Cameron, onu kızdırmaya çalışarak ve gülümsemesi soluklaşırken görünüşe göre yetersiz kalarak.

"Lisa'dan beri pek kimseyle çıkmadım. Orada burada, ama ciddi bir şey yok.

Bu deneyim beni biraz soğuttu."

Biriken karda sessizlik içinde yol aldılar. Sanki dağ yollarında mini bir kar fırtınasında araba kullanmak çok da önemli bir şey değilmiş gibi kamyonu ustalıkla kullanıyordu. Kamyon hafifçe kaydığında Cameron sıkıntıyla bir gıcırta çıkardı.

Will elini onunkinin üzerine koymak için uzandı. Will'in sıcak eli onunkini örttüğünde, ikisinin de eldiven giymemiş olmasına çok sevindi.

"Sorun değil. Benimle tamamen güvende olacağına söz veriyorum."

Çünkü kar her geçen saniye daha da şiddetleniyordu ve bu kadar yoğun karda araba kullanmaktan hâlâ biraz korkuyordu - ve sadece bu nedenlerden dolayı

-Elini sıkıca tuttu. Sonra muhtemelen kamyonu yolda tutmak için buna ihtiyacı olduğunu fark etti. "Direksiyonda iki ele ihtiyacın var."

Elini daha sıkı kavradı. "Bunu yapmayı tercih ederim." "Will ..."

"Hmm?"

"Daha çok web sitesi hakkında konuşmamız gerekiyordu ama sonunda web sitesi dışında her şey hakkında konuşmaya başladık."

Alçak, gürleyen kahkahası karanlığın içinde gülümsemesine neden oldu.

"Biraz yoldan saptık, değil mi?"

"Sadece birazcık. Ne yapmam gerektiğinden emin değilim, kalmalı mıyım yoksa gitmeli miyim?"

"Bunu düşünmem ve şirket için en iyisinin ne olduğuna karar vermem için bana biraz daha zaman verebilir misiniz?"

"Elbette, bunu yapabilirim. Tabii ki güvenilir bir internet bağlantım olsaydı çok daha kolay olurdu, böylece en azından siz işleri çözerken ben de çalışabilirdim."

"Sabah ofise gel. Size iyi bir bağlantı kuracağız."

"Bunun sorun olmayacağına emin misin? Kimsenin istenmediğim bir yerde takıldığımı düşünmesini istemiyorum."

"Bunu düzelteceğim.

Endişelenme." "Bu harika olur.

Teşekkürler."

Kısa bir süre sonra hana yanaştı ve onu içeri götürmekte ısrar etti. Protesto etmek için inleyen ama söyleneni yapan köpeklerle "Burada kalın," dedi.

"Onlar çok iyi çocuklar."

"Çoğu zaman." Sırtındaki eli onu karla kaplı kaldırım boyunca yönlendirdi.

Cameron yeni botları ve onun karlar içindeki sağlam varlığı için derin bir minnet duyuyordu. "Çok güzel."

"Bir kışın ilk elli seferi güzeldir. Sezonun bu noktasında hepimiz yeterince gördük."

"Eminim bir süre sonra eskimeye başlar." "Vermont kışları hanım evlatları için değildir."

Cameron, bu saatte kilitli olan ana kapıya girmek için anahtarını kullandı. Will'e dönerek, "Bundan sonrasını ben hallederim," dedi. "I

bu gece gerçekten güzel vakit geçirdim. Teşekkür ederim."

"Ben de iyi vakit geçirdim. Sabah görüşür müyüz?" Başını salladı. "Dizüstü bilgisayarımla geleceğim."

"Denedim diyebilmen için sana Vermont akçaağaç şuruplu krep ısmarlamama ne dersin?"

Onunla daha fazla zaman geçirmek istemesine sinirlenerek memnun olan Cameron ona gülümsedi. "Kreplere evet diyeceğim ama şurup konusunda sözünüze güveniyorum."

"Sana biraz tattıracağım," dedi kendinden emin bir şekilde. "Eve dönerken iyi olacak mısın?"

"Bu bir şey değil."

"Oraya sağ salim vardığını bilmem için bana mesaj atmanı söyledim ama mesaj atmak için cep telefonun olması gerekir."

"İyi olacağım ama endişen için minnettarım. Dokuzdan biraz önce görüşürüz, tamam mı?"

Cameron onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. "Görüşürüz o zaman." Yol boyunca gülümsedi.

- - -

Will kamyoneti hanın önüne park edip dükkâna doğru yürüdü, arka kapıdan içeri girip alarmı devre dışı bıraktı. Mesai saatleri dışında orada olmak için sık sık nedeni olsa da, dükkânın açık ve hayat dolu olmasıyla gecenin sessiz sakinliği arasındaki tezat onu yine de etkilemişti.

Işıkları açtıktan sonra, baharın yaklaşmasıyla birlikte neredeyse yok denecek kadar azalan kışlık paltoların sergilendiği bölüme doğru ilerledi. Cameron'ı hem sıcak tutacak hem de zaten titiz olduğunu bildiği stil standartlarını karşılayacak bir palto kaldığını umuyordu.

Rafları karıştırırken, yanlış beden olan birkaç tanesini ve onun için yeterince cazip olmayan bir diğerini eledi. "Sen kim oluyorsun da onun için neyin yeterince cazip olduğuna karar veriyorsun?" diye mırıldandı seçenekleri incelemeye devam ederken. "Bunu neden yapıyorsun ki? Planın ne?" Bir planı yoktu. Kesin olarak bildiği tek şey buydu.

Babası lanet olası bir milyarderdi, Tanrı aşkına. Onun için bir şeyler almasına ihtiyacı yoktu. Ama onu seviyordu. Onunla birlikte olmayı, onunla konuşmayı seviyordu ve lanet olsun, ona mağazadan bir şeyler getirmeyi de seviyordu. Bu onun mağazasıydı. İsterse ona bir şeyler verebilirdi.

Daha yakından incelemek için kapüşonunda suni kürk süslemesi olan ten rengi ve beyaz kareli bir montu kaldırdı. Montun bedeni orta boydu ve tam ona göre görünüyordu. Bot numarası konusunda şansы yaver gitmişti ama montta aşırıya kaçıp onu aşağılamak istemiyordu. Eğer çok büyükse, altına bir kazak giyebilmesini istediğini söyleyebilirdi. Kürk süslemeli botları beğenmişti ve yeleği de kürk süslemeliydi, o yüzden bu aksesuarla güvende olduğunu düşündü.

Paltonun fiyat etiketini çıkarıp cüzdanına koydu, böylece Ella'nın envanter müdürü olarak gazabından kaçınmak için gerekli olan "satışı" envanter sistemine not etmeyi hatırlayacaktı.

Mağazanın önünden, üzerinde mağazanın logosu bulunan kahverengi bir alışveriş çantası aldı, montu katladı ve içine koydu. Mağazanın arka tarafına döndüğünde şapka ve eldivenlerin sergilendiği bölümde durdu ve pembe şönil bir set seçerek çantasına ekledi.

Işıkları kapattı, alarmı yeniden çalıştırdı ve kapıyı arkasından kapattı. Karın içinden geçerek hana döndü ve verandadaki bir saksının altında saklı anahtar buldu. Bu anahtar, Missy Hendricks'in lisedeyken ailesinin nadiren tatile çıktığı zamanlarda handa parti verdiği zamanlardan kalma, kötü saklanmış bir sırdı.

Will arka merdivenlere yöneldi ve alışveriş çantasının saplarını Cameron'ın kapısının üzerinden sessizce geçirdi. İki dakikadan kısa bir süre içinde içeri girip çıktı.

"İşte buradayım dostlar," dedi köpeklerle, şehre indiğinden beri hâlâ sıcak olan kamyonete geri döndüğünde. İki ipeksi kafa koltuğun üzerinden gelip onu coşkulu ve ıslak öpücüklerle karşıladı. Will güldü ve ateş hattından uzaklaştı. Bazen hiç kimsenin onu bu iki mankafanın sevdiği gibi sevmediğini düşünüyordu. Tüm aileye ait olan köpeklerle büyümüştü. Bunlar sadece kendisine ait olan ilk iki köpekti ve onlara tapıyordu.

"Gidip Max'in biz yokken ne tür bir belaya bulaştığına bakalım."

Eve dönüş yolu, kasabaya dönüş yolundan çok daha tehlikeliydi. Will'in tahminine göre yaklaşık on beş santim yağmıştı ve hâlâ sert bir şekilde yağıyordu. Kar yağışına bakılırsa, Mart sonu değil de Ocak ayı olabilirdi. Evine giden bozuk yolda yavaşça ilerledi ve evin ışıklarının görüldüğünü görünce rahatladı. Ehliyetini ilk aldığından beri karda araba kullanıyor olsa da, normalde böyle bir gecede dışarı çıkmayı tercih etmezdi.

Eğer Max ortaya çıkmasaydı, kendisi kanepede yatarken Cameron'ı kendi yatağında uyumaya ikna edebilirdi. Tabii ki Cameron muhtemelen

Onu çok az tanıdığı için bu düzenlemeyi yapmıştı ama şimdi nasıl tepki vereceğini asla bilemeyecekti.

Eve doğru yürüdü, çizmelerindeki karları temizlemeye çalıştı, ama köpekler onun peşinden eve girerken ıslak ayak izleri bıraktıkları için bu biraz boşunaydı.

Max mutfaktaydı, Will'in biralarından biriyle birlikte son pizzayı da mideye indiriyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü? Senin için endişelenmeye başlamıştım."

"Şehirdeyken yapmam gereken bir şey vardı. Yorgun olduğumu sanıyordum."

Max ona boktan bir sırıtışla karşılık verdi. "Bunu sadece 'arkadaşınla' yalnız kalmak istersin diye söyledim."

"Sen bir ahmaksın. Sana söyledim, iş için burada. Bundan daha fazlası yok." Belki de bunu yeterince sık söylerse, kendisi de inanmaya başlayacaktı.

"Tabii ki yok."

Will buzdolabına gidip bir bira aldı ve kulübenin tek ısı kaynağı olan ateşi yakmaya gitti. "Bu da ne demek şimdi?" Ateşe iki kütük daha ekledi ve ağır kapıları kapattı. Köpekler ateşin önündeki yataklarına uzandılar ve geceyi geçirmek üzere yerleştiler. Will, kardeşiyle yüzleşmek için ayağa kalkmadan önce her birinin başını okşadı ve kulağının arkasını kaşıdı.

"Ondan hoşlanıyorsun. Bu çok açık."

"O iyi bir insan. Bunu sen de gördün. Sana karşı da iyiydi."

"Çok iyi, ama ben onu senin sevdiğin gibi sevmiyorum."

"Beni çok iyi tanıyormuş gibi davranmayı bırak."

"Seni çok iyi tanıyorum ve istesen de istemesen de o kızdan hoşlanıyorsun."

"Kendi sorunların yetmezmiş gibi bir de benimkilere mi karışyorsun?"

"Yani onun bir sorun olduğunu kabul ediyorsun?" Kendinden memnun bir şekilde yine o aptal sırtışını takındı. On çocuğun en küçüğü olarak, küçük yaşlardan itibaren sözlü ve fiziksel olarak kavgacı dövüş becerileri geliştirmekten başka seçeneği yoktu.

"Onun ne olduğunu bilmiyorum." Will bar taburelerinden birine kaydı. "Ama onu bulmamın ne önemi var? Belki mağaza için bir iş yapmak üzere kısa bir süreliğine burada ve sonra şehirdeki hayatına geri dönecek." Sanki onun için hiç önemli değilmiş gibi omuz silkti, oysa zaten önemliydi. Onu yirmi dört saattir tanıyor olmasına rağmen olması gerekenden çok daha fazla önemsiyordu.

"Bu, o buradayken biraz 'eğlenemeyeceğin' anlamına gelmez," dedi Max göz kırparak ve sırtarak.

"O öyle biri değil, ben de değilim."

"Her zaman çok ciddisin, William. Biraz gevşemeli ve saçlarını serbest bırakmalısın."

"Bu doğru mu? Yani senden aşk hayatı tavsiyesi mi almam gerekiyor? Son olayların ışığında, sanırım bunu pas geçeceğim. Ama yine de teşekkürler."

"Aşk hayatı," dedi Max. "Tek önerdiğim biraz eğlenceyken ilginç bir kelime seçimi."

"Beni kızdırmaya başlıyorsun."

"Hayatım boyunca seni kızdırdım. Senden korkmuyorum." Max öne eğildi, dirseklerini tezgâha dayadı. "Chloe'yle tanıştığım gece onda farklı bir şeyler olduğunu anladım. Bir sürü kız tanıdım-"

"Lütfen, detayları anlatmayın."

"Dediğim gibi ..." Will'e kaşlarını çatı. "Pek çok kız tanıdım ama onun farklı olduğunu hemen anladım."

"Nasıl farklı?" Will, öyle olmamasını istemesine rağmen merakla sordu. Max ondan on yaş küçük olabilirdi ama Will'in sahip olduğundan iki kat daha fazla kız arkadaşı olmuştu, yani bu konuda tamamen işe yaramaz değildi.

"Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum, dostum. Sadece bir histi. O özeldi ve onu daha iyi tanımaya çalışmamak aptallık olurdu. Bence senin Cameron da özel biri."

"O *benim* Cameron'ım değil ve onun özel olduğunu düşünme. Hayatında özel bir kız varken düşünerek yeterince şeyin var zaten."

"Dostum," dedi Max gülerek, "ağızından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Sırf onun özel olduğunu söyledim diye sinirleniyor ve kıskanıyorsun. *Benim* için özel demek istemedim, seni ahmak. *Senin* için özel demek istedim."

Will bu olasılığı düşündü ve elinin tersiyle itti. Onun özel olduğunu düşünmesinin ne önemi vardı ki? Tamamen farklı iki yerde, tamamen farklı iki hayat yaşıyorlardı. Sürekli aynı şeye geri dönüyordu: Ondan hoşlanmasının ne önemi vardı? Onun gerçekten de özel olduğunu düşünmesinin? Bundan ne çıkabilirdi ki?

"Tekrar denemenin zamanı gelmedi mi Will?" Max nazikçe sordu. "Sana layık olmayan bir kızın yasını tutmak için yeterince zaman harcadın."

"Onun yasını tutmuyorum. Beni rahat bırak."

"O zamandan beri ciddi olarak kimseyle çıkmadın. Bu da insanın aklına yas mı tutuyorsun sorusunu getiriyor."

"Şey, yok. Onu hiç düşünmüyorum bile. Tarih oldu."

"Eğer durum buysa, belki de başka biriyle tekrar deneyerek gerçekten bırakmanın zamanı gelmiştir."

"Belki de öyledir, ama dediğiniz gibi Cameron'la tekrar denemek delilik olur."

New York'ta yaşıyor. Bunun neresini anlamıyorsun?" "Nerede

yaşadığına bakmaksızın ondan hoşlandığın kısmı." "Tam bir baş belasısın, biliyorsun değil mi?"

"Sen bana bu kadar sık söylerken nasıl bilemem?"

Will buna gülmekten kendini alamadı.

"Bence ona bir şans vermezsen pişman olacaksın," diye ekledi Max.

Will de aynı şeyi düşünmeye başladığından, konuyu tartışmaya zahmet etmedi. Ama bu, ona bir şans vermenin iyi bir hareket olacağına daha fazla ikna olduğu anlamına gelmiyordu. "Yorgunum ve annemle babam mağazaya gitmeden önce onları yakalamak için erken kalkmamız gerekiyor."

Max, sabah ailesiyle paylaşması gereken şeyin hatırlatılmasıyla biraz sönmüş görünüyordu. "Bunu yapmak için benimle geldiğin için teşekkürler."

"Sorun değil. Ağabeyler bunun içindir, değil mi?"

"Doğru ve küçük kardeşler, büyük kardeşe kafasını kışından çıkarmasını ve her şeyin yolunda gidebileceğine dair bir kumar oynamasını söylemek içindir."

Will kardeşine bu konudaki son sözünü söyledi ve iyi geceler diledi. Duş alıp yatağa girdi ama uzun süre uyanık kalarak Cameron'la olan bu durumu, çamurda bir geyik ve mahvolmuş bir çift süet botla tamamlanan tesadüfi bir karşılaşmadan daha fazlasına dönüştürecek cesarete sahip olup olmadığına karar vermeye çalıştı.

Sonunda k e n d i n d e n geçmeden önce uzun bir süre artıları ve

eksileri -ki eksiler artılardan çok daha fazlaydı- düşündü. Son bilinci

Sabah onu görmek için sabırsızlandığını düşündü.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

BÖLÜM 7

Çit inşa edilmeden önce mısır ekmiştik.

-Elmer Stillman'a göre İncil

Cameron, saat dörtten hemen sonra penceresinin dışındaki yüksek seslerle uyandı.

Sabah neler olduğuna bakmak için kalktı ve bir kar küreme aracının otelin otoparkını büyük miktarda kardan temizlediğini gördü.

"Bunun gerçekten sabahın dördünde mi yapılması gerekiyor?" diye mırıldandı, gürültüden rahatsız olmuş ve karın çokluğu karşısında hayrete düşmüştü.

Artık tamamen uyanık olduğu için yatağına geri döndü ve biraz kitap okumak için e-okuyucusunu çalıştırdı. Bu genellikle onu tekrar uykulu hale getirmeye yarardı. Ancak şimdi, kitabına konsantre olmak yerine, zihninin Will ve Max'le geçirdiği akşamda dolaştığını fark etti.

Will'i düşünmek neredeyse başının dönmesine neden oluyordu ki bu, özellikle erkekler söz konusu olduğunda nadiren yaşadığı bir şeydi. Geçmişte yaşadığı üç başarısız ilişkiden sonra, ne zaman bir erkekle birlikte olsa sinirleri bozuluyordu. Her zaman bir felaketin gelmesini bekliyordu. İki yıl önceki üçüncü ve en büyük felaketten bu yana, ilişkilerini gerçek bir bağlılık gerektirmeyen yüzeysel bir düzeyde tutma eğilimindeydi.

Lucy her zaman şansını denemesi, daha derine inmesi, geçmişin geleceği belirlemesine izin vermemesi için onun peşindeydi. Yada, yada. Üç kez yanmak bir kızın ruhuna çok şey yapar.

Cameron uzun zamandır daha derine inme isteği duymamıştı. Ta ki Will Abbott'la tanışana ve aniden onun ve ailesi hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek isteyene kadar. Bu yıllardır olmamıştı ve hiç bu kadar hızlı olmamıştı, bu da korkulacak başka bir şeydi.

Will'in tanıdığı diğer erkeklerden farklı olduğunu şimdiden söyleyebiliyordu. Onu farklı kılan şeyler aynı zamanda onu büyüleyici kılıyordu. Bir kere, hem kendi hayatının hem de tanıdığı hemen herkesin hayatının temel taşlarından ikisi olan teknoloji ve popüler kültürle ilgili her şeye tamamen yabancıydı. Bu da onu onun için daha da ilginç kılıyordu.

Ve kabul edelim ki adam *ölünecek kadar güzeldi*. Bütün gün o yüze bakabilir ve asla sıkılmazdı - ve bu, oldukça kolay sıkılma eğiliminde olan şiddetli ADD'li bir kız için bir şey söylüyordu.

Üst üste gelen bu farkındalıklar biraz tedirgin ediciydi. Buraya bir iş yapmak için gelmişti, müşterisinden etkilenmek için değil. Bunu kendine tekrar tekrar söyleyebilirdi ama bu onu büyülenmekten ve onu tekrar görmek için sabırsızlanmaktan alıkoymuyordu.

İki insan hiç bu kadar uyumsuz olmamıştı. Adamın Vermont'ta sakin bir hayatı vardı. Onun New York'ta telaşlı bir hayatı vardı. Ne yazık ki, iki saat sonra hâlâ onun kendisini nasıl büyülediğini ve birbirlerine nasıl tamamen uyumsuz olduklarını düşünüyordu.

Uyumaktan vazgeçerek kendini yataktan dışarı attı ve duşa girdi, yolda durup yüzündeki iyileşmekte olan morlukları inceledi. Onlar bir

Bugün mordan biraz daha sarıydı, bunu olumlu bir işaret olarak kabul etti. Neyse ki dudakları normal boyutuna dönmüştü, bu yüzden bugün düne göre biraz daha az palyaço gibi görünüyordu. Küçük iyilikler için minnettardı.

Duş alıp saçlarını kuruttuktan sonra kot pantolonunu, kalın bir kazağını ve yeni botlarını giydi ve Will'le yapacağı kahvaltıya kadar idare etmesi için aşağıya inip kahve içmeye karar verdi. Kapıyı açtı ve kapı kolunda asılı bir şey buldu.

Şimdi ne yapmıştı? Mağazadan aldığı çantayı odasına getirip incelemek için yatağın üzerine oturduğunda onu bir heyecan patlaması sardı. Çantadan montu, ardından da şapka ve eldivenleri çıkardı. Yine kendisi için seçeceği bir şey olan paltoya bakarken gözleri yaşardı.

Onun tatlılığından ve düşünceliliğinden bunalmış bir halde onu göğsüne bastırdı. Tüm uyumsuzluk düşünceleri rüzgârdaki toz gibi dağıldı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Onunla ne *yapacağım* ben?"

- - -

Will ana yola çıkan uzun şeridi sürmek için erkenden kalkmıştı. Toprak yoldaki tüm çukurlar yüzünden çiftçilik yavaş ilerliyordu. Köpeklerin sıcak olan içeride olmaktansa dışarıda kamyonu kovalamayı tercih etmeleri de işe yaramıyordu, bu yüzden sürekli onları gözlemek zorundaydı.

Seyahat kupasına doldurduğu kahveyi yudumlarken kendini tekrar Cameron'ı, web sitesini, mağazayı ve iş için en iyisinin ne olduğunu ve iş için en iyisinin aynı zamanda en iyisi olup olmadığını düşünürken buldu.

onun için en iyisiydi. Tartışma zihninde tekrar tekrar dönüp dururken ve hiçbir belirgin çözüm ortaya çıkmazken kendini şu tekerlekli şeylerden birine binmiş bir gerbil gibi hissediyordu.

Şeridi geçilebilir hale getirdiğinde saat yedi buçuğa yaklaşıyordu. Arabayı evin arkasındaki garaja sürdü ve sabanı kamyonundan indirdi. Kahvaltılıkalarını hazırlamak ve su kaplarını doldurmak için mutfağın yanındaki çamurluğa girdiğinde köpekler de onu yakından takip etti. Yemekle ilgili her şey için her zamanki coşkularıyla kaplarına daldılar. Çoğu gün işe onunla birlikte geliyorlardı, böylece bütün gün yalnız kalmak zorunda kalmıyorlardı ama Cameron'la kahvaltı planları nedeniyle bugün onları evde bırakacaktı.

Max mutfakta kahve içiyordu.

"Günaydın," dedi Will.

"Mmm."

"Bir şeyler yemek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Midem berbat durumda." "Sinirler."

"Sanırım."

"Hey," dedi Will, devam etmeden önce Max'in dikkatini çekene kadar bekledi. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

"Çok kızacaklar. Ya da hayal kırıklığına uğrayacaklar, ki bu daha kötü olur." "Sizi şaşırtabilirler. Hiçbirimizin yapabileceği fazla bir şey yok. yol boyunca karşılaşmadık." Anne babaları oldukça havalıydı ya da Will'in arkadaşları hep öyle derdi ama çocukları için yüksek standartlar koyarlardı ve hayal kırıklığına uğradıklarında bunu söylemekten çekinmezlerdi.

Ailelerini hayal kırıklığına uğratmak hiçbirinin yapmak isteyeceği bir şey olmadığından, Will kardeşi için üzülüyordu.

"Hadi şu işi bitirelim," dedi Max, kupasını çalkalayıp kuruması için süzgece bırakırken.

"Beni kasabaya kadar takip etmek ister misin?"

"Evet. Saat 10'daki ders için hemen Burlington'a gitmem gerekiyor. Chloe'nin de öğleden sonra doktor randevusu var. Ben de onunla gidiyorum."

"Sen zaten doğru şeyleri yapıyorsun, Max. Onun için adım atıyorsun ve bir erkek oluyorsun. Bunu yapmaya devam et, her şey yoluna girecek."

"Çocuğu tam bir morona dönüştürmeme izin verme, olur mu?"

Will, Max'in yüzündeki ölümcül ciddi ifadeye güldü. "Senin *tam* bir moron olmana izin vermedik, değil mi?"

Will'i kasabaya kadar takip etmek için eskiden annelerine ait olan Subaru'ya binerken Max'in yüzünde kısmi bir gülümseme belirdi. Yaprak dökmeyen dallar yoğun karın ağırlığı altında sarkmış ve kasabaya giden ana yol, Charlotte'un fırtınadan sonra kahve dondurması olarak adlandırdığı kum ve kar karışımıyla kaplanmıştı. Dondurmayı düşünen Will, Cameron'ın Waterbury'deki Ben & Jerry's fabrikasını görmekten hoşlanıp hoşlanmayacağını merak etti.

Oradayken onu Stowe'a götürebilir ve *Müziğin Sesi* filmindeki ailenin İkinci Dünya Savaşı'nda Nazilerden kaçtıktan sonra yerleştikleri Trapp Aile Köşkü'nü gösterebilirdi. Bunların ilgisini çekip çekmediğini ona sorması gerekecekti.

"Kendini fazla kaptırma," dedi yüksek sesle, sanki bu onun aşırı aktif beynine bir mesaj iletebilirmiş gibi. Onu da içeren planlar yapmak aklına gelen en iyi fikir değildi ama buna engel olamıyordu.

Kasabaya girerken Max'in hâlâ yanında olduğundan emin olmak için aynaya baktı. Aileleri Hells Peak Yolu'nda, kasabanın en ucunda, Hannah'nın evinden yaklaşık çeyrek mil ötede, güzelce restore edilmiş bir ahırda yaşıyordu. Abbott'ların çocukları insanlara bir ahırda büyüdüğlerini söylemeyi severdi, bu da genellikle gülüşmelere neden olurdu. Cameron'ın hayatının bu gerçeği hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. Muhtemelen bir çatı katında büyümüştü. Ahırını onun çatı katına ve dadılarına her zaman tercih ederdi.

Will şehir merkezinden geçip mağazayı geçtikten sonra Elm'in en ucuna gitti ve sola Park Caddesi'ne saptı; bu cadde bir mil kadar uzayıp tek seferde bir arabanın geçebileceği kapalı bir köprüde sona eriyordu. Max, Will köprüyü geçene kadar geride kaldı ve sonra onu takip etti.

Bir mil daha dolambaçlı köy yolundan sonra Hells Peak'ten sağa döndü ve ahır görüldü. Yolun gerisinde kalan ahır kırmızı renkteydi, beyaz süslemeleri ve geleneksel bir ahırdan ziyade bir ev olduğunu ele veren tonlarca penceresi vardı. Çatının en tepesinde bir horoz rüzgar gülü duruyordu.

Will'in babası, yeni karısıyla birlikte ahırını nasıl içler acısı bir halde bulduklarını ve evlendikleri ilk yaz aylarca burada kamp yaparak burayı yaşanabilir hale getirdiklerini anlatmayı çok severdi. Lincoln ayrıca Hunter ve Hannah'nın bu kampın sonucunda dünyaya geldikleriyle övünmeyi de severdi - çocukları bu ayrıntıları duymak istemezdi.

Will, muhtemelen Hunter tarafından çoktan sürülmüş olan uzun yola girdi ve babasının yeni gümüş Range Rover'ının yanına park etti. Lincoln'ün İngiliz olan her şeye olan sevgisi aracına kadar uzanıyordu. Ringo ve George merhaba demek için koşarak Will'in yanına geldiler ve onu ıslak ıslak öpmek için güzelce kokladılar.

Max onlara katıldı ve eve korkuyla bakarken köpeklere biraz ilgi gösterdi.

Will kardeşini kapıya doğru itti. "Hadi gidelim."

"Kendimi idam mangasına götürölüyormuşum gibi hissediyorum."

"Drama kraliçesi gibi davranmayı bırak." "Senin için söylemesi kolay."

Botlarındaki karı ezip çamurluğa girdiler ve paltolarını çıkarıp üstlerindeki duvarda hâlâ yaş sırasına göre isimlerinin yazılı olduğu kancalara astılar. Will, alışkanlıktan olsa gerek, kendi paltosunu en soldaki kancaya takarken, Max de aynı şeyi en sağdakine yaptı.

Köpekler yanlarından geçip mutfığa koşarak geldiklerini haber verdiler.

Molly Abbott, kocasıyla birlikte kahve içip gazete okuduğu odaya oğulları girdiğinde, "Bu ne güzel bir sürpriz," dedi. Uzun gümüşü gri saçları tek bir örgüde toplanmıştı ve güzel yüzü on çocuk doğurup büyütmesine rağmen hâlâ gençti. Otuz yaşında saçları ağarmış ve bunu saklamaya hiç zahmet etmemişti.

Will onun yanağına bir öpücük kondurdu ve masaya oturdu, Max de onu takip etti. "Yollar nasıl?" Lincoln sordu.

Max, "Charlotte'un dediği gibi, kahve dondurmasıyla dolu," diye cevap verdi. "Kahveden bahsetmişken," dedi Molly, masanın üzerindeki dolu cezveyi işaret ederek.

Sayaç.

"Ben iyiyim," dedi

Will. "Ben de," dedi

Max.

"Bu onuru neye borçluyuz?" Lincoln yarım gözlüklerinin üstünden oğullarını incelerken sordu. Bir adam on çocuk yetiştirmeden

bir şeyler olduğunu biliyordu.

"Kasabada ne yapıyorsun?" Molly Max'e sordu. "Bugün dersin yok mu?"

"Sonra görüşürüz."

Will, "Dün gece beni görmeye geldi ve kar yüzünden kalmasını sağladım," dedi.

"Bu iyi," dedi Molly. "Dün gece araba kullanmamalıydın." Bir oğlundan diğerine baktı ve Will'e geldi. "Neler oluyor?" Anelik radarı sorunlara karşı hassas bir şekilde ayarlanmıştı ve açıkça bir isabet kaydediyordu. "William?"

Annesinden gelen tam adının sesinden irkilerek, sorunun nedeninin kendisi olduğunu düşündüğü fikrine gülmek istedi. "Max'in sana söylemek istediği bir şey var."

"Aman Tanrım, bu saatte okuldan mı atılıyorsun?" Molly sordu.

"Hayır!" Max bu sorudan tamamen rahatsız olmuş görünüyordu. "Sınıfta kalmayacağım."

"Sonra ne olacak?" Lincoln elindeki kâğıdı bıraktı ve masaya yaslandı. "Sorun her neyse, söyle gitsin. Sorunun ne olduğunu bilmezsek size yardımcı olamayız."

İşte Will'in ailesinde sevdiği şey tam da buydu. İlk eğilimleri yardım etmektir. Önce yardım edip sonra yargılamak, hayatı boyunca duyduğu bir şeydi. Will nazikçe, "Söyle Max," dedi.

"Chloe hamile."

Bu ifade uzun ve garip bir an boyunca havada asılı kaldı.

"Huh," dedi Lincoln, afallamış görünüyordu.

"Hamile," dedi Molly. "Bu Chloe, bir ay kadar önce akşam yemeği için eve getirdiğin kız."

"Evet."

"Onu o kadar uzun zamandır tanıımıyorsun." "Onu yeterince uzun zamandır tanıyorum."

Molly, "Dürüst olmak gerekirse Maxwell, şaka yapmanın sırası değil," dedi.

"Şaka yapmıyorum, inanın bana. Onu toplamda yaklaşık altı aydır tanıyorum. Ona çok değer veriyorum ve bu süreçte ona destek olmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Ebeveynleri, her zaman olduğu gibi birbirlerinden ipucu almak için birbirlerine incelikli bakışlar attılar.

Will iyi tarafından bakarak, "Okulu neredeyse bitmek üzere," dedi.

"Bunu ne zamandır biliyorsun?" Molly, "Bunu ne zamandır biliyorsun?" diye sordu.

Will.

Onu savuşturmak için ellerini havaya kaldırdı. "Sadece dün gecedен beri." "Ne yapmayı planlıyorsun?" Lincoln sordu.

"Um, yapmak?" Max, yardım için Will'e bakarak,

"Onunla evlenecek misin?" dedi. "Onunla evlenecek misin?" Molly sordu.

Max'in yüzündeki tüm renk bir anda soldu. "Ben, hayır, planım bu değil. Şu an için."

"Plan nedir?" Lincoln sordu.

"Ona para, bebek ve ihtiyacı olan her konuda yardım edeceğim ve doğru olanı yapacağım. Planım bu."

Molly, "Doğru olanı yapmak, evlilik olasılığını da içermelidir," dedi.

"Öyle olmak zorunda değil anne," dedi Will. "Bu durumdaki insanlar artık otomatik olarak evlenmiyorlar."

"Bazı şeylerin değiştiğinin farkındayım William, ama en azından bunun hakkında konuşmalılar."

"Bu konuşmayı yapmaya henüz hazır değiliz," dedi Max.

Molly, dudakları hoşnutsuzlukla gerilmiş bir halde, "Yine de bebek sahibi olmaya hazırsın," dedi.

"Şey, hayır, pek sayılmaz, ama bir bebeğimiz olacak ve ona iyi bakılacak. Bununla ilgileneceğim."

"Anne." Will, anne ona doğru bakana kadar bekledi ve sonra elini tuttu. "Söyleyebileceği pek çok şey yerine Max'in baba olacağını duymayı tercih ederim. Bir tümör, uyuşturucu bağımlılığı, kumar bağımlılığı ya da seks bağımlılığı yerine bir bebek olduğunu duymayı tercih ederim."

"Şey," dedi Max sırtarak.

Will ona ters ters baktı. Çok fazla örnek vererek bu işin içine girmişti.

"Üzgünüm," dedi Max, gülümsemesini eliyle kapatarak, "komik değil." "Hiç de komik değil," dedi Molly.

"İyi bir noktaya değindin Will." Lincoln karısına baktı. "Bir bebekten daha kötü pek çok şey var."

"Elbette var," dedi Molly yumuşayarak. "Umarım kaygısız hayatınıza ne olacağı hakkında bir fikriniz vardır."

"Ben çocuğuma bakarım, anne."

"Ve çocuğunuzun annesi. Ne olursa olsun."

"Ve çocuğumun annesi. Ne olursa olsun."

"Eh," dedi Molly kocasına, "görünüşe göre bebeğimiz bizi ilk kez büyükanne ve büyükbaba yapacak."

"Öyle görünüyor," dedi Lincoln, onunla bir gülümseme paylaşarak.

"Kızgın, hayal kırıklığına uğramış ya da başka kötü bir şey değilsin, değil mi?" Max sordu.

Will ona hazır öndeyken bırakmasını söylemek istedi ama Max onun fikrini sormamıştı.

Lincoln, "Bunun sizin herhangi bir sorumluluk eksikliğinizden kaynaklanmadığını varsayıyorum," dedi.

"Hayır, efendim. Bize her zaman yapmamızı söylediğiniz şeyi yaptım. Yemin ederim."

"Yüzde doksan sekiz etkili," dedi Will.

Max, Will'i göstererek, "O da öyle dedi," dedi.

Lincoln, "O zaman kızgın, hayal kırıklığına uğramış ya da başka kötü bir şey değilim," dedi.

Max rahatlayarak sarktı.

"Bu kadar genç yaşta bu kadar çok sorumluluk alacağın için üzgünüm," diye devam etti Lincoln, "ama bunun üstesinden gelebileceğine inanıyorum."

"Hannah ve Hunter doğduğunda kaç yaşındaydın?" Max babalarına sordu.

Lincoln bunu düşünürken başını eğdi ve parmaklarını Ringo'nun ipeksi kürkünde dalgınca gezdirdi. "Yirmi üç."

"İlk çocuğum doğduğunda olacağımdan bir yaş daha büyük. Onları tamamen mahvetmedin, bu yüzden benim için umut var."

Molly'nin kahkahası gerilimi düşürdü. "Seni yakaladı, bebeğim."

Babasına karşı bir puan kazanmış olmaktan memnun görünen Max ayağa kalktı. "Burlington'a dönmem gerekiyor."

"Pazar günü Chloe'yi yemeğe getir," dedi Molly.

"Oh, şey, tamam. Bakalım gelebilecek mi?"

"Her iki durumda da burada olacak mısın?"

Molly sordu.

Max eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bunu kaçırmazdım." "Orada dikkatli sür evlat," dedi Lincoln.

"Yapacağım."

"Max."

Babasının ne istediğini görmek için geri döndü.

Lincoln ona bir el uzattı. "Tebrikler evlat. Bu çok şanslı bebeğe iyi bir baba olacaksın."

Bu beklenmedik açıklama karşısında afallamış görünen Max gözyaşlarını tutamadı ve babasının elini sıktı. "Teşekkürler baba. Bunun benim için anlamı çok büyük." Kendini tamamen kaybetmeden önce oradan hızla uzaklaştı.

"Pekala," dedi Molly. "Bu büyük bir sürpriz oldu. Sanırım bu sabah buraya gelip bizimle konuşması senin fikrindi."

Will omuz silkti. "Onu o yöne doğru itmiş olabilirim."

"Sana gittiği ve senin de onun yanında olduğun için mutluyum."

"Ben her zaman onun yanıdayım. O bunu biliyor."

Lincoln ayağa kalkarken, "Yetişkinler olarak bile birbirinize bu kadar yakın olmanızı seviyorum," dedi. "Çatışmalarınız olabilir ama günün sonunda yüzde yüz birbirinizin yanındasınız. Bununla gurur duyuyorum."

Will, "Bize her zaman arkamızda kimin olacağını sürekli hatırlatan harika ebeveynler tarafından yetiştirildik," diyerek onları yeniden hatırladı.

Molly, "Kediler ve köpekler gibi kavga ettiğiniz yıllarda hiçbirinizin yetişkin olarak birbirinizle konuşmayacağınızdan endişeleniyordum," dedi.

"Ah, evet," dedi Lincoln gülümseyerek. "Ne güzel günlerdi." Karısını öpmek için eğildi. "Gitmem gerek. Hunter ve benim bu sabah denetçilerimiz var. Güzel zamanlardan bahsetmişken. Akıl sağlığım için dua et."

"İyi şanslar," dedi Molly.

"Umalım da ihtiyacım olmasın." Will'e, "Web sitesiyle ilgili bir karar var mı?" diye sordu.

"Henüz değil, ama yaklaşıyorum."

"Ofiste görüşürüz."

"Biraz geç geleceğim. Bu sabah Cameron'la tekrar buluşacağım."

Lincoln kaşlarını kaldırdı. "Yine mi?"

"Biz de dün gece bir araya geldik." Will yüzünde onu çileden çıkaran bir sıcaklık hissetti. Ailesi bunu hemen anlayacaktı.

"En azından titiz davranıyorsun."

Will, babasının alaycı mı yoksa ciddi mi olduğunu anlayamıyordu ve sormaya da niyeti yoktu. "Olmaya çalışıyorum."

"Birazdan görüşürüz."

Lincoln birkaç dakika sonra kapıyı arkasından çarparak köpeklerle birlikte ayrıldı.

"Senin için ön yolu kürememi ister misin anne?" Will sordu.

Çenesini yukarı kaldırdığı elinin üzerine dayadı ve kendisiyle aynı renkteki keskin altın gözleriyle onu inceledi. "Cameron Murphy'nin nesi var?"

"Neden sordunuz?"

"Yüzün kızardı, William. Sen hiç kızarmazsın."

"Dur." Yapacak bir şeye ihtiyacı olan Will kalktı ve kendine kahve aldı. Annesi tarafından sorguya çekilecekse, kafein takviyesine ihtiyacı vardı.

"Yine mi yüzün kızardı?"

Hâlâ yüzü ona dönük olduğu için memnundu. "Yüzüm kızarmıyor. Yüzüm kızarmıyor."

"Tamam," dedi gülerek. "Nasıl istersen, sert çocuk."

Elinde kupa, döndü ve tezgâha yaslandı. "Hoş biri." "Güzel. Hmm, 'Senden bir kız kardeş gibi hoşlanıyorum' anlamında mı hoş yoksa 'Senden seni yatağa götürmek için'?"

"Anne!" Kendini tutamadı ama kızardı. Kim kızarmaz ki?

"Ne var? Burada ikimiz de yetişkiniz, değil mi?" Çocuklarına, kendisiyle konuşmak istemedikleri konularda her zaman açık ve samimi davranırdı.

"Asla seninle bu konuları konuşacak kadar yetişkin olamayacağım." "O zaman B seçeneği. Seni yatağa götürmek istiyorum."

"Anne . . ."

"William, dürüst ol, eğer ondan hoşlanıyorsan, çıkma teklif et. Bu konuda bir şeyler yapın." "Bunun bir anlamı yok," dedi, kendini uzun zamandır hiç olmadığı kadar kederli hissederek. uzun bir süre. "Onun tüm hayatı New York'ta, benimki ise burada. Burada ne kadar kalacağını kim bilebilir? Ve bu bambaşka bir şey - web sitesinin mağazanın yararına olup olmadığına karar vermem gerekiyor, ama bu karar tamamen ondan hoşlandığım gerçeğine karışmış durumda."

Molly hayretler içinde ona baktı.

"Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü seni tekrar bir kadınla bu kadar ilgili görmek için çok uzun süre bekledim."

"Onunla *o kadar da* ilgilenmiyorum."

"Evet, öylesin. Yüzündeki burun kadar açıkken bunu neden inkar ediyorsun?"

"Çünkü." Kahveyi de yanında getirerek masaya döndü ve koltuğa çökerek oturdu. "Onun yaşadığı yerle benim yaşadığım yer ve hayatlarımızın ne kadar farklı olduğu hakkında söylediklerimi duydun mu? Cep telefonuna bakmadan beş dakika bile geçiremiyor, oysa benim cep telefonum bile yok. Hiç izlemediğim TV programlarından bahsediyor ve ..."

"Ve ondan
hoşlanıyorsun."

"Ve ondan
hoşlanıyorum."

"Will, tatlım, sözde engellerinin hiçbirisi aşılamaz değil. Babanla tanıştığımda tek derdi bir sonraki Beatles konserine gitmekti. Oxford'da yüksek lisansa kabul edilmişti ve hayatıyla ilgili, Vermont'tan gelen ve ailesinin kır dükkânını işletmeye yardım eden bir kadınla hiç ilgisi olmayan bir planı vardı. Kesinlikle on çocuk ya da bir ahırda yaşamayı içermiyordu. Ve bakın her şey bizim için nasıl sonuçlandı. Mutlu görünüyor, değil mi?"

"Tanıdığım en mutlu adam."

"Hayat olur. *Aşk* olur. Biraz risk almalısın." "Bunu daha önce bir kez yaptım."

Molly elini küçümseyici bir şekilde sallayarak, "*Lütfen*," dedi. "O senin için yeterince iyi değildi. Bunu onunla ilk karşılaştığımda anlamıştım. Hiçbir *özelliği* yoktu."

"Neden yapmadı sen söyle Bir şey mi?" Will sordu,
Şok oldum tarafından vahiy.

"Fark eder miydi?"

"Hayır," diye kabul etti, "öyle olacağını sanmıyorum." Ona bir bakış attı.

"Cameron'ın babasının kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette tanıyorum. Patrick'le babamın Yale buluşmalarında birkaç kez karşılaştım.

Biraz kendini beğenmiş olsa da iyi birine benziyor."

"Sanırım kendi kendini yetiştirmiş bir milyarder olmak için kendi içine kapanık olmanız gerekir." "Sanırım," dedi gülerek.

"Cameron ondan o kadar da övgüyle bahsetmiyor. Anladığım kadarıyla, kızım dadılar tarafından büyütülürken o ortalıkta yoktu."

"Ah," dedi Molly dilini sempatik bir şekilde şaklatarak. "Zavallı çocuk."

"Zavallı küçük *zengin* çocuk."

"Para mutluluğu satın almaz, William. Bunu bilecek kadar uzun yaşadın."

"Web sitesi ve ihtiyacımız olduğu için mi yoksa daha uzun süre kalmasını istediğim için mi yeşil ışık yakacağım konusunda kafam karışık."

"Hmm, bu bir ikilem. Size şunu sorayım, sizce bu site mağaza için iyi olur mu?"

"İlk başta düşünmemiştim ama dün Cameron'ın sunumunu dinledikten sonra bunun mağaza için ne kadar harika olacağını görebiliyorum. En iyi kısmı da hikayemizi duyurmak olacak. Büyükbabamın anne ve babasının Büyük Buhran sırasında dükkânı nasıl açtıklarını ve emekli olduklarında dükkânı ona ve büyükanneme nasıl devrettiklerini. Cameron on çocuklu bir aileden ve her birimizin bir şekilde işe nasıl katkıda bulunduğumuzdan çok etkileniyor."

"Bana kalırsa oldukça havalı."

"Vermont dışındaki insanların bizim hakkımızda ve burada ne yaptığımız hakkında daha fazla bilgi sahibi olması fikri hoşuma gidiyor. İnternet üzerinden satış yapmanın ve bunu yönetmenin getireceği yeni talepler konusunda tereddütlerim var ama sanırım bir yolunu buluruz."

"Elbette yaparsınız. Şimdiye kadar roket bilimi sayılmazdı. İnsanlar bunu onlarca yıldır yapıyor ve Cameron bu zorlukların üstesinden gelmeniz için size yol gösterebilir."

"Eğer siteye oy veririm, birkaç hafta burada kalacak ve önümüzdeki bir yıl boyunca sık sık gidip gelecek."

"Stillman-Abbott'a dair her şeyi doğru bir şekilde yansıtmamanın oldukça büyük bir iş olacağını tahmin ediyorum."

Will başını salladı, iğne batmaları tenini sıcak ve neredeyse kaşıntılı hissettiriyordu. Yine yüzünün kızarmadığını umuyordu.

Annesinin eli masanın üzerindeki elini kapattı. "Bana öyle geliyor ki bu projeyi iş açısından dikkatli bir şekilde değerlendirmişsiniz ve eğer devam etmeye karar vererseniz bunu doğru nedenlerle yapmış olursunuz. Eğer bu karar Cameron'ı daha yakından tanımanıza yetecek kadar uzun süre şehirde kalmasını da sağlayacaksa, bunun iyi düşünülmüş bir iş kararının ilgi çekici bir yan ürünü olduğunu söyleyebilirim."

Will ona gülümsedi. "Gerçekten çok zekisin, değil mi?"

"*Dostum, on* çocuk büyüttüm ve anlatacak kadar yaşadım. Zeki, sinsî, kurnaz ve işkence tehdidi altında asla itiraf edemeyeceğim daha birçok şey yapmam gerekti."

Güldü ve onun kucağına doğru eğildi. "Sen en iyisisin."

Onun alnından öptü ve parmaklarını küçükken yaptığı gibi saçlarında gezdirdi. "Başka bir şey bilmek ister misin?"

"Elbette."

"Eğer web sitesine ilişkin oylamada eşitlik bozulması gerekseydi, lehte oy kullanma eğilimindeydim."

"Gerçekten öyle miydin?"

"Evet. Ben de hikâyemizi duyurma fikrini seviyorum. Bu harika bir hikaye." "Sence büyükbabam ne der?"

"Bir noktada güzel bir kızın onunla röportaj yapma ihtimali var mı?"

Will bu soru karşısında gülümsedi. "Sanırım çok güzel bir kız onunla biraz zaman geçirmek isteyecektir."

"O zaman buna çok sevinecektir. Eski güzel günlerden bahsetmeyi ne kadar sevdiğini biliyorsun ve güzel bir kızı her zaman takdir etmiştir."

"Ama arkasındaki teknolojiyi onaylayacak mı? Büyükanнем öldükten sonra tek başına kafayı yemesin diye onu bir televizyon almaya ikna etmek zorunda kaldık."

"Dünyanın değiştiğini biliyor. Hepinizin kendisinden farklı bir zamanda yaşadığınızı ve çalıştığınızı anlıyor. Dükkânın gelecek nesil Abbott'lar için gelişmesini sağlayacak her şeyi destekleyecektir."

Will duvardaki saate baktı ve saatin dokuza çeyrek kaldığını fark edince irkildi. Tam bu düşünceyi aklından geçirirken, aklına bir başkası geldi.

"Anne, bu sabah işin var mı?"

"Pek sayılmaz. Neden?"

"Bana büyük bir iyilik yapmaya ne dersin?"

"Senin için mi, aşkım? Her şey için." Ona planını açıkladı ve güzel yüzünde beliren gülümsemeyi izledi. "Sıra sende."

"Sağ ol anne. Sanırım bu ç o k işe yarayacak. Benim gitmem gerek. Saat dokuzda kahvaltı için Cameron'la buluşacağım."

"Pazar günü onu yemeğe getirin. Onunla yıllar önce küçük bir kızken tanışmıştım, bu yüzden zavallı kızla kavga eden genç bayanı görmek istiyorum."

Fred ve oğlumun başını döndürdü." "Benim başım *dönmüyor*."

"Madem öyle diyorsun. Getirin onu."

"Ona soracağım." Onu öpmek için eğildi. "Teşekkürler."

"Ne zaman istersen, tatlım." Onun yanağını okşadı. "Bu evrendeki herhangi bir kadın, William Abbott'ın başını kendisine doğru çevirdiği için şanslı sayılır."

"Ve en ufak bir önyargınız yok." "Hem de hiç."

Annesiyle yaptığı konuşmadan güç alarak kasabaya kadar yol boyunca gülümsedi. Annesi ve babası tarafından yetiştirildiği için çok ama çok şanslı olduğunu her zaman biliyordu ve Cameron'la vakit geçirip onun çocukluğunu dinledikten sonra kendini her zamankinden daha şanslı hissetti.

Dokuza iki dakika kala otelin otoparkına girdi. Adam merdivenlerden yukarı çıkarken, kadın dışarı çıktı, adamın onun için bıraktığı paltonun içinde muhteşem görünüyordu.

Bakışları onunkilerle buluştu ve gülümsemesi yüzünü aydınlattı.

Bu gülümseme karnına bir yumruk gibi indi ve Will annesinin tamamen haklı olduğunu anladı. Başını çevirmişti. Cameron Murphy'ye doğru sertçe çevrilmişti.

BÖLÜM 8

Eğer kadınlar çiçek olsaydı, seni seçerdim.

-Elmer Stillman'a göre İncil

"Günaydın," dedi Cameron, adamın ona yoğun bakışları karşısında utanmış ve çözülmüş hissederek.

Ağır bilgisayar çantasını ondan almak için uzandı.

Onun nesi vardı da basit bir centilmenlik hareketi kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu? "Seninle burada mı yoksa ofiste mi buluşacağımdan emin değildim."

"Bunun hakkında konuştuğumuzu sanmıyorum."

Onunla kaldırımında buluşmak için son merdivenden indi.

Caddenin karşısındaki lokantaya doğru yürürlerken "İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Sabahın dördünde pulluk beni uyan d ı r a n a kadar oldukça iyiydim." Hanın otoparkını işaret etti. "Penceremin hemen dışında."

"Hunter olabilir. Çift sürmeye yardım ediyor. Seni uyanık tuttuğunu ona söylerim."

"Ona bana kızması için bir sebep daha verme."

Will ona caddenin karşısına geçmesini işaret etti. "Sana kızgın değil. Babamdan ve onun bazen yaptığı şeylerden rahatsızsınız."

işleri kendi gündemine uygun hale getiriyor." "İyi niyetli görünüyor."

"Öyle ama mesele bu değil. Korkutulmaktan hoşlanmayız."

Yaygın bir yenilgi duygusu onu ele geçirirken "Anlıyorum," dedi. "Site için doğru zaman değil. Beni kolayca hayal kırıklığına uğratmak zorunda değilsin. Bunu kaldırabilirim." Gelecek hafta ödenmesi gereken maaşları ve işlerini sürdürmek için parayı nereden bulacaklarını düşündükçe midesi düğümleniyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığımı kim söyledi?"

Cameron ona doğru baktı. "Kafam karıştı."

Kapıyı onun için tuttu. "Kahvaltıda konuşalım."

Birlikte içeri girdiklerinde kalabalık lokantadaki sohbetin uğultusu kesildi. Cameron oradaki herkesin gözlerini üzerinde hissetti ve "Evet, zavallı Fred'e vuran benim" diye bağırmak istedi. Ama dilini tuttu ve Will'in onu köşedeki bir kabine götürmesine izin verdi. Morarmış yüzünü gizleyen güneş gözlüklerine minnettar kalarak, sırtını memleketinin kalabalığına veren tarafı seçti.

Yerlerine oturur oturmaz sohbet kaldığı yerden devam etti. "Bu çok rahatsız ediciydi," diye mırıldandı.

"Bununla bir şey kastetmiyorlar. Sadece merak ediyorlar." "Fred'e vuran kız hakkında."

"Ve büyük şehirden buraya gelen kız. Buralarda pek heyecan duymayız. Yeni insanlar heyecan yaratır." Omuz silkti ve kızın her seferinde iç çekmesine neden olan o sevimli sırtışını takındı. "Ne diyebilirim ki?"

"Sorun değil," dedi Cameron, onu rahatlatmaya çalışarak. Memleketinde günün ucubesi olması onun suçu değildi. O sadece

Ona karşı nazik ve misafirperverdi - en azından ilk tanışmalarından sonra.
"Ailen ve Max'le nasıl gitti?"

"Her şey düşünülduğünde fena değil. Oldukça iyi karşıladılar. Enkaz gibiydi ama üstesinden geldi. Onunla gurur duydum."

"Eminim orada olmanızı takdir etmiştir."

"O yaptı. Muhteşem Vermont krepleri için hazır mısınız?"

Ondan başka kimse yüzünü göremeyeceği için gözlüğünü çıkarıp başına dayadı. "Kulağa gerçekten hoş geliyor."

Garson kız masaya geldiğinde, onu melankoliyle karışık sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Merhaba Will. Seni gördüğüme sevindim." Uzun sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve bu da belirgin elmacık kemiklerini ve berrak mavi gözlerini ortaya çıkarıyordu. Aslında oldukça çarpıcıydı.

"Merhaba, Megan. Ben de seni gördüğüme sevindim.

Bu Cameron." "Selam," dedi Megan sesinde bir parça donuklukla. *Eyvah! Neyin içine girmişti?*

Will, "İki kahve ve iki porsiyon krep lütfen," dedi.

"Hemen geliyorum." Megan dönüp uzaklaşmadan önce Cameron'a pek de belli etmeyen bir bakış attı.

"Vay canına, ya Fred'den ya da senden çok hoşlanıyor."

"Ben," dedi yüzünü buruşturarak. "Kötü saklanmış bir sır. Seni buraya getirmezdim ama şehirdeki en iyi krepler burada."

Adamın rahatsızlığı ve onu buraya getirdiğini söylemesi üzerine meraklanan Cameron, "Biz iş ortağıyız. Ben onun için bir tehdit değilim."

"Elbette, öylesin."

Cameron onun ne demek istediğini sormak istedi ama Megan geri dönüp masaya iki kupa bıraktı ve Cameron'ın içkisinin büyük bir kısmını döktü.

Bu süreçte kahve.

"Özür dilerim," diye homurdanarak masadan aceleyle uzaklaştı.

"Bu çok da gizli olmayan aşk hakkında neden hiçbir şey yapmadın?"

"Yaptım -bir keresinde- zayıf bir anımda," dedi biraz kıvrınarak. "Ama onunla vakit geçirmekle ilgilenmiyorum ve ilgilenmediğim halde neden ilgileniyormuş gibi yapayım ki?"

"Hmm."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey. Sadece merak uyandırıcı, hepsi bu."

"Gerçekten sormak istemiyorum," dedi bıkkınlık dolu bir ses tonuyla, "ama merak beni öldürüyor. İlgi çekici olan nedir?"

Cameron güldü. "Kasabada senin için deli olan çok hoş bir kız var ama sen onunla en ufak bir şekilde ilgilenmiyorsun. Neden böyle?"

"Hiçbir fikrim yok. O çok iyi bir kız. Onu hayatım boyunca tanıdım. Sadece ilgilenmiyorum. Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" "Elbette. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Peki ya web sitesi?" "Oh, tamam. Ne olmuş ona?"

"Ben yapmak isterim."

Cameron o sözleri söylediğinde kahve yudumunun boğazından geçmiş olmasına şükretti, yoksa boğazında kalabilirdi. Altı rakamlı bir projeyi bu kadar rahat mı taahhüt ediyordu? "Bunu neden yapmak istiyorsun?" Nedense bu sorunun cevabı birdenbire kritik derecede önemli göründü.

Soru karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Bu senin için gerçekten önemli mi?"

"Evet, öyle."

"Hikâyemizi Vermont dışında anlatmak ve insanları burada neyle ilgili olduğumuzdan haberdar etmek konusunda söyledikleriniz üzerinde çok düşündüm. Bu bana cazip geliyor."

Cameron'ın zihni ayrıntılar, planlar ve çıkarımlarla dolup taşıyordu. Her şeyden önce, projeyi başlatmak için Abbott'lardan istediği peşinat sayesinde maaş bordrosunu ödeyebilecekti. Önümüzdeki ayın sonuna kadar diğer müşterilerden onları altı ay daha ayakta tutacak ödemeler bekliyorlardı, bu yüzden acil krizin önlendiğini bilerek rahat bir nefes aldı.

Düşünceler listesinde ikinci sırada, bir süre Vermont'ta kalacağını farkına varması vardı. Peki bu düşünce neden omurgasında heyecanla dans eden karıncalanmalara yol açmıştı?

"Cameron? Beni dinliyor musun?"

"Ah, özür dilerim. Düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

"Planlar, programlar, lojistik ve benzeri şeyler."

"Planlara ve lojistiğe çok fazla girmeden önce size bir şey daha söylemem gerekiyor."

"O da ne?"

"Karşı oy kullanacağım."

Sanki biri bir kapak açmış ve onu tavşan deliğinden aşağı fırlatmış gibi hissediyordu. "Bir dakika. Ne? Az önce-" dediğini sanmıştı.

"Bekle bir dakika. Açıklamama izin ver." Ona planını anlattı ve sonra koltuğuna geri oturarak onu yakından izledi.

"Yani web sitesi hazır olacak, ama ona yeşil ışık yakan siz olmayacaksınız."

"Doğru. Annem karar verici oyu kullanacak. Bu şekilde kardeşlerim tarafından kişisel ve profesyonel işleri birbirine karıştırmakla suçlanmayacağım."

"Ve web sitesini destekliyor mu?"

"Öyle ve benim için önemli olan, nasıl oy kullanacağımı bilmenize rağmen benim de bundan yana olduğumu bilmeniz."

"O zaman sanırım planınız mantıklı."

"Kabul etmenize sevindim. Onayı aldıktan sonra nasıl olacağını konuşalım."

Cameron, aileye planı onaylatmanın inişli çıkışlı yolculuğundan dolayı hâlâ biraz sarsılmıştı ama kendini müşterisinden gelen son derece makul soruya odaklanmaya zorladı.

Muhteşem altın sarısı gözleri ve son derece öpülesi dudakları olması başka bir zaman ve mekâna ait düşüncelerdi. Profesyonel birliktelikleri sırasında onunla kişisel bir ilişki sürdürmeyi mümkün kılmak için biraz olağanüstü çaba sarf etmesi, meşgul zihninde dönüp duran bir başka düşünceydi.

Beynini, şimdilik projeyle ilgili olmayan tüm düşüncelerden arındırdı. "Burada yaklaşık iki hafta araştırma yaparak, fotoğraf çekerek, öncelikleri belirleyerek ve amaçlar ve hedefler hakkında strateji oluşturarak geçireceğim. Hem sizin hem de departman müdürlerinin çok fazla zaman ayırması gerekecek."

"Kardeşlerim olarak da bilinirler," dedi sırtarak.

"Evet, projeye karşı oy kullanan kardeşleriniz."

"Onlarla ben ilgilenirim. Size sorun çıkarmazlar." "Bundan son derece emin görünüyorsun."

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Çözülmesi gereken başka ne var?"

"Başlamadan önce tamamının ödenmesi gereken elli bin dolarlık bir depozito meselesi var."

"Hunter'a bugün sana bir çek kesmesini söyleyeceğim. Sıradaki?"

"Geceliği üç yüz dolar olmayan bir yerde kalmam lazım." "Bu konuda birkaç düşüncem var. Araştırıp sana daha sonra döneceğim.

Bugün. Başka ne var?"

En acil sorusunu nasıl ifade edeceğini bilemeyen Cameron çatalıyla oynadı.

"Cameron? Ne oldu?"

"Merak ediyorum... Sanırım *umut* etmek daha iyi bir kelime." Kendini ona bakmaya zorladı. "Bunu doğru sebepten dolayı yapıyorsun."

Krep ve sosis tabakları şangırdayarak masaya indi. "Sana başka bir şey getireyim mi?" Megan masaya bir sürahi Vermont akçaağaç şurubu bırakırken sordu.

Will ona gülümseyerek, "Bu işe yarar," dedi. "Teşekkürler, Megan."

Cameron, Megan'ın o gülümsemenin gücüyle neredeyse bayılmasını izledi. O duyguyu biliyordu.

Megan aniden döndü ve sinsice uzaklaştı.

"Eğer onunla ilgilenmiyorsan bunu yapmamalısın," dedi Cameron.

"Neyi yapmamalıyım?" diye sordu Cameron üzerine bol miktarda şurup dökerken.

Krep.

"Ona gülümse."

Adam şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Neden olmasın?"

Cameron iç çekti. "Çünkü. Bu gerçekten güzel bir gülümseme ve bunu zavallı, masum bir kadının üzerine saldığınızda, bunun ne anlama geldiğinin

farkında olmalısınız.

arkasındaki güç. Bizler sadece insanız."

Masanın karşısındaki kadına bakarken çatalı havada dondu. "Senin üzerinde de aynı etkiyi yapıyor mu?"

"Asla söylemem." Kreplerini kremalı tereyağıyla kapladıktan sonra ağız sulandıran ilk ısırığı aldı. "Çok güzel."

"Şurupla birlikte bir ısırık denemelisiniz. Benim için." Göz kamaştırıcı gülümsemesini serbest bıraktı ve kirpiklerini de kırıştırdı.

"Bu adil bir oyun değil."

"Lütfen?" Adam gözlerini açıp o öpülesi dudaklarıyla bir dudak büktü ve lanet olsun ki kadının içi kıpır kıpır olmadı.

"Güzel. Bir ısırık. Ama unutma, sana o şeyden nefret ettiğimi söylemişim, bu yüzden sevmediğimde bana hakaret etme."

"Uyarıldım." Bir ısırık krebi şurup havuzuna batırdı.

Cameron çocukken hep nefret ettiği bir şeyi deneme düşüncesiyle öğürmemeye çalıştı. Ama o kadar nazik bir şekilde sormuştu ki, çatalından bir ısırık almak için masaya doğru eğildiğinde, Cameron da ona doğru eğildi ve gözleri çatalın üzerinde buluştu. Ona bir ısırık verdi ve tepkisini izledi.

Tatlı lezzet dilinde patladı, daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemeyen bir tattı. Gençliğindeki şurupla hiçbir benzerliği yoktu.

"Eee?"

"Bir karara varmadan önce bir ısırık daha almam gerekebilir."

Bir parça krep daha ıslatıp ona yedirirken güldü.

Cameron gözlerini kapadı ve zevkle inledi. "Aman Tanrım, bu çok iyi." Gözlerini açtığında onu tuhaf bir ifadeyle izlerken buldu

Yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade vardı.

Arzu.

Bu keşifle sarsılan ve elleriyle yapacak bir şeyler arayan kız, şurup sürahisine uzandı ve kreplerinin yanında kendi su birikintisini yaptı.

"Sana söylemiştim," dedi, açıkça ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. "Haklıymışsın."

"Kadınların bir erkeğe bu sözleri söylemek için yaratılmadığını sanıyordum."

"Bu kesinlikle bize doğal gelmiyor ama bu durumda gerçek bu."

"Denediğinize sevindim. Bunlar bizimkilerden bazıları. Colton'ın bunu bilmesi hoşuna gidecek.

seni dönüştürdü."

"Bunu herkese anlatacaksın, değil mi? O zaman ben de Fred'e vuran ve sen bana ışığı gösterene kadar akçaağaç şurubundan nefret eden kız olacağım."

"Ben sana bunu yapmazdım." Kahvesinden bir yudum aldı ve kadının lezzetli krep ve şuruptan bir ısırık daha almasını izledi. "Daha önce web sitesi kararını doğru nedenlerle vermem konusunda ne demek istedin?"

Yeni lokma karnına bir batık gibi indi. Biraz buzlu su için adam öldürebilirdi ama Megan'dan başka bir şey getirmesini istemeye cesaret edemezdi. Çatalını bıraktı, ağzını sildi ve kendini tüm muhteşemliğiyle ona bakmaya zorladı.

Bugün kahverengi ekose flanel bir gömlek giymiş ve altına beyaz bir termal giymişti. Termalin yakasında bir tutam göğüs kılı görünüyordu, baktığından falan değil. Çok fazla. Kendini çok fazla ele vermeden açıklayacak kelimeleri bulmaya çalıştı.

"Ben, şey, küstahça görünmek istemem."

"Her neyse, söyle, biz de bir yolunu bulalım."

Derin bir nefes aldı. "Sadece bana öyle geliyor olabilir, ama belki, muhtemelen, yanılıyor da olabilirim, bu yüzden küstahlık etmek istemediğimi söyledim-"

Will güldü ve masanın öbür ucuna uzanarak elini onun elinin üzerine koydu. "Söyle artık."

Nasırlı parmakları onunkilere değdiğinde Cameron neredeyse nefes almayı bırakacaktı. Sırtının Megan'a dönük olmasına çok sevinmişti, böylece diğer kadının muhtemelen ona yönelttiği hançerleri göremeyecekti. "Burada iş dışında bir şeyler dönüyor gibi görünüyor. Ama yanılıyor da olabilirim."

"Bana bak, Cam."

Ona ilk kez böyle sesleniyordu ve yine kalbi, onun gözlerine bakıp sıcaklık, mizah ve arzudan başka bir şey bulamadığında onu biraz nefessiz bırakan o komik step dansı şeyini yaptı.

"Haksız değilsin."

"Oh. Tamam." İtirafı onu aynı anda hem tedirgin etmiş hem de rahatlatmıştı, her ne kadar *bu kadar* rahatlamamanın akıllıca olmadığını bilse de.

Elini sıkıca kavrarken gözlerini kırpmadan ona baktı.

Megan masaya yaklaştı, el ele tutuştuklarını gördü, hesabı tokatladı ve hışımla gitti.

Diğer kadına karşı merhamet hisseden Cameron elini onun avuçlarından çekti. "Beni bu yüzden işe almıyorsun, değil mi?"

"Ben de bu konuda endişeliydim ama bu sabah annemle bu konuyu konuştum-"

"Annenle *benim hakkımda* mı konuştun?" "Evet, ne olmuş?"

"Bu sadece ... şey, oh. Tamam. Tam olarak ne dediniz?"

Dudakları eğlenerek titredi. "Ona kendimi tuhaf bir noktada bulduğumu, iş için en iyisini yapmakla benim için en iyisini yapmak arasında kaldığımı söyledim."

"Ne demek istiyorsun?" Onun kelimeleri söylediğini duymaya ihtiyacı vardı.

"Sana yalan söyleyip bir süre daha kalmanı istemediğimi söylemeyeceğim."

"Neden?" diye sordu, sesi fısıltıdan biraz daha fazlaydı.

"Seni daha iyi tanıma şansına sahip olmak istiyorum."

"İster miydin?"

Başını sallayarak, "Sen de ister misin?" dedi.

"Ben zaten kendimi çok iyi tanıyorum."

Güldü ve başını salladı. "Benimle uğraşma. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ben de seni daha yakından tanımak isterim ama acaba kendimizi daha sonra olası bir felakete hazırlamış olmaz mıyız?"

"Nasıl yani?" diye sordu, onun ne demek istediğini tam olarak bildiğinden şüphelenmesine rağmen.

"Farklı dünyalar, farklı hayatlar, farklı hedefler."

"Ve tüm bunları bildiğim halde yine de sizi daha yakından tanımak isterim. Ama seni işe almak için entrikalar çevirmemin nedeni bu değil. Babam bir kez olsun bir konuda haklı olabilir. İtiraf etmeliyim ki sunumunuzu dinleyene kadar ben de kardeşlerim gibi site hakkında şüpheliydim. Beni ikna ettiniz."

"Ve bunun nedeni beni daha iyi tanımak istemen değil, değil mi?"

"Doğru."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Sanırım mağaza için bir site inşa etmek üzere birlikte çalışacağız ve çalışmadığımız zamanlarda birbirimizi daha iyi tanımak için biraz zaman harcayabiliriz."

"Peki bu zaman neleri içerecek?"

"Yapabileceğimiz her türlü şey var. Daha bu sabah Waterbury'deki Ben & Jerry's fabrikasını ve Stowe'daki Trapp Family Lodge'u görmekten hoşlanabileceğinizi düşünüyordum. Evimin arkasındaki yürüyüş parkurlarını, dağın tepesine gondolla çıkmayı, donmuş akarsuları ve daha pek çok eğlenceli şeyi sana göstermeyi çok isterim."

"Ben & Jerry's mi dedin?"

"İçimden bir ses bunun cazip gelebileceğini söylüyordu," dedi gülümseyerek. "Bu akşam işten sonra bahçeye bir kardan adam yapmayı düşünüyordum, böylece köpekler ona saldırabilir. Kışın en sevdikleri eğlencelerden biri bu."

"Zavallı Frosty! Bu çok kötü!"

"Burada, vahşi doğada zor bir hayat var. Her şey en güçlü olanın hayatta kalmasıyla ilgili. Kardan adam yapmama yardım etmek ister misin?"

"Cinayete tanıklık etmek zorunda kalmadığım sürece bunu yapmaya istekli olabilirim."

"Bu yeterince adil görünüyor. Yarın akşam Grange Hall'da bir dans var. Benimle gelmek ister misin?"

Cameron davet karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. En son ne zaman bir erkeğin onu dansa davet ettiğini hatırlamıyordu. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Güzel."

Ve bir anda hafta sonu Will Abbott ile doldu ve kalbi step dansından mutlu dansa geçti.

"Caddenin karşısına geçip araziyle ilgili bu son toplantıyı aradan çıkaralım mı?" diye sordu.

"Belki de bunu tek başına yapmalısın, böylece seni etkilediğimi düşünmezler. Hunter senin bu planını anlamayacak mı?"

"Beni etkilediniz. Bana işim için faydalı olacak bir ürün sattınız. Bunun diğer şeyle hiçbir ilgisi yok." Masaya bir yirmilik koydu ve ceketini giymek için ayağa kalktı.

Sırtına vurduğu bir el ile kapıya kadar kendisinden önce ilerlemesini işaret etti. Bu küçük sahiplenici jest onun motorunu yeniden çalıştırdı. Ona her baktığında ya da dokunduğunda pelteye dönüyordu. Bu kesinlikle ileride bir sorun olacaktı.

Will çıkarken, "Teşekkürler Megan," dedi.

"Evet, her neyse."

"Kahvaltı için ve bana şurubu tattırdığın için teşekkürler," dedi Cameron dışarı çıkıp Megan'ın düşmanca bakışlarından uzaklaştıklarında.

"Benim için zevk."

"Yani gerçekten annene benden bahsettin mi?" "Gerçekten anlattım."

"Ne dedi?"

"Pazar günü seni yemeğe götürmemi söyledi."

"Ah," dedi Cameron, Abbott'larla akşam yemeği konusunda ne hissettiğini anlamaya çalışarak. "Bu büyük bir mesele mi?"

"Bu daha çok gürültülü bir anlaşma. Her hafta bir araya gelmeye çalıştığımız tek zaman bu. Colton bile akşam yemeği için tepeden iniyor ve çamaşırlarını yıkamak için ailemin evine geliyor."

"Hepsi, ha?"

Caddenin karşısına geçerlerken onun omzunu dürttü. "Başa çıkabilirsin. Çoğuyla zaten tanıştın, bu yüzden bir oda dolusu yabancı gibi olmayacak. Ben de seni korumak için yanında olacağım. Eğleneceksin ve annem Chloe'yi getirmesini söylediği için Max'in kıvranışını izleyeceksin. Bunu kaçırmak istemezsin, değil mi?"

"Bunu görmek eğlenceli olurdu."

"Yani gelecek misin?"

"Elbette. Kulağa eğlenceli geliyor. Beni davet ettiği için annene teşekkür eder misin?" "Bunu onu gördüğünde yapabilirsin."

Annesiyle tanışma düşüncesi, son zamanlarda tatmin olmuş karnının sinirden titremesine neden oldu. "Nasıl biri?"

"O tanıdığım en havalı hatun ve bunu en yüksek mertebeden bir iltifat olarak söylüyorum. O en iyisi. Onunla tanıştığında ne demek istediğimi anlayacaksın."

"Sanırım on çocukla başa çıkmak için oldukça havalı olması gerekiyor."

"Elbette. Büyükbabamla da tanışacaksın. O gerçek bir Vermont asıllıdır. Onu çok seveceksiniz."

"Onunla ve annenle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Onu dükkânın yanından geçen ara sokağa kadar götürdü ve arka kapıyı tuttu. Paltolarını çamurluğa astılar ve sonra üst kattaki ofise çıktılar. "Burada olduğun sürece kullanman için sana bir ofis ayarlamaya çalışacağım, ama bunu halledene kadar benimkini kullanabilirsin."

"Seni söndürmek istemiyorum."

"Alanı paylaşacağız. Sorun olmaz. Denetçilerin işi bittiğinde konferans salonunu da geri alacağız. Bunu halledeceğiz."

Onunla bu kadar küçük bir alanı paylaşma fikri biraz fazla çekiciydi. Onunla bu kadar yakinken profesyonel tavrını korumak oldukça zor olacaktı.

Masasının üzerindeki telefona imrenerek baktı ve en son ne zaman herhangi bir şey için sabit hat kullandığını hatırlamaya çalıştı.

"Telefonu kullanmak ister misin Cameron?" diye sordu gülerek.

"Sakıncası var mı? Ücreti sana geri ödeyeceğim."

"Saçmalama. Hunter bize sınırsız uzun mesafe için aylık ücret ödediğimiz harika bir plan yaptı. Yapın bunu."

"Çok teşekkür ederim."

"Birazdan seni kontrol edeceğim." "Burada olacağım."

Adam, kadının sevinçten titremesine neden olan sıcak bir gülümsemeyle yanından ayrıldı. "Güzel."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı boş odaya. Ona ilgi duyduğunu neredeyse itiraf etmişti. *Annesine* ondan bahsetmişti. Tamamen farklı dünyalardan geldiklerini ve birçok şey hakkında tamamen farklı fikirlere sahip olduklarını kabul etmişti. Ve yine de ilgileniyordu.

Bu oldukça işe yaradı, çünkü o da öyleydi.

Lucy'nin numarası Cameron'ın telefonuna o kadar uzun süredir programlanmıştı ki, Cameron Will'in sabit hattını aramak için kendi telefonundan aramak zorunda kaldı.

"Hey, benim."

"Nereden arıyorsun?" Lucy sordu. "Will'in ofisinden."

"Demek artık *Will* oldu, ha? Hiç fotoğrafı var mı?"

"Bekle." Cameron, Will'in kız kardeşi Ella ile konuştuğu resepsiyon alanını görebilmek için boynunu uzattı. Cüzdanından bir şey çıkardı ve ona uzattı. İkili sohbet etmeye devam ederken Cameron telefonunu eline aldı, Will'i yakınlaştırdı ve hızlıca bir fotoğrafını çekti. Altın rengini mükemmel bir şekilde tamamlayan kahverengi fanilas ı içinde bugün özellikle nefis görünüyordu. Masa telefonunu boynunun kıvrımına dayayarak fotoğrafı Lucy'ye gönderdi, bir yandan da telefonun normalden daha güçlü çekmesi için dua ediyordu. "Yola çıktı."

"Sonunda!"

"İşi alacağız, Luce. Bu sabah oylama var ve oyları aldık."

"Şükürler olsun. Bu uzun zamandır aldığım en iyi haber."

"Biraz panikliyorum."

"Nasıl olur?"

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştık. Onu ikna ettim ama şimdi bunu başaramayacağımızdan endişeleniyorum. Bu çok büyük bir para. *Çok fazla* para. Belki de onlar için doğru şirket biz değildir."

"Cameron, dur. Bunu tamamen halledebiliriz."

"Vermont, mağaza ve aile hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Sadece araştırma bile çok büyük bir iş olacak. Haftalar, hatta aylar sürer. Peki ya diğer müşterilerimiz? Ne hakkında-"

"Cameron! *Nefes al*. Nefes alıyor musun?"

Cameron derin bir nefes aldı ve üfledi. "Evet."

"Dinle, senin gözetiminde sitenin mükemmel olacağından hiç şüphem yok."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Bu iş sende tatlım. Biliyorum."

Lucy'nin güvenceleri onu sakinleştirmek için uzun bir yol kat etti.

"Benim de sana ihtiyacım olacak. En azından zamanın bir kısmında."

"Geleceğim. Bana ne zaman ihtiyacınız olursa, orada olacağım. Artık onlara nasıl ödeme yapacağımızı bildiğimize göre, takviye bile getirebilirim." Lucy'nin nefesi kesildi. "Kapa *çeneni*. Ciddi misin sen? Will Abbott *bu* mu?"

"Anladığım kadarıyla resmi
almışsın."

"Kahretsin.

Kardeşleri var, değil mi?"

Cameron, sinir patlamasını dengelemeye yardımcı olan bir kahkaha atarak, "Altı tane," dedi.

"Bana ne zaman ihtiyacın var?"

"Hafta sonunu projenin haritasını çıkararak, zaman çizelgelerini ve programları belirleyerek geçireceğim. Bunları tamamladıktan sonra size haber veririm."

"*Will*'in nesi var?"

Cameron, söz konusu adamın yakınlarda gizlendiğini düşünerek sesini alçalttı. "Bana hediyeler bırakıp duruyor."

"Ne tür hediyeler?"

"Mağazada hayran olduğum şeyler ve bu sabah bir palto aldım - kollu
-Ve buna bayıldım."

"Yani dağ adamı gerçekten *beğendiğin* bir palto mu seçti? Bu hayret verici. Moda konusunda memnun edilmesi kolay biri olarak bilinmiyorsunuz."

"O kotlar çirkindi, Luce. Troy bile öyle söyledi."

"O ne bilir ki? Beğenmediğine inanamıyorum. Bu hediyeyle sonunda bir

kazanan bulduğumu sanmıştım."

"Yüz kere özür diledim."

"Biliyorum, biliyorum. Peki nasıl oluyor da daha iki gün önce tanıştığın bu adam şimdiden hediyelerle ortalığı yıkıp geçiyor?"

"Şansı yaver gitti. Hepsi bu."

"*Senin şansın* yaver gitti mi?"

"Luce! Onunla daha yeni

tanıştım. Tanrım."

"Sakın bana onun üzerine atlamayı düşünmediğini söyleme. Merhaba, seni tanıyorum."

"Yeni tanıştığım biriyle bunu zaten yaptığımı düşünüyorsan, hayır."

"Daha önce hiç olmamış gibi davranma."

"*Bir kere!* Altı yıl önce! Yemin ederim, bir daha sana hiçbir şey anlatmayacağım. Çelik bir tuzak gibi bir aklın var."

Lucy kıs kıs güldü. "Teşekkür

ederim." "Bu bir iltifat değildi."

"Çelik tuzağım düzenli olarak işe yarar. Ne dediğin umurumda değil."

"Keşke ucube anılarını benim için utanç verici olmayan şeylerle sınırlasaydın."

"Ne eğlenceli olurdu ki? Sence senden hoşlanıyor mu?"

"Hoşlandığını biliyorum."

"Bir iş arkadaşından mı yoksa daha fazlasından mı hoşlanıyorsun?"

"Daha fazlası. Belki de. Annesine benden bahsetmiş, o da beni Pazar akşamı evlerine yemeğe davet etti."

"Annesine senden bahsetmiş."

"Ben de öyle dedim."

"Cameron, aman Tanrım!"

"Ve Vermont akçağaç şurubunu denememi sağladı." "Akçağaç şurubundan nefret edersin."

"Nefret. Geçmiş zaman. Şimdi seviyorum."

"Durum korktuğumdan da kötü. Dağ adamı yüzünden aklını tamamen yitirmeden önce oraya gitmem gerekiyor mu?"

Cameron, Will'in sandalyesine oturdu ve onun kız kardeşiyle gülüşmesini izledi. "Dağ adamı yüzünden aklımı kaçırmak eğlenceli olabilir. En azından bir süreliğine."

"İş bittiğinde ve eve dönmek zorunda kaldığınızda ne olacak?"

Bu soru Cameron'ı iğne batırılmış bir balon gibi söndürdü. "Zararsız bir eğlenceden bahsediyorum. Bundan fazlası değil. Beni Ben & Jerry's'e götürmek istiyor."

"Eminim buna hayır dememiştir. Senin Chunky Monkey bağımlılığını biliyor mu?"

"Henüz değil ama fabrikayı gezdiğimizde bunu saklayamayacağımdan eminim." Will, Ella ile konuşmasını yarıda kesip ofise doğru yöneldi. "Gitmem gerek. Geri geliyor."

"İyi eğlenceler ve benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapmayın," dedi Lucy aceleyle.

"Hoşça kal, Lucy."

Will içeri girdiğinde Cameron telefonu kapattı. "Bölmeme izin verme," dedi. "İşim bitmişti."

"İnternet bağlantısı hakkında . . . Charlotte ile konuştum. Tüm sistemlerimizi o denetliyor." Ona bir kâğıt uzattı. "İşte size çevrimiçi olmanız için bir giriş ve şifre. Sistem kablosuz, bu yüzden benim bilgisayarımı kullanmaktan çekinmeyin."

İstiyorsun. Bu sabah internete girmeme gerek yok. Ofis dışında birkaç toplantım var."

"Ne tür toplantılar?" Cameron bu soru karşısında hemen utandı. "Özür dilerim. Bunu sormaya hakkım yok. Sadece yeni web yüklenicinizin ilgisini çekebilecek bir şey olup olmadığını merak ediyordum."

"Biliyor musun, olabilir. Şekerlemeyi kontrol etmek ve kardan kurtulup kurtulmadığını görmek için Colton'ı görmeye gidiyorum. Ayrıca Hannah'yla bir konuda konuşmam gerekiyor. Eğer sen de gelmek istersen başımın üstünde yerin var."

Cameron onun cep telefonsuz yaşamından çok etkilenmişti. Onun dünyasında, insanlarla konuşmak istediğinizde onları arardınız. Onun dünyasında ise onları görmeye gidiyordunuz. "Sorun olmayacağına emin misin? Şekerleme tesisini görmeyi çok isterdim ama kardeşinle ziyaretini bölmek istemem."

"İyi olur. Wade ve Hunter ile web sitesi hakkında konuşmak için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Annemle kısa bir konferans görüşmesi yaparız, böylece eşitlik bozma oyunu kullanabilir ve sonra gidebiliriz."

"İyi şanslar," dedi, olası bir serpintiden duyduğu endişeyle midesine kramplar girmişti.

Kapının eşiğinde elini kapının pervazına dayadı. "Bu buradaki ilk anlaşmazlığımız değil ve son da olmayacak. Tatsız bir olayın ortasında kalmaktan endişe etmeni istemiyorum. Oylama yapıldıktan sonra, bizim istediğimiz gibi olmasa bile hepimiz sonuca saygı göstermeye çalışırız. Birlikte başarılı bir şekilde çalışabilmemizin ve aile uyumunu sürdürebilmemizin tek yolu budur."

"Ve bu önemli mi? Aile uyumunu sürdürmek mi?"

"Tatlım, her şey bu. Her şey bununla ilgili. Birazdan dönerim."

O uzaklaşırken Cameron kendine yeniden nefes almaya başlaması için izin verdi. Ona daha önce de "tatlım" demişlerdi. Birçok kez. Ama daha önce hiç bu kelime doğrudan kalbine gitmemiş ve bu sefer olduğu gibi yerleşmemişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

Bu ciğerini titretecek.

-Elmer Stillman'a göre İncil

Butler Dağı'nın etrafındaki yolculuk güzel bir kış harikalar diyarıydı. Manzara o kadar parlak ve ışıltılıydı ki bakarken neredeyse gözleri acıyordu. "Siteye karşı oy kullandığınızda herkes ne dedi?"

"Sanırım Hunter içimi gördü ama ben aptalı oynadım. Babam hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama annem ona her şeyi açıklayacak. Artık bir önemi yok. Başladı, gerçekleşiyor ve herkes bunun arkasında duracak."

Cameron sadece onun haklı olduğunu umabilirdi çünkü büyük bir aile dramının ortasında kalmak istemiyordu.

Kasabadan çıkarken Will beyaz bir pelerini işaret etti. "Orası teyzemin evi. Annemin kız kardeşi Hannah'nın."

"Neden bu kadar çok arabaları var?"

"O aynı zamanda kasaba katibi. Ofisi evinde. Geçen yıl Vermont'ta Yılın Kasaba Katibi seçildi. Bununla çok gurur duyuyor. Otuz yıldır falan bu işi yapıyor."

"Kuzenlerin var mı?"

"Onlardan bir milyon tane var. Annem altı kişiden biri. Hepsi buralara dağılmış durumda ve çoğunun en az dört çocuğu var. Hannah teyzemin beş çocuğu var."

Cameron onun büyük ailesinin düşündüğünden daha da büyük olmasına hayret etti. "Hiçbiri mağazayla ilgilenmedi mi?"

"Hayır. Sadece annem ilgi gösterdi, bizim ailede de böyle oldu. Annemin erkek kardeşleri polis ya da itfaiyeci. Diğer kız kardeşi ise ev hanımı."

"Büyürken kuzenlerinizle yakın mıydınız?"

"Son derece. Yazları ve tatilleri birlikte geçirdik. Evden eve dolaşıp uyurduk. Kardeşlerim dışında kuzenlerim en yakın arkadaşlarımdan bazılarıdır."

Cameron kıskançlık ve şaşkınlıkla karışık bir iç geçirdi.

"Kuzenlerin var mı?" diye sordu.

"Birkaç tane. Gerçi onları pek tanımıyorum. Hepsi benden büyüktü. Babamın pek yakın olmadığı iki erkek kardeşi var ve annem de ailesinden uzaktı, bu yüzden onları hiç tanımıyorum."

"Ailemden ayrı kalmayı hayal bile edemiyorum."

"Babamı sevmiyorlardı," dedi Cameron omuz silkerek. "Ve yine de onunla evlendi. Sanırım bu bir çatlağa neden oldu."

"Gerçekten yapayalnız büyüdün, değil mi?"

Başka türlü keyifli bir gün geçirirken melankoliye izin vermeyi reddetti. "Huxtable'larım vardı," dedi, hafif bir ses tonu hedeflemişti ama hedefine ulaşamadı. Güneş gözlüklerinin arkasından gözleri sulanırken, "Bu parıltı zor," dedi. Bunun tamamen parlama yüzünden olduğundan emin değildi.

"Buna alışırsın."

"Kardan sonra çok güzel oldu."

"Bir gün kadar sürecek ve sonra kar kirlenmeye ve iğrençleşmeye başlayacak ve artık o kadar da güzel olmayacak."

"Kış en sevdiğin mevsim mi?"

"Hepsini farklı nedenlerle seviyorum. Kış çok eğlenceli çünkü snowboard ve kayak bağımlısıyım. Ayrıca kar motosikletiyle gezmeyi ve buzda balık tutmayı da seviyorum."

"Buzda balık avı. Ciddi misin?"

Ona sıırttı. "Kulağa çekici gelmiyor mu?"

"Biraz bile değil."

"Çok eğlenceli. Çok rahatlatıcı."

"Bu konuda sözünüze güvenmek zorundayım. Yani snowboard. Bu konuda oldukça iyisin, ha?"

"Kupaları gördün."

"Uh-huh."

"Bu işte iyiydim ta ki sakatlanıp dizimi yırtana kadar. Bu da onun sonu oldu."

Cameron onun ses tonunda daha büyük bir hikâyeden bahseden acının izlerini duyabiliyordu. Bunu sormaya hakkı olup olmadığından emin değildi.

"Özür dilerim," dedi iç çekerek. "Böyle söylemek istememiştim. Sponsorlarım ve güzel bir kariyerim vardı. Büyük bir kaza yaptım ve her şey bitti."

"Başınıza gelenler için üzgünüm. Çok hayal kırıklığı yaratmış olmalı."

"Ezici. Bayılmışım. Ama, hey, ne yapabilirsin ki? Olur böyle şeyler, değil mi?"

Büyükbabam 'Bir gün şarap içiyorsun, ertesi gün üzüm topluyorsun' der."

"Kulağa çok sevimli geliyor. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Seni sevecektir. Dünyada kendi yolunu çizen insanlara saygı duyar."

"Bunu söylemen çok hoş."

"Ben de buna saygı duyuyorum. Babanın parasına bel bağlamak senin için çok daha kolay olabilirdi. Bunun yerine kendi başının çaresine baktın ve bunu başardın. Bu takdire şayan."

"Ya da deli. Bakış açınıza göre değişir. Eminim arkadaşlarım bile daha kolay yolu seçmediğim için deli olduğumu düşünüyorlardır."

"Daha kolay bir yol sizi tatmin etmezdi ve işinizi nasıl yürüteceğiniz konusunda onun söz sahibi olmasını istemezsiniz."

"Hayır," dedi usulca, onun içgörüsünden ürkmüştü. "Bunu hiç istemezdim." Yirmi metrelik bir direğin tepesinde duran bir posta kutusunun yanından geçtiler. "Bu gerçek mi?" Cameron gülerek sordu.

"Hayır. Birinin şaka fikri."

"Orada neler oluyor?" diye sordu bir korucu istasyonunun tabelasının önünden geçerlerken.

"İnsanlar karda ya da dağ yollarında kaybolduklarında çok sayıda arama ve kurtarma çalışması yapılıyor. Buralarda düşündüğünüzden daha sık oluyor."

Cameron bunu düşününce bile ürperdi. "Karda ormanda kaybolmayı hayal bile edemiyorum."

"Kardeşlerim ve ben arama kurtarma konusunda eğitim aldık. Her sezon birkaç kez yoldan çıkan turistleri bulmak için dışarı çıkıyoruz. Henüz kimseyi kaybetmedik. O yüzden benimle kal evlat. Seni güvende tutacağım."

Cameron onun sözlerinin ardındaki olası çifte anlamı düşünürken kelimelerin kifayetsiz kaldığını fark etti.

Sola dönüp yokuş yukarı giden bir yola girdiğinde kamyonun dört çeker sistemi devreye girdi. "İşler burada ilginçleşiyor. Umarım Colton bu sabah yolu sürmüştür yoksa ona ulaşamayabiliriz."

Hâlâ karlı ormanda kaybolduğunu hayal eden Cameron, tepeye doğru devam ettiklerinde kulaklarının patladığını hissetti. Sağ tarafındaki, Will'in büyük kamyonu boy ölçüşemeyecek gibi görünen metal bir korkulukla çevrili inişe bakmamaya çalıştı.

"Bakma," dedi, kamyon buzlu bir yolda küçük bir takla atarken bir kez daha onun düşüncelerine kulak kabartarak.

Sıkıca kenetlenmiş çenesinden bir sıkıntı çılgılığı kaçtı.

Onun elini tutmak için uzandı. "Endişelenme. Tamamen güvenli olmasaydı seni buraya çıkarmazdım."

Onun sözüne inanmaktan başka çaresi olmadığından, elini sıkıca tuttu. Bir gece önce tek elle araba kullanma becerisini kanıtlamıştı, bu yüzden hediye ata ağzının içine bakmayacaktı.

"Burada tek başına mı yaşıyor?" Cameron, zihnini dağ yolundan aşağı düşme korkusundan ve onun işle pürüzlendirilmiş elinin kendisinininkine dolanmış olmasının inanılmaz derecede tahrik edici hissinden uzaklaştırmayı umarak sordu.

"Evet. Benim hayatımın ilkel olduğunu düşünüyorsanız, bir de onunkini görün. Elektrik ya da akan su yok."

"Bu şeyler olmadan nasıl yaşıyor?"

"Oldukça güzel. Burayı seviyor. Her zaman biraz yalnız biriydi, bu yüzden ona uyuyor. Pazar günleri herkesi görmek için yemeğe geliyor ve çamaşırlarını annemde yıkıyor. Bu onun işine geliyor."

"Burada tek başına yalnızlık çekmiyor mu?"

"Hiç söylemiyor. Ona sormalısın."

"Yeni tanıştığı biri için bu meraklı bir soru olmaz mıydı?"

"O açık bir kitap. Ona sorsanız bile umursamaz." Gökyüzüne doğru uzanıyormuş gibi görünen bir yolda keskin bir virajı dönerlerken onun elini sıktı. "Dur bakalım. İşte riskli kısım."

Cameron durumun daha da vahim bir hal alabileceğini duymaktan hiç de memnun değildi. Hem Cameron'ın eline hem de kapının koluna yapıştı ve sıkıca kapatmak istediği gözlerini açık tutmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Yukarı çıktıkça hava daha da karlı ve buzlu oluyor, kulakları daha çok çınılıyordu.

"Orada nefes alıyor musun?"

"Hayatta kalmaya yetecek kadar." Bu onu güldürdü.

"Gülmeyin! Konsantre ol!"

"Konsantre oluyorum," dedi onu rahatsız eden bir kıkırdamayla. "Bu bir şey değil. Bundan çok daha soğuklarını gördüm."

"Harika. Senin adına sevindim. Şimdi konuşmayı kes ve arabayı sür." Onun elini tutmayı ne kadar sevse de, kendi elini onun elinden çekmeye çalıştı. "Belki de fazladan tuttuğun elini geri almalısın."

Daha sıkı tutundu. "Biriyle yapabilirim. Şuradaki dereye bir bak. Buz gerçekten harika."

"Oraya" bakmak, yoldan çıktıklarında nereye düşeceklerini kontrol etmek anlamına geldiğinden, bakmadı.

"Bakmıyorsun."

"Daha önce buz görmüştüm."

"Böyle değil. Devam et ve bak. Söz veriyorum oraya düşmeyeceksin."

Onun sözüne ve eline tutunarak akan suya bir göz attı ve bunun inanılmaz bir manzara olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Tıknaz buz adaları dereyi dolduruyor ve çantasındaki fotoğraf makinesini özlemesine neden oluyordu. Ancak fotoğraf makinesini almak için onu ve kapıyı bırakması gerekiyordu ve böyle bir şey olmayacaktı. "Bunun fotoğrafını çekmeyi çok isterdim."

"Dönüş yolunda durabiliriz."

Aşağı inmeleri gerektiğini hatırlatmak sinirlerine pek iyi gelmedi. *Noel Tatili*'ndeki kontrolden çıkmış kızak sahnesi gözünün önüne geldi.

"Hiç *Noel Tatili*'ni izledin mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Kim oynuyor?"

Bunu nasıl bilmez? "Chevy Chase." "Evet, onu görmüştüm. Yıllar önce."

"Kızağı yağladığı ve tepeden aşağı uçtuğu sahneyi biliyor musun?"

Will gülerek, "Aşağı inerken bu biz olmayacağız."

Dört tekerden çekişli,

bebeğim." "Ne kadar

uzakta?" "Bir mil daha."

O zamandan çok önce sinir krizi geçirecekti. "Ofiste, güvenli bir yerde kalmalıydım."

"Ve tüm bu eğlenceyi kaçırayım mı?"

"Sizin eğlence anlayışınızla benimki belli ki çok farklı."

"Bana kendi eğlence anlayışını anlat."

Ne demeli, ne demeli... Ona bir dağ adamıyla sevişmenin şu anda kulağa eğlenceli geldiğini söyleyemezdi.

Bu düşünce neredeyse kıkırdamasına neden oluyordu, bu yüzden düşüncelerini daha yaya aktivitelere yöneltti. "Spor yapmayı ve tiyatroya gitmeyi seviyorum. Arkadaşlarımla buluşup dans etmeye ve kulüplere gidiyorum. Çok kalabalık olmadıkları sürece eğlenceli olabilirler. Kalabalıktan hoşlanmıyorum."

"Ah! Sonunda ortak bir noktamız oldu. Başka ne var?"

"Alışverişe gitmeyi severim."

"Nedense bundan şüphelenmiştim."

"Süet botlar muhtemelen bir ipucuydu." "Tiyatro, ha?"

"Tiyatroya *bayılırım*. Hiç profesyonel bir prodüksiyona gittin mi?"

"Gittiğimi söyleyemem."

"Seni bir ara götürmeliyim. Buna bayılırsın."

"Bundan şüpheliyim ama beni götürmek istersen hayır demem."

"Demez miydin? Gerçekten mi?"

"Büyük beyaz kuzeyde konfor alanının dışına çıkıyorsun. Bir noktada benim de bu iyiliğe karşılık vermem adil olur."

"Hiç New York'a gittin mi?" "Hayır."

"Aman Tanrım! Sen de gelmelisin! Sana en sevdiğim yerleri gösteririm ve seni Empire State Binası'nın tepesine falan çıkarırım."

"Yakın zamana kadar New York'u görmek gibi bir arzum hiç olmamıştı."

Onun tatlı sözlerinin ardındaki imaya gülümsedi. Sonunda sonsuz gibi görünen bir tepenin zirvesine ulaşp kamyonu A çerçeveli bir evin önünde durdurduğunda hâlâ gülümsüyordu. Will, kardeşine misafiri olduğunu haber vermek için kornaya bastığında, bacadan çekici bir şekilde dumanlar yükseliyordu.

Cameron isteksizce elini bıraktı, böylece kamyonu bırakarak çıkabileceklerdi. Aşağı inerken de elini tutacağını umuyordu. Soğuk hava, çam ve odun dumanının birleşik kokuları onu karşıladı. Buranın kasabadakinden ne kadar soğuk olduğuna inanamıyordu ve Will'in ona verdiği daha sıcak palto için iki kat minnettardı.

Evin arkasında, kapının sağında ABBOTT AİLESİ ŞEKERHANESİ yazan bir tabela bulunan başka bir ahşap yapı vardı. Cameron'ın şimdiye kadar gördüğü en büyük odun yığını şekerhanenin yanında duruyordu. Binaların arkasındaki eğim, görebildiği kadarıyla bir ormana doğru uzanıyordu. Ağaçların arasından yılan gibi kıvrılan borular, tüpler ve diğer ekipmanlardan oluşan karmaşık bir labirent vardı.

Merakı alevlenen Will'i şekerhaneye kadar takip etti ve Colton'ı ayaklarının dibinde iki sarı labradorla bir masada otururken buldular. Bir odun sobası, akçaağaç şurubu, akçaağaç şekeri ve satılık diğer ürünlerle dolu rafların yanı sıra bidonlar, fiçılar ve diğer ekipmanların bulunduğu dar bir alanı ısıtıyordu.

İnsanlar gerçekten de eyaletteki herhangi bir yol kenarı dükkânından alabilecekleri şurubu almak için mi buraya kadar geliyorlardı? Rustik ortamın tadını çıkarırken aklını dolduran pek çok sorudan biri de buydu.

"Seni buraya getiren nedir?" Colton kardeşine sordu. Rengi Will'inkine benziyordu ama saçları çok daha uzundu ve sakalları ona *Küçük Ev*'deki Bay Edwards'ı hatırlatıyordu.

"Seni ve şekerlemeyi kontrol ediyorum. New York'tan buraya mağazanın web sitesini kurmak için gelen Cameron Murphy ile tanışmanı istedim. Cameron, kardeşim Colton ve köpekleri Sarah ve Elmer, isimlerini büyükbabalarımızdan almışlar."

Tıpkı onun ve babasının köpeklerine benziyorlardı ve Will'i öpücüklerle karşılamak için ayağa kalktılar. Kendi köpeklerine gösterdiği ilgiyi onlara da göstermek için çömeldi.

Colton ayağa kalktı ve elini uzattı. "Sen Fred'e vuran kızsın, değil mi?"

Cameron onun elini sıktı. "Buraya kadar gelmişken bunu nasıl duydun?"

"Benim kaynaklarım var," dedi Will'inkilerle aynı altın-kahverengi tonundaki gözleri parlayarak. Adam iri yarı ve kaslıydı, ya da en azından o öyle olduğunu düşünüyordu. Giydiği hantal ceket ve tulum, emin olmayı zorlaştırıyordu. Belli bir çekiciliği olsa da, en azından ona göre, şaşırtıcı derecede seksi ağabeyiyle boy ölçüşemeyeceğine hemen karar verdi. "Duyduğuma göre en kötü sonu sen yaşamışsın."

Güneş gözlüklerini çıkarıp başına taktı ve Colton'ın yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"Ouch."

"Butler'la tanışmak için iyi bir fırsat oldu."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Cameron adında bir kızı daha önce hiç duymamıştım."

Cameron, tanıştıkları geceyi hatırlayarak Will'e baktı. Bu gerçekten sadece iki gün önce miydi?

Will, "Cameron bilmem kimin adını da hiç duymamış," diye onu temin etti.

"Diaz," dedi gözlerini devirerek. "Cameron Diaz."

"Kim?" Colton sordu.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Cameron. "Siz ikiniz çok şey kaçıırıyorsunuz. Çoğu erkek onu oldukça seksi buluyor."

Will göz kırparak, "Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayız," dedi.

Colton, "Umarım ailem sana iyi davranıyordur ve seni web sitesi yüzünden Abbott savaşının ortasına atmıyordur," dedi. Hiçbir yerin ortasında yaşamasına rağmen inanılmaz derecede bilgiliydi.

Will biraz ani bir sesle, "Bunu hallettik," dedi.

Hayal mi görüyordu yoksa ona biraz daha mı yaklaştı, muhtemelen kardeşine iddiasını çoktan ortaya koyduğunu mu bildiriyordu? *Saçmalıyorsun*, diye düşündü. İddiasını ortaya koydu. Tüm bu aptallık karşısında homurdanma isteğini bastırdı.

"Cameron şekerleme tesisini ve nasıl çalıştığını merak ediyor. Ona etrafı gezdirebilir misiniz?"

"Çok isterim." Colton onu bitişikteki odaya yönlendirmek için elini uzattı.

Cameron kardeşlerin önünde içeri girdi ve içerideki soğuk hava karşısında nefesi kesildi. İçerisi dışarıdan daha soğuktu ve bu da bir şey ifade ediyordu.

"Bugün kaynatmayacağım," dedi Colton. "Çok soğuk. İdeal koşullar için daha sıcak günlere ve soğuk gecelere ihtiyacımız var. Haftanın ilerleyen günlerinde daha iyi olacak."

Will, "Her şey geçen yıldan daha iyi," dedi. "Geçen yıl bu zamanlar sıcak hava dalgası vardı. Beş gün boyunca hava yetmiş dereceydi."

Colton, "Bizi fena kazıkladı," diye ekledi. "Verimimiz yarı yarıya azaldı." "Bana her şeyi anlat. Nasıl çalıştığı hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Will kardeşine, "Vermont akça ağaç şurubunun harikalarını yeni keşfetmiş," dedi. "Bu sabah itibariyle."

"Sizinki ile marketin sundukları arasında bir fark olmadığı konusunda yanıldığımı zaten kabul ettim. Bunu yeniden tartışmak zorunda mıyız?"

Colton güldü. "Ondan hoşlanıyorum, kardeşim." "Ben de öyle," dedi Will işaret ederek.

"Her neyse ..." Cameron'ın yüzü, Will'in bölgesel davranışları karşısında kızardı. Onun sahipleniciliğini çılgınca tahrik edici bulduğunu asla kabul etmezdi çünkü bu tür bir erkek erkeğe davranış, modern bir kadın olarak inandığı her şeye ters düşüyordu. Ya da onunla tanışana kadar öyle sanıyordu. "İyi bir yılın ortalama getirisi nedir?" diye sordu, işe odaklanmak için çaba sarf ederek.

"Yaklaşık beş bin galon."

"Vay canına. Çok fazla şurup var. Bunun için kaç ağaç kullanıyorsunuz?" "İki yüz dönümde yaklaşık yirmi beş bin ağaç. Çoğu Ağaçlarda bir musluk var ama bazı büyük ağaçlarda iki musluk var. Özsuyu ağaçlardan dışarıda gördüğünüz tüm borular aracılığıyla yokuş aşağı iniyor ve sonunda suyu çıkarmak için bir işlem den geçirdikten sonra buraya geliyor." Yaklaşık on iki fit uzunluğunda ve dört fit genişliğinde iki derin paslanmaz çelik kutuyu işaret etti. "Burada kaynatıyoruz. Arkanızdaki kapıyı açın."

Cameron kaba yontulmuş ahşap kapıyı açmak için döndüğünde odunlarla dolu bir odayla karşılaştı.

"Dışarıdaki dev odun yığınını gördün mü?" Kız başıyla onaylayınca devam etti. "Burası yığının diğer tarafı. Dağda yaşayan ve okuldan sonra buraya gelen bir grup çocuğum var. Onların görevi biz kaynarken ateşi beslemek."

"Başka bir deyişle, ateşle oynamak için para alıyorlar," dedi Will kuru bir sesle ve Cameron ile Colton'ı güldürdü.

"Ortalama bir sezonda ne kadar odun harcıyorsunuz?" Cameron sordu.

"Yaklaşık kırk kordon."

"Kablolar ve diğer şeyler hakkında pek bir şey bilmiyorum ama sanırım bu çok fazla." Colton sırtarak, "Bok gibi bir şey," dedi. "Sezon dışında çok fazla

"Zamanımın çoğunu bölmek, istiflemek ve kaynatmaya hazırlanmakla geçiriyorum." "Bir ara gelip kaynatmayı izlemeyi çok isterim."

"İstediğin zaman gelebilirsin," dedi tatlı bir gülümsemeyle. "Vahşi doğadaki yaşamı tam olarak görebilmek için evi görmek ister misin?"

"Bu harika olur, ama zorlamak istemiyorum."

"Bu bir dayatma değil. Arkadaşlık hoşuma gidiyor."

"Burada tek başına hiç yalnızlık çekmiyor musun?" Colton onu hemen rahatlatmıştı, bu yüzden sorarken kendini rahat hissetti.

Will onun arkasından öksürük ya da kahkaha olabilecek bir ses çıkardı.

Cameron omzunun üzerinden baktı ve onun eğlenmiş ve belki biraz da sinirlenmiş görüldüğünü gördü. Bu da neydi şimdi?

"Çok sık değil," dedi Colton onu perakende satış alanına geri götürürken. "Köpeklerim var ve insanlar hemen hemen her gün burayı kontrol etmek ve kaynağından biraz şurup almak için geliyorlar." Raftan bir sürahi aldı ve ona uzattı. "İlk ziyaretinizden bir hatıra. Oh, bundan da biraz al." Altın folyo astarlı yeşil bir kutu içinde akçaağaç yaprağı şeklinde bir kutu beyaz şeker verdi. "Taze bir parti."

"Çok teşekkür ederim." Vermont hazineleri için bir çantaya daha ihtiyacı olacaktı. Telefonu bir mesajla çınladı. "*Gerçekten mi?* Bu ıssız yerde telefon çekiyor ama kasabada çekmiyor mu?"

Colton, "Muhtemelen St. Johnsbury'den sinyal alıyorsunuz," dedi. "Dağ kasabada sinyali engelliyor."

"Yani cep telefonumu kullanmak istersem buraya mı gelmeliyim?"

"Ne zaman istersen," dedi imalı bir şekilde, vurgulamak için kaşlarını sallayarak.

Will kardeşine ters ters bakarken Cameron güldü.

"Hazır fırsatım varken bunu hızlıca kontrol edeceğim." "Elbette," dedi Colton.

Will, Troy'dan gelen bir dizi mesajı okurken onu bir köşeye sürükledi:
Orada hâlâ hayatta mısın? Geyik ve parlaticıları duydum. Gelip seni almamı ister misin?

Bana iyi olduğunu bildirmek için duman işareti falan gönder.

Gülümseyerek cevap yazdı: *Ben iyiyim, geyik de öyle. Araba mı? O kadar da değil. İş aldık. Bir süre burada olacağım ve yakında sabit hattın arayacağım.*

O da hemen karşılık verdi:

Bu bahsettiğin sabit hat nedir?

Gülerek, *"Modern icat, sadece Vermont'ta kullanılır."* diye yazdı. *Kendine iyi bak. Seni seviyorum.*

Ben de seni seviyorum.

Abbott'lara tekrar katıldığında Will, Colton'ı kafasından yakalamıştı. Küçük kardeş karşılık veriyordu ve büyük bir şurup gösterisine yaklaşıyorlardı.

Cameron, "Çocuklar, geri çekilin," dedi.

Will onu aniden bıraktı ve Colton doğruldu, yüzü efordan kızarmıştı ama yüzünde bir gülümseme belirdi. Anneleri tarafından güreşirken yakalanmış suçlu küçük çocuklar gibi görünüyorlardı.

"Her neyse," dedi Colton, konuşmaya kaldığı yerden devam ederek, "burada yalnız kalmakla ilgili sorunuza yanıt olarak, ben de haftada en az bir kez şehre iniyorum." Donmuş bahçeyi geçip evinin arka verandasına çıktılar, köpekler de onlara eşlik ediyordu. "Büyükbabamız burayı arazideki ağaçları kullanarak inşa etti ve o ve büyükannemiz evli oldukları ilk on yıl boyunca burada yaşadılar. Hâlâ elektriğimiz, akan suyumuz, modern hiçbir şeyimiz yok."

"Modern hiçbir şey olmadan bir işi nasıl yürütüyorsunuz?" Cameron bunun nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışarak sordu.

İçeride, botlarındaki karları ezdiler ve onu çamur odasından takip ettiler. Rahat alan aslında oturma odası, mutfak, ofis alanı, kanepe ve uzak köşede bir yataktan oluşan büyük bir odaydı. Odun sobasının önüne iki ekose köpek yatağı yerleştirilmişti. Will'in evinden pek de farklı değildi ama yine de Will'inki kıyaslandığında son derece lüks görünüyordu.

Colton masaya gitti ve ona göstermek için bir kitap getirdi. "Bu işi böyle yürütüyorum. Eski usul." Evin duvarlarını oluşturan kaba yontulmuş kalaslardan yapılmış bir masanın üzerinde, büyük defteri açarak hepsi uzun el yazısıyla yazılmış defterleri ve kayıtları gösterdi.

Cameron yıllarca elle çizilmiş çizelgeler, grafikler, çizimler ve sayı sütunları arasında gezinirken "Bu inanılmaz," dedi.

"Hunter ofiste çok daha fazla resmi kayıt tutuyor ama ben bunlara güveniyorum. Arka tarafa bakarsanız, büyükbabamın burayı ilk satın aldığı yıldan bu yana, son altmış beş yıla ait hasat kayıtlarımızı görebilirsiniz."

Will, "Ailesinin zaten bir dükkânı vardı, dolayısıyla şurubu satmak için yerleşik bir yolu vardı," dedi. "Her şey oradan başladı."

"Buhran döneminde," diye ekliyor Colton, "dükkan şeker ve un gibi bulunması zor şeyler için bir takas merkezi haline geldi. İnsanlar paylaşabilecekleri kadarını getiriyorlar ve karşılığında ihtiyaçları olan şeyleri alabiliyorlardı. Her zaman duyduğumuz kadarıyla, mağaza savaş yıllarında kasabayı canlı tutmuş."

"Şekerleme tesisini her zaman ailenizin bir üyesi mi işletti?"

"Çoğunlukla," dedi Colton. "İki amcamız uzun yıllar bu işi yaptı. Ben on bir yıldır buradayım ve başka türlü bir hayat düşünemiyorum."

"Tüm bunları web sitesine dahil etmek için sabırsızlanıyorum. Defterlerinizden bazılarını taramayı ve şekerleme tesisleriyle ilgili sayfalarda arka plan olarak kullanmayı çok isterim."

Colton, "Benim defterlerim senin defterlerin, ne zaman ihtiyacın olursa," dedi. Cameron, "Şekerleme bölümünde yakın çalışacağımızdan eminim," dedi,

Onun kendisiyle kurnazca flört ettiğini ve Will'i açıkça rahatsız ettiği için onu cesaretlendiriyor olabileceğini fark ettiğinde yüzü ısındı.

"Bunu dört gözle bekleyeceğim."

Will aniden, "Gitmeliyiz," dedi. "Hannah'lara uğramamız gerekiyor ve benim de ofiste yapacak işlerim var."

Cameron, şekerleme tesisi hakkındaki sorularıyla Will'i işinden alıkoyduğu için kendini kötü hissediyordu. "Bu harikaydı Colton. Bana evinizi ve işinizi gösterdiğiniz için çok teşekkürler." Ona bir el uzattı.

"Kesinlikle bir zevkti." Elinin arkasına bir öpücük kondurmak için cesurca eğildi. "Umarım yakında tekrar görüşürüz."

"Onu Pazar günü annemlerde göreceksin."

"Ve Abbott'larla Pazar akşam yemeği daha ilginç hale geliyor."

"Kes şunu, Colton," dedi Will, onun yapabileceğini düşünemeyeceği uğursuz bir ses tonuyla. Sürpriz, sürpriz.

Colton kardeşine sadece güldü, bu da Will'i daha da çileden çıkarmış gibiydi.

Cameron onun da kendisine kızgın olmadığını umuyordu.

Colton onları kamyonete kadar geçirdi, Will onun için kapıyı tuttu ve kabine yerleştğinde her zamankinden daha sert bir şekilde çarptı.

Dikiz aynasından Will'in Colton'la hararetli birkaç kelime konuştuğunu ve Colton'ın yine güldüğünü gördü. Sürücü kapısının çarpmasına ve Will'in yüzündeki öfkeli ifadeye bakılırsa, kardeşinin ona söylediklerine gülmesinden hiç hoşlanmamıştı.

Kamyonu geri çevirdi ve arkalarından uçan bir kar kuyruğu Colton'ı kıl payı ıskaladı.

"Sorun nedir?" Cameron dolambaçlı tepeden aşağıya doğru kıvrılan ilk dönemeci dönerken sordu.

"Hiçbir şey."

Sert tavrı tanıştıkları geceyi anımsatıyordu. "Belli ki seni rahatsız eden bir şey var. Keşke bana söyleyen-"

Adam frene bastığında kamyon şiddetle savruldu, emniyet kemerini attı ve kadına uzandı.

Cameron, adam onu öpmeden önce şaşkınlığını fark edecek zamanı ancak bulabilmişti. *Ve Oh. Aman Tanrım. Tanrım.* Adam öpüşebiliyordu. Bir eliyle yüzünü kavrayıp diğer eliyle saçlarını okşarken, dudakları yumuşak ama ısrarlı bir şekilde Cameron'ın dudaklarında gezinirken Cameron'ın içinde eridi.

Şokun etkisi geçtiğinde, daha ileri gitmeden önce onun da katılmasını beklediğini fark etti. Onu cesaretlendirmek isteyen kadın

Kollarını onun boynuna doladı ve dilini alt dudağına sürdü.

Adam ipucunu aldı ve dilini kızın daha fazlasına ihtiyaç duymasına neden olan alaycı artışlarla ona verirken hırladı. Adam ona yaklaştıkça kamyon öne doğru savrularak buzda kaymaya başladı.

"Kahretsin," dedi, kamyonun korkuluklara doğru kayışını kontrol etmek için ondan kurtulduğunda, bu onlar ile çok aşağıdaki vadiye dalmak arasındaki tek şeydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Arka tarafınızın ödeyemeyeceği çekleri ağzınızın yazmasına izin vermeyin.

-Elmer Stillman'a göre İncil

Cameron sakın kalmaya çalıştı ama buz, korkuluklar ve o kışkırtıcı öpücük arasında sakın olmaktan çok uzaktı.

Sonu gelmez gibi görünen bir kayışın ardından, korkuluklara sert bir çarpmayla indiler.

Cameron hayatında hiçbir metal parçası için bu kadar minnettar olmamıştı. Pencereden dışarı hızlıca bir göz attı ve sağ tarafındaki uçurumun görüntüsü midesini bulandırınca aynı hızla gözlerini kaçırdı.

"En azından ilk öpücüğümüzü asla unutmayacaksın," dedi Will neşeyle, sanki neredeyse yoldan kaymak o kadar da önemli bir şey değilmiş gibi.

"Sanırım ölümle burun buruna gelmeseydim de hatırlayacağımı söyleyebilirim."

"Öyle mi?" diye sordu, erkeklik gururuyla doluydu. "Böbürlenmeyi bırak ve bizi buradan çıkar."

"Sakin ol, tatlım. Ölüme yakın bir yerde değilsin."

İşte yine o sevgi sözcükleri, ondan geldiğinde içinde bir tsunami yaratıyordu. "Belli ki senin görüşün benimkiyle aynı değil."

"Sakin ol. Ben hallederim." Adam kızın eline uzandı ama kız onu geri itti.

"Bu sefer direksiyonda iki el var. Buraya nasıl geldik ki?"

"Dikkatimi dağıttın ve ayağım frennden kayd."

"Dikkatini mi dağıttım?"

"Bu benim hikayem ve buna sadık kalacağım."

Kamyon öne doğru savruldu ve Cameron sanki korkuluklar yerinden çıkarsa bir işe yarayacakmış gibi kapıya ve koltuğa tutundu. "Korkuluk bu büyük kamyonun ağırlığını daha ne kadar taşıyabilir?"

"Korkuluklar yorulmadan çoktan gitmiş oluruz."

Verdiği güvence biraz rahatlatıcı olsa da, oradan hemen çıkmak istedi. Sürücü tarafındaki camda iri yarı bir figür belirlediğinde irkildi.

Will açtı. "Ne var Colton?" diye sordu sinirli bir ses tonuyla.

Colton'ın tembel sırtışı yavaşça yüzüne yayıldı. "Başını biraz belaya mı soktun, kardeşim?"

"Hayır."

"Evet!" Cameron söyledi. "Kesinlikle zor durumdayız."

Will, erkekliğine yapılan bu açık hakaret karşısında kaşlarını çatı. "Sana söyledim, bu iş bende."

"Ve yine de yola pamuk ipliğiyle bağlıyız!"

"Evin yukarısında metal çıtırtıları duydum ve araştırmam gerektiğini düşündüm."

Will, "Yukarı çıkabilirsin," dedi. "Biz iyiyiz."

"Gerçekten iyi olana kadar dışarı çıkmamın b i r sakıncası var mı?"
Cameron sordu ve Colton'ın kıs kıs gülmesine neden oldu.

Will, "Ben de beni önemsemeye başladığını sanıyordum," dedi.
"Gerçekten de beni doğayla yüzleşmem için tek başıma mı bırakacaksın?"
Buna ne demesi gerekiyordu? Tamamen yıkılmış görünüyordu. "Ben ...
um ..."

"Seni itip buradan çıkarmama ne dersin?" dedi Colton. Will, "Hayır,"
dediği anda Cameron, "Evet," dedi.

Göz kamaştırıcı bir çatışmaya girdiler.

"Sorun değil." Colton kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu.
"Siz ikiniz kavga ederken ben bütün gün burada dikilip akiklerimi
dondurabilirim."

"Peki," dedi Will, bakışmayı keserek. "Bizi it, ama bilgin olsun, senin
yardımın olmadan da bizi buradan çıkarabilirdim."

Colton uzaklaşırken, "Sen nasıl istersen, dostum," diye mırıldandı.

Kardeşi kamyonun arkasına geçtiğinde Will vitesi boşa aldı ve
direksiyonu sertçe sola kırdı.

Kamyon küçük adımlarla ilerlemeye başlarken Cameron sağlam
görünen her şeye tutunmaya devam etti. Bu durumdan doğacak her türlü
mutsuz sonucu hayal ettikçe, içinde hissettiği dehşetten çılgılık atmamak
için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Will yumuşak bir sesle, "Sakin ol," dedi. "Neredeyse geldik."

Sözcükler dudaklarından çıkar çıkmaz, kamyon öne doğru hamle yaptı
ve tekrar yola çıktı. Will aynaya baktı ve kardeşine parmağıyla işaret etti.

Cameron tuttuğu derin nefesi içinden rahatlama akarken dışarı verdi.

"Gördün mü?" dedi, tekrar elini uzatarak. "Sorun yok."

Ellerini onun çok daha sıcak olan ellerine sararken titrediğini fark etti.

"Seni korkuttuğum için

üzgünüm." "Sorun

değil."

"Sence daha sonra kaldığımız yerden devam edebilir miyiz?" "Belki,"

dedi, kendini rahatlamaya ve normal nefes almaya zorlayarak.

buzlu tepeden aşağı yavaşça indi.

"Bütün gün sonrasını iple çekeceğim."

Bu yorum onu tekrar uçurumun kenarına getirdi, tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Onunla geçirdiği her dakika, ona karşı büyüyen hislerinin kötü bir fikir olduğuna dair tüm nedenlerin yerden yükselen sivri kayalar gibi beklediği uçurumun daha da derinlerine inmesine neden oluyordu.

Hiçbir ortak noktaları olmaması, dikkat etmesi gereken yaklaşan bir belanın işaretiydi. Proje üzerinde çalışırken kendini ona kaptırıp proje bittiğinde gerçek hayatına geri dönmek zorunda kalmanın ona ne faydası olacaktı? Artık bilinen adıyla Öpücük yüzünden sızlamaya devam eden dudaklarını ovuşturdu.

Aralarında olanlardan büyük bir geri adım atmalıydı. Önümüzdeki birkaç ay boyunca web sitesiyle fazlasıyla meşgul olacaktı. Bu, işin içine romantik bir stres eklemekten de yeterince zordu. Evet, kendini korumak için bir adım geri atacaktı. En iyi hareket tarzı buydu.

Onunla ilgili her şey ona çekici geliyorsa ne olmuş yani? Onu çekici bulması, harekete geçmesi gerektiği anlamına gelmiyordu, değil mi? Tabii ki değil. Profesyonel tavrını koruyabilir ve ilişkilerini işle sınırlı tutabilirdi.

İşi bitirip eve dönme vakti geldiğinde, yanında duygusal bir yük olmadan ayrılacaktı.

"Orada düşündüğünü duyabiliyorum." Adam elini onunkiyle avuç avuca gelecek şekilde çevirdiğinde, kadın hâlâ onun elini tuttuğunu fark etti.

Elini geri çekti.

"Sorun ne?" diye sordu kamyonu kasabaya dönmek üzere ana yola çevirirken.

"Hiçbir şey."

"Orada olanlar için gerçekten çok üzgünüm. Ayağımın frenden kaydığına inanamıyorum. Sizi korkutmak istememiştim."

"Sorun yok."

"Sesin iyi gelmiyor."

"Sesim nasıl geliyor?"

"Üzgün."

"I . . . Üzgün değilim."

Kamyonu yolun kenarına çekip vitesi parka aldığı anda ve ona döndüğünde onu şaşırttı. "Ne oldu?"

Başını iki yana salladı.

"Seni öperek hata mı yaptım?" "Ne?"

Hayır. İyiydi."

Yüzünü buruşturdu "*İyi*. Eyvah. Pek parlak bir eleştiri sayılmaz." "Gerçekten iyi bir öpücüktü Will. *Gerçekten* çok iyiydi." "O zaman sorun ne?"

"Bu iyi bir fikir değil." "Ne değil?"

"Sen. Ben. Biz."

"Bu öpücük oldukça iyi bir fikir gibi geldi," dedi, gülümsemelerinin her zaman yaptığı gibi onun üzerinde aynı etkiyi yaratan büyüleyici, kandırıcı bir gülümsemeyle. "Bana ne düşündüğünü söyle. Gerçekten bilmek isterim."

"Senden hoşlandım. Senden hoşlanmayı beklemiyordum." "Ortak bir noktamız var."

"Geleceğimi bilmiyordun."

"Babam sizi ve şirketinizi bize önerdi. Hayatım boyunca Yale'den sınıf arkadaşı Patrick Murphy'nin kendi kendini yetiştirmiş bir milyarder olmasıyla ilgili hikayeler dinledim. Şimdi de kızı, yerel köy mağazamız için bir web sitesi kurmak istiyordu. Patrick Murphy'nin kızının nasıl biri olabileceğine dair aklımda birkaç fikir vardı."

"Eminim şehre uğurlu gelişimle tüm önyargılarınızı doğrulamışımıdır."

"Onun gibi bir şey. Ama sonra seni biraz tanıdım ve Patrick Murphy'nin kızının nasıl biri olabileceği konusunda tamamen yanıldığımı hemen anladım. O beklediğimden çok çok daha fazlası."

"Bunu nasıl karşılamam gerektiğinden emin değilim."

"Bunu bir iltifat olarak söyledim. Dün sabah dükkândayken, hiç de beklediğim gibi biri olmadığını o zaman fark ettim. Burayla gerçekten ilgileniyordun."

"Gerçekten ilgileniyorum. Mağazayla. Ve . . ."

"Ve?"

Kendini ona bakmaya zorladı. "Ve sen. Seninle ilgileniyorum ama sadece kısa bir süreliğine buradayken bunu 'şımartmak' iyi bir fikir gibi görünmüyor." Birbirine dolanmış parmaklarına bakarak kendini zorladı

ona gerisini anlatmak için. "Erkeklerin üzerine atlamak gibi korkunç bir alışkanlığım var ve bittiğinde ..."

"Bittiğinde ne olacak?"

"Henüz derinlikleri görmediğimi fark ettim." "Cam-"

"Bunun her yerinde felaket yazıyor. Tek görebildiğim son ve manzara çok çirkin."

"Ya bitmezse?"

Cameron, sorusunun samimi olduğunu bilmesine rağmen güldü. "*Her zaman* biter Will. Burada sevdiğin bir hayatın var. Benim New York'ta sevdiğim bir hayatım var. Bu felaket için bir reçete."

"Ya da," dedi emniyet kemerini çıkarıp orta konsola doğru eğilerek, "ikimiz için de gerçekten işe yarayacak bir şeyin tarifi olabilir."

Başını salladı ama adamın çenesindeki parmakları hareketi durdurdu.

"Lisa beni terk ettiğinden beri ilk kez yeniden şansımı denemek istiyorum."

"Yapamam," diye fısıldadı, adamın yüzüne dokunuşunun son derece farkındaydı. "I

yapamam."

"Hiçbir şey imkansız değildir."

"Bu. Şehre taşınmak üzere değilsin. Ben de buraya taşınmayacağım. O zaman ne anlamı var?"

"Mesele şu ki ben şansımı denemek istiyorum. Bu benim dünyamda çok büyük bir haber."

"Senin adına mutluyum. Mutlu olmayı kesinlikle hak ediyorsun."

"Cameron," dedi usulca gülerek, "*seninle* tanıştığım için şansımı denemek istiyorum. Geçen gün aniden uyandığım ve bunun bir şans olduğuna karar verdiğim için değil.

hayatıma devam etme zamanı. *Senin sayende.*"

"Sana aşık olacağım," dedi temkinli bir şekilde.

"Benim işim bu." "Bana aşık olursan onur duyarım."

"Peki ayrılmak zorunda kaldığımda ne olacak?"

"Oraya vardığımızda şu kapalı köprüden geçemez miyiz?"

"Hayır. Hayır, yapamayız. Dur sana nasıl olduğunu anlatayım." Yüzünü adamın parmaklarından çevirdi ve koltuğun içinde dönerek ona baktı. "Diyelim ki önümüzdeki birkaç haftanın her boş dakikasını seni tanımak için harcadım. Diyelim ki bütün bunlar kamyonetinde öpüşmenin çok ötesine geçti."

"Ben buna varım."

"Dur ve dinle."

"Dinliyorum," dedi, ama dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve bu da onun kaşlarını çatmasına neden oldu.

"İşim, arkadaşlarım, *hayatım* New York'ta. Nolan arabamı tamir edecek ve seni burada bırakmak zorunda olduğum için eve dönerken yol boyunca ağlayacağım. Döndükten sonra günlerce ağlayacağım. Yemek yiyemeyeceğim, uyuyamayacağım ya da çalışamayacağım çünkü ağlamakla, seni özlemekle ve her şey bittiği için *ölecekmişim* gibi hissetmekle çok meşgul olacağım. Arkadaşlarım bir müdahale düzenleyip beni hayatıma geri dönmeye zorlayana kadar ağlayacağım, ama onlar yanımda olmadığında da ağlamaya devam edeceğim. Aylarca ağlayarak uyuyacağım. Hiçbir şeyden keyif almayacağım. Canım yemek istemediği için kilo vereceğim. Ve sonra ... bir gün ... her şeyin gerçekten *bittiği* aklıma gelecek ve ağlamaya yeniden başlayacağım."

Başparmağı, kadının yanağında olduğunu bile bilmediği bir damla gözyaşını sildi. "Bu kaç kere oldu?"

"Üç kat fazla. Bunu neden yapamadığımı anlıyor musun? Nedenini anlıyor musun-"

Onu tekrar öptü, muhtemelen kısa sürede cesaretlendirici bir iniltiye dönüştüğü için kızın itiraz miyavlamasını duymazdan geldi. "Eğer bana aşık olursan Cameron Murphy, seni asla bırakmam."

Şimdi ciddi ciddi ağlayarak başını salladı. "Tutamayacağın sözler verme."

"Otuz üç yaşındayım. Sevdığım ama aşkıma hak etmeyen tek kadının yasını tutarak on yıl geçirdim. İki gün önce hayatıma girdin ve sanki o on yıl hiç yaşanmamış gibi. Lütfen önümüzdeki on yılı bana bir şans vermiş olmanı dileyerek geçirmeme neden olma."

"Adil davranmıyorsun."

"Bana aşık olursan, gitmene asla izin vermem."

"Şunu söylemeyi kes. Bunu kastetmiş olamazsın-
"

Lanet olsun ona ve o inanılmaz dudaklarına! Başını eğerek açığı değiştirdi, dili kızın katılmaktan başka çaresi kalmayana kadar alay etti ve kandırdı. "Evet, istiyorum," diye fısıldadı. "Sen de beni öp."

Adamın saçlarını avuçladı ve taksinin dar sınırları içinde onu mümkün olan her açıdan öperken direncinin kum saatindeki kum gibi akıp gittiğini hissetti.

Dakikalar ya da belki saatler geçtikten sonra adam geri çekilip ona baktı, en az onun hissettiği kadar şaşkın görünüyordu.

"Beni sadece iki gündür tanıyorsun," diye hatırlattı ona.

"Yine de şansımı denemek istiyorum." Beklentiyle onu izledi. "Seninle birlikte şansımı denemek istiyorum. Bunun ne olduğunu ve bizi nereye götürebileceğini öğrenmek istiyorum."

Onun da bunu ne kadar çok istediğini biliyor muydu? "Sana aşık olmayacağım."

"Tamam."

Bunu söyleme şeklindeki bir şey sinirlerini germişti. "Değilim."

"Tamam."

Seksi gülümsemesinin kendini beğenmiş bir versiyonunu göstererek sürücü koltuğuna yerleşti, emniyet kemerini yeniden bağladı ve yola çıktı, sürerken neşeli bir melodi mırıldandı.

Az önce yaptıkları konuşmadan sonra nasıl bu kadar neşeli olabilirdi? Her sinir ucu yanıyormuş gibi hissederken nasıl *neşeli* olabilirdi?

Kasabaya vardıklarında adam ıslık alıyor, kadın ise öfkeleniyordu. Adam birkaç öpücükten sonra çok iyi bir ruh haline bürünürken, Lucy tam anlamıyla panik modundaydı. Lucy'ye tam olarak şu anda yaptığı şeyi yapmayacağına dair söz vermişti. Onu öpmek büyük bir hataydı. O kadar büyük bir hataydı ki, bu kadar büyük bir hatayı tanımlamak için henüz bir kelime icat edilmemişti.

Ama sanki önce ona teklif etmiş gibi değildi. Bir dakika önce buzlu tepeden aşağı kızakla kayıyorlardı, bir dakika sonra da onu öpüyordu. İlişkilerinin dinamiğini ya da bu her neyse *onu* değiştiren *o* değildi.

"Yine düşündüğünü duyabiliyorum," dedi. "Her an kulaklarından dumanlar çıkabilir."

"ürüklerle birlikte harika görünmeli." "ok fazla düşünme. O kadar da karmaşık değil."

"Doğru," dedi küçümseyici bir homurtuyla. "Hiç de karmaşık değil. Bu konudaki hiçbir şey karmaşık, dağınık ya da güneş ışığı, nergisler ve gökkuşaklarından başka bir şey olma potansiyeline sahip değil."

Kendisi ciddiymken onun gülmesinden nefret ediyordu ama daha çok gülmenin onda ne kadar seksi durduğundan nefret ediyordu. Kahretsin, bir kefalın onda seksi duracağını da kabul edebilirdi.

Birkaç dönemeçten sonra kamyonu mavi ve gri tonlarında boyanmış Viktorya dönemine ait görkemli bir evin önünde durdurdu. "Ne güzel bir ev," dedi Cameron, kendisinden ve aralarında neler olabileceğinden ya da olamayacağından başka odaklanacak bir şey bulduğu için rahatlamıştı.

"Öyle değil mi? Hannah burayı en iyi şekilde koruyor." "Burada yalnız mı yaşıyor?"

"Artık öyle," dedi iç çekerek. "Kocasını Caleb neredeyse yedi yıl önce Irak'ta öldürüldü. Büyükannesi evi ona, o da büyükannesine bıraktı."

"Öldüğünü duyduğuma çok üzıldüm."

"Hepimiz için zor bir dönemdi." Cameron onu hiç bu kadar üzgün görmemişti. "O benim ve Hunter'ın çok iyi arkadaşıydı. Özellikle Hannah'yla evlendikten sonra fazladan bir Abbott kardeş gibiydi."

"O İyi mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Dışarıdan bakınca idare ediyor gibi görünüyor, ama her şeyin altında Kimse gerçekten bilmiyor."

"Onunla bensiz konuşmak ister misin? Burada beklesem daha iyi olur." "Hayır, onunla tanışmanı istiyorum. Hadi gel."

Kaldırımında ona katıldı ve sahip olduğu elini sırtının alt kısmına koydu.

Cameron ona bunu yapmamasını söylemek istedi ama kaba görünmeden bunu söylemenin bir yolunu bulamadı. Sonra kaldırımdaki bir buz parçasına basıp kayd ve Cameron'ın güçlü kolları onun kötü bir şekilde düşmesini engelledi.

"Teşekkürler,"
dedi. "Benim için
zevkti."

Yüzünü göremese de gözlerini devirdi. Ona aşık olmak istemediğini hatırlamasını kolaylaştırmayacaktı.

Ön kapıda, onun önden gitmesine izin vermek için kenara çekildi.
Pirinç tokmağı bir kez indirdi ve içeri girdi. "Neredesin?" diye seslendi.
"Buraya."

Cameron onun izinden gitti ve kapının içinde botlarından çıktı.

Kız kardeşini güneşli mutfakta bir fincan kahvenin ve sabah gazetesinin tadını çıkarırken buldular.

"Bu güzel bir sürpriz," dedi ve kardeşinin öpücüğü için yanağını kaldırdı.

"Cameron Murphy ile tanışmanı istiyorum. New York'tan mağazanın web sitesini yapmak için geldi. Cameron, kız kardeşim Hannah Guthrie."

Hannah Cameron'la el sıkışmak için ayağa kalktı. Koyu renk saçları ve gözleriyle Cameron onun Hunter'a olan bariz benzerliğini görebiliyordu.
"Fred'i öldürmeye çalışan kızla tanıştığıma memnun oldum." Bunu alaycı bir tonda ve sıcak, dostça bir gülümseme eşliğinde söyledi.

Cameron ondan hemen hoşlandı. "Sanırım tam tersi oldu."

"Senin sözüne karşı onunki," diye takıldı Hannah.

"Kahve?" Will, "Buna hayır demezdim," dedi.

"Cam?" "Elbette, kulağa hoş geliyor."

"Bugün çalışmıyor musun?" Hannah Keurig'i çalıştırırken kardeşine sordu.

"Colton'ı kontrol etmek için yukarı çıktım ve Cameron'a beş sentlik tur verdi. Bundan sonra ofise geri döneceğiz."

"Münzevi kardeşimiz nasıl?"

"Her zamanki gibi mutlu bir şekilde münzevi. Yılın bu zamanlarını ne kadar sevdiğini bilirsiniz."

"Şekerleme mevsimi için yaşıyor," dedi Hannah Cameron'ın yararına.

"Bunun buradaki hayatınızın bu kadar büyük bir parçası olması çok komik." Cameron, masaya kaşıklarla birlikte bir krema ve şekerlik koyan Hannah'dan dumanı tüten bir kupa aldı. "Web sitesi için bazı ön araştırmalar yapana kadar akçaağaç şurubunun nereden geldiğini hiç düşünmemiştim."

Will, "Bugüne kadar sadece bakkaldan bir şeyler almıştı," dedi.

Hannah burnunu kırıştırdı ve masada onlara katıldı. "Bu şey iğrenç."

"Ben de hep böyle düşünürdüm," dedi Cameron, zengin kokulu kahveye krema karıştırırken.

"Yani şimdi din mi değiştirdin?"

Will gururla, "Evet, öyle," dedi ona o sıcak, seksi, karşı konulmaz gülümsemesini gönderirken. Will'in bunu yapmayı bırakmasını gerçekten diliyordu.

Hannah'nın gözleri Will ile Cameron arasında gidip geldi ve kaşlarını kaldırıp sorar gibi yaparak kardeşine odaklandı.

"Cameron bir süre burada şantiyede çalışacak," dedi Will, "şehirdeyken ona ödünç verebileceğiniz fazladan bir yatak odanız olup olmadığını merak ettim."

Cameron'ın nefesi kesildi ve tükürdü. "Will! Bu çok saçma! Hannah'ya asla bu şekilde baskı yapmak istemem. Bunu sana soracağını bana söylemedi."

"Sorun değil," dedi Hannah zarif bir gülümsemeyle. "st katta boş duran dokuz yatak odam var. İstediğinizi seğebilirsiniz."

"Hayır." Cameron başını salladı. "Kendimi iyi hissetmezdim." "Neden?" Will sordu. "Bir sakıncası olmadığını söyledi."

"Ben tam karşısında otururken başka ne söyleyebilirdi ki? Onu zor durumda bıraktın." Hannah'ya, "Bunun için özür dilerim," diye ekledi.

"Ben yedi erkek kardeşle büyüdüm Cameron. Artık beni şaşırtacak ya da üzecek bir şey yapabileceklerini gerçekten düşünüyor musun? Bir süreliğine bir oda arkadaşım olursa çok memnun olurum. Bu eski yerde tek başıma takılmak çok sessiz oluyor. Muhtemelen birbirimizi o kadar sık görmeyeceğiz bile. Ve eğer rahatsız olsaydım, bunu sylordim. Gerçekten."

"Gördün m?" Will memnun bir sırıtışla, "Gördün mü?" dedi. "Sana aldırmadiğını söylemiştim." Cameron, dilinin ucuna kadar gelen karşılık vermemek için kendini zor tuttu.

Onunla yalnız kaldıklarında ilgilenirdi. "Kira ya da başka bir şey ödemek isterdim."

"Saçmalama," dedi Hannah elini sallayarak. "Odalar dayalı dşeli ama kullanılmıyor ve evin tamamı bana ait. Paranıza ihtiyaım yok ama bana eşlik etmenizden mutluluk duyarım."

"Emin misin?" Cameron, Hannah'nın nezaketine rağmen hâlâ kararsız hissederek sordu.

"Olumlu."

"Tamam o zaman. Çok teşekkür ederim."

"Her şey ayarlandı," dedi Will, kendinden memnun bir şekilde. "Bugün otelden taşınmana yardım edeceğim ve Nolan arabanı tamir ettirene kadar seni işe götüreceğim." Hannah'ya, "Nolan'dan bahsetmişken, dn onu gördüm. Seni sordu."

"Bu çok hoş."

"Gerçekten onu rahat bırakmayacak mısın?"

"Kes şunu. Hunter'dan bu konuda zaten azar işittim. Kardeşlerimin onun davasını savunması ona yardımcı olmuyor."

"Zavallı adam," dedi Will aptalca bir surat ifadesiyle. "Hannah için deli oluyor ama Hannah ona yüz vermiyor."

"Kapa çeneni Will. Bu doğru değil. Eğer isteseydi ona seve seve zaman ayırırdım ama istediği bu değil. Şimdi, kes şunu."

Will, "Özür dilerim," dedi ama Cameron'a hiç de üzgün görünmüyordu.

"Elbette, öylesin." Hannah ayağa kalktı ve bir çekmeceyi açarak Cameron'a vermek üzere bir anahtar çıkardı. "Ön kapı için. Lütfen kendinizi tamamen evinizde hissedin."

"Çok nazıksınız. Tekrar teşekkürler."

Will ayağa kalktı ve gerindi. "Ofise gitsek iyi olacak. Kahve için teşekkürler, Han."

Kız kardeşini öpmek için eğildi ve kız kardeşi onun saçını yüzünü buruşturacak kadar sert bir şekilde çekti. "Kendi işine bak, duydun mu beni?"

"Bunun neresi eğlenceli?"

"Memnun oldum Cameron. Sanırım yakında görüşeceğiz."

"Ben de memnun oldum ve misafirperverliğiniz için tekrar teşekkürler."

Onları dışarı çıkarırken Will kız kardeşine, "Bugün eşyalarını alıp geleceğiz," dedi.

"Görüşürüz o zaman."

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Cameron onun üzerine atladı. "Bunu yaptığina inanamıyorum! Neden bana orada kalıp kalamayacağımı soracağını söylemedin?"

"Çünkü sen bana yapmamamı söyledin."

"Çok haklısın, yapardım! Bu çok kabaydı! Ben orada otururken evet demekten başka ne seçeneği vardı ki?"

Kadının onu sarsmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen, adam kaldırımında kadının kolunu sıkıca tuttu ve sadece ona yolcu kapısını açmak için bıraktı. Öfkelenen kadın, adamın yanından geçip kamyonete bindi.

"Hayır demeyeceğini biliyordum," dedi ve kadın cevap vermeden kapıyı kapattı.

Adamın kamyonun önünden dolaşıp şoför mahalline girmesi için geçen kısa sürede öfkesi üç katına çıktı. "Bunu *neden* yaptın? Çok utanç vericiydi!"

Elleri direksiyonda, gözlerini ön camdan dışarı dikti. "Hepimiz onun için durmadan endişeleniyoruz. Bize iyi olduğunu söylüyor, tam da duymamız gereken şeyleri söylüyor ama kimse ona inanmıyor." Sonunda dönüp ona baktı ve muhteşem gözlerinde gördüğü hüznü, duygularını çekiştirdi ve öfkesini yatıştırdı. "O sıkışmış durumda, Cam. Caleb'in başına gelenleri bir türlü atlatamıyor ve başka biriyle çıkmayı düşünmeyi reddediyor, tanışabileceğin en iyi adam olan Nolan'la bile."

"Araba konusunda bana çok iyi davrandı," diye kabul etti, Will'in, kocasını kaybettikten sonra kız kardeşinin hayatına dair yaptığı değerlendirmeden etkilenmişti. "Eğer düşündüğün buysa, senin için onu gözetleyecek değilim."

"Senden bunu yapmanı asla istemezdim ama senin yanında olman onun için iyi olabilir diye düşündüm."

Bunun üzerine Cameron'ın öfkesi tamamen söndü. Kederli kız kardeşini gözetken endişeli bir ağabeydi ve kız kardeşinin geceliği 300 dolar olmayan bir yerde kalmaya ihtiyacı vardı.

Will, "Bizi dinlemekten bıktı," diye devam etti. "Potansiyel yeni bir arkadaşın ona iyi gelebileceğini düşündüm."

"Neden bunu bana oraya girmeden önce söylemedin?"

"Çünkü hayır diyecektin ve ben de hayır demeni istemedim." "Beni delirtiyorsun. Bunu biliyor musun?"

Kamyonu çalıştırmak için anahtarı çevirdi. "Bu delilik iyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı?"

"Bunu bir yanıtla onurlandırmayı reddediyorum." "Ahh, iyi anlamda çok çılgınca."

"Ben öyle bir şey demedim!"

"Söylemene gerek yoktu."

- - -

Ofisteki saatler bir dizi konuşma, mini toplantı, plan ve ön site haritalamasıyla geçti. Günün çeşitli noktalarında Ella, Charlotte ve Wade, Cameron'a web sitesi üzerinde onunla birlikte çalışmayı dört gözle beklediklerini belirttiler.

Fikir değiştirmelerinden bahsetmedi ya da samimi olup olmadıklarını sormadı. Aksine, sonuçta işini çok daha kolaylaştıracak olan bu birlik gösterisini takdir etti. Hunter'ı henüz görmemişti ama hâlâ denetçilerle görüştüğünü duymuştu.

Lincoln şantiye projesinin ilerlemesinden dolayı son derece coşkuluydu. Kutlama için onu öğle yemeğine davet etmekte ısrar etti ve taco yerken ona mağaza hakkında, daha sonra unutabileceği korkusuyla defterine

uzanmasına neden olan hikayeler ve ilginç gerçekler anlattı.

Beatles hatıra koleksiyonuna web sitesinde nasıl yer verebilecekleri konusunda bazı düşüncelerini paylaştığında, ömür boyu sürececek bir arkadaş edinmiş oldu. Onunla geçirdiği süre boyunca, onu Will'in babası olarak değil, bir müşteri olarak görmeye çalıştı. Bir müşteri olarak onunla diğer müşterilerle yaptığı gibi sohbet etti. Onu Will'in babası olarak düşünmesine izin verdiği anda, düşünceleri bulanıklaşmaya başladı.

Bir saat süren keyifli sohbetin ardından Meksika kantininden çıktıklarında Fred'i caddenin ortasında sanki buranın sahibiymiş gibi yürürken buldular. Sürücüler yollarına devam etmeden önce sabırla onun geçmesini bekledi.

"Bunu sık sık yapar mı?" Cameron sokağın ortasındaki devasa hayvanı görünce hayretler içinde kalarak sordu.

"Haftada birkaç kez," dedi Lincoln. "Her şeye göz kulak olmayı seviyor."

"Ve hiç kimse onun kendilerine 'geyik' gibi davranmasından korkmuyor mu?" "Hayır, o bir kediciik."

Cameron devasa hayvana baktı ve bir kediciğe benzeyen bir şey göremedi. Sonra büyük bir "*moooo*" sesi çıkardı ve Cameron irkildi.

Lincoln bir elini onun omzuna koydu. "O tamamen zararsız."

"Bunu zavallı arabama söylemeyi dene." Adamın gülümsemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu. "Sorun değil. Gülmeye hakkın var. Bu biraz komik."

"Yaralanman hiç komik değil." "Geri kalanı komik."

Hafif bir kahkaha attı ve ofise geri dönerken ona kolunu uzattı. "Biraz eğlenceli. Sana bunu vereceğim."

Ondan etkilenerek elini onun dirseğinin arasına soktu. "Yaşlı Fred bana buralarda asla unutamayacağım bir ün kazandırdı."

"Mağazada 'Vermont'ta Olan Vermont'ta Kalır' yazan bir tişört var. Onun altında da 'Vermont'ta Hiçbir Şey Olmaz' yazıyor."

"*Bu hiç doğru değil!*"

"Bunu söyleyeceğinizi tahmin etmiştim ama sırlarınız bizimle güvende." "Bunu bilmek güzel."

"Burada olmana sevindim, Cam. Sana böyle hitap etmemin bir sakıncası var mı?" "Kesinlikle. Evdeki arkadaşlarım bana böyle seslenir."

"Burada olmanıza sevindim ve çocukların web sitesini kabul etmesine çok sevindim. Bence bittiğinde çok sevecekler."

"Çocukların" çoğunun aslında web sitesine gelmediğine dikkat çekmedi. "Umarım öyledir."

"Seni bu iş için sadece arkadaşımın kızı olduğun için seçmedim."

"Yapmadın mı?"

"Hayır. Araştırmamı yaptım ve tüm projeleriniz için harcadığınız çabayı görebildim. Organizasyonun kalbine ve ruhuna iniyorsunuz ve ben de sitemiz için bunu istiyorum. İnsanların burada ne yaptığımızı bilmelerini istiyorum. Eski moda değerlerin bugünün dünyasında hala bir yeri olduğunu bilmelerini istiyorum. Bir ailenin birlikte başarılı bir şekilde çalışabileceğini bilmelerini istiyorum."

"Aileniz çok özel. Bunu zaten gördüm."

"Molly ve benim çocuklarımızla birlikte başardıklarımızdan gurur duyuyorum. Bizi her gün şaşırtmaya devam ediyorlar. Örneğin bugün. Bebeğimizin bize ilk torunumuzu vereceğini öğrendik. Düşünebiliyor musunuz!"

"Bu haberi duydum. Tebrikler."

"Teşekkürler. Bu genç yaşında dede olmak konusunda ne hissettiğimden emin değilim."

"Neyse ki bu fikre alışmak için biraz zamanın var." "Bu doğru."

"Max'i gerçekten sevdim. Genç olabilir ama akli başında gibi görünüyor."

"Ailenin bebeği olarak hayatı boyunca şımartılmış olmasına rağmen iyi bir çocuk. Çok çekici biri."

"O tek değil." Cameron, Will'in *babasıyla* konuştuğunu hatırlayamadan kelimeler ağzından çıkmıştı.

"Will'le biraz vakit geçirdiğini fark ettim, benim naçizane ve tarafsız görüşüme göre o da çok iyi bir çocuk."

Cameron güldü. Oğullarının çekiciliklerini nereden aldıklarını anlamak kolaydı. "Alçakgönüllü ve tarafsız, ha?"

"Sonuna kadar." Ringo ve George ofisin çamurluğuna girdikleri anda onlara ıslık çaldı. Üst kattaki ahşap zeminde köpek patilerinin çıkardığı sesler merdivenlerden aşağı inmelerini sağladı. "Hey, çocuklar. Biz dışarıdayken bir şey oldu mu?"

Cameron da aynı coşkulu karşılamayla karşılaştı. "Yemek için teşekkürler, Lincoln."

"Memnun oldum, canım. Bizimle kaldığınız süre boyunca hizmetinizdeyim."

Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin." "Söylerim, teşekkürler."

Hunter elinde Cameron'a uzattığı bir zarfla içeri girdiğinde Will'in ofisinde e-postalarını kontrol ediyor ve nereye gittiğini merak ediyordu. İşe pazen ve kot pantolonla giden kardeşlerinin aksine Hunter

Üzerinde mavi-beyaz çizgili bir gömlek, kömür rengi bir pantolon ve parmak arası terlikler vardı. Tam bir şirket CFO'su gibi görünüyordu. "Web sitesi için peşinat."

"Ah. Teşekkür ederim." Şirketini mahvolmaktan kurtaracak olan kâğıt parçasını kabul ederken rahat davranmaya çalıştı.

Elleri ceplerinde, kadının kıvranmasına neden olan niyetli kara gözlerle onu inceledi.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Bu projeyi hiç desteklemediğimi bilmenizi isterim." "Tamam."

"Ve bunun doğru nedenlerle yapılıp yapılmadığını sorguluyorum." "Yanlış nedenler ne olabilir?"

"Bu kardeşimle benim aramda."

Cameron, detay verip vermeyeceğini merak ederek bekledi.

Uzun, hamile bir duraksamadan sonra, "Bu konudaki hislerimin sizinle hiçbir ilgisi yok. Belki de bunu en başta söylemem gerektiğini düşündüm, böylece benim tam bir pislik olduğumu düşünmezsiniz."

"Bunu bildiğim için minnettarım. Çok iyi bir iş çıkaracağıma ve size gurur duyacağınız bir ürün bırakacağıma söz veriyorum."

"Sanırım isteyebileceğimiz başka bir şey yok. Sizi yalnız bırakayım."

O odadan çıktığında Cameron sandalyeye çöktü. Will çoğunlukla hafif ve rahat biriyken, Hunter daha karanlık, daha düşünceli ve yoğun. Onun zorlu bir rakip olacağını hissetmişti ve kendisi buradayken onun rakibi olmayacağı için rahatlamıştı. İtirazlarının kendisiyle ilgili olmadığını söylemesi iyi olmuştu.

Resepsiyon görevlisi Mary ile konuşmak için ayağa kalktı. "Bir FedEx kutusuna ihtiyacım var. Yakınlarda bir tane var mı?" Çek, mobil para yatırma için çok büyüktü, zaten muhtemelen berbat bağlantı yüzünden çalışmayacaktı.

"En yakın olanı St. Johnsbury'de."

"Buradan mı alıyorlar?"

"Sadece yirmi dört saat önceden haber verirsiniz."

Şehirde böyle bir şey düşünülemezdi. "Peki ya postane?"

Mary saatini kontrol etti. "Gece postasının öğlene kadar gönderilmesi gerekiyordu, yani bunu kaçırdınız."

"Sanırım St. Johnsbury'ye gitmem gerekecek o zaman." Lucy'nin çeki yarın yatırması gerekiyordu, böylece gelecek hafta Çarşamba günü maaş bordrosu teslim edilmeden önce çek ödenmiş olacaktı.

"İşte bir zarf ve tartı faturası."

"Teşekkürler."

"Dün giydiğin elbiseye bayıldım," dedi Mary güven veren bir ses tonuyla. "Nereden aldın onu?"

"Neiman'da büyük bir indirimde." "Neresi orası?"

"New York'taki Neiman Marcus."

"Oraya hiç gitmedim," dedi Mary hüznle. Elli yaşlarındaydı, kısa kesilmiş kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı.

"Bir ara aşağıya gelmelisin. Sana etrafı gezdirmekten mutluluk duyarım."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Tabii, ne zaman istersen."

"Çok nazıksınız." Çalan telefon onu Cameron'a pişman bir yüz ifadesiyle işine geri götürdü.

Will'in ofisine döndüğünde pencereye giderek sokağın karşısındaki, arabasının hâlâ asansörde olduğu Nolan'ın Garajı'na baktı. Will'den kendisini St. Johnsbury'ye götürmesini istemek zorunda kalmaktan nefret ediyordu ama başka ne seçeneği vardı ki? Çekin yarın New York'ta olması gerekiyordu.

Will'in dönüşünü haber veren ağır ayak sesleri, onun etrafta olmasına alışmaya başlayan kadının omurgasındaki farkındalık hissini tetikledi.

Ona döndü ve gözünü kırpmadan önce yüzünde gördüğü ham özlem ifadesiyle kısa bir süre durdu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

*Pazartesi sabahına kadar zamanı sayarak Cumartesi gecesini
mahvetme.*

-Elmer Stillman'a göre İncil

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, bir yığın postayı masasına bırakırken.

Cameron hâlâ onun yüzünde gördüklerini anlamaya çalışıyordu. "Uh-huh. St. Johnsbury'deki FedEx kutusuna gitmem gerekiyor. Senden bunu istemekten nefret ediyorum.

."

"Sorun değil." "Dörtten
önce gidebilir miyiz?"

"Sizin için uygunsa şimdi gidebilirim."

İmkânı varken ofisteki güvenilir internet bağlantısından faydalanmak istese de, çek New York'a doğru yola çıkana kadar hiçbir şeye konsantre olamayacaktı. "Bu harika olur. Ayrıca mağazadaki çalışanlara da site hakkında bilgi vermemiz gerektiğini düşünüyordum. Orada çok zaman geçireceğim ve ne yaptığımı bilmeleri yardımcı olacaktır."

"Charlotte bugün erken saatlerde personele bir bildiri gönderdi, yani her şey hazır olmalı."

"Hepiniz oldukça verimlisiniz."

Omuz silkti. "Birlikte iyi çalışıyoruz. Bir karar veririz ve onu gerçekleştirmekle meşgul oluruz."

"Biz de öyle olmaya çalışıyoruz ama hepimiz birbiriyle didişerek büyümüş kardeşler değiliz."

Eşyalarını toplayıp ofisten çıkmasını bekledikten sonra kendi ceketini aldı, ışığı söndürdü ve kapıyı arkalarından kapattı.

Aşağı inerken şöyle dedi: "Babam ve kardeşlerimle çalışmak zaman zaman zor değilmiş gibi davranmayacağım, çünkü öyle. Ama en azından bazı iş yerlerinde olduğu gibi odadan çıktığımda arkamdan konuşmadıklarını biliyorum. Ya da en azından bunu *genellikle* yapmıyorlar. Bu hafta mı? Kim bilir?"

"Senin hakkında kötü konuştuklarını mı düşünüyorsun?"

"Sanırım seninle aramızda neler olduğunu ve bunun mağaza için bir web sitesine olan ani ilgimle ne ilgisi olduğunu merak ediyorlar. Sanırım onları suçlayamam. Benim yaptığımı onlardan biri yapsaydı ben de aynı şekilde hissederdim."

Kamyona binmesine yardım etti ve bilgisayar çantasını koltuğun arkasına yerleştirdi. Cameron'ın aklına böyle şeyleri hiç düşünmeden yaptığı geldi. Görgü kuralları onun içine işlemişti ve bu da Cameron'ın onda çekici bulduğu nitelikler listesine eklenecek bir başka şeydi.

"Ne yapıyorsun?"

Elleri direksiyonda, uzun süre önüne baktı, sonra ona baktı ve o inanılmaz etkileyici gözleriyle onu öldürdü. "Suları bulandırıyorum. İş ve özel hayatı birbirine karıştırıyorum."

Daha önce hiç geçmediğim sınırları aşıyorum ve tüm bunları olası sonuçlara karşı gözlerimi dört açarak yapıyorum. Sonuçlarını umursamıyorum bile. Ve bu ben değilim. Hiç ben değilim."

"Will-"

"Söyleme. Ne söyleyeceksen söyleme. Çamurlu ya da dağınık olması umurumda değil. Vermont'ta çamur mevsimi. Çamurlu sular için yılın en mükemmel zamanı."

Neşeli bir yorum olmasına rağmen, bunu söylerken ona bakışında neşeli bir şey yoktu.

Cameron'ın itirazları dudaklarında söndü, çünkü onun da serpintiyi umursamadığını fark etti. Ona karşı koyamadı, bu yüzden bu kez emniyet kemerini çözdü ve konsolun üzerine eğildi.

Neyse ki, onunla yarı yolda buluştu.

Elini onun boynuna koydu ve ilk kez kendisinin başlattığı öpücüğün içine çekti. Kalbi düzensiz bir şekilde çarpmasına rağmen, onun rahatladığını hissedene kadar onu öptü.

"Bu ne içindi?" diye sordu, kızın hava almaktan başka çaresi kalmadığında. "Şikayet ettiğimden değil."

"Çamur da umurumda değil demek içindi."

Ağzının sol tarafı gözlerini parlatan yarım bir gülümsemeye dönüştü. "St. Johnsbury'ye gidelim ve seni Hannah'nın evine yerleştirelim. Yapmamız gereken bir kardan adam var."

- - -

Üç saat sonra Cameron, Will'in bir metre boyunda bir kardan canavar yaratmasına yardım etmek için ter dökmüştü. Kardan adam yerine kardan canavarda ısrar etmişti çünkü köpeklerin bir canavarı yıkması kimin umurundaydı ki? Öte yandan *kardan* adam çok sevdiği Frosty'yi anımsatıyordu ve köpekleri Frosty'nin üzerine salmaya dayanamazdı.

Will'in onun mantığını pek mantıklı bulmadığından şüphelense de, Will canavarına uymuş ve evin çatısından kopardığı buz sarkıtlarından yaptığı canavarın kar dişlerinin son rötüşlerini yapmaya yardım ediyordu.

En büyük zorlukları, işleri bitene kadar Tanner ve Trevor'ın saldırmasını engellemekti. Köpekler ayaklarının etrafında dans ediyor, heyecandan neredeyse birden fazla kez onlara çelme takıyorlardı.

"Birkaç dakika daha çocuklar," dedi Will, onları oyalamak için ormana yüzüncü kartopunu atarken.

"Bence yeterince sert görünmüyor," dedi Cameron, çalışmalarına değerlendirci bir bakış atarak. "Gözleri birbirinden çok uzakta." Yukarı doğru işaret etti. "Onları birbirine yaklaştıran."

"Evet, hanımefendi. Başka bir şey var mı?"

"Onun gözlerine ulaşacak kadar uzun değilsem elimden bir şey gelmez."

Daha kelimeler ağzından çıkmadan, kollarını beline dolamış ve gözleriyle ilgilenmesi için onu yukarı kaldırıyordu.

Bir şaşkınlık çılgılığı attı ve onunla tanıştığı gece taktığı örgü şapkanın içinden saçlarını kavradı.

"Ow," dedi.

Cameron onun saçını çektiğini fark etti ve canavarın kömür rengi gözleriyle ilgilenmek için onu sıkıca kavrayan elini bıraktı.

birbirine yaklaştırdı.

"Tatmin oldun mu?"

diye sordu. "Evet."

Kollarını hafifçe gevşeterek, ayakları onunkilerin arasına girene kadar önünden aşağı kaymasına izin verdi.

Onun kendisini bırakmasını bekledi ama bırakmadı. Aksine, kollarını tekrar sıktı ve soğuk dudaklarını boynuna bastırmak için başını eğdi.

Cameron, tüm vücuduna yayılan soğüğün sıcağı dönüşmesi hissiyle nefesini tuttu.

"Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadı. "Çok tatlı."

Ona karşı gevşerken söyleyecek bir şey bulamadı, onun tarafından kuşatılmış olmanın verdiği his hoşuna gidiyordu.

Köpekler geri döndü ve heyecandan çılgına dönmüş bir halde etraflarında dönerek anı bozdular.

Onu serbest bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Bay Kar Canavarı'nın üzerine gitmelerine izin vermeye ne dersin?"

"Bakamıyorum."

Kollarını ona doğru uzattı. "Seni koruyacağım."

Cameron ona gülümsedi. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" diye sordu Cameron'ın kollarına girip yüzünü göğsüne bastırırken.

Will, karın içine dalarken neşeli sesler çıkaran köpeklere, "Öldürün onu, çocuklar," dedi.

Cameron irkildi ve kollarını ona doladı. "Zavallı canavar." "Onun için üzölmemen gerekiyor. Bu yüzden o bir canavar." "Yine de ..."

Will ayağını bileğine doladığında ve onu karın içine yuvarladığında, kar canavarının vahşi sonundan yakınmaya devam ediyordu. Her nasılsa ona zarar vermeden üzerine inmeyi başarmıştı.

"Yapabileceğimin en iyisi bu," dedi memnun bir sırıtışla ona bakarken. Yanakları soğuktan kızarmıştı ve hiç o anki kadar seksi görünmemişti.

"Çok daha iyi." Cameron kollarını kaldırdı ve vücutları mükemmel bir şekilde hizalanana kadar aşağı indi. Adamın, Cameron'ın karnına doğru yaptığı tahrik edici baskı, ceketinin üzerinden bile belli oluyordu.

Başını eğdi ve önce onu usulca öptü, dudakları onunkilerin üzerinde gezindikçe ısıniyordu. Soğuk hava, havlayan köpekler ve kar, dilleri erotik bir dansla buluşup çiftleşirken bir sıcaklık ve arzu sisi içinde kayboldu ve dünyası onların küçük kozasına indirgendi.

Bir köpeğin dilinin yüzünü yalaması, arzusu kahkahaya dönüşürken Will'den uzaklaşmasına neden oldu.

"Defol Tanner," dedi Will. "Git kendi kızını bul. O benim." İddiasını ortaya koyarken doğrudan kızın gözlerinin içine baktı.

Cameron'ın titremesi tamamen soğuğa bağlanamazdı.

"Bu partiyi içeride sıcak bir ateş ve sıcak çikolatanın olduğu bir yere taşımaya ne dersiniz?"

"Kulağa hoş geliyor," dedi ve onu gönülsüzce bıraktı.

Ayağa kalktı ve ona yardım etmek için uzandı.

Ayağa kalktığında gözleri adamın ön tarafında gezindi ve iyice yıpranmış kot pantolonunun önündeki belirgin şişkinliğe takıldı. Dudaklarını yaladı ve yüzü utançtan yanarken kendini başka bir yere bakmaya zorladı.

Elini sıkıca tutmaya devam etti. "Zavallı Kar Canavarı'na ne olduğuna bakma."

Cameron köpeklerin canavarlarından geriye kalanlarla neşe içinde oynadıklarını görünce bakmaktan ve gülmekten kendini alamadı.

Will boştaki eliyle kar yığınındaki iki kömür parçasını aldı. "Bunu yemelerine şaşmam." Onu evin arka tarafındaki çamurluğa götürdü ve orada paltolarını ve botlarını çıkardılar.

Paltosunu çıkardığı anda titremeye başladı.

"Git ateşin yanına otur. Ben köpekleri kurutup sıcak çikolata yapacağım." "Yardım edebilirim."

"Git," dedi, onu nazikçe dürterek. "Hasta olmanı istemiyorum."

"Ben kırılgan değilim, biliyorsun."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim ama Vermont'un soğuk havasına da alışık değilsin. Senden daha dayanıklı ruhları alaşağı ettiğini gördüm."

Gıcırdayan dişlerinin arasından "İyi," dedi. Ateşin sesinin cennet gibi olduğunu inkâr edemezdi. Elinde kırmızı ekoseli battaniye ve kanepeden aldığı yastıkla Cameron ateşin önünde yere oturdu ve çamur odasında Will ile kurulanmaları gerektiğini düşünmeyen iki köpek arasında devam eden savaşı dinlemeye koyuldu.

"Kıpırdama, lanet olsun," dedi ve onu kıkırdattı.

"Bana güldüğünü duyabiliyorum."

"Sana gülüyorum. Seninle *birlikte* gülüyorum."

"Ama ben gülüyorum! Çok pisler ve sana ulaşmak için beni geçmeye çalışıyorlar."

Bu onu tekrar kızdırdı. Birkaç dakika sonra adam ateşin başında ona katıldığında hâlâ gülüyordu, saçları diken diken olmuştu.

"Buraya gel," dedi ve saçlarını düzeltebilmek için onu kendine yaklaştırdı.

Parmakları ipeksi saçlarında gezinirken o kadar hareketsizdi ki nefes alıp almadığını merak etti. "Bana dokunmandan hoşlanıyorum," dedi, sesi hırçındı.

Ateş çıtırdayıp patlarken ve rüzgâr ağaçların arasından ürkütücü bir iniltiyle geçerken birbirlerine baktılar.

"Sana sıcak çikolata sözü
vermiştim." "Doğru. Söz
vermiştin."

Ama ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. Aksine, içinde bir şeyler kopup açlık ve ham ihtiyaç dolu bir öpücükle dudaklarıyla onu yutana kadar gözleriyle onu yutmaya devam etti.

"Tanrım, Cam," diye fısıldadı boynuna doğru, kulak memesini hafifçe ısıtırken. "Seni öpmeden duramıyorum."

"Zorunda değilsin." Adamın öpücüklerini ve göğsünü göğüslerine bastırmasını seviyordu. Adamın saçlarının yanaklarını yumuşak bir şekilde okşamasını ve boğazının sütunu boyunca stratejik öpücükler kondururken bıyıklarının boynunu yakmasını seviyordu.

Bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için diken üstünde beklerken parmakları adamın saçlarına gömüldü.

Ağır kazağını çekiştirdi. "Bunu çıkarabilir miyiz?"

"Elbette." Cameron'ın parmakları etek ucunu bulup çekiştirirken hafifçe titredi.

Kazağı başının üzerinden yukarı kaldırmasına yardım etti ve altına giydiği forma uygun siyah atleti ortaya çıkardı. "Evet," diye fısıldadı, gözleri göğsünün üzerinde gezinirken sıcak ve muhtaçtı, meme uçlarının tepki olarak çakıllanmasına neden oldu. Keskin nefesi onları daha da sertleştirdi.

"Çok güzelsin Cameron Murphy."

"Morarmış ve hırpalanmış olsa bile mi?" diye sordu, onda hissettiği gerginliği yatıştırmaya çalışarak.

"O zaman bile. Her yerine dokunmak istiyorum ama bu çok hızlı oluyor. Çok hızlı."

Sesi o kadar acı çekmiş gibiydi ki Cameron kollarını ona doladı ve başını göğsüne yasladı.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," dedi. "Sana her yerde dokunmak istiyorum ve bu çok hızlı oldu. Kontrolden çıkmış gibi hissediyorum ve bu ben değilim. Ben asla kontrolden çıkmam. En azından bu şekilde."

"Ben de öyle, ama ben de aynı şekilde hissediyorum."

"O zaman işleri yavaşlatmalıyız. Bazı sınırlar koymalıyız. Acele etmemeliyiz." "Ne tür sınırlar?"

Adam sıcak ve ağır bir şekilde üzerindeyken, Cameron'ın düşünmek istediği son şey sınırlar koymaktı. Gerçekten istediği şey ... Gerçekten ne yapmak istediğini düşünmesine izin veremezdi. Tabii bunu gerçekten yapmasına izin vermeyecekse. Ve yapmıyordu.

"Cam? Ne düşünüyorsun?"

"Sana söyleyemem."

"Neden olmasın?"

"Çünkü tam olarak iki gün önce tanıştığım biri hakkında düşündüklerimi düşünmek son derece uygunsuz."

Kahkaha homurtusu ağızını tehlikeli bir şekilde sol meme ucuna yaklaştırdı. "Uygunsuz düşünceler hakkında her şeyi biliyorum çünkü şu anda ben de onlardan birkaçını yaşıyorum."

"Ve bunların gerçekten de uygunsuz olduğundan emin miyiz?"

"Eğer sizinkiler de benimkiler gibiyse, son derece uygunsuzlar."

Adamın sert ve seksi sözleri kadının içinde bir heyecan dalgası yarattı. Doğal olarak, bacaklarının arasında sıkı bir ısı düğümüne indi. "Peki limitimiz ne?"

"Bu gece için mi yoksa genel olarak mı?"

"Bu geceyle başlayalım. Şu anda önümüzdeki bir ya da iki saatin ötesini düşünebilecek durumda değilim."

Kısıtlamadan dolayı açıkça acı çekiyor olması Cameron'ın ondan zaten hoşlandığından daha da fazla hoşlanmasına neden oldu.

"Ortaokul terminolojisini kullanırsak, bu gece faaliyetlerimizi ikinci üsse hapsedsek nasıl olur?"

Daha cümle ağızından tam olarak çıkmadan, adam tankı çenesine doğru tutmuştu.

"Bunu planımı kabul ettiğin anlamına mı alıyorum?" İç çamaşırı sevgisine sonsuz minnettar olan kadın, hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmayan şeffaf siyah sutyenin keyfini çıkarmak için bir dakikasını ayırdı.

Boğazını temizledi. "Bunu, bana vermek istediğin her şeyden mutlu olacağım anlamına alabilirsin."

"Karşılığında ne alacağım?"

Dondu kaldı, gözleri karardı, dudakları aralandı. "Ne istiyorsun?"

Adamın hırçın sözlerinde duyduğu arzudan memnun olan kadın doğrulup gömleğini çekiştirerek onu ve termali başının üzerine kaldırmasına yardım etti. "Bekle,"

olağanüstü göğsü ortaya çıkınca şöyle dedi. "Cevabımı değiştirmek istiyorum."

"Hangisi?"

"İkinci üs yeterli olmayabilir." Ellerini adamın göğüslerinin üzerine koydu ve parmaklarının altın sarısı saçlarının hafif tozları arasında kaymasına izin verdi - tam da doğru miktarda saç. Parmağı köprücük kemiğindeki ince beyaz yara izinin üzerinde bir iz bıraktı. "Burada ne oldu?"

"Snowboard. Köprücük kemiğimi kırdım."

Eğilip yara izinin üzerine iffetli bir öpücük kondurdu. "Kaç yaşındaydın?" "On iki."

Daha sonra sol omzundaki bir dizi büzülmüş yara izi dikkatini çekti. "Buraya ne dersin?"

Kadın minik yara izlerinin her birini öperken daha hızlı nefes alıyordu. "On altı yaşında rotator manşet."

"Yine mi snowboard?"

"Evet."

"Tehlikeli bir iş."

"Olabilir."

Elleri adamın omuzlarından göğüs kaslarına doğru ilerledi, tırnaklarını düz, koyu renkli meme uçlarının üzerinde gezdirdi ve kaslarla yırtılmış bir göbeğe ulaştı. "Mmm."

Onun dokunuşu altında titredi. "Cam . . ."

"Hmm?"

"Sana dokunmak istiyorum. Kendimi tutmaya çalışırken deliriyorum."

Onun kucağına oturdu ve kollarını omuzlarına doladı. "Kendini tutma. Dokun bana."

Kolları onu sararak göğsünü kendi göğsüne yaklaştırdı. "Sana böyle sarılmak çok iyi hissettiriyor." Dudakları kızınkinden bir santim kadar uzaktayken ve ereksiyonu kızın göbeğinde zonklarken, "Sence Yapabilir miyim?"

"Ne?"

Sütyeninin ön kopçasını çekiştirdi. "Bunu çıkarabilir miyiz?"

Cameron dudağını ısırды ve başını salladı. Adamın tokayı açmasını ve kupları kenara itmesini izlemek için aşağı baktı. Solgun göğüsleri, adamın ellerindeki çok daha koyu ten karşısında narin görünüyordu.

"Güzel," diye fısıldadı, başparmaklarını her zamankinden daha hassas olan meme uçlarının üzerinde ileri geri gezdirirken aşağı baktı.

Sırtını ona doğru verdi, daha fazlasını istiyordu, daha fazlasına ihtiyacı vardı. Adam onun göğüslerini bırakıp ellerini sırtına götürdüğünde, Cameron kaybettiği için ağlamak istedi. Göğüs uçları gerildi ve gerildi, göğsündeki sert kıllara karşı rahatladı. Ve sonra öne doğru eğildi, onu kancalı halının üzerine indirdi ve yüzü göğüsleriyle aynı hizaya gelecek şekilde üzerine çıktı.

Kız onun niyetini anlamaya fırsat bulamadan, adam sol meme ucunu dişlerinin arasına almış, diliyle alay ederken hafifçe yuvarlayıp ısırılmıştı. Bu ikili his, kanını ısıtarak ve arzusunu ateşleyerek içinden geçti. Daha önce hiç ama hiç buna yakın bir şey yaşamamıştı ve adam diğer göğsüne de aynı muameleyi yaparken bunun farkına varmak onu korkuttu.

"Sorun ne?" diye sordu, onun dehşetine kulak

kabartarak. "Kesinlikle hiçbir şey."

"Bana yalan söyleme Cameron. Gerginleştğini hissettim. Seni

incittim mi?" "Hayır, tabii ki incitmedim. Bayıldım. Durma."

Dilini zonklayan göğüs ucunun etrafında bir daire çizdirdikten sonra göğsünü nazikçe sıkarken ağzına götürdü. "Söyle bana."

Hareket etmesini engellemek için saçlarından bir avuç tuttu ve odaklanmasını sağlamaya çalıştı.

"Cameron ..." Çenesini kızın göğüs kafesine dayadı ve hafifçe sıkmaya devam ederken ona baktı.

"Bu I . . ."

Kollarıyla onu sararak, her ikisini de yan dönecek şekilde çevirdi, birbirlerine bakıyorlardı, başı koluyla yastıklanmıştı. Onu kendisine doğru sımsıkı tuttu, böylece göğüsleri göğsüne bastırıldı. "Konuş benimle."

"Hiç Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Ne gibi?" Eli kadının sırtında yumuşak, baştan çıkarıcı daireler çiziyordu. "Bana nasıl hissettiğini söyle. Bilmek istiyorum."

"Yanıyormuşum gibi
hissediyorum." "Ateşe çok mu
yakınız?"

"Sorun ateş değil Will," dedi usulca gülerek. Dudaklarını Will'in göğsüne bastırdı. "Sorun sensin. Biziz. Bu çok fazla ama yine de hiçbir şey yeterli değil. Sürekli tekrar tekrar düşünüyorum, seninle sadece iki gün önce tanıştım. Seninle sadece iki gün önce tanıştım. Ve şimdi ..."

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi tüm sınırları unutmamı ve istediğimi her şeyden çok almamı istiyorsun."

"Bunu ben de istiyorum. Ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin. Genelde böyle değilimdir." "Ne gibi?"

"Sevişmek için çaresizim."

Açık sözlülüğü onu güldürdü. "Çaresiz misin?"

"İnanılmaz ama ben böyle değilim. Aletimin beni yönlendirmesine izin vermem, anlıyor musun? Onsuz aylar geçirebilirim ama son iki gündür tek düşündüğüm şey o."

Onun sözleriyle eğlenen ve tahrik olan kadın, yüzünü okşamak için uzandı ve parmaklarını çenesindeki son gün kırıksıklıklarının üzerinde gezdirdi.

"Benden dehşete düştün, değil mi?" diye sordu, açık sözlü itirafından dolayı üzölmüş görünüyordu.

"Hiç de değil. Senden çok etkilendim."

"Burada ergen değiliz Cameron. İkimiz de bekâriz. En azından ben ikimizin de bekar olduğunu düşünüyorum, değil mi?"

Gölömsedi, çünkü gerçekten, nasıl gülümsemezdi ki? "Bir erkeğin kollarında yarı çıplak yatarken başka bir erkeğe bağlanmak gibi bir alışkanlığım olmadığından, ikimizin de bekâr olduğundan emin olabilirsiniz."

"İçim rahatladı," dedi abartılı bir iç çekişle. "Teknik olarak istediğimiz her şeyi yapabiliriz."

"Teknik

olarak."

"Ama?"

"Sonrasında kendimden nefret ederdim," dedi aynı derecede abartılı bir iç çekişle.

"Benimle yatağa girdikten sonra kendinden nefret etmemen için beni kaç gün tanıman gerekecek?"

Cameron derin düşünceler içinde gözlerini yukarı çevirdi. "Doksan."

Ağzı açık kaldı ve gözleri yuvalarından fırladı. "Doksan mı? Doksan *gün* mü yoksa doksan saat mi?"

Onun dehşete düşmüş yüz ifadesine kocaman bir kahkaha atarak kendini

bırakmak istediğinde dudaklarını sabit durmaya zorladı. "Günler."

"Doksan gün. Bu *üç ay* eder!"

"Son kontrol ettiğimde. Evet."

"Ondan önce öleceğim,

Cameron." "Hayır,

ölmeyeceksin."

Büyük bir elini kızın poposuna koyarak onu etkileyici ereksiyonuna doğru çekti. "Evet. Yapacağım." Onu öptü, alt dudağına özel bir dikkat göstermek için oyalandı.

"Eğer seninle sevişirsem, Will, sana aşık olurum. Kendimi biliyorum."

Boynunu okşayarak, "Eğer bana aşık olursan, seni asla bırakmam,"

dedi. "Will ..." Bu sözleri söylerken, başını geriye doğru eğerek ona

Boynuna daha iyi erişebilmek için. "Yapamayız."

"Biliyorum," dedi teslimiyet dolu derin bir iç çekişle.

Parmaklarını onun saçlarından uzak tutamıyordu. "Kızdın mı?"

"Hayır, kızgın değilim. Kararlıyım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni kendime aşık etmekle kalmamalı, doksan günün beni bu halde dolaştırmak için çok saçma bir süre olduğunu görmeni sağlamalıyım."

Cameron'ın gözleri gece boyunca kesintiye uğrayan uyku, ateşin sıcaklığı, karda yapılan egzersiz ve ona karşı koyma çabasından sonra ağırlaşmıştı. Cameron'a daha da sokuldu ve onun çekici kokusunu içine çekti. "Tüm zaman boyunca bu durumda olmayacaksın."

"Evet, yapacağım."

"Hannah'ya gitmem gerek."

"Burada benimle kal."

"Yapamam. Kız kardeşin hakkımda kötü

düşünür." "Hayır, düşünmez."

"Evet, öyle olacak."

"Birkaç dakika daha," diyerek ona sıkıca sarıldı.

Cameron çok sıcak ve rahat olduğu için, aralarında uğıldayan arzu uğıltusuna rağmen, ona karşı gevşedi. "Birkaç dakika daha."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

Seni öldürmeyen şey güçlendirir.

-Elmer Stillman'a göre İncil

Will onu kendisine o kadar yakın tutuyordu ki, tam olarak ne yaptığının farkındaydı.

uyuyakaldı. Adam bu kadar gerginken, her an patlayacakmış gibi hissederken nasıl uyuyabilirdi ki?

Doksan gün mü? Onu bu kadar çok istese dokuz gün bile dayanamazdı. Bu onun için gerçekten de eşi benzeri görülmemiş bir durumdu. Elbette, hayatında arzuyu tanımıştı ama hiçbirisi onun içinde uyandırdığı muhtaç açlıkla kıyaslanamazdı. Kız kollarında sıcak ve yumuşakken, elini sırtında küçük daireler çizerek gezdirme fırsatından yararlandı.

"Hmm," dedi, daha yakına sokularak, nefesi onun boynuna karşı sıcaktı.

Yakınlığı, sıcaklığı, göğsüne bastırıldığı göğüsleri, boynuna değen tatlı nefesi... Bu kombinasyon hem mutluluk hem de işkenceydi. Onun için bu

kadar çok şey ifade etmesi nasıl mümkün olabilirdi? Daha fazla vakit

geçirebilmek için yarını bekleyememesi nasıl mümkün olabilirdi?

Onunla vakit geçirmek mi?

Daha önce hiç böyle şeyler hissetmemişti. Lisa'yla sarmaş dolaş olduğu zamanlarda bile... O zamanlar da oldukça sıkı sarılmıştı.

Cameron'da böyle hissetmesine neden olan şey neydi? Bir kere, pek de ideal olmayan koşullar altında geldikten sonra gösterdiği metanete hayran kalmıştı. Yaralarına rağmen, en azından onun söyleyebildiği kadarıyla, bir gram bile kibir göstermeden sunumuna devam etmişti. Mağazada bulduğu şeylere duyduğu ilgiyi takdir etmiş ve ona bıraktığı hediyelerden duyduğu bariz memnuniyetten keyif almıştı.

Sofistike görünümünün altında, dadılar tarafından büyütölmüş ve kendisine arkadaşlık etmesi için televizyon ailelerine bel bağlamış yalnız bir genç kızın ipuçlarını görmüşü. Kızın yalnızlığı onu derinden etkilemişti. Gerçekten yalnız olduğı tek an Lisa'nın onu terk etmesinden hemen sonraydı. Ama etrafı büyük ailesiyle çevriliyken, onlar onu sefaletinden çıkarıp hayata geri dönmeye zorlamadan önce uzun süre debelenmesine izin verilmemişti.

Yalnız olmanın nasıl bir his olduğınu biliyordu ama onun kadar yalnız büyümenin nasıl bir şey olduğınu bilemezdi. Harika arkadaşları, sevdiği ve birlikte olmaktan keyif aldığı insanlar vardı ama babası dışında gerçek bir ailesi yoktu. Onu, uzun zamandır yoksun yaşadığı her şeyle çevrelemek istiyordu.

Neden bu kadar kolay aşık olduğına şaşmamalı. Her zaman hiç sahip olmadığı bir şeyi arıyordu. Ona bu şeyleri verme şansını istiyordu.

Bu da onu ilk düşüncesine geri götürdü - bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok şey hissedebilmişti? Ve aniden gerginleşen bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünmesi gerekirken neden burada huzur içinde yatıyordu?

Elini uzun saçlarının üzerinde gezdirdi, parmaklarının arasından dökölmesine izin verdi, yumuşak, ipeksi, kıvrıcık ve güzel kokuluydu.

Hayır, kurtulmayı düşünmüyordu, diye karar verdi esnerken. Gözleri kapandı. Ondan kaçmayı düşünmüyordu. Onu burada, yanında mümkün olduğunca uzun süre nasıl tutabileceğini düşünüyordu.

"Will. *Will*."

"Mmm."

"Uyan."

"Uyandım."

"Gözlerini aç."

"Açıklar." "Hayır,
açık değiller."

Gözlerini zorla açtığında onu kendisine bakarken buldu ve gülümsedi.

"Selam." "Uyuyakalmışsınız ve saat neredeyse üç."

"Sorun yok."

"Hayır, değil. Hannah'lara gitmeliyim yoksa tüm ailen burada seninle kaldığımı öğrenecek."

"Ne düşündükleri umurumda değil."

"Önemsiyorum. Sadece seninleyken hakkımda ne düşünecekleri için değil, iş yüzünden de. Lütfen, Will? Havanın soğuk olduğunu ve dışarı çıkmak istemediğini biliyorum ama gitmem gerek."

"Seni almamın sakıncası yok." Kendini onun tatlı kucağından kurtarmaya başlamadan önce son bir öpücüğe karşı koyamadı, oysa kurtarmak yapmak istediği son şeydi.

Ondan uzaklaşırken kollarıyla göğsünü kapattı, yüzü alev alev yanıyordu.

Will'in eli sutyenine gitti ve sutyeni ona verdi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve sırtı ona dönük bir şekilde giyinmek için ayağa kalktı.

Boynunun kırılğan kıvrımında ve sütyenini giymeye çalışırken ellerinin beceriksizliğinde onu çağıran bir şey vardı. Ayağa kalktı, kollarını ona doladı ve boynunun omzuyla birleştiği noktayı öptü, titrediğinde keyiflendi. "Bırak beni."

Elleri iki yanına düştü.

Will onun sütyenini bağladı ve ellerini düz karnının üzerine koydu. "Pişmanlık duymaya başlama."

"Değilim." Kadının elleri erkeğin ellerini belinde birleştirdi. "Yalan mı söylüyorsun?"

Başını iki yana salladı.

"Arkanı dön."

İsteksizce, ya da ona öyle geldi, döndü ve onu her seferinde etkileyen o etkileyici ela gözleriyle ona baktı. Adam onun ellerini tutup omuzlarına kaldırdı ve sonra ellerini kalçalarına koydu. "Pişmanlık yok," diye fısıldadı onu öperken ve bakışlarının, transparan kumaşla örtülü göğüslerinin büyüleyici görüntüsünde gezinmesine izin verdi.

"Bu hep olur," dedi üzüntüyle. "Ne olur?"

"İki ayağımla birden atlıyorum ve hep pişman oluyorum." "Bu sefer değil. Pişman olmayacaksın."

"Evet, yapacağım." Bu sözleri söylerken bile tüm vücudu ona doğru eğilmişti. Sözleri bir şey söylerken, vücudu açıkça başka bir şey söylüyordu. "Gitmem gerek."

Giymeyi bitirdiler ve Will anahtarlarını bulmaya gitti, onu ikna etmek için söyleyebileceği bir şey düşünürken zihni hızla çalışıyordu.

Bu sefer farklı olabilirdi, her ikisi için de. Ama bunu onu korkutmadan nasıl söyleyebilirdi?

Yolun geri kalanında onu tokatlayarak uyandıran soğuk havaya çıktıklarında bu düşünce zihninde ağır bir yük oluşturdu. Sürücü tarafına geçmeden önce kızın kamyonu binmesine yardım etti. Motor çalışırken, ısınması için bir dakika verdi.

"Yarın gece için hâlâ anlaştık mı?" diye sordu. "Dans mı?"

"Ah, tabii. Sanırım öyle."

Will direksiyonu sıkıca kavradı, şehre, kız kardeşinin evine doğru giderken hayal kırıklığı dişlerini gıcırdatıyordu. On beş dakikalık gergin ve sessiz bir yolculuktan sonra kamyonu kaldırımın kenarında durdurdu.

"Will, ben-"

"Hayır." Onu durdurmak için bir elini kaldırdı. "Her ne söyleyeceksen, bekle. Bana hafta sonunu ver. Bunu yapıp yapamayacağına o zaman karar verirsin. Ama ben hafta sonunu istiyorum."

"I . . ."

"Bir hafta sonu, Cameron."

Uzun bir süre sessiz kaldı, o kadar uzun bir süre ki Will'in kalbi daha hızlı atmaya başladı, damarlarında adrenalin dolaşıyordu. Verdiği cevap bir anda hayatındaki en önemli şey haline gelmişti.

"Tamam," dedi usulca.

"Teşekkür ederim." Kamyonu döndürmek ve kapısını açmak için indiğinde rahatladığı her halinden belliydi.

"Beni içeri götürmek zorunda değilsin."

"Evet, biliyorum." Hannah'nın ön verandasına giden kaldırımda ilerlerken bir elini onun sırtında tuttu. Işığın parıltısı altında

Hannah, Cameron'ın yanına gitmişti; Will, Cameron'a bakarken onun tereddüt ve kararsızlığını gördü.

"Bu gece iyi vakit geçirdim," dedi. "Teşekkür ederim."

"Harika vakit geçirdim." Onu iffetle öptü, tatlı dudakları onunkilerin altından ayrıldığında planladığından daha uzun süre kaldı. Her nasılsa, bir öpücük daha kontrolden çıkmadan önce ondan geri çekilecek cesareti buldu. "Yarın görüşürüz."

Kadın başını salladı ve anahtarıyla kapıyı açarken, adam da onun için fırtına kapısını tuttu. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Verandanın ışığını kapatmak için adamın kamyonetine dönmesini bekledi.

Eve dönerken Will stratejisini planladı. Eğer onu kendisine bir şans vermeye ikna etmek için sadece bir hafta sonu varsa, her dakikayı akıllıca kullanmayı planlıyordu.

- - -

Geç saate kadar dışarıda kaldıktan sonra anne babanın evine gizlice girmek böyle bir şey olmalı, diye düşündü Cameron, Hannah'nın evinde seçtiği ikinci kattaki yatak odasına doğru merdivenlerden *çıkarken*. Gerçi babasının evine hiç gizlice girmek zorunda kalmamıştı. Çoğu zaman onu yakalamak için orada olmuyordu, bu yüzden dadılardan kurtulduktan sonra aşağı yukarı istediğini yapmıştı. Şimdi, sabahın üç buçuğunda gizlice girerken yakalanma korkusunun kendisini aynı anda hem sersem hem de aptal hissettirdiğini keşfediyordu.

Hannah otuz üç yaşındaki erkek kardeşinin sabahın erken saatlerine kadar onunla dışarıda olduğunu bilseydi ne derdi? Muhtemelen pek bir şey demezdi ama yine de Cameron şehirde yeniydi ve bir iş yapmak için buradaydı, bu yüzden insanların onun hakkında kötü düşünmemesi onun için önemliydi.

Yatak odasına bitişik banyoda dişlerini fırçalarken, Başrahiplerin onun hakkında kötü düşünmemesinin kendisi için önemli olduğunu düşündü. Oda gül rengi duvar kâğıtları ve Hannah'nın ona rahmetli kocasının büyükannesinin geniş antika koleksiyonunun bir parçası olduğunu söylediği Viktorya dönemi mobilyalarıyla muhteşemdi.

Sayvanlı yatakta dantel bir gölgelik vardı ve başucu lambası odanın üzerine pembe, romantik bir parıltı yayıyor, Cameron'a Will'in de orada olup atmosferin tadını çıkarmasını diletliyordu. Işığı kapatıp rahatlamaya çalışırken, "Yine aynı şeyi yapıyorsun," dedi. "Senin için tamamen yanlış olan, senden altı saat uzakta yaşayan, hayatı seninkinden olabildiğince uzak olan bir adama yapışıyorsun. Ve bu kez bunu, ondan ayrılmak zorunda kaldığında ne olacağını bilerek, gözün açık yapıyorsun."

Kendisiyle sert bir şekilde konuşurken bile, birlikte geçirdikleri akşamdan görüntüler zihnini ve kalbini doldurdu. Kardan canavar yapmak, köpeklerle oynamak, karda güreşmek, ateşin başında öpüşmek. Keşke kötü öpüşen biri olsaydı. . . Keşke onu istemesi için binlerce neden yerine ona direnmesi için tek bir neden verseydi.

Kollarında sıcacık ve güvende yatmanın, göğüslerini onun göğsüne bastırmanın ne kadar güzel bir his olduğunu yeniden yaşayarak uykuya daldı. Adamın göğüs kıllarının ilahi gıdıklayıcılığını hatırlayınca meme uçları sertleşti ve seksi arzu ile sıkılaştı.

Bunu durdurmalısın, diye düşündü dalıp giderken. Yarın buna bir son verecekti, hâlâ yapabiliyorken.

- - -

Cameron yatak odasının kapısına ısrarlı bir şekilde vurulmasıyla uyandı. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama genel sersemlik haline bakılırsa, uyanık olmak için çok erkendi, özellikle de geç saatlere kadar geçirdiği geceden sonra.

Kendini sürükleyerek yataktan kalktı, kapıya doğru giderken yatağının başını düzeltti. Hannah'yı bulmayı beklerken, Will'i görünce irkildi; taze yüzlü, iyi dinlenmiş, saçları duştan nemli ve muhteşemdi. Düpedüz güzeldi. Sonra ne kadar korkunç görünmesi gerektiğini hatırladı ve onu güldüren bir itiraz sesi çıkardı.

"Ne yapıyorsun burada? Saat kaç?"

"Saat yedi buçuk ve ben buradayım çünkü sen buradasın." "Hannah . . ."

"Çiftçi pazarında çalışıyor. Çoğu cumartesi." "Oh."

"İçeri girebilir miyim?" "Ben bir enkazım." "Çok güzelsin." "Sen delisin!"

"Belki öyle, ama yine de içeri girmek istiyorum."

Deli olan benim, diye düşündü, onu içeri almak için kenara çekilip kapıyı arkasından kapatırken. "Hemen döneceğim." Saçlarını ve dişlerini fırçalamak için banyoya girdi, aynaya bakmamaya çalışarak

muhtemelen ne kadar korkunç göründüğünü biliyordu. ürükler, yatak başı ve sabah nefesi. İşte seksi bir kombinasyon. Bu kadar erken saatte *burada* ne işi vardı?

Tam da bu soruyu sormaya hazırlanırken banyo kapısını açtı ve onu yatağının kullanılmayan tarafına uzanmış buldu. Adam onun yan tarafını okşadı.

"Neyin peşindesin, Will Abbott?"

"Buraya gel."

Cameron temkinli bir şekilde yatağı yaklaştı ve gözlerini ondan ayırmadı. "Ben buradayım."

Örtüleri onun için kaldırdı. "Sonuna kadar."

Sağduyusu ona canını kurtarmak için kaçmasını söylese de, sağduyusunu görmezden geldi ve yatağı girdi.

Yorganı üzerine örttükten sonra ona doğru kıvrıldı, kolunu beline doladı, sırtını önüne yasladı.

"Uyumaya devam et. Saat çok erken."

"Evet, öyle, bu da benim asıl soruma geri dönüyor. Bu kadar erken saatte burada ne işin var?"

"Dün gece senden ayrıldığım an seni özledim. Bana vermeni istediğim bu büyük şansa değdiğimi sana kanıtlamak için sadece bir hafta sonum var. Hiç vakit kaybedemem."

"Will," dedi iç çekerek. "Savunmamı zorluyorsun." "Güzel."

"Bu bir iltifat değildi!"

Yumuşak kahkahası kadının omurgasından ve diğer her yerinden aşağıya doğru dans eden ürpertiler gönderdi. "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Sana dokunmak için sabırsızlanıyordum."

seni öpmek, sana sarılmak için. Dün gece kollarımda uyumana bayıldım. Bunu tekrar yapmak istiyorum."

"Dur," diye fısıldadı, adamın yumuşak bir şekilde söylediği birkaç kelimeyle içinde uyandırdığı duygulardan umutsuzca korkuyordu.

"O aşık olduğun adamlar... Onlar da sana aşık oldular mı?"

"Onlara aşık olduğum şekilde değil. Geriye dönüp baktığımda bunun çoğunlukla tek yönlü bir yol olduğunu görebildim."

"Bu kesinlikle tek yönlü bir cadde *değil*. Burası dört şeritli bir otoyol."

Adam ona daha sıkı sarılırken kahkahalarına ya da içinden taşan neşeli umuda engel olamadı. "Seni tanıdığımın üçüncü günü ve yatağıma ve her düşünceme girmeyi başardın. Bunu bu kadar çabuk yapmayı nasıl başardın?"

"Senin bana yapmayı başardığın gibi. Bir süreliğine uyumaya devam et. Bütün günü birlikte geçireceğiz."

Adamın elini tuttu ve hızla atan kalbine yasladı. "Sen bu haldeyken nasıl uyuyabilirim ki?"

"Burada da aynı şey oluyor. Hissetmek ister misin?"

Hissetmeyi çok istiyordu. Cameron ona doğru döndü ve elini göğsüne koydu. Kalbinin hızlı ama sabit atışını hissederek ona baktı.

"Sana

söylemiştim."

"Korkuyorum

."

Gözleri sıkıntıyla irileşti. "*Benden mi?*"

Başını iki yana salladı. "Bundan. Böyle şeyler benim için asla ama asla iyi sonuçlanmaz."

"Bu asla olmayacağı anlamına gelmez. Bu, bunun ikimiz için de harika bir şey olamayacağı anlamına gelmiyor."

"Bu zaten inanılmaz bir şey ve beni bu kadar korkutan da bu." Nefes aldı, bulanık beynini temizlemeye çalıştı. "Daha önce, işler yolunda gitmediğinde, enkaz halindeydim ve böyle bir şey değildi. Hiç böyle bir şey olmamıştı. Kendimi tamamen sana kaptırırsam ve sonra gerçek hayatıma geri dönmek zorunda kalırsam bana ne olacak? Ne olacak?"

Kelimeleri dudaklarından öptü. "Ne olacağını bilmiyorum. Tek bildiğim öğrenmek istediğim. Bunu o kadar çok istiyorum ki, nasıl biteceğini düşünmek istemiyorum. Nasıl başladığını ve bu şekilde hissetmenin ne kadar heyecan verici olduğunu düşünmek istiyorum. Yeni tanışmış olmamız umurumda değil. Farklı eyaletlerde tamamen farklı hayatlarımız olması umurumda değil. Tek umursadığım sen odadayken hissettiklerim."

Cameron onu dinlerken boğazında oluşan kocaman yumruyu yuttu ve kendini onun yoğun bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Ben odadayken nasıl hissediyorsun?"

"Umutlu. Heyecanlı. Meraklı. Büyülenmiş. Meraklı. Azgın." Son kelimeyi omuz silkerek ve kendini küçümseyen bir gülümsemeyle söyleyerek kadının son savunmasını da yok etti.

Onu kendine doğru çekmek için uzandı, ağızlarının yavaş, şehvetli çiftleşmesinde, dillerin dansında, nazik zevk iç çekişlerinde kendini kaybetti. Adam vücutlarını daha iyi hizalamak için hareket ederken, bunun kötü bir fikir olmasının tüm nedenlerini düşünmüyordu, çünkü hiçbir şey kötü bir fikir gibi gelmiyordu. Şimdiye kadar sahip olduğu en iyi fikir gibi hissetti.

Ve sonra elleri tişörtünün altındaydı, ereksiyonu bacaklarının arasında titreşirken sırtına sıcak ve sert bir şekilde vuruyordu.

Dudaklarını ayırdı, onun omzuna doğru sertçe nefes aldı. "Buraya bunun için gelmedim. Seninle vakit geçirmek istedim. . ."

Başının arkasını kavradı ve onu kendine yasladı. "Seni öpmeye bayılıyorum. Buna doyamıyorum."

Acı dolu bir inilti çıkararak başını onun göğsüne yasladı. "Dün gece doksan gün hakkında şaka mı yapıyordun?"

"Sayılır." Her zaman olduğu gibi aşık bir ezik gibi görünmeden bunu nasıl açıklayabilirdi ki? "Son felaketten sonra kendime artık 'yaptığım şeyi' yapmayacağıma dair söz verdim."

"Peki sen ne iş yapıyorsun?"

"*Yaptım.*" Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi, parmaklarının arasından kayan ipeksi dokuyu sevdi. "Her zaman önce atladım ve sonra düşündüm. Hiçbir zaman önüne gelenle yatan biri olmadım ama gerçekten hoşlandığım erkekleri elde etmek için pek de zoru oynamadım. Ve *bu* bir kez olduğunda, batmıştım. Benim için seks eşittir aşktır ve bu genellikle felaket anlamına gelir. Sıradan seks yapabilecek biri değilim."

"Bu konuda sana sıradan gelen bir şey var mı?"

"Hayır," dedi, adamın sözlerinin ve bakışlarının yoğunluğu karşısında şaşkına dönmüştü. "Bununla ilgili hiçbir şey sıradan gelmiyor. Bu da onu daha da korkutucu kılıyor."

"O zaman birlikte korkabiliriz."

"Sen de mi korkuyorsun?" diye sordu.

"Dehşete düştüm ama seninle tanıştığıma çok sevindim. *Çok* memnunum." Gözlerini açık tutarak ve kızın yüzüne sabitleyerek dudaklarını tekrar kızın dudaklarının üzerine indirdi, yumuşak bir şekilde, dudak dudağa hafifçe sürtünerek onu harap etti. "Uyumaya devam etmek ister misin?"

"Ahhh, hayır," dedi gülerek. "Beni tamamen uyandırdın."

"O zaman gidelim." Kendini onun üzerinden kaldırdı. "Bugün yapacak çok işimiz var."

Aniden geri çekilmesi, hareketleri endişelerini duyduğunu ve saygı duyduğunu gösterse de, protesto etmek için inlemek istemesine neden oldu.

Kendini duşa sürüklerken, kendine karışık mesajlar göndermeyi bırakması gerektiğine karar verdi. Onunla geçirdiği her dakika, ondan önce gelen herhangi bir şeyi ya da herhangi birini hatırlaması daha da zorlaşıyordu.

- - -

Cameron, Will ile geçirdiği gün kadar keyif aldığı bir gün hatırlamıyordu. Will onu Waterbury'ye götürmüş, orada Ben & Jerry's fabrikasını gezmişler ve birbirlerine dondurma örnekleri, özellikle de en sevdiği Chunky Monkey yedirmişlerdi. Neredeyse sürekli elini tutuyor, elini tutmadığı zamanlarda da sırtının alt kısmına ya da omzuna dokunuyordu.

Doğal Trapp Family Lodge'u kontrol ederken ve pitoresk Stowe kasabasında dolaşırken bütün gün onun farkındaydı. Stowe'daki bir restoranda keyifli bir öğle yemeğinden sonra, adam onu gondolla Mansfield Dağı'nın tepesine götürdü. Arabaları tamamen kendilerine ait olduğu için Cameron dağa çıkarken ona iyice sokuldu.

"Bu çok eğlenceliydi. Teşekkür ederim."

"Benim için de eğlenceliydi."

Başını kaldırıp adamın yüzünün yan tarafında bir gerilim nabzı buldu ve parmağını hafifçe üzerinde gezdirerek adamın soluk soluğa kalmasına neden oldu. "Sorun nedir?"

"Bir sorun yok. Tüm manzarayı kaçırıyorsun."

"Seni rahatsız eden bir şey olduğunu söyleyebilirim. Çok gerginsin."

Kahkahası işkence gibi geliyordu. "Butler'a döndüğümüzde soğuk bir düşün halledemeyeceği bir şey değil."

Bakışlarının, "sorununun" bariz kanıtını gördüğü kucağına düşmesine izin verdi. Sonuçlarını düşünmeye vakit bulamadan kucağına oturdu ve kollarını omuzlarına doladı.

"Tanrım, Cam, bana merhamet et, olur mu?" "Seni öpmeyi tercih ederim."

Saatlerdir bastırılmış arzu öyle güçlü bir öpücükle ortaya çıktı ki Cameron onun bu davranışıyla neyi serbest bıraktığını merak etti. Elleri kızın poposunu bulup onu tahrikine karşı sıkı sıkıya tutarken, Cameron kızı adeta yuttu.

Cameron yeterince yaklaşmadı.

Öpücüğü bıraktı, nefes nefese kalmıştı, parmakları yanaklarına batıyordu. Adam titrediğinde, Cameron geçmişteki hatalarını tekrarlamamaya çalışırken tutunduğu uçurumdan yuvarlandı. Bu durumun kontrolünü resmen kaybetmişti.

"Bu delilik," diye fısıldadı ona sarılırken.

"Tamamen çılgınca."

"Ve yine de . . ."

"Ve yine de."

"Hâlâ üçüncü gün mü?" diye sordu, dudakları sıcak ve yumuşak bir şekilde kızın boynuna değiyordu.

Cameron aynı anda hem güldü hem de ürperdi. "Hâlâ üçüncü gün." Ellerini denge için Cameron'ın omuzlarına koyarak kucağından kalktı ve Cameron'ın yanındaki koltuğuna döndü.

Bütün gün yaptığı gibi, onun eline uzandı ve parmaklarını birleştirdi.

Cameron başını onun omzuna yasladı, kendini memnun, tahrik olmuş ve çelişkili hissediyordu. Çalan cep telefonu onu şaşırttı. "Burada hizmet aldığında her zaman şok oluyorum." Arayanın kimliğine baktı ve babasının adını görünce iki kat şok oldu. "Baba mı?"

"Evet Cameron, benim." Patrick Murphy'nin derin sesi ona hayatındaki her şey kadar farklı geliyordu. Nerede olsa tanırdı.

"Bunun farkındayım. Telefonumda arayan kimliği olarak bilinen bu yeni icat var."

Will bu yorum karşısında kıkırdadı.

"Bu çağrının onurunu neye borçluyum?"

"Lincoln ile Vermont'ta olduğunu duydum ve nasıl gittiğini görmek istedim."

"İyi gidiyor." Will'e küçük bir gülümseme verdi. "Mağaza için şantiye kurma işini aldık."

"Çok iyi. Lincoln'e kızımın arkadaşlığından çok daha kötüsünü yapabileceğini söyledim."

Şüphesiz babası bunun büyük bir övgü olduğunu düşünüyordu, ama her zamanki gibi, onun "övgüsü" daha fazlasını dilemesine neden oldu.

"Orası ilginç bir yer, değil mi?"

Cameron onun ses tonundaki alaycılığı duymamış gibi davrandı. Aşağıdaki karla kaplı vadiye bakarken "Çok güzel," dedi. "Bayıldım."

"Linc'in düğününe sadece bir kez gittim. Ona Wall Street'teki işini bırakıp Vermontlu bir kızla ve ailesinin Podunk mağazasıyla uğraşarak büyük bir hata yaptığını söyledim ama sanırım bunu başardı."

Hiç şaşırmadım. Adam kesinlikle çok zeki. Wall Street'te bir titan olabilecekken Sibirya'da yeteneklerini boşa harcadığını düşünmekten nefret ediyorum." Adamın oğlu kendisinden bir santimden daha yakın otururken ve muhtemelen onu duyabiliyorken bu ifadeye nasıl cevap vermesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

babasının her sözünü.

"Hâlâ orada mısın?" Patrick kaba bir şekilde sordu.

"Ben buradayım. Burada telefon çekmiyor, o yüzden ayrılıyorsun."

"O zaman seni tutmayacağım. Gönderdiğim bale biletlerini aldın mı?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Onları bulmak zordu. Onları kullanmak için zamanında döndüğünüzden emin olun."

"Zamanında döneceğim." İki hafta sonra New York'a döneceğini hatırlayınca midesi bulandı.

"Medeniyete döndüğünde beni ara."

"Arayacağım."

Onu sevdiğini, özlediğini söyleyemeden gitmişti. Konuşması bitmeden aramayı sonlandırma alışkanlığı çocukluğuna kadar uzanıyordu. Patrick Murphy o zamandan beri bir nebze bile değişmemişti.

Telefonu cebine koyarken Will'e küçük bir gülümsemeyle, "Sevgili yaşlı babacığım," dedi.

"Konuşmayı seviyor, ha?"

"Genellikle." Onun kendisini aramasının ne kadar alışılmadık bir durum olduğundan bahsetmedi. Çoğu zaman, eğer konuşuyorlarsa, bu onu aradığı için oluyordu.

"Neden zamanında dönmek zorundasın?"

"Bale. İki hafta sonra bugün. Birinden birinci sınıf biletler aldı ve baledede ölü yakalanmayacağı için bana verdi. Şimdi de onların boşa gitmediğinden emin olmak istiyor."

"Bedava aldığı bale biletlerinin boşa gidip gitmediğinden başka endişelenmesi gereken şeyler yok mu?"

"Ve işte Patrick Murphy'nin paradoksuna rastladınız. Bilinen evrendeki en zengin adam her türlü israftan nefret eder. Bu, hiçbir şeyi olmadığı zor yetiştirme tarzına dayanıyor. Ve gerçekten *hiçbir şeyi yok*. Hiçbir şeyi israf etmeme konusunda fanatiktir. Hep öyleydi."

"Sıfırdan şu an sahip olduğu noktaya gelebilen bir adama saygı duyuyorum. Bu öylece olmaz."

"Hayır," dedi Cameron iç çekerek, "öyle değil. Ve tabii ki ben de ona saygı duyuyorum. Bulunduğu yere gelmek için ne kadar çok çalıştığını çoğu insandan daha iyi biliyorum. Sadece ..."

"Ne?"

Gülümseyerek başını salladı. "Konuşmaya değmez." Adam onun elini tuttu. "Yine de duymak istiyorum."

Aralarında olan bu şey, onu gerçekten tanımak için samimi ilgisini gösterdiği bu gibi anlarda onu en çok korkutuyordu. Sadece bu bile onu kalbini verdiği diğer tüm erkeklerden farklı kılıyordu. "Bazen keşke hayatından daha çok zevk alsaydım diyordum. Sürekli çalışıyor. Orada başka hiçbir şeye yer yok."

"Başarısızlıklarına rağmen ona tapan bir kızı da dahil."

Başını salladı ve omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? O benim babam ve onu seviyorum, aklını başına getirmek istediğimde bile."

"Yapabilecek biri varsa, eminim sen yaparsın."

"Bilmiyorum. Bunca yıl geçti ve hâlâ baleden nefret ettiğimi anlamadı."

"Bekle. Madem baleden nefret ediyorsun, neden sana tık-et gönderiyor?"

"Çünkü altı yaşındayken bale dersini çok seviyordum ve bir yıl boyunca parmak uçlarımda yürüdüm. Büyüdüğümü ve ilgimi kaybettiğimi fark etmedi." Cameron ona hiç kimseyle, hatta baleyi çok seven ve Patrick'in biletlerinin boşa gitmemesini sağlayan Lucy'yle bile konuşmadığı şeyleri anlattığını fark edince dehşete kapıldı. "O asla değişmeyecek. Bunu kabul etmek zorundayım, biliyor musun?"

"Çok daha az bir ölçüde, bunu anlıyorum. Babam bazen daha büyük, daha iyi, daha fazla, daha fazla, daha fazla arzusuyla bizi delirtiyor. Elimizdeki nesi yanlış?"

"Görebildiğim kadarıyla hiçbir şey yok. Ancak, web sitesinin zaten sahip olduğunuz şeyi geliştireceğini düşünüyorum, yani bu şekilde babanız ufacık da olsa haklı olabilir." Başparmağını ve işaret parmağını birbirine bastırarak meramını anlatmaya çalıştı.

Gözleri inançsızlıkla irileşti. "Bana karşı onun tarafını mı tutuyorsun?"

"Belki de," dedi kadın kahkahasını tutarak.

Adam uğursuz görünmeye çalışsa da bunu başaramadı ve kadın gülmekten kendini alamadı. "Sadakatsizlik ve bana gülmek. Bu başarısızlıklarını not alıyorum."

"Geldikleri yerde çok daha fazlası var."

Gondol dağın zirvesine ulaştığında, Will ona arabadan inmesi için rehberlik etti. "Senin bu sözde başarısızlıklarının her birini keşfetmek için sabırsızlanıyorum."

Sözlerinin ardındaki vaat kadar soğuktan da ürperdi.

- - -

O öğleden sonra geç saatte kasabaya döndüler ve Will arabayı Hannah'nın evinin önünde durdurdu. "Seni yedi gibi alırım, tamam mı?"

"Ne giymeliyim?"

"Ne isterseniz. Kottan elbiseye ve aradaki her şeye kadar tüm kıyafet çeşitlerini göreceksiniz."

Ondan ayrılmak konusunda isteksiz olduğunu fark etti. "Bugün çok eğlendim." "Ben de. Çok eğlendim."

Bakışları kızın ağzına kilitlenmişken eğildi ve Cameron onu yarı yolda karşılayarak elini yüzüne koydu. Tatlı, iffetli öpücük kalbinin çarpmasına ve ağzının kurumasına neden oldu. Daha önce hiç kimseyi onu istediği gibi istememişti ve bu arzu, Cameron'ın gözlerinin Cameron'ın kilerle birleşmesinin yarattığı duygusal etki kadar korkutucu ve şaşırtıcıydı.

Neyse ki o da en az onun kadar şaşkın görünüyordu. Başparmağı kızın yanağını okşadı. "Yakında görüşürüz."

Şaşkın ve dengesiz bir halde çantasını ve Ben & Jerry's fabrikasından aldığı Chunky Monkey tişörtünün bulunduğu çantayı topladı.

"Cam."

Ona doğru baktı, onu görünce karnı zonkluyordu. Bu çok ama *çok* kötüydü ve onun karşı konulmaz varlığında geçirdiği her dakika daha da kötüye gidiyordu. "Evet?"

Direksiyonu o kadar sıkı kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. "I . . . Bu gece benimle eve gelir misin? Benimle eve gelmeni ve

Aynı yatakta uyumak dışında hiçbir şey yapmasak bile, geceyi benimle geçirir misin? Olur mu?"

Kurumuş dudaklarını yaladı. "Bunu düşüneceğim."

Dilinin dudaklarının üzerindeki hareketine odaklandı ve tüm vücudu ısındı. "Tamam."

Cameron kapı kolunu karıştırdı.

Kapıyı açmak için vücuduna doğru uzandı.

"Teşekkürler." Kamyonetten indi, kapıyı kapattı ve bacaklarını zorlayarak Hannah'nın ön kapısına kadar yürüdü, bu sırada Hannah'nın onu izlediğinin farkındaydı. Anahtarını kapıda kullanıp kapıyı arkasından kapatırken ve kapıya yaslanıp dengesini yeniden kazanmaya çalışırken parmakları başparmağına dönüşmüştü.

"Selam," dedi Hannah elinde dumanı tüten bir kupayla mutfaktan antreye girerken. Koyu renk saçları dağınık bir topuzla tepesinde toplanmıştı ve üzerinde kırmızı pazen pijama pantolonu ile yeşil I LOVE VERMONT sweatshirt'ü vardı. "Geldiğini duyduğumu sandım." Cameron'a daha yakından baktı. "İyi misin?"

"Um, evet. Ben iyiyim. Üzgünüm, ben ..." İçini çekti. "Hayır, iyi değilim. Çıldırmağ üzereyim ve arkadaşlarımdan hiçbirini burada değil ve onları aramak için iyi bir cep telefonu bağlantısı bulamıyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum ve sen Will'in kız kardeşisin, bu yüzden çıldırmam gereken son kişi sensin."

Hannah gülerek bir adım öne çıktı ve elini Cameron'ın koluna dolayarak onu ateşin ısı ısı ısı yandığı rahat oturma odasına doğru itti. "Otur." Hannah onu aşk koltuğuna yönlendirdi ve Cameron'ın karşısındaki kanepeye, başını Hannah'nın bacağına yaslayan Homer'ın yanına kıvrıldı.

Patlamasından dolayı utanan Cameron, kendisine söyleneni yaptı.

"Konuş."

"Sen onun kız *kardeşisin*," dedi sefilce.

Hannah Homer'ın ipeksi kulaklarını okşadı ve yaşlı köpek zevkle iç çekti. "Birkaç dakikalığına onun kız kardeşi olmamak için elimden geleni yapacağım."

"Ondan *gerçekten* ama *gerçekten* hoşlanıyorum," dedi Cameron, gözleri onu çileden çıkaran yaşlarla dolmuştu. Erkekler için ağlamaktan bıkmıştı. O günler geride kalmıştı. Ya da öyle sanıyordu.

"O *gerçekten* çok iyi bir adam."

"Şu anda onun kız kardeşi değilsin," diye sertçe hatırlattı Cameron.

"Özür dilerim," dedi Hannah, dudakları keyifle titreyerek. "Lütfen devam edin."

"Korkuyorum."

"*Will'den* mi?" Hannah bu düşünce karşısında gerçekten sarsılmış gibi görünerek sordu.

"Ondan değil, onunla birlikteyken hissettiklerimden. Onunla daha yeni tanıştım, Hannah. Her şey çok hızlı geliyor. Kendimi buzlu bir tepeden aşağı uçan bir kızak pistinde gibi hissediyorum, tamamen kontrolden çıkmış bir halde. Ve biliyorum ki dibe çakılıp yanacağım ve bu gerçekleştiğinde canım çok acıyacak."

"Kaza yapıp yanacağından neden bu kadar eminsin?"

"Çünkü her zaman hoşlanıyorum ve onu zaten hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum, bu yüzden çarpışma ve yanma her zamankinden daha kötü olacak. Ve zaten bazı kötü kazalar oldu. Gerçekten kötü kazalar." Rahat aşk koltuğuna yığıldı. "Çarpışmanın yaklaştığını bilsem bile, onunla birlikte olma isteğimi durduramıyorum."

"Aşık bir kadın gibi konuşuyorsun."

Cameron'ın nefesi kesildi. "Hayır! Ona aşık değilim. Sadece ondan

gerçekten çok hoşlanıyorum."

"Öyle demiştin. Birkaç kez." Hannah kupasından bir yudum aldı ve sehpanın üzerine koydu. "Kocam Caleb'i, babası ordudan emekli olduktan sonra buraya taşındığı altıncı sınıftan beri tanıyorum. Hunter ve Will'le arkadaştı, bu yüzden evimizin etrafında çok bulunurdu. Beni rahatsız etmek için elinden geleni yapardı ve benim için sinir bozucu bir kardeş gibiydi. On üç yaşındayken yüzüne yumruk atana kadar neredeyse her gün oyun alanında saçımı çekerdi."

"Yapmadın!"

"Evet, yaptım. Evde ve okulda başım büyük belaya girdi ama beni rahat bırakması için buna değdi. Sonra bir gece bir grup taş ocağında çocukların yaptığı şeyleri yapıyorduk. Bira içiyor, boş boş konuşuyorduk. O yaz on altı yaşındaydık." Hannah milyonlarca kilometre uzakta, anılarının içinde kaybolmuş gibiydi.

"Ateş yakmıştık ve Hunter şekerleme kızartıyordu. Caleb'in birayla birlikte tadının ne kadar iğrenç olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bu beni güldürdü ve ona baktığımda yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana bakıyordu. Sanki aramızdaki her şey o anda değişmişti. Tamamen bunalmışım ve kafam son derece karışık, bu yüzden suya doğru yürümek için kalktım. Zihnimin yarıştığını hatırlıyorum. O bakışın ne anlama geldiğine bir anlam veremiyordum. Bunu daha önce ne ondan ne de başka birinden görmüştüm.

"Adımı söyleyerek beni takip etti. Ateşten uzakta hava karanlıktı, bu yüzden onu göremiyordum ama orada olduğunu biliyordum. Sonra elleri yüzümdeydi ve beni öpüyordu ve tüm hayatım o bir saniye içinde değişti. Onu yıllardır tanıyordum ve bu sürenin çoğunda ondan nefret etmişim.

Ya da ben öyle sanıyordum ve her şeyin değişmesi için bir saniye, bir öpücük yetti."

Cameron gözyaşlarının yüzünden aşağıya süzüldüğünü fark etti ve onları sildi. "Kaybınız için çok üzgünüm. Hayal bile edemiyorum..."

"Umarım asla öğrenmek zorunda kalmazsın. Bunu sana neden söylediğimi biliyorsun, değil mi?"

Cameron başını salladı. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmaya yardımcı oluyor."

"Umarım öyledir. Hayat tehlikeli olabilir Cameron. Seni özel hissettiren birini bulursan, bu değer verilmesi gereken bir şeydir. Tüm engeller sadece engeldir. Olması gerekiyorsa onları çözebilirsin. Doğru kişiyi bulursanız her şeyi çözebilirsiniz." Hannah kupasına uzandı. "Şimdi yine Will'in kız kardeşi olacağım ve sana onun tanıdığım en iyi erkeklerden biri olduğunu söyleyeceğim. Caleb'ı kaybettikten sonra o ve özellikle Hunter olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Sonrasında aylarca her gece sırayla burada kaldılar."

Cameron onun kederli kız kardeşi için her şeyi bıraktığını kolayca hayal edebiliyordu ve bu da Cameron'ın ona zaten olduğundan daha fazla değer vermesine neden oluyordu. "Bunu yaptığını çok iyi görebiliyorum."

"O böyle biri."

Son birkaç dakika içinde yeni bir arkadaş edinmiş gibi hissederek Hannah'nın kara gözlü bakışlarıyla buluştu. "Danstan sonra onunla eve gitmemi istiyor."

"Bu doğru mu?" Hannah'nın gülümsemesi onayladığını gösteriyordu. "İstiyor musun?"

"Şey, evet. Ben de istiyorum. Sadece burada seninle kalıyorum ve bunu düşünmeni istemem-"

"Dur." Hannah elini kaldırdı. "Endişelenecek bir şey yok. Sen yetişkin bir insansın, o da öyle. Burada yargılama yok ve dedikodu da yok. Söz veriyorum."

Cameron alaycı bir gülümsemeyle, "Bunu çok kolaylaştırıyorsun," dedi. "Will'in senin gibi hoş bir kızla mutlu olduğunu görmeyi çok isterim."

Hannah'nın nazik sözlerinden etkilenen Cameron, "Çok nazıksınız. Teşekkür ederim."

"Geçmişte çok canı yandı, bu yüzden risk almaya istekliyse, bu onun da oldukça yatırım yaptığıının iyi bir göstergesidir, bu yüzden lütfen onu incitmeyin."

"Yapmayacağım.

Yapamam." "Güzel."

Cameron başını koltuğun arkasına yaslamış, rahat odanın ve Hannah'yla sohbetin tadını çıkarıyordu. "Burası gerçekten harika bir ev. Tek başına ilgilenmek çok zor olmalı."

"Öyle ama çalışmadığım zamanlarda bana yapacak bir şey veriyor ve bunu Caleb için yaptığımı düşünmek hoşuma gidiyor çünkü o burayı çok seviyordu. Bu yüzden burayı asla satamam."

"Bir han falan açmayı hiç düşündünüz mü?" "Vermont'un tam da buna ihtiyacı var - başka bir B ve B."

"Belki farklı türde bir han yapabilirsin." "Ne gibi?"

"Burada sesli düşünüyorum ama diğer savaş dullarının gelip yaşadıklarını anlayan insanlarla tanışabilecekleri bir yere ne dersiniz? Bir tür sığınak gibi."

Hannah bir şey söylemedi, bu da Cameron'ın sınırlarını aşıp aşmadığını merak etmesine neden oldu. "Özür dilerim. Bu muhtemelen kötü bir fikir. İhtiyacın olan son şey kederle uğraşan diğer insanların yanında olmak."

"Bu berbat bir fikir değil. Aslında gerçekten iyi bir fikir." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Hannah başıyla onayladı. "Kesinlikle düşünmeye değer."

Şansını zorlamak istemediği için Cameron konuyu değiştirmeye karar verdi. "Dansa gidecek misin?"

"Hayır."

"Sen de gelmelisin. Fred'e vuran kızını görmek için tüm kasaba dışarı çıktığında yanımda bir kız arkadaşına ihtiyacım olabilir."

Hannah yüzünü ve gözlerini aydınlatan narin bir sesle güldü. "Bunu görmek eğlenceli olabilir."

"*Lütfen?* Orada olmanı çok isterim." Will'in ona daha önce söylediklerini düşünen Cameron, dışarı çıkmanın Hannah'ya iyi geleceğini de düşündü ama bu düşüncesini kendine sakladı.

"Pekâlâ. Bir süreliğine gideceğim."

"Yaşasın! Eğlenceli olacak."

"Sen öyle diyorsan."

"Ne giyeceğime karar vermeme yardım etmelisin."

"Ben de sana."

Kalkıp yukarı çıktılar ve sanki birbirlerini uzun zamandır tanıyorlarmış gibi sohbet ettiler. Hannah'yla konuştuktan sonra Cameron kendini daha hafif hissetti ve Will'e olanlarla ilgili endişelerinin yükü hafifledi. Gardını indirmeye ve nelerin mümkün olabileceğini görmeye kararlıydı. Ve eğer kaza yaparsa

Tepenin dibinde yandı, şey, olduğunda bununla ilgilenecekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

Kendimi dörde bölünmüş ve iki kez zımparalanmış bir kurbağa kılından daha ince hissediyorum.

-Elmer Stillman'a göre İncil

Ona çiçek getirmiş. Kimseye hesap vermeyen modern bir kadın olarak Kendi hayatını ve işini yönetirken, Hannah'nın kapısını açtığında ona uzattığı kırmızı gül demeti karşısında neredeyse bayılacak gibi olmasından utanması gerekirdi. Yine de hiç utanmamıştı. Adamın kendisi için zahmete girmiş olmasından çok etkilenmişti.

"Çok güzeller," dedi Cameron, güllerin zengin kokusunu içine çekerek. En son ne zaman bir erkeğin ona çiçek verdiğini hatırlamıyordu.

"Çok güzelsin," dedi ve Cameron'ı şaşırtarak kolunu ona doladı ve bir öpücük için onu kendine çekti. Çiçekler ikisinin arasında kaldı ve Cameron gül kokusunun ona sonsuza dek o anı hatırlatacağını biliyordu.

"Sen de öyle." Adamın yeni tıraş olmuş yüzüne, parfüm kokusuna, haki pantolonla giydiği ütülenmiş beyaz gömleğine ve daha önce görmediği siyah paltosuna baktı.

Merdivenlerde Hannah'nın ayak seslerini duyduklarında birbirlerinden uzaklaştılar. Hannah aşağı inerken bir küpe takıyordu.

"Bizimle mi geliyorsun?" Will şaşırmış ama memnun görünerek sordu.

Hannah, Cameron'a gülümseyerek, "Cameron beni ikna etti," dedi.

"Zavallı Fred'e vuran kız olarak manevi desteğe ihtiyacı var."

Onayladığı, Cameron'a bahsettiği gülümsemeden anlaşılıyordu; Cameron'ın onun huzurunda kendini güçsüz ve muhtaç hissetmesine neden olan gülümseme. Dikkatini tekrar kız kardeşine verdi. "Gelmene çok sevindim Han. Herkes sevinecek."

Hannah mutfığa doğru giderken omzunun üzerinden, "Bunu büyütme," diye seslendi.

Will, sadece Cameron'ın duyabileceği şekilde alçak sesle, "Bu büyük bir şey," dedi. "Caleb öldüğünden beri dansa gitmemiştin, bu yüzden onu gitmeye ikna etmek için söylediğin her şey için teşekkürler."

"Bu öğleden sonra birlikte iyi vakit geçirdik. Çok eğlenceli biri."

"İyi anlaştığınıza sevindim. Onu yeniden gülümserken görmek güzel." Cameron gülleri suya koymak için mutfığa götürdü. "Şu dolapta vazolar var," dedi Hannah, işaret ederek.

Will, "Gerçekten güzel görünüyorsun, Hannah," dedi.

Bordo bir kazak, kot pantolon ve bot giymişti. Koyu renk saçları uzun ve parlaktı. Cameron'a otuz beş yaşından çok daha genç görünüyordu.

"Teşekkürler. Sen de oldukça iyi temizliyorsun."

Will, "Biraz çaba gerektirdi," diyerek ikisini de güldürdü.

Tam da o anda Cameron, sadece birkaç gündür tanıdığı bu insanlarla kendini hiç kimseyle olmadığı kadar evinde hissettiğini fark etti

Aslında akrabasıydı. Bu keşif onu sahip olmadıkları için üzgün, sahip olabilecekleri içinse umutlu hissettirdi. Eğer sadece üç gündür tanıdığı bir adam için hayatının en büyük riskini almak istiyorsa...

Sırtının alt kısmındaki eli onu düşüncelerinden uyandırdı. "İyi misin?"

"Evet." Başını kaldırıp ona baktı. "Sadece düşünüyordum." "Özellikle bir şey hakkında mı?"

"Pek çok şey hakkında."

Düzensiz derin bir nefes verdi. "Bu gerçekten çok *uzun sürecek* Akşam."

Cameron onun komik sıkıntısına gülmemek için dudaklarını birbirine doladı.

Birkaç dakika sonra onları kamyonetine bindirdi ve Cameron kız kardeşine yol vermeye çalıştığında ön koltuğa oturması için ısrar etti. "Olmaz öyle şey. Bu bir *randevu*. O arkaya binebilir."

Hannah arka koltuğa geçerken, "Büyüklerine ne kadar da saygılısın, William," diye takıldı.

Cameron onların kardeşçe şakalaşmalarına bayılıyor ve bu akşam Abbott'larla daha fazla vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Will'e aşık olduğu kadar Will'in ailesine de aynı hızla aşık oluyordu. İyi günde ve kötü günde birbirlerinin yanında olan büyük, eğlenceli, sevgi dolu bir ailenin seilmeyecek nesi vardı ki? Kır dükkânı işleten bir aileyle tanışmak için buraya geldiğinde ne bekleyeceğini bilmiyordu. Abbott'ları beklemediğini söylemek hafif kalırdı.

Dışarıdan bakıldığında Grange Hall'un pek bir özelliği yoktu ama içerisi beyaz ışık dizileri ve bahar saksılarıyla dönüştürülmüştü.

Çiçekler, sarı masa örtüleri ve balonlar. Tepedeki ışıklar kapalıydı, bu yüzden asılı ışıklar büyük odanın üzerine sıcak bir parıltı yayıyordu. En uçta, smokin gömlekli bir DJ, insanlar gelmeye devam ettikçe kısılan mziğın başında duruyordu.

Herkes bir çeşit yemek getirdi ve odanın uzak tarafında sıralanan yemek masalarına ekledi.

"Bir şeyler getirmeliydim," dedi Cameron.

"Merak etme," diye cevap verdi Hannah. "On orduyu doyurmaya yetecek kadar yiyecek olacak."

Will, Cameron'da hzn uyandıran sıcak bir gülümsemeyle, "Bir dahaki sefere," dedi.

Bir dahaki sefer olacak mıydı? Bir hafta önce Grange Hall'da geçirdiğı bir geceyle dalga geçebilirdi. Aslında bir hafta önce bu gece Lucy, Emma, Troy ve diğerk bazı arkadaşlarıyla birlikte Midtown'daki yeni açılan bir gece kulübüne gitmişti. Yüksek sesli dans müziğini ve tekno ışıklandırmayı hatırlayınca, Butler, Vermont'taki Grange Hall'daki Noel ışıkları dizisini çok daha fazla tercih ettiğini fark etti. şehirdeki anonimlik denizine kıyasla buradaki topluluk hissini çok daha fazla tercih ediyordu.

Her yaştan insan birbirini kucaklayarak selamlıyordu ve herkes herkesi tanıyor gibiydi. Bu nasıl bir şey olurdu? Herkesin seni tanıdığı bir yerde yaşamak? Will onu çok sayıda insanla tanıştırdı ve hepsi de Fred hakkında onunla dalga geçti. Alaylar iyi huylu olduğı için o da sineye çekti.

Odanın öbür ucunda biri Will'in dikkatini çekmeye çalışıyordu. Cameron, Will'e bundan bahsetti.

"Oh, o benim annem." Onun elini tuttu. "Gel de tanış onunla."

Cameron'ın midesi, annesinin büyük bir masada tek başına oturduğu odaya doğru onu götürmesine izin verdiğinde bir takla attı. Omuzlarına dökülen gümüş saçlarına rağmen Cameron onun on yetişkin çocuk sahibi olmak için fazla genç göründüğünü düşündü.

Will eğilip yanağından öperek, "Merhaba anne," dedi. "Bu Cameron Murphy. Cam, annem Molly Abbott."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Abbott."

Ayağa kalktı ve Cameron'a kollarını uzatarak onu sıcak bir şekilde kucakladı. "Lütfen bana Molly de, seninle tanıştığıma da çok memnun oldum." Ellerini Cameron'ın kollarında tutarak, "Herkesin söylediği kadar güzelsin" dedi.

Molly'nin sıcak karşılaması Cameron'ı tamamen şaşırtmıştı. "Teşekkür ederim. Fred sayesinde biraz yara bere içindeyim."

"Çok tatlısın. Gel otur. Seninle, web sitesiyle, babanla ve her şeyle ilgili milyonlarca sorum var."

"Anne, onu bunalıtma."

"Seni bunalıtıyor muyum, Cameron?"

"Hiç de değil," dedi Cameron gülümseyerek, bir başka Abbott'un büyüüne kapılmıştı. "Bir işe yara ve bize biraz şarap getir, William," dedi Molly. "Onu korkutma anne. Ciddiyim."

"Defol."

Bara yönelmeden önce Cameron'a "Hemen döneceğim," dedi.

"Gerçekten, ne yapacağımı sanıyor?" Molly, Cameron'ın elini tuttu. Cameron'ın elini. "Bana her şeyi anlat. Şirketiniz, web siteniz ve sizin hakkınızda her şeyi bilmek istiyorum. Seni son gördüğümde küçücük bir

Babanın bacağının arkasına saklanan küçük şey. Şu haline bak, büyümüşsün ve çok güzelsin. Çok gurur duyuyor olmalı."

Cameron, Molly ile daha önce tanıştığını fark edince şaşırdı. "Sanırım o öyle." "Patrick söz konusu olduğunda, muhtemelen hiçbir zaman tam olarak emin olamazsınız."

"Onun gibi bir şey," dedi Cameron gülümseyerek. "Sana teşekkür etmek istiyorum web sitesine verdiğiniz destek için teşekkür ederim. Sonuçtan çok memnun kalacağınıza söz veriyorum."

"Hiç şüphem yok. Lincoln bana planlarınızdan bahsetti. Hikayemizi Vermont sınırlarının ötesinde anlatma fikrine bayılıyorum."

"Aileniz inanılmaz. Herkes çok iyi davrandı, hatta siteden hoşlanmayanlar bile."

"Kibar olsalar iyi olur, yoksa benden haber alırlar. İçlerinden biri çizgiyi aşarsa bana haber verin. Onları tekrar yola getirmenin sırrını biliyorum."

Cameron buna yüksek sesle güldü. "Eminim senin de birkaç sırrın vardır." "Tatlım, hiçbir fikrin yok." Molly'nin gözleri büyüdü ve sonra buğulandı.

"Oh, bu benim Hannah'm mı?"

Cameron içeri girdikleri kapıya doğru baktı. Hannah iki genç kadınla konuşuyordu. "Elbette öyle. Fred'e vuran kızı görmek isteyen aval aval bakanlardan beni korumak için onu gelmeye ikna ettim."

"Onu gelmeye ikna ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Uzun zamandır onu yeniden ikna etmeye çalışıyorduk ama hiçbir şey işe yaramadı. Her ne söylediyse ya da yaptıysanız, size minnettarım."

"Benim de duymak istediğim birkaç şey söyledi."

"William hakkında," dedi Molly bilerek. "Gözü senin üzerinde." Will'in bir grup erkekle birlikte sırada beklediği bara doğru başıyla işaret etti. O da

onlarla konuşuyor ve gülüyordu, ama annesi haklıydı. Onun her hareketini izliyordu.

Geceyi onunla geçirmesi için yaptığı sert ifadeli daveti düşündüğünde tüm vücudu ısındı.

"Hmm . . . Görünüşe göre kötü bir durumda olan tek kişi o değil."

"Bu kadar açık mı?"

"Korkarım öyle."

Cameron kızaran yanaklarını serinletmek umuduyla ellerini yüzüne götürdü. "Özür dilerim. Sadece o ..."

"İnanılmaz mı?"

"Evet," dedi Cameron gülerek.

"Sevimli mi?"

"O da var, ama yeterince iyi bir kelime olmayabilir."

"Aynı zamanda nazik ve düşünceli ve bazı şeyleri derinden hissediyor. Bazen çok fazla." Bara bir göz attı. "Geri gelecek. O gelmeden önce ... Ona karşı nazik olacaksın, değil mi?"

"Her zaman." Will'e karşı nazik olmaktan başka bir şey yapma düşüncesi hayal bile edilemezdi.

"Tek isteyebileceğim buydu. Şimdi bunca zamandır web sitesi hakkında konuşuyormuşuz gibi davranalım."

Will kolunun altına sıkıştırdığı iki kadeh şarap ve bir birayla onlara katıldığında Cameron hâlâ gülüyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu annesinden Cameron'a bakarak.

"Cameron bana Fred'le karşılaşmasını ve senin nasıl onu kurtarmaya geldi."

"Annene amurdan ve zavallı süet botlarımdan bahsediyordum," dedi Cameron ve Molly'den bir göz kırpması aldı. "Will onları kurtardı ve kuru temizlemeciye götürdü. Parmaklar apraz."

Molly ona, "Bayan Jefferson her Şeyi temizleyebilir," diye güvence verdi. "İŞi bittiğinde yepyeni olacaklar."

Molly'nin masası ailenin diğerkyeleriyle dolup taŐarken müzik insanları dans pistine çekiyordu. Cameron, Landon'ın en az onun kadar yakışıklı olan ikizi Lucas'la tanıştı. Bunu Landon'a söylediğinde, Landon alay etti ve onun görme yeteneğini sorguladı.

Ella ve Charlotte Hannah'yı dans pistine sürükledi, Hannah da yolda Cameron'ı yakaladı. Dördü birlikte B-52'nin "Love Shack" Őarkısında aptallar gibi dans ettiler ve paslı teneke çatı hakkında avazları çıktığı kadar Şarkı söylediler. Cameron, Hannah'nın bu kadar eğlendiğini görmekten çok memnundu.

Beş hızlı Őarkıdan sonra Cameron kendini aşırı sıcak hissetmeye başlamıştı ve müzik daha yavaş bir Şarkıya kayarken Will aniden ortaya çıktığında biraz soluklanacaktı.

"Dans et benimle," dedi sevmeye başladığı o sert ve seksi ses tonuyla.

"ok terliyim."

"ok güzelsin."

Adamın kolları kızın etrafına dolandı ve kız adamın kuşağında eriyerek onu istediğı yere götürmesine izin verdi. "Hissettiklerini seviyorum," diye fısıldadı kulağına.

Kollarında tüyler diken diken oldu ve kot pantolon ve siyah deri botlarla giydiğı siyah kaşmir boğazlı kazağın altında göğüs uçları gerildi.

"Bu şarkı biraz uygun, değil mi?"

Cameron, adamın kolları onu sardığı anda içine düştüğü erotik sisten sıyrıldı. DJ "You and I Collide "ı çalıyordu. Will'e gülümsedi. "Gerçekten de çok uygun."

"Başlığı 'Sen ve Fred Çarpışıyor' olarak değiştirmeliyiz." "Beni kurtarmaya gelen kişi olduğun için mutluyum."

Adam ona bakarken, onun da en az kendisi kadar kendisini öpmek istediğini anlayabiliyordu. "Ben de öyle. O gece geç saate kadar çalıştığım için ne kadar memnun olduğumu bilemezsin."

Ona tam olarak sarıldı, sıcaklığını hissedebileceği kadar yakındı ama insanların konuşacağı kadar değil.

Kolonyasının zengin, odunsu kokusunu içine çekebilmek için burnunu onun boynunun kıvrımına gömmek istedi. Bu daha önce hiç karşılaşmadığı bir kokuydu ve ona sonsuza dek onu hatırlatacaktı.

"Sonrası için kararınız nedir?"

Gerçek an gelmişti. Onunla giderse, geceyi onunla geçirirse, onunla sevişirse, ona tamamen aşık olacağından en ufak bir şüphesi yoktu.

Omzunun üzerinden, lokantadaki garson kız Megan'ın kendisine hançer gibi baktığını fark etti.

"Neden bu kadar gerildin?" diye sordu. "Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Seninle birlikte olmak istiyorum. Hepsi bu."

"Bu yüzden gerginleşmedim." "O zaman neden?"

"Megan bize bakıyor."

"Onu görmezden gel."

"Beni öldürtmek için binlerce plan yaparken bunu yapmak çok zor."

"Buna yardımcı olamam ve onun hakkında konuşmak istemiyorum. Bizim hakkımızda konuşmak istiyorum. Senin hakkında konuşmak istiyorum."

Cameron yanağını onun göğsüne yasladı ve kalbinin güçlü atışını dinledi.

Will onları çevirirken, annesinin sandalyesinin arkasında duran Hunter'ı fark etti. Her zamanki gibi ciddi ve vakurdu ve lazer gibi odanın öbür ucundaki bir şeye odaklanmıştı. Cameron onun bakışlarının izini takip ederek doğrudan Megan'a gitti. *Çok ilginçti.*

"Will?"

"Hmm?"

"Hunter Megan'dan hoşlanıyor mu?"

"Ne? Hunter ve Megan mı? Bildiğim kadarıyla hayır.

Neden?" "Nedeni yok. Sadece merak ettim."

"Soruma cevap vermediniz."

Cameron Will kokulu havadan derin bir nefes aldı ve tepenin dibindeki çarpışma ve yanmanın, ne kadar sarsıntılı olursa olsun, yolculuğun heyecanına değeceğine karar verdi. "Ben de seninle geleceğim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, dudakları kulağını okşarken. "Gitmemize daha ne kadar var?"

"Kesin şunu. Daha yeni geldik."

"Bu burada sıkışıp kaldığımız anlamına gelmiyor. Burası özgür bir ülke. İstedığımız zaman gidebiliriz."

"Henüz gitmeye hazır değilim. Eğleniyorum."

Yarı hırıltı, yarı inilti gibi bir ses çıkardı ama onu ailesinin masasına kadar takip etti ve sonraki iki saati gülerек geçirdiler.

anne babası ve kardeşleriyle konuşuyor.

Cameron daha fazla keyif aldığı bir akşam hatırlamıyordu. Hunter hariç Will'in tüm erkek kardeşleri onunla utanmadan flört ediyordu. Kendisinden çok Will'i yemlemekle ilgilendiklerinden şüpheleniyordu ama yine de ona ayak uydurdu çünkü Will'i yemlemek çok eğlenceli olmaya başlamıştı.

"Dans et," dedi Landon, Cameron'ı elinden tutup dans pistine sürükleyerek.

Will itiraz etmeye başladı ama tüm gözlerin üzerinde olduğunu fark edince dilini tuttu.

Lucas, Colton ve Wade de onlara katılarak Cameron'ın etrafında dans ettiler ve Cameron onların maskaralıklarına öylesine güldü ki yanları sızladı.

- - -

Cameron'ın kardeşleriyle dans edişini izlemek Will'i alışılmadık ve rahatsız edici bir duyguyla, kıskançlıkla doldurdu. Şimdiye kadar, ondan önce, kıskanç bir yapısı olmadığını söylerdi. Şimdi daha iyi biliyordu. Lisa'yla ilişkisinin zirvesindeyken bile, onun başka erkeklerle olan yakın arkadaşlıkları yüzünden kendini hiç tehdit altında hissetmemişti. Ama bu ... Bu bir işkenceydi.

Molly onun kolunu iki eliyle kavrarken, "Sakin ol William," dedi. "Sadece dalga geçiyorlar. Seni etkilemelerine izin verme."

"Onlar değil. Ben iyiyim."

"Elbette öylesin," dedi alçak sesle gülerek. "Onun için deli oluyorsun ve onu başka erkeklerle çevrili görmek seni delirtiyor, kendi kardeşlerin olsalar ve bunu seni kızdırmak için yapıyor olsalar bile."

"Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum," dedi, daha kelimeler ağzından çıkmadan kendine kızarak.

Onun kolunu sıktı. "Bence çok daha önemli bir şeyi kaybediyorsun."

"Daha bir hafta önce onu tanıımıyorken, nasıl olur da ona bu kadar aşık olabilirim? Bu hiç mantıklı değil."

"Bu tür şeyler genellikle mantıklı değildir."

"Kendime sürekli geri çekilmemi, bunun felakete davetiye çıkarmak olduğunu söylüyorum. Kısa bir süreliğine burada olacak ve sonra gerçek hayatına geri dönecek ve bu beni nereye götürecektir? Ama kendime geri çekilmemi söyledikçe daha da yaklaşmak istiyorum. Bu delilik."

"Bu aşk."

"Anne, gerçekten. Aşk hakkında kim bir şey söyledi?"

"Sen söyledin."

"Ne zaman?"

"Ne dediğini bir düşün."

Cameron başını arkaya attı ve Lucas ile Landon sanki halat çekme yarışındaki bir ipmiş gibi onun kollarını çekiştirirken güldü.

Will, tek bir kararlılıkla ona doğru yürürken, "*Yeter*," diye düşündü. "Bırak onu," diye emretti küçük kardeşlerine, onlar da hemen itaat ettiler. Böyle bir itaat onlar için alışılmadık bir şeydi ve Will'in, ne kadar tehditkâr görüldüğünü merak etmesine neden oldu. Cameron'ın elini tuttu ve tuvaletlerin bulunduğu karanlık koridora yöneldi.

- - -

"Nereye gidiyoruz?" Cameron onun ifadesi ve belirgin öfkesi karşısında afallamış bir halde sordu. "Ne yapıyorsun sen? Ben eğleniyordum! Will!"

Will tuvaletlerin arasındaki kapıyı açtı ve onu önünden içeri itti. Oda amonyak ve çamaşır suyu kokuyordu.

"Burası neresi?"

"Kapıcının dolabı," diye fısıldadı, onu kollarının arasına çekerek. "Grange'de tüm iyi şeylerin olduğu yer."

"Öyle mi?" diye sordu, eğlenmiş ve tahrik olmuştu. "Bana daha önce bir dans sırasında buraya gelmişsin gibi geldi."

"Seninle asla." Karanlıkta bile, dudakları lazer gibi bir hassasiyetle onunkileri buldu. Onları çevirdi, böylece onu anlamsızca öperken kapıya doğru bastırdı. Kaslı vücudu ona doğru şekil aldı, ereksiyonunun sert sütunu karnına doğru sıcaktı. "Bana sadece benim olmadığımı söyle."

"Ne?" diye sordu, adam bacaklarını kavrayıp en hassas bölgelerini aynı hizaya getirmek için onu kaldırırken nefesi kesilmişti.

"Bu çılgınca ihtiyaç. Eğer kontrolden çıkmış ve raydan çıkmış hissedersen sadece bensem

."

Cameron onu öptü. "Sadece sen değilsin."

"Seni kardeşlerimle dans ederken izlerken çıldırıyordum."

Bu itiraf onu şok etti. "Neden? Onlarla ilgilenmiyorum. Bunu biliyorsun."

"Hoşuma gitmedi." Adamın kalçaları onu iterek düşünce akışını kaybetmesine neden oldu. "Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim. Bu beni çok korkutuyor ama bunu durduramıyorum."

"Demek denedin?" diye sordu yine eğlenerek. Duygularının inişli çıkışlı yolculuğu başının dönmesine neden oluyordu.

"Çok zor değil."

"Will ..." Kollarını ona doladı ve başını omzuna yasladı. Kollarında titrediğinde, ona kendini tamamen kaptırdığını kabul etti.

"Lütfen gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette." Cameron da onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu. Cameron onun tahrik olmuş önünden aşağı kaymasına izin verdiğinde, kapıya doğru uzandı.

"Bekle. Bir dakikaya ihtiyacım var."

Cameron onun sesinde duyduğu sıkıntıya hafifçe güldü.

"Hiç komik değil."

"Evet, öyle." Bir elini göğsünün üzerinde gezdirdi.

Elini onunkinin üzerine koyarak ilerlemesini durdurdu. "Dokunma. Yardımcı olmuyorsun."

"Çok özür dilerim."

"Hayır, değilsin. Dışarı çık ve kadınlar tuvaletindeymişsin gibi davran."

"Kimseyi kandırabileceğimden şüpheliyim. Muhtemelen tamamen perişan görünüyordumdur." "İyice değil. Henüz değil. Ama yakında. Çok yakında."

Cameron Abbott'lara katılırken bacakları spagetti eriştesi gibiydi. Birkaç spekülatif bakış dışında kimse nerede olduğunu sorgulamadı. Hepsinin onun tam olarak nerede olduğunu bildiğinden hiç şüphesi yoktu.

Nolan masalarına geldiğinde gürültülü grup sessizliğe gömüldü. Koyu renk V yaka kazağı ve solmuş kot pantolonuyla yakışıklıydı. "Selam Cameron. Bugün bütün gün araban üzerinde çalıştım. Gitmen gereken zamana kadar hazır olur."

Ayrılmayı düşünmek onu endişelendiriyordu. "Bunu duyduğuma sevindim, Nolan. Gelişmeler için teşekkürler."

"Sorun değil." Dikkatini Hannah'ya çevirdi. "Seni burada görmek güzel, Hannah."

"Teşekkürler. Burada olmak güzel." "Dans etmek ister misin?"

"Hımm..." Hannah Hunter'a baktı, o da dans pistine doğru başını sallayarak sessizce gitmesini işaret etti.

Cameron ikizlerin sessiz etkileşimini büyük bir hayranlıkla izledi. Başka bir insana zihnini okuyabilecek kadar bağlı olmak nasıl bir şeydi?

"Elbette," dedi Hannah, Nolan'ın uzattığı eli kabul ederek.

Hannah Nolan'a eşlik ettiğinde masadaki rahatlama hissediliyordu. Lincoln omzunu okşarken Molly'nin gözleri yaşarmıştı.

"Onlara bakma," dedi Ella. "Bundan nefret edecek."

"Doğru," dedi Molly gözlerini silerken. "Kimse onlara bakmasın."

Diğerleri, dul kaldığından beri ilk kez bir erkekle dans eden kız kardeşlerinden başka bir yere bakmak için bariz bir çaba sarf ediyor gibiydi.

Dışarıdan bakan biri bile o anın Hannah'nın tüm ailesi için duygusal bir yara açtığını görebilirdi.

Gerginlik, iki farklı genç adamın peş peşe Charlotte'a yaklaşıp onu dansa kaldırmasıyla bozuldu. Charlotte her iki teklifi de kibarca reddetti.

"Tam bir kalp kırıcı," dedi Ella, ikincisi üzgün bir şekilde ayrıldığında. "Kapa çeneni, Ella. Orada bulundum, onu da yaptım, bunu da. Ne anlamı var ki?"

Cameron'a Ella, "Şehirdeki otuz beş yaşın altındaki her erkekle çıktı, yani geriye kimse kalmadı," dedi.

"Orada o bir adam Sola." Lucas hatırlatıldı onun Kız kardeşler.

"Zavallı, yanlış anlaşılmış Tyler."

"O bir inek Luc ve bunu sen de biliyorsun."

"Zeki olması onu inek yapmaz Charlotte," dedi Molly sert bir sesle. "O iyi bir genç adam."

"*Sıkıcı* biri," dedi Charlotte.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ella sordu. "Onunla hiç konuşmadın bile."

"Onunla konuştum ve ikisinde de sıkıntıdan öldüm. Madem ondan bu kadar hoşlanıyorsun, neden onunla çıkmıyorsun?"

"O benim tipim değil," dedi Ella.

"Ne zamandan beri bir tipin var?" diye sordu kız kardeşi. "Gördüğümde anlayacağımı umuyorum."

Charlotte gözlerini devirdi. "Her neyse. Ben bir içki daha alacağım. Bir şey isteyen var mı?"

Diğerleri itiraz etti ve Charlotte müziğin "I Want to Hold Your Hand" şarkısına geçmesiyle bara doğru yola koyuldu.

Lincoln karısının elini çekiştirerek, "İşte şarkımız, bebeğim," dedi.

"Bunu sen mi istedin?" Molly sordu.

Çocukları hep bir ağızdan "Duh," dediler.

"Her zaman öyle yapar," dedi Lucas, her şeyi çok sevimli bulan Cameron'a.

Ebeveynleri dans pistine çıktılar ve bir şarkı daha söylemek için pistte kalan Hannah ve Nolan'la aralarına saygıdeğer bir mesafe koydular.

Cameron kendini aileye ve çeşitli etkileşimlere o kadar kaptırmıştı ki Will'in elleri omuzlarına indiğinde irkildi.

"İşte buradasın," dedi ona gülümseyerek. "Ben de bir arama ekibi göndermek üzereydim."

Doğrudan onunla konuşmak için eğildi. "Önemsiz bir sorun değildi." Dudakları kızın kulağına değdi ve vücudundaki tüm sinir uçlarını ateşe verdi. "Lütfen buradan defolup gidebilir miyiz?"

Cameron, Nolan'la dansından sonra kalıp Hannah'yla konuşmak istedi ama onun ve Will'in ihtiyaçları öncelikliydi. Başını salladı ve ayağa kalktı. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var, sonra gidebiliriz."

"Bir saniye çabuk ol."

Will'in her hareketini izlediğini fark eden Cameron, Hunter'ın yanına gitti. "Onu dansa kaldırmalısın," dedi ve fikrinin Başrahipler arasında en az hoş karşılanana tarafından hoş karşılanacağına dair büyük bir kumar oynadı.

"Affedersiniz?"

"Onu dansa kaldırmalısın." "Kimi?"

"Megan."

Hunter sanki onu doğru duymamış gibi davranarak başını salladı.

"Bütün gece ona bakmamış gibi davranma. Onu dansa kaldır."

"Benimle dans etmek istemiyor," dedi acı bir kahkaha atarak.

"Kardeşime deliler gibi aşık, o da sana deliler gibi aşık gibi görünüyor."

"Ve onunla delicesine bir şeyler yaşıyorsun. Ona sor. Ne olacağını asla bilemezsin."

"Ne olacağını çok iyi biliyorum. Bana kafam iyiymiş gibi bakacak ve hayır diyecek. Bu aslında iki olası senaryodan daha iyi olanı."

"Diğeri ne?" "Kıçıyla
gülecek." "Hunter, bu
doğru değil-"

"Düşünceli müdahalenizi takdir ediyorum, ancak web geliştirmeye devam etmek ve benim işimden uzak durmak isteyebilirsiniz."

Cameron'ın kulakları utançtan yandı. "Özür dilerim. Haddimi aşmak istememiştim. Sadece bütün gece burada durup istediğin şeye bakarken biraz sefil görüldüğünü düşündüm ve senin için üzuldüm. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

"Bekle. Cameron . . ." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek şimdi hayal kırıklığı olduğunu anladığı bir hareket yaptı. "Özür dilerim. Haddimi aştım."

"Ben de öyle. Haklısın, bu beni ilgilendirmez."

"Haksız değilsin. Onunla 'bir şeyler' yaşadığım hakkında söylediklerinde. Haksız değilsin."

O kadar yenilmiş ve perişan görünüyordu ki Cameron'ın kalbi onun için çarptı. "Babam, oyunu oynamazsan kazanamazsın demeyi sever."

"Böyle mi milyarder oldu?" diye sordu küçük bir gülümsemeyle.

"Birkaç yoldan biri."

"Kardeşim seni bekliyor ve burada benimle konuştuğun için pek mutlu görünmüyor."

"O zaman gitsem iyi olur. Sanırım yarın akşam yemeğinde görüşürüz." "Görüşürüz o zaman."

"Ona sor," dedi ve yanından ayrılırken onu biraz itip gülümsedi.

Will'le birlikte diğerkleriyle vedalaştıktan sonra kapıya yöneldiler, Will'in eli kızın sırtındaydı. Bu tescilli jest, önündeki gecenin beklentisiyle başını döndürdü. Will'in tüm ailesinin onların gidişini izleyip izlemediğini merak etti.

"Hunter'la aranızda ne vardı?" Will onun kamyonu binmesine yardım ederken sordu.

"Ait olmadığım bir yere burnumu sokuyordum."

Ona şaşkın bir bakış attı ve kapıyı kapattı. Sürücü koltuğuna yerleştiğinde motoru çalıştırdı ve ısınması için bir dakika verdi. "Nasıl yani?"

"Megan'ı dansa kaldırmak isteyebileceğini söyledim. Bütün gece ona bakıp durdu."

"Ben bu kombinasyonu hiç göremiyorum."

"Belki sen bilmiyorsun ama bence o biliyor. Ya da en azından istiyor. Az önce bana bunu itiraf etti."

"Ciddi misin? O adamı hayatımın her günü görüyorum ve bunu bilmiyorum mu? Üç gündür buradasın ve bunu anladın ve Hannah'yı dansa gelmeye mi ikna ettin?"

"Sana yaptığım büyüden bahsetmiyorum bile," dedi arsız bir sırıtışla.

Onun eline uzandı. "Bahsetmeye bile gerek yok."

Cameron parmaklarını onunkilere doladı. "Aileni gerçekten seviyorum. Bu gece onların arasında kendimi bir sapık gibi hissettim."

"Nasıl yani?"

"Kardeşler arasındaki çekişme ve etkileşim beni çok etkiledi. Annen de harikaydı. Ona bayıldım."

"O da senden
hoşlanıyordu." "Nasıl
anladın?" "Bana öyle
söyledi."

Cameron, Molly Abbott'un onayını kazanarak büyük bir sınavı geçmiş gibi hissediyordu. "Gerçekten çok şanslısın Will. Çok şanslısın."

"Bunu hep biliyordum ama son birkaç gündür daha net görmeme yardımcı oldunuz. Bazen beni çıldırtıyorlar ama onları hiçbir şeye değişmem."

Evine giden yolun geri kalanını sessizce gittiler, ancak Cameron neredeyse acı verici bir şekilde onun ve aralarında ne olmak üzere olduğunun farkındaydı. Teni karıncalanıyor ve ısınıyor, meme uçları geriliyor ve bacaklarının arasında sürekli bir arzu tınısı ona düşünme zamanının geçtiğini haber veriyordu.

Sonrasında ne olursa olsun, bu geceyi onunla geçirmek istiyordu. *Onu* istiyordu.

"Orada neler oluyor?" diye sordu garaj yoluna saparken.

"Pek bir şey yok." Daha çok basitçe ifade edilemeyecek kadar çok. "Aklımda ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Elbette," dedi gergin bir kahkaha atarak. "Sanırım ..."

"Bütün bir gece seninle yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum. Sana sarılmak, seni öpmek ve seninle sevişmek için sabırsızlanıyorum."

Cameron kararsız bir şekilde derin bir nefes verdi. "Sözünü sakınmıyorsun." "Bu iyi mi?"

"Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en şaşırtıcı şey."

Kamyonu kapatmak için elini bırakmadan önce onun elini sıktı. "Beni bekle."

Adam yolcu tarafına doğru yürürken, Cameron serin hava için şükrederek yüzünü yelpazeledi. Kapıyı açtı ve içeri eğildi, dudakları onunkilere çok yakındı. "Şimdi senin şu doksan gün kuralına gelelim. Feragat için başvurmak istiyorum."

Cameron kahkahalara boğuldu. "Özel istisna maddesi kapsamında kabul edildi."

"Özel istisna maddesine *bayılıyorum*. Hazır mısınız?"

Cameron onun yüzüne bakmadan önce uzun bir süre eline baktı. "Bunun bu kadar hızlı olmasından korkuyor musun?"

"Kesinlikle dehşete düştüm."

Kendinden emin bir şekilde gülümsedi ve kamyonundan inmek için onun elini tuttu. Kulübeye doğru yürürken kar ayaklarının altında çıtırdıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

Başımı o kadar aştım ki, dibi görmek için yukarı bakmam gerekiyor.

-Elmer Stillman'a göre İncil

Will kolunu ona doladı ve kapıya varana kadar onu yakınında tuttu. İçeride köpekler, Will onları dışarı salmadan önce öpücükler ve heyecanlı havlamalarla dikkatlerini dağıttılar. Onlar dışarıdayken Will yemek ve su kaplarını doldurdu. Sonra ateşi harlamak için yanlarına geldi.

"Bir içki ister misin?"

"Tabii. Ne alırsın?" "Kırmızı

şarap nasıl olur?"

"Mükemmel." Kapıdan girer girmez birbirlerinin üzerine atlamak yerine işleri ağırdan alacakları için rahatlamıştı - buna itiraz etmezdi ama böylesi daha iyiydi. Kendini rahatlamaya ve her şeyi fazla düşünmemeye zorlayarak botlarını tekmeledi ve ayaklarını altına kıvrıldı. Ateş hipnotize ediciydi ve soğuğu kemiklerinden kovuyordu.

Will köpekleri içeri aldı ve kanepeye iki kadeh şarap getirdi. Botlarını çıkarmak için oturdu ve uzun bacaklarını sehpa dayadı. "Gel bakalım buraya."

Cameron onun uzanmış kolunun altına sokuldu, şarabını içip ateşi seyrederken ona yakın olmanın tadını çıkardı.

"Burada olman hoşuma gidiyor," dedi, dudakları kızın alnında gezinirken. "Burada olmayı seviyorum."

"Gerçekten mi? Alışık olduğundan çok daha az." "Bu tam olarak doğru değil."

Boştaki eli saçlarının arasından geçerek kafa derisinin karıncalanmasına neden oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Şehirdeki hayatımın farklı olduğu doğru ama farklı olan her zaman daha iyi değildir. Şehirden başka bir yerde hiç yaşamadım. Burada sadece birkaç gün geçirdikten sonra, daha sade hayatınızın cazibesini görebiliyorum."

"Bu gece seni ailemle birlikte görmek hoşuma gitti. Sanki seni günlerdir değil de yıllardır tanıyormuşuz gibi uyum sağladın."

"Umarım tuhaf biri olduğumu düşünmezler çünkü onlardan çok etkileniyorum. Hunter ve Hannah gibi. Nolan ona dans teklif ettiğinde, ilk yaptığı şey yol göstermesi için Hunter'a bakmak oldu. Hunter tek kelime etmedi ama evet demesi için onu teşvik etti. Biriyle böyle bir bağ kurmayı hayal bile edemiyorum."

"Çok özlemiyorsun, değil mi Cameron Murphy?"

"Size söyledim, Başrahipler beni büyülüyor. Aynı zamanda hevesli bir insan gözlemcisiyim. Şehir hayatının en sevdiğim yönlerinden biri de bu. Konu sıkıntısı çekmiyorum." Başını adamın koluna yasladı ve ona baktı. "Ailene bu kadar takıntılı olduğum için tuhaf biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, bence çok tatlı. Birçok açıdan tamamen zıt hayatlarımız oldu. Sen tek çocuktun. Ben on çocuktan biriydim. Şehirde büyüdün. Ben şehirde büyüdüm."

dağlarda. Cep telefonuna bağılsın. Benim telefonum yok. Sanırım ikimizin de bizi farklı kılan şeylere ilgi duymamızın bir sebebi var."

"Böyle bir liste yaptığınızda, burada birlikte ne yaptığımızı merak ediyorum."

Kadının şarap kadehini aldı ve masada kendi kadehinin yanına koydu. Elini kızın yüzüne koyarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Gerçekten hâlâ ne yaptığımızı merak ediyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayatımda yaptığım en büyük hata olsan bile - ki bunu bir iltifat olarak söylüyorum, kulağa garip gelebilir- bunun bir önemi yok gibi görünüyor."

"Yaptığın en büyük hata ben olmayacağım. Söz veriyorum. Yaptığın en iyi hata olacağım."

Onun tatlı sözlerine gülümseyen Cameron inanmaya karar verdi. Onunla güvende olacağını söylediğinde ona güvenmeye karar verdi. Ona uzanarak, kanepeye yaslandığında onu da yanında getirdi.

Onun üzerine uzanmış, şefkat, arzu ve hayranlık dolu o güzel altın gözleriyle ona bakıyordu -hepsi de ona yönelikti. Neredeyse kabullenemeyeceği kadar fazlaydı. "Bu iyi mi?"

"Mmm," dedi, onun vücudunun kendininkine bastırılmış hissini severek. "Çok iyi."

Boynunu öpmek için başını eğdi. "Buna ne dersin?"

"Bu da olur."

Adamın dudaklarının hassas teninde kıvrıldığını hissetti. "Çok güzel kokuyorsun.

Seninle ilgili beni tahrik eden ilk şey buydu, biliyor musun?" "Gerçekten mi?"

"O ilk gece, seni handa bıraktıktan sonra kamyonetime geri döndüm ve senin gibi kokuyordu. Babam seni buraya getirdiği için çok sinirliydim ama yine de o kokuya doyamadım." Boynundan küçük ısırıklar aldı, iz bırakacak kadar sert değildi ama onu yakmaya yeter de artardı bile. "Hâlâ doyamıyorum."

Ellerini adamın sırtında gezdirerek gömleğinin eteklerine kadar uzattı. "Bunu çıkarabilir miyiz?"

Bir kolunun üzerinde doğruldu ve gömleğini bir saniye içinde başının üzerine geçirdi.

Adamın altına giydiği tişörtü çekiştirdi. "Peki ya bu?"

O da birkaç saniye içinde kayboldu ve bir önceki gecedен beri çok sık düşündüğü gerçekten muhteşem göğsü ortaya çıktı.

Cameron kurumuş dudaklarını yaladı. Başını kaldırdığında Cameron'ın ağzına sabitlenmiş olduğunu gördü.

Sonra ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Bunu daha rahat bir yere götürelim."

Adamın elini tuttu ve kalkmasına yardım etmesine izin verdi. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, orada oldukça rahattım."

"Daha iyisini yapabilirim," dedi gülümseyerek. Onu yatak odasına götürdü ve onları takip eden köpekleri durdurmak için bir elini kaldırdı. "Uyuyun çocuklar."

Pes ederek ateşin yanındaki yataklarına döndüler ve Will yatak odasının kapısını kapattı.

Adamın örtüleri indirmesini ve ışığı söndürmeden önce komodinin üzerindeki üç mumu yakmasını dikkatle izledi. Onun için hazırladığı

Bu onu tamamen büyülemişti. Ve ona döndüğünde, gözlerinde gördüğü ham ihtiyaç onu tamamen silahsızlandırdı.

Ona kalbini kırma gücü verdiğini bilse bile, kendisine bu şekilde baktığında ona karşı koyamıyordu.

Onu yavaşça, saygıyla, kendi tatlı zamanını alarak soydu.

Cameron bacaklarında başlayan titremeyi bastırmaya çalıştı. Onu düşünerek giydiği seksi siyah sütyen ve tangaya kadar indiğinde ayakta zor duruyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı, kolunu beline dolamış, diğer eliyle de saçlarını kavramıştı. "Cehennem kadar seksi, komik, düşünceli, tatlı, nazik... hepsi bir arada. Seni bulduğum için nasıl bu kadar şanslıyım?"

Yumuşakça söylediği sözler onu boğmuştu. Daha önce hiç kimse ona böyle şeyler söylememişti. "Sanırım bunun için Fred'e teşekkür etmen gerekecek."

"Hatırlat da bir dahaki görüşmemizde ona teşekkür edeyim." Elleri şimdi onun yüzündeyken, onu usulca öptü.

Onu öperken yüzünü tutmasına bayılıyordu. Bu ona kendini çok değerli hissettiriyordu. Dudakları onunkilerin üzerinde gezinirken gözlerini açık tutmasına da bayılıyordu. Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdiğinde adamın derinliklerinden gelen iniltiye bayıldı. Ve adamın onu yatağına indirmeden önce poposunu avuçlamasına ve kucağına almasına kesinlikle bayıldı, bayıldı, *bayıldı*.

Adam onun üzerine indiğinde öpüşme acil, çılgınca ve çok sıcak bir hal aldı. Adamın ereksiyonunun sürtünmesi ve pantolonunun kızın hassas tenine sürtünmesi onu patlayarak boşalmanın eşiğine getirmişti ve daha yeni başlamışlardı.

Dikkatini kızın ağzından boynuna kaydırđı ve sonra aşağıya inerek ağrıyan ve ihtiyaçtan gerginleşen göğüslerini okşadı. Sütyeninin ipeksi kumaşı arasından meme uçlarını yaladı ve çekıştirdi.

Cameron onun saçlarını o kadar sıkı tutmuştu ki, canını yakıyor olması gerektiğinden emindi. "Will . . . *Tanrım*." Cameron sütyeninin ön kopçasını açıp göğüslerini onun aç bakışlarına bıraktığında kadın sırtını dikleştirerek ona yaklaşmaya çalıştı.

Adam sol meme ucunu ağzına alıp dilini ucunda ileri geri gezdirirken, ağzının hassas tenindeki sıcaklığı neredeyse dayanamayacağı kadar fazlaydı. "Çok tatlı," diye fısıldadı dikkatini diğer göğsüne kaydırırken. Daha aşağılara indiğinde, öptüğünde, alay ettiğinde ve hafifçe dişlediğinde, Cameron işleri ilerletmeye fazlasıyla hazırđı.

"Will . . ."

"Hmm?" Dudakları kalça kemiğinde titreşti. Kalça kemiklerinin seksi olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Seni istiyorum.

Şimdi istiyorum."

"Henüz değil."

Elleri yatakta yanlarına düştü, adam daha da aşağı inip yere diz çökene kadar ona teslim oldu.

"Kenara yaklaş," diye fısıldadı, sesi seksi ve hırçındı. "Yapmak zorunda değilsin-"

"İstiyorum. Seni tatmayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, onun kendisini istediğı gibi düzenlemesine izin verirken patlayıp patlamayacağını merak ediyordu; poposu yatağın kenarında ve bacakları ona açıktı. Ahşap kirişli tavana bakarken

onu ayakta tutacak bir odak noktası buldu. Buna ihtiyacı olacağına dair bir his vardı.

Onu örten ipeksi iç çamaşırı parçasının arasından burnunu soktu, parmakları ve diliyle onu kızdırdı ve tahrik etti.

Cameron altındaki kuştüyü yorganı yumrukladı, iç çamaşırını kenara çekip dilini onun için zonklayan yerin üzerinde gezdirdiğinde can havliyle tutundu. Anında boşaldı ve neredeyse acı veren hazzın etkisiyle haykırdı. İnanılmaz bir yükselişten inerken, adamın külotunu çıkardığını ve parmaklarıyla onu okşadığını fark etti ve gözlerini yaşartan ikinci bir dalgayı tetikledi.

Pantolonunu çıkarmak için hızla hareket etti ve gergin ereksiyonunu zar zor kontrol altına alan yeşil ekose boxer şortunu ortaya çıkardı.

Onu görmek, hissetmek ve kendisine verdiği zevkin aynısını ona da vermek istiyordu, bu yüzden doğrulup kollarını adamın beline doladı ve burnunu adamın karnının üzerinde ileri geri gezdirdi.

Adamın nefesi kesildi ve parmakları kadının omuzlarına saplandı. "Cam, tatlım, izin ver
."

"Hayır, *bana* bırak." Elleri sırtında yukarı doğru hareket etti, iyi tanımlanmış kasların üzerinde gezindi, sonra aşağı inip arka tarafını sıktı.

Adamın keskin nefesi onun yaptığından hoşlandığını gösterince, kadın tekrar yaptı ve bu kez ellerini adamın iç çamaşırının içine soktu. Adam sabırsızlıkla boxer'ını kalçalarının üzerinden aşağı itti ve göbeğine doğru uzanan ereksiyonu serbest bıraktı.

Elini onun etrafına sardı, hatırı sayılır uzunluğunu ve genişliğini öğrendi.

"Cameron ..." Adamın ses tonundaki uyarı kızın dikkatinden kaçmamıştı ama bu onu onu okşamaktan ya da dilini geniş tepesinde gezdirmek için başını eğmekten alıkoymadı. Ürperdi, inledi ve saçlarını o kadar sıkı kavradı ki canı yanmalıydı ama acının ısırtığı sadece erotik olarak yüklü ana katkıda bulundu.

Onu okşamaya devam ederken yavaş adımlarla ağzına aldı. Uzun, kalın penisinin içinde olduğu düşüncesi, içinden arzu akmasına neden oldu ve sanki yakın zamanda tatmin olmamış gibi ihtiyaçla kıvrınmasına neden oldu.

"Bebeğim, bu çok iyi." Parmakları saçlarına gömülmüştü, onu daha derine götürürken ona rehberlik ediyor, uyarılmasını artırmak için dilini kullanıyordu. Ağzından aniden çekilmeden önce daha da sertleşti. "Prezervatif. Şimdi." Yatağının başucundaki masayı karıştırarak bir prezervatif buldu ve kız yardım teklif edemedi prezervatifi taktı.

Bir dahaki sefere, diye düşündü, onun aceleciliğine gülümseyerek. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Öylesin."

Adam kızın üzerine çıktı ve Cameron kollarını ona dolayarak ve bacaklarını kalçalarına sararak onu kucakladı. "Seni gıdıklamak zorunda kalmadan önce bana neden bu kadar komik olduğumu söyle."

"Yapmazsın ..."

"Sence öyle değil mi?" Kalkık kaşları muhtemelen riske girmemesi gerektiğini gösteriyordu.

Cameron gıdıklanmaktan nefret ettiği için, "Prezervatifi çok hızlı takmışsın," dedi.

"Çok acelem var," dedi, göğüs kılları acı verici bir şekilde uyarılmış meme uçlarını aşındırırken onu öperek. "Bunu uzun zamandır yapmamıştım, bu yüzden ilk sefer için şimdiden özür dilerim."

"İçimden bir ses özür dileycek bir şeyin olmayacağını söylüyor" dedi, nefes nefese kalmıştı.

Kendini eline aldı ve yavaşça içine girdi, geri çekilip ikinci kez daha derine inmeden önce ona alışması için zaman verdi. Tüm bu süre boyunca bakışlarını onun yüzünde kilitli tuttu, sanki her tepkisini ve duygusunu kaydediyordu ve görmesi gereken çok şey olmalıydı. "İyi misin?"

Başını salladı ve ellerini adamın sırtında gezdirdi, adam içine doğru okşarken ona doğru eğildi.

"Bana bak," dedi huysuzca.

Gözlerini açmaya, adamın bakışlarıyla buluşmaya zorladı ve adam ona tam boyunu gösterdiğinde gözleri genişledi.

"Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadı dudaklarına karşı.

Kollarını onun boynuna doladı ve öpücüğün içinde kendini kaybetti.

Altına uzandı, hızını artırırken büyük bir eliyle poposunu kavradı. Ve hala dilinin derin, kapsamlı vuruşlarıyla onu öpüyor, duyularını bastırıyor ve onu, saf gücünden ağlamasına neden olan patlayıcı bir serbest bırakmaya itiyordu.

Adam onu takip ederken parmakları kadının poposuna ve omzuna battı, üzerine yığılmadan önce son bir kez daha içine girdi. "Çok mu ağırım?" diye sordu, sadece ağır nefes alıp verme sesleriyle bozulan tam bir dakikalık sessizlikten sonra.

"Hayır." Artçı sarsıntılarla titrerlerken adamın onu çevrelemesini ve içini doldurmasını seviyordu.

"Sana zarar vermedim, değil mi?"

"Tabii ki hayır." K      , yatıştırıcı daireler çözerek sırtını okşadı.

"Biraz sert davrandım."

Sesi pişmanlık dolu geliyordu, bu da onu rahatlatmak istemesine neden oldu. "  ok sevdim.

İnanılmazdı."

"İ imde   yle olacağına dair bir his vardı." Kadının göğsünü avuçladı ve tekrar sertleşip sıkılaşıana kadar meme ucuyla oynadı. "Şuna bir bak. Çok güzel." İ inin derinliklerinde onun sertleştiğini hissetti.

"Neredeyse giyindiğiniz kadar çabuk iyileşıyorsunuz."

Yumuşak bir şekilde kıkırdayarak, o da aynı şekilde tahrik olana kadar meme ucuyla oynamaya devam etti. Ondan sadece yeni bir prezervatif takacak kadar uzun süre çekildi.

"Sırt   st   yat," dedi ve onu yönlendirmek için omzunu itti.

Kızın otoriterliği, onun üzerine çıkarken gözlerinin arzudan kararmasına neden oldu. Onu olabildiğince yavaşça i  ine almadan önce onunla alay ettiğinde parmakları kalçalarına saplandı. Adamın çenesinin gerginlikten kasılmasını, boynundaki ve omuzlarındaki kasların hareket etmeye çalışırken gerilmesini izlemek hoşuna gidiyordu.

Ama Cameron acele etmeyecekti. İlk seferden beri hassas olan kadın, kendini onun üzerine bıraktı. Bu sefer daha da büyük hissediyordu, bu da onun bunun nasıl mümkün olduğunu merak etmesine neden oldu. Ellerini onun kalçalarına koymak için arkasına uzandı. Elleri kalçalarından göğüslerine doğru hareket etti, meme uçlarını parmaklarının arasında sıkı ve yuvarladı.

Cameron seks sırasında hiç bu kadar tükenmiş hissetmemişt   ama bu sadece seksin ötesinde b a m b a ş k a bir şeydi. Bağlantı duygusu ve

Samimi bir şekilde onu izlemesi, onu hem korkutan hem de heyecanlandıran başka bir seviyeye çıkardı.

"Cam . . ."

Daha dik oturdu ve ellerini onun göğsüne götürdü.

"Hareket etmen gerek."

Onun sesinde duyduğu aciliyete gülümseyerek kalçalarını eğdi, yavaşça ama bilinçli bir şekilde ona bindi ve başını geriye atıp inlemesine bayıldı. Şimdiye kadar tanıdığı en hoş, en tatlı, en seksi adamdı ve o anda diğer tüm erkekler için mahvolduğunu biliyordu. Will Abbott gibisi bir daha asla olmayacaktı ve buradan ayrılıp onu bir daha asla göremeyeceği düşüncesi içinde bir şeyleri kırdı.

"Sorun ne?" diye sordu. "Gerçekten üzgün görünüyordun." Aralarındaki bağı kaybetmeden doğrulup bacaklarını kalçalarına doladı. Yeni pozisyon göğüslerini Cam'in göğsüne bastırdı ve ağızlarını mükemmel bir şekilde hizaladı. "Üzgün müsün, Cam?"

"Hiç de değil," dedi ve onu rahatlatacağını umduğu bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ondan sonra ne olacağı konusunda endişelenmenin ne yeri ne de zamanıydı. Şu anın tadını çıkarmanın tam zamanıydı. Sonrası kendi başının çaresine bakacaktı, ya da öyle umuyordu.

"Sen de benim kadar iyi hissediyor musun?"

"Hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti."

"Benim için de."

Saçlarını alnından geriye doğru taradı ve yakınlığından yararlanarak onu öptü. Ağızı onunkinin altında açıldı ve öpücük acil ve çaresiz bir hal alınca bir şekilde kendini tekrar sırt üstü yatarken buldu.

Kalçalarını kavrayan adam onları daha da yukarı çekti, ta ki kadın terleyip ona yapışana kadar.

Ondan ayrılıp sırt üstü döndüğünde, başı göğsünde ve kolları onu sımsıkı sararken onu da yanında götürdü. Eli saçlarında gezinirken dudakları altında usulca hareket etti.

Patlayıcı sevişmenin ardından gelen şefkat onun son felaketi idi. Gözlerinde yaşlar biriktiğinde, bu güzel anı mahvetmek istemeyerek onları kapattı. Bunun geçici bir ara olduğunu bilerek bu işe girmişti ama gerçek hayatına dönmek için onu terk etmek zorunda kalacağı düşüncesi şimdiden canını acıtiyordu.

- - -

Will ona sımsıkı sarıldı ve her zaman onunla özdeşleştirdiği büyüleyici kokuyu içine çekti. *Büyülenmek*, onunla seviştikten sonra hissettikleri için iyi bir kelimeydi. Bu ve çok geçmeden yollarını ayıracaklarını bildiği için biraz umutsuzluk. Cameron'la üç gün geçirmişti ve onu kaybetmenin, üç yıl birlikte olduktan sonra Lisa'yı kaybetmekten daha çok acı vereceğini biliyordu.

Belki de onu kaybetmek zorunda değildi. Belki de bunu yürütebilmelerinin bir yolu vardı. Ama uzun mesafeli bir ilişkinin lojistiğini düşündükçe, istediği şeyin bu olmadığını biliyordu. Onun burada yanında olmasını, her gece yanında uyumasını, onunla çalışmasını, onunla sevişmesini, köpekleriyle oynamasını ve ailesiyle vakit geçirmesini istiyordu.

Hayatına o kadar iyi uyum sağlamıştı ki, sadece birkaç gün sonra sanki sonsuza dek buradaymış gibi hissetmeye başlamıştı. O da böyle hissediyor muydu? Birazcık bile mi? Bu değildi.

Sanki çok ileri gitmiş gibi görünmeden bunu ona sorabilirmiş gibi.

Parmaklarını kızın uzun saçlarında gezdirirken, onun uykuya daldığını hissetti ve yorganı omuzlarına kadar çekti.

İki haftaları vardı. Belki de bu süre ona teknolojisiz dünyasına ne kadar iyi uyum sağladığını göstermek için yeterli olacaktı. Artık onu bulduğuna göre, onu elinde tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

- - -

Cameron kızağın hayalini kurdu. Buzlu yamaçtan aşağı çok hızlı iniyordu. Altındaki kızak sanki onu yerinden oynatmaya çalışıyormuş gibi ileri geri kayıyordu. Hareket ve korku birleşince midesi ağrımaya başladı. Ve üşüyordu - gerçekten, çok üşüyordu. Kızağın üzerinde *çıplak mıydı?* Şimşek hızıyla ilerlerken, sanki düştüğünde bir fark yaratacakmış gibi kızağı iki eliyle kavradı.

Sona ne kadar vardı? Oraya vardığında ne olacaktı? Yaralanıp kırılacak mıydı, yoksa inecek güvenli bir yer mi bulacaktı? Bilinmeyenin dehşeti, kızak sola doğru sertçe savrulurken çılgılık atmasına neden oldu. Eğer düşerse, asla hayatta kalamazdı. Bu kadarını kesin olarak biliyordu.

Birisi onu hafifçe sallıyordu. "Cameron. Tatlım, **u y a n**. Rüya görüyorsun."

Gözlerini açtığında Will oradaydı ve yüzüne kazınmış endişeyle ona bakıyordu. Yatağın başucundaki lambayı açmıştı.

"İyi misin?"

Başını salladı ama donduğunu fark etti. "Soğuk."

"Kahretsin, özür dilerim. Ben alışkınım ama sen değilsin." Hâlâ çıplaktı, yataktan fırlayıp yatak odasının kapısına gitti ve ateşin sıcaklığını içeri almak için kapıyı açtı.

Rüyadan kalan mide bulantısına rağmen, ateşi körüklemek için loş evin içinde ilerlerken adamın muhteşem arka tarafının görüntüsü onu büyüledi.

Döndüğünde onu, önden de aynı şekilde muhteşem olan manzaranın tadını daha iyi çıkarmak için otururken buldu. "Ateşin yanında uyumaya ne dersin?"

Soğuktan korunmak için yorganı omuzlarına doladı. "Kulağa hoş geliyor ama önce banyoyu kullanmak istiyorum."

"Bir saniye bekle." Dolaba gitti ve kırmızı flanel bir bornoz buldu, ayağa kalkarken onu tuttu, etrafına sardı ve kemerini beline bağladı. "Çok şirin," dedi bornozun içinden saçlarını toplarken.

"Burada iki kişilik yer var." Gülümseyerek,

"Banyo hemen şurada." dedi. "Hemen geliyorum."

"Oturma odasını hazırlayayım."

İşlerini hallettikten sonra, ellerinin titremesinin geçmesini umarak bir dakika lavabonun başında durdu. Rüya o kadar canlı ve gerçekti ki, gözlerini dört açarak girdiği bu durumda savunmasız olduğunu göstermişti.

Onu beklediği için yüzüne su çarptı ve birkaç derin nefes aldıktan sonra oturma odasında, şöminenin önünde yerde onlar için küçük bir yuva hazırlamış olan adamın yanına gitti.

"Bu iyi mi?" diye sordu, onu yanına davet etmek için üst battaniyeyi kaldırarak.

"Çok rahat görünüyor." Bornozu çıkarsın mı yoksa üzerinde mi kalsın diye düşündü ama rüyanın anıları kemerini sıkmasına neden oldu.

Yorganın altına yerleştikten sonra, Will bir kolunun üzerinde doğrulup ona baktı. "Rüya hakkında konuşmak ister misin?"

Arkasındaki ateş çıtırdadı ve tısladı.

Başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler." Kesin bir felakete doğru koşma metaforu onun gözünden kaçmayacaktı, bu yüzden bunu paylaşmamayı tercih etti.

Boşta kalan eliyle saçının bir tutamını yakaladı ve yüzünden uzaklaştırdı. "Üşüdüğün için üzgünüm. Sen buradayken yatak odası için bir ısıtıcı getireceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Benimleyken rahat olmanı istiyorum." "Çok tatlısın."

İltifata omuz silkti.

"Saat kaç?" diye sordu esneyerek. Şehirde olsa, uyandığında yapacağı ilk şey telefonundan saati ve uyurken kaçırmış olabileceği her şeyi kontrol etmek olurdu. Saatlerdir buradaydı ve telefonunu bir kez bile kontrol etmemişti ki bu onun için eşi benzeri görülmemiş bir durumdu.

"Dört buçuk."

"Uyandırdığım için özür dilerim."

"Korkunç bir rüya gördüğün için üzgünüm." Yastığının üzerine çöktü, yüzünü ona dönecek şekilde yan yattı.

Elini kendisinden çok daha büyük olan eliyle kapatıp güven verici bir şekilde sıkıldığında Cameron kalbinin küçük bir parçasını daha kaybetti. Eğer

devam ederse

ona o kadar güzel bakardı ki, eve götürecek pek bir şey kalmazdı.

"Will?"

"Hmm?"

"Bana sarılır mısın?"

"Çok isterim. Gel

buraya."

Kadın ona doğru döndü ve adam da kollarını onun etrafına dolayarak göğsüne yakın bir şekilde sarıldı. "Mmm, bu çok daha iyi. Teşekkürler."

"Uyumaya devam et, bebeğim. Ben yanıdayım. Her şey yoluna girecek."

Elbette bundan emin olmasının bir yolu yoktu ama Cameron şimdilik ona inanmayı seçti ve rüyasız bir uykuya daldı.

- - -

Will bir planla uyandı. Cameron'ın web sitesi önerisini hatırlayarak, Hunter'ın site kurulduktan sonra bakımıyla ilgili sorusunu düşündü. Birinin bunu yapması gerekiyordu. Bu kişi neden Cameron olmasındı? Ve neden Vermont'ta çalışmıyordu? Onun uyumasını izlerken bu fikir içini sevinç ve umutla doldurdu.

Onu tanıdığının dördüncü gününde uzun vadeli planlar yapmanın çılgınca olduğunu biliyordu ama dün gecedten sonra onu bırakmayı hayal bile edemiyordu.

Onun için en önemli olan her açıdan mükemmeldi. Onun özel biri olduğundan hemen şüphelenmişti ama artık bundan emindi.

Gözlerini açtığında adamın onu izlediğini gördü. Utanmış gibi tereddütle gülümsedi. "Uzun zamandır mı uyanıksın?"

"Kısa bir süre. Uyurken çok tatlı oluyorsun. Dudakların hareket ediyor." Kendi dudaklarıyla gösterdi, bu da onun tam bir gülümsemesini ortaya çıkardı.

"Babam uyurken bile yirmi dört-yedi konuştuğumu söylerdi." Başını kaldırıp ona baktı. "Bunu uzun zamandır düşünmemiştim."

"Küçük bir geveze miydin?"

"Sadece onunla. Eve geldiğinde onu gördüğüme her zaman o kadar sevinirdim ki eminim kulağını çınlatmışımdır."

"Uzun süreler boyunca yok muydu?"

"Çok seyahat ederdi. Her zaman Doğu'da, Avrupa'da ya da Güney Amerika'daydı. Hayatı bana çok çekici geliyordu."

Will, kızın bir tutam saçını parmağının etrafında kıvırdı. "Neden seni de yanında götürmedi? Onun gibi bir adamın özel öğretmen tutmaya gücü yeterdi."

"Dünyasının küçük bir kıza göre olmadığını ve evde kalmamın daha iyi olacağını söyledi." Sanki bu ferman kalbini kırmamış gibi omuz silkti. "Sanırım en iyisinin ne olduğunu biliyordu."

Onsuz ne kadar yalnız olduğunu söylemiyordu ama Will bunu onun gözlerinde görebiliyor ve sesinde duyabiliyordu. Will onun bir daha asla yalnız kalmamasını, her zaman onunla konuşabilmesini sağlamak istiyordu. Eğer onunla yirmi dört-yedi saat konuşmak isterse, bu onun için sorun olmazdı. Onu dinlemekten asla bıkmayacağından şüpheleniyordu.

"Bence," dedi saçlarıyla oynamaya devam ederek, "seni evde bırakmak onun kaybı oldu."

"Belki," dedi, sanki önemli değilmiş gibi, ama nasıl olmasın ki?

Ona mahrum bırakıldığı her şeyi vermek için duyduğu karşı konulmaz ihtiyaç onu ele geçirdi. Bir kez daha kendisine bunun için çok ama çok erken olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı.

böyle düşüncelere sahip olmak. Ama zamanlarının kısıtlı olduğunun da acı bir şekilde farkındaydı. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Hannah'nın yanına yeni taşındığını biliyorum ve onunla vakit geçirmeye devam etmeni çok isterim. Ama . . . Şehirde geçireceğin zamanın geri kalanında burada benimle kalmayı düşünür müsün?"

"I . . . Hannah bu konuda ne düşünecek?"

"Bizim adımıza mutlu olacak."

"Peki ya ailen?" "Onlar ne olacak?"

"Mağaza için bir proje üzerinde çalışırken burada seninle kaldığımı bilmeleri garip olmaz mı?"

"Senin özel hayatın onları ilgilendirmez, benimki de öyle. Hiçbir şey onları şaşırtmaz, ayrıca hepsi Max ve Chloe'ye odaklanmış durumda. Muhtemelen farkına bile varmayacaklardır."

"Fark edecekler."

"Kimin umurunda? Eve gitmeden önce on üç günümüz var. Bu sürenin mümkün olduğunca çoğunu birlikte geçirmek istiyorum. Sen istemiyor musun?"

"İstedığimi biliyorsun."

"Ama?"

Onun teklifini düşünürken alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladı. "Bu zamanı seninle geçirmek istiyorum."

Adam o güçlü gülümsemesini serbest bıraktığında kadın teslim olmanın eşiğine gelmişti. "*Lütfen?*"

"Tamam."

"Evet! Çok eğlenceli olacak. Söz veriyorum."

"Eğlenceli olacağından hiç şüphem yok."

"Sana bir soru daha. Hiç kayak yaptınız mı?"

Konunun aniden değişmesi üzerine kaşlarını çattı ve "Uzun zaman önce St. Moritz'de bir kez denemiştım" dedi.

"İsviçre'de kayak mı yaptın?"

"İsviçre'de yaptığım şey kimse tarafından kayak olarak görülmez."

"Vermont'ta kayak yapmadan yaşamış sayılmazsın."

"Bu doğru mu?"

"Uh-huh. Şanslısın ki dünya çapında bir kayakçı, eski bir eğitmen, geçmişte olimpiyatlarda yarışmış ... olağanüstü biriyle yatıyorsun."

"Son kısmı eklemek zorundaydın, değil mi?"

"Bence her şeyi güzel özetledi. Ee, ne diyorsun? Benimle kayağa gitmek ister misin?"

"Bu işte berbat olsam da benden hoşlanacak mısın?"

"Tamamen berbat olmayacaksın," dedi burnunu öperek. "Ve senden yine de hoşlanacağım. Sanırım senden çok uzun bir süre hoşlanacağım."

Kadın yüzünü okşamak için uzandı ve adam dönüp avucuna bir öpücük kondurdu.

"Kayak için giyecek hiçbir şeyim yok." "Bunun için endişelenme. Seni hemen hazırlarım."

"Kayaktan önce kahve olacak mı?" "Kesinlikle."

- - -

Cameron kayakta tamamen berbattı. Onun kesin talimatlarına ne kadar uymaya çalışırsa çalışsın, kayakları yine de kesişiyor ve zavallı, istismara uğramış poposu daha fazla dayanamayana kadar tekrar tekrar sırt üstü düşüyordu.

"Amca," dedi gülerek, karda sırtüstü yatarken ona bakarken. Hannah'nın kar pantolonunu ve parkasını giymiş, onun yokuş aşağı kayaklarını kullanıyordu. Gerçi Hannah kayaklarının bu kadar kötü kullanıldığını görse muhtemelen saygısızlık diye ağlardı.

Will, kıza elini uzatıp onu bir kez daha yukarı kaldırırken öfkesini gizlemeye çalıştı ama başaramadı. "Her eğitmenin eninde sonunda öğretilemeyen bir öğrenciyle karşılaştığının söylendiğini duymuştum. Gerçekten de mükemmel sicilimi mahvetmeyeceksin, değil mi?"

"Korkarım öyle. Kıçım daha fazlasını kaldıramaz."

"Evime döndüğümüzde sana masaj yapacağım. Tüm pürüzleri gideririz."

"Kulağa ne kadar çekici gelse de, bu işte berbat olsam bile beni sevmeye devam edeceğine söz verdiğini unutmadan önce bu gezinin bir felaket olduğunu ilan etmenin zamanı gelmiş olabilir."

Kolunu kızın boynuna doladı ve onu uzun bir öpücük için kendine çekti. "Hatırlıyorum."

Cameron öpücüğe kendini kaptırdı ve kayaklar üzerinde olduğunu unuttu, bu da onu bir kez daha uçurdu, bu sefer Will'i de beraberinde götürdü. Uzuvarlar, kayaklar ve sıırıklardan oluşan bir yığının üzerine sert bir iniş yaptılar.

Sahip olduğu her şey canını yaksa da, özellikle de onun için bir iniş pisti görevi gördükten sonra, Cameron gülmekten kırıldı. O kadar çok güldü ki gözyaşları

yüzüne doğru aktı. Adamın ona doğru yönelttiği ters bakış, kızın daha çok gülmesine neden oldu.

"Burada korumam gereken bir itibarım var, biliyorsun."

Kadın buna cevap vermeye çalıştığında yine gülmekten kırıldı.

"Bu kadar," dedi. "Pes ediyorum. Sen, Cameron Murphy, kayakta berbatsın."

Kollarını iki yana açmış, kahkahalarla inliyordu. "Sana yapacağımı söylemeye çalıştım ama *hayır*," dedi tekrar konuşabildiğinde. "Sen eski bir eğitmensin, Olimpiyat yarışmacısı, eyalet şampiyonu, olağanüstü ve tüm bu işler." Donmuş yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

"Umarım burada yarattığınız sahnenin kasabada Fred'le karşılaşmanızdan daha büyük bir ilgi göreceğini biliyorsunuzdur."

"İyi deneme, ama yine de komik."

"Bu vadideki en iyi kayakçı olarak itibarımın yerle bir olmasının sizi eğlendirmesine sevindim."

Bu da bir başka histerik kahkahaya yol açtı. O kadar çok güldü ki kaburgaları da neredeyse poposu kadar ağrımaya başladı.

Sonra ona gülümsedi ve başını salladı, itiraf edemedi ölecek olsa da eğlendiği belliydi.

"Peki, Bay Olağanüstü Olimpiyat Yarışmacısı, beni ısrarla götürdüğünüz bu dağdan nasıl indirmeyi düşünüyorsunuz?"

"Bu," dedi küçümseyerek, "bir tavşan yamacı. Şuradaki ise bir dağ."

"Tavşan yamacı, dağ, hepsi benim bakış açımdan aynı görünüyor. Kayaklardan bir kızak yapsam ve şu taraftan aşağı insem nasıl olur?"

"Olmasa nasıl olur?" Uzanıp kızın kayaklarını çözdü ve onu kayaklara takılan sert botlarla bıraktı. "Şanslısın ki benim

Yoksa seni eve götürüp beni devirdiğin ve sonra da dağımda bana güldüğün için acıyan kıcına şaplak atmak zorunda kalabilirim."

Cameron öfkeyle kustu ama adamın gözlerindeki alaycı parıltıyı fark ettiğinde bu öfke hızla başka bir şeye dönüştü. "Tavşan yamacını kastediyorsun, değil mi? Ve PS, eğer sen bana şaplak atarsan, ben de sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylediğimde beni dinlemediğin için sana şaplak atarım."

"Sana kızmaya çalışırken beni kızdırıp rahatsız etme."

Adam bir kez daha kalkmasına yardım ederken melek gibi gülümsedi. "Yapma. Yapma. Hareket etme. Anladın mı beni?"

"Evet, sıradışılığınız."

"Ukala." Kayak takımlarını ve sopalarını topladı ve onun önünde duracak şekilde manevra yaptı. "Atla."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Omzunun üzerinden ona attığı bakış, son derece ciddi olduğunu gösteriyordu.

"Bundan emin değilim, Will." Tavşan yokuşu olsun ya da olmasın, aşağı inmek için hâlâ uzun bir yol vardı. "Yürüyerek inemez miyim?"

"Hayır, aşağı yürüyemezsin. Bana güveniyor musun?" "Evet, ama-"

"Aması yok. Atla ve tutun. Sana benimle her zaman güvende olacağını söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Kastettiğiniz bu muydu?"

"Her zaman demek istedim. Şimdi benimle geliyor musun, yoksa kız arkadaşımın peşine kar devriyesini takarak beni daha da aşağılayacak mısın?"

Şaşkınlıkla ona baktı. "Ben senin kız arkadaşın mıyım?"

"Şey, evet. Dün gecedен sonra benim için ne olduğunu düşündün?" "Gerçekten bilmiyordum."

"Artık biliyorsun. Bana güvenecek misin, güvenmeyecek misin?"

Ona güvendiğinden ve bundan şüphe etmesini istemediğinden, onun sırtına atladı ve kollarını boynuna, bacaklarını da beline doladı.

"Kayaklarını ben taşıyacağım için tüm tutunma işini sen yapmalısın, tamam mı?"

Boynundaki tutuşunu resmi bir ölüm tutuşuna sıkılaştırdı. "Um, tamam," dedi, kesinlikle tamam olmamasına rağmen.

Omzunun üzerinden, onun kayaklarını, batonlarını ve kendi batonlarını iki koluyla göğsüne dayadığı bir bohçaya yerleştirmesini izledi. "İşte gidiyoruz." Kayaklarının uçlarını eğime doğru çevirdi ve sanki bir toptan fırlatılmış gibi havalandılar.

Cameron daha bunu yapamadan, "Çığlık atmak yok," dedi. "Ve gözlerini kapatmak isteyebilirsin."

Rüyasındaki kızağın görüntüleri aklına geldikçe, gözlerini kapatıp yüzünü onun omzuna gömdü ve yokuş aşağı uçarlarken çığlık atmamak için kendini çok ama çok zorladı. Olabildiğince sıkı tutunarak, sadece kayakları ve vücudunu kullanarak tepede ilerlerken onun kaslarının oynamasını hissetti. Korkusuna rağmen, kayak yapmanın ona ne kadar doğal geldiğini deneyimlemek güzeldi.

Kar küreyerek tepenin dibinde durdu. "Artık bırakabilirsin, tatlım."

Cameron'ın tüm vücudu yüzlerce kez düşmekten ve hayata tutunmaktan dolayı ağrıyordu. Yere indiğinde bacakları çalışmak istemiyor gibiydi ve neredeyse tekrar düşüyordu. Neyse ki dengesini korumayı başardı.

Adrenalin vücuduna pompalanarak nefessiz kalmasına neden oldu. Hangisinin daha heyecan verici olduğundan emin değildi - adamın sırtında tepeden aşağı uçmak mı yoksa adamın ona kız arkadaşı olarak hitap etmesi mi? Kesinlikle ikincisi.

"Hey, Abbott, sonunda öğretilmeyecek bir öğrenci mi buldun?" diye sordu yanlarından kayarak geçen bir adam.

"Isır beni, Kyle."

Kyle kayarak uzaklaştı, giderken de gülüyordu. "Üzgünüm," diye mırıldandı Cameron.

"Olma. O bir sik kafalı. Ne dediği umurumda değil." Eğildi ve önce burnunu sonra dudaklarını öptü. "Bu kıyafetin içinde çok tatlısın."

"Yani bana baktığında kız kardeşini görmüyor musun?" "Sana baktığımda kesinlikle kız kardeşimi görmüyorum."

Cameron bir kez daha soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti hissetti.

"Anneme geç kalmamak için acele edelim. Akşam yemeği yıl boyunca her Pazar saat üçte."

Eşyalarını bıraktıkları kulübeye doğru onu takip ederken, "Bu gerçekten güzel bir gelenek," dedi.

"Annesi bunu ondan önce yapmış ve büyükannem öldüğünde annem geleneği bir hafta bile aksatmadan sürdürmüştü."

"Büyükkannen ne zaman öldü?"

"Dokuz yıl. Zor bir dönemdi. O bizim ikinci annemiz gibiydi. Annem size, annesi yardım etmeseydi on çocuk sahibi olmayı asla başaramayacağını söylerdi. Bizim ve kuzenlerimizin hayatının büyük bir parçasıydı. Bu hepimiz için ilk büyük kayıptı. Ve sonra Caleb. . . Bu tamamen başka bir şeydi."

"Hayal bile edemiyorum."

"Korkunç. Gelmiş geçmiş en kötü şey."

Cameron tahta bir banka oturdu ve kayak botlarını çıkarmasına yardım etmek için önünde diz çöktü. Parmaklarını Cameron'ın saçlarında gezdirmek istedi ama herkesin içinde oldukları için bundan kaçındı.

"Büyükanne mi kaybetmek zor oldu ama bir süredir hastaydı, o yüzden bunun olacağını biliyorduk. Bize onun için ağlamamamızı söyledi. İyi ve uzun bir hayat yaşamıştı ve hiçbir şikayeti yoktu."

"Harika bir insana benziyor." Cameron ayaklarını ona verdiği botların rahatlığına bıraktı.

"Öyleydi. Onu çok özledim." Başını kaldırıp ona baktı. "Seni severdi."

Cameron ona gülümsedi, iltifattan çok etkilenmişti.

"Caleb, diğer yandan Bu çok şok ediciydi, biliyor musun?" Botlarını çıkaran Caleb, kendi botlarını çıkarmak için bankta ona katıldı. "Yani Irak'a gittiğinde hepimiz bunun mümkün olduğunu biliyorduk ama o kadar sert ve neredeyse yenilmez biriydi ki kimsenin bunun gerçekten olacağını düşündüğünü sanmıyorum. Özellikle de Hannah. Kabus gibiydi. Hayatımın en kötü günüydü."

Cameron elini onun sırtına koydu, keşke rahatlatacak bir şey söyleyebilseydi ya da yapabilseydi.

Ona şöyle bir baktı. "Dün gece yaptığın şey, onu dansa götürmen, hepimiz için büyük bir olaydı. O yüzden teşekkürler."

"Onun iyi vakit geçirdiğini gördüğüme sevindim. Nolan'a ne olduğunu merak ediyorum."

"Hannah'yı tanıyorsam, eminim onunla dans etmiş ve sonra da kibarca başından savmıştır ama onunla dans etmek bir ilerlemeydi." Ayağa kalkıp kayak botlarının bulunduğu çantayı aldı ve ona elini uzattı. "Hadi gidip ne olduğunu öğrenelim."

"Bana kayak yapmayı öğretmeye çalıştığın için teşekkürler."

"Tekrar deneyeceğiz. Henüz senden vazgeçmeye hazır değilim."

"Cezalandırma konusunda obursun ve ayrıca zavallı, yaralı popomun daha fazlasını kaldırabileceğini sanmıyorum."

Poposunu okşamak için elini bıraktı. "Eve gittiğimizde zavallı, yaralı poponla ilgileneceğim."

Meraklanmış ve tahrik olmuş bir halde, poposu kamyonetin koltuğuna temas ettiğinde bir inilti çıkardı. "Yemekte ne kadar kalmamız gerekiyor?"

"Yemek yiyecek ve koşacak kadar uzun." Onu öpmek için eğildi. "Sonra eve gidip masaj yaptıracağım, ardından da küvette biraz vakit geçireceğim."

"Jakuziniz var mı?"

"Evet."

Cameron beklentiyle inledi. "Sanırım az önce öldüm ve doğruca cennete gittim."

"Henüz yapmadın, ama sonra yapacaksın." Hızlı bir öpücükten sonra yolcu kapısını kapattı ve kamyonun önüne doğru yürüdü.

Cameron onu izlerken çok mutlu ve sersemlemişti. Hayatı boyunca ilk kez dürüstçe ve gerçekten mutluydu. "Aman Tanrım," dedi.

ona katılmak için şoför kapısını açmadan önceki saniyeler içinde fısıldadı.
"Ona aşığım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

Hayattan daha büyük ve iki kat daha yakışıklı.

-Elmer Stillman'a göre İncil

Abbott'ların ahırındaki toplantıdan bir saat sonra Cameron fark etti ki sadece Will'e aşık değildi. Onun tüm ailesine aşık olmuştu. Max Chloe'yi getirmişti ve herkes ona karşı çok nazik davranmış, onu kutlamış ve hoş karşıladıklarını hissettirmişlerdi. Molly ve Lincoln bile onu sıcak bir şekilde karşılamış, bu da Chloe'nin gözlerini yaşartmıştı. Max'in ona olan bağlılığı gibi onun da rahatladığı çok açıktı. Cameron ikisinin bu işi başaracaklarını hissediyordu.

Lucas ve Landon Derby'deki bir ev yangını için çağırılmışlardı ama diğer herkes yemeğe gelebilmişti.

Akşam yemeğinde Will'in komik ve çekici büyükbabasının yanında otururken, keyifli Elmer Stillman'dan sürekli bir yorum dinlemişti.

Seksenli yaşlarının ortasındaydı, beyaz saçları, parıldayan mavi gözleri ve şeytani bir gülümsemesi vardı. Torunlarının çoğu gibi o da flanel gömlek ve solmuş kot pantolon giyiyordu ve kesinlikle çok sevimliydi.

"Şimdi bana mağazam için yaptığınız şu sözde web sitesinden bahsedin."

"Baba, Cameron'ı tekeline alıyorsun," dedi Molly lezzetli bir biftek yemeğinin ardından tatlı servisi yaparken.

"Tanımıyorum. Onu tanımaya çalışıyorum, bu yüzden bizi yalnız bırakın."

Molly, Cameron'a sempatik bir bakış gönderdi ve Cameron da Molly'nin Elmer'la geçirdiği zamandan keyif aldığını belirtmek için gülümsedi. Cameron'ın kısa bir süre önce televizyon sahibi olduğunu göz önünde bulundurarak, ona web sitesinin ve bittiğinde nasıl çalışacağının temel bir tanımını yaptı.

"Yani herkes gece ya da gündüz istediği zaman bu İnternet şeyine girip mağaza hakkında bilgi alabilir mi?"

"Bu doğru. Aslında, mağaza kapalıyken bile günün her saati açık olacaksınız." Solunda, Lincoln'ün yemek boyunca sabırla bekleyen Ringo ve George'a masa artıkları yedirdiğini fark etti.

"Bu çok zekice," dedi Elmer. "Ben de öyle düşünmek istiyorum."

"Evime gelmelisin. Dükkânı ilk açtığımız zamanlardan kalma ilginç bulabileceğin resimlerim ve her türlü eşyam var."

"Çok isterim. Will'den bu hafta bir gün beni buraya getirmesini isteyeceğim." "Bana zamanını söyle, sana öğle yemeği hazırlayayım."

"Bu bir randevu."

"Büyükbaba, kız arkadaşına mı taşınyorsun?" Will, Cameron'ın solundaki koltuğundan sordu.

"Kimse bana onun senin kızın olduğunu söylemedi, William," dedi Elmer öfkeyle. "Ve şimdi benimle tanıştığına göre, elinde bir rakip olabilir, genç adam."

"Doğru," dedi Cameron, ellerini Elmer'ın koluna dolayarak ve başını omzuna yaslayarak.

Elmer'ın kahkahası, tüm ailenin kahkahaları gibi onu da sevindirdi. Colton üçüncü sigarasını bitirirken, "Yaşlı adama dikkat et, kardeşim," dedi.

Herkes elmalı turta yerken o patates püresi yiyordu. Annesine göre beş kişiye yetecek kadar yemek yemişti. "Hâlâ oyunu var."

"Bunu biliyorsun, evlat," dedi Elmer.

Cameron, Molly yapmak zorunda olmadığını söylediği halde masayı toplamaya yardım etmekte ısrar etti.

"Misafirimizsin," dedi Molly. "Çalışmak zorunda değilsin."

"Hiç umurumda değil ve hareket etmeme yardımcı oluyor. Bu sabahki kayak dersimden sonra kaskatı kesildim."

"Sahip olduğunuzu hiç bilmediğiniz yeni kasları keşfedeceksiniz." "Oturmanın dayanılmaz olduğunu çoktan keşfettim."

Hannah mutfakta onlara katılırken güldü. "Bu iyi gitmediği anlamına mı geliyor?"

"Destansı boyutlarda bir felaketti," diyor Cameron. "Zamanımın çoğunu kırımın üzerinde geçirdim." Diğerleri daha fazla tabak getirmeye giderken, Cameron Hannah'yla yalnız kaldığı bir andan yararlandı. "Dün geceki dans nasıl geçti?"

"İyi," dedi Hannah utangaç bir sesle. "Eğlenceliydi." Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Beni eve bırakmasına izin verdim."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey. Onunla dans ettim ve beni eve bırakmasına izin verdim. Bir gece için bu kadarı yeterliydi."

"Gittiğine
sevindim." "Ben de
sevindim."

Ella mutfaka bir yığın tabak getirdi. "Neden her zaman mutfak görevinden kaçmayı başarıyorlar?" diye sordu, *bulaşık* lafını duyar duymaz dağılan kardeşlerine.

"Onlara ihtiyacımız yok," dedi Charlotte. "Onlar etraftayken dedikodu yapamayız zaten." Döndü ve Cameron'a odaklandı. "Demek sen ve Will, ha?"

Köşeye sıkışan Cameron, yüzünün ısındığını hissederken ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. "Ahh, um ..."

Molly, tatlı tabaklarını lavaboya taşıırken kızına onaylamayan bir bakış atarak, "Buna cevap vermek zorunda değilsin Cameron," dedi.

"Hadi ama," dedi Charlotte. "Sanki ona deli gibi aşık olduğu büyük bir sırmış gibi."

"Charley," dedi Hannah nazikçe. "Onu korkutup kaçırma. Ondan hoşlanıyoruz, o da öyle."

Cameron, Hannah'nın nazik desteği için minnettar bir ifadeyle, "Sorun değil," dedi. "Ben de ondan hoşlanıyorum. O harika biri."

Molly, Cameron'ın kolunu okşayarak, "Biz de hep öyle düşündük," dedi.

Will mutfaka girdi ve annesiyle kız kardeşlerinin Cameron'ın etrafında toplandığını görünce kısa bir süre durdu. Ella ve Charlotte'un arasına girip elini tutarak, "Bir kurtarıcıya daha ihtiyacın olabileceğini hissediyordum," dedi. "Seni bu arı kovanından çıkarayım."

"Açıkçası Will," dedi Charlotte, onu şakacı bir şekilde iterek. "*O kadar* da kötü değiliz."

"Evet, öylesin ve onu korkutmana izin vermeyeceğim. Ayrıca kayaktan dolayı çok ağrıyor ve ona jakuzide biraz vakit geçirme sözü verdim."

Cameron'ın sıcak küvet beklentisiyle inlememek için yapabileceği tek şey buydu. Vücudundaki her kas ağrıyordu ve tüm ağırları kayak yapmaktan kaynaklanmıyordu.

Molly, parmak uçlarına kalkıp Will'in yanağına bir öpücük kondurarak, "Hadi git tatlım," dedi. Cameron'a döndü ve ona nazıkçe sarıldı. "Umarım kendini daha iyi hissedersin. Eğer bize katılmak istersen yarın akşam kızlarla birlikte huzurevi için kurabiye pişireceğiz."

"Çok isterdim ama pek fırıncı sayılmam. Ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim."

"Endişelenmeyin. Bir ya da iki şişe şarabı bitirmemize yardım edebilirsin." "Ya da üç," dedi Ella ve Hannah'nın kıkırdamasına neden oldu.

"Bunu yapabilirim. Will'in beni götürmesinin bir sakıncası yoksa gelmek isterim." "Benim için sakıncası yok."

"Harika," dedi Molly ona gülümseyerek. "Görüşürüz o zaman."

"Yemek için çok teşekkürler. Gerçekten çok keyif aldım."

"Bir şey değil. Bize katılabildiğinize sevindik ve muhteşem çiçekler için teşekkür ederiz. Bunu yapmak zorunda değildiniz."

"Evet, yaptım."

Çıkarken Lincoln ona sarıldı. "Geldiğin için teşekkürler." "Beni ağırladığınız için teşekkürler. Aileni seviyorum. Çok eğlenceliler."

Gururla gülümserken, "Onların da bazı anları oluyor," dedi. "Yarın ofiste görüşürüz."

"Orada olacağım." Diğerleri vedalaşırken o da Ringo ve George'u okşadı. Cameron, Ringo ve George'un vedalaşıp vedalaşmadığını öğrenme

fırsatı bulamadığı için üzgündü.

Hunter, Megan'ı dansa kaldıracak cesareti kendinde bulmuştu. Etrafta çok fazla insan vardı ve onu meraklı sorularla utandırmak istememişti. Ama gerçekten bilmek istiyordu.

Kamyona bindiklerinde Will, "Eve dönerken iki yere uğramamız gerekiyor," dedi.

"Taşınmak zorunda

mıyım?" "Hayır."

"İyi cevap."

Dükkanın dışına park edip içeri koştu ve on dakika sonra arkaya koyduğu büyük bir kutuyla geri döndü. Sonra markete gitti ve on beş dakika sonra kamyonetin arkasına koyduğu iki kahverengi poşetle geri döndü. Kısa bir süre sonra evine vardıklarında Will, Hannah'nın getirdiği poşetleri ve yiyecekleri taşımakta ısrar etti. Onun hiçbir şey yapmasına izin vermedi.

"Sadece otur ve rahatla," dedi ateşi yakıp üzerini örttükten sonra.

"Kendimi işe yaramaz hissediyorum."

"Bunun yerine kendinizi şımartılmış hissedin."

Bu aşık olma işinin pısırlıklara göre olmadığını, adamın kulübedeki hareketlerini izlerken duygu sağanağının kendisini ele geçirmesiyle anladı. Bavullarını yatak odasına, bilgisayar çantasını da oturma odasındaki masanın üzerine koydu. Mutfakta yiyecekleri boşalttı ve sonra en önemli eşya olduğunu söylediği şey için kamyona son bir yolculuk yaptı, bunun mağazadan aldığı bir ısıtıcı olduğu ortaya çıktı.

"Benim için aldığın onca şeyle burayı iflas ettireceksin," dedi, adamın düşünceliliğinden etkilenmiş olsa da.

"İflas etmekten çok uzağız, tatlım. Hunter ne derse desin. Ona arkasından Bay Doom and Gloom diyoruz çünkü bize hep en kötü senaryoları anlatıyor."

"Bu onun işi. Bu onu iyi bir muhasebeci yapar. Herkesin bir muhasebecisi olmalı."

"Bu da Patrick Murphy'nin iş sloganlarından biri mi?"

"Kesinlikle. Muhasebecileriyle yaşar ve ölür. Size onların tüm işin bel kemiği olduğunu söyleyecektir ve ben de ona katılıyorum. Benimki beni hapisten ve IRS ile başımın belaya girmesinden uzak tutuyor."

"Turuncu bir tulum sana çok yakıştırdı."

"Elbette yakıştırdım."

Kanepede ona katıldı ve elini uzattı. "Her şeyin içinde çok hoş görünüyorsun - ya da hiçbir şeyin. Ben hiçbir şey giymemeyi tercih ederim." Elini dudaklarına götürdü ve gözlerinin içine bakarken elinin arkasını öptü. "Burada olduğun ve bir süre daha kalacağın için çok mutluyum."

"Ben de memnunum."

İkisi de uzun, gergin bir an boyunca başlarını çevirmedi. "Bu çılgınlık," dedi usulca, en az onun hissettiği kadar şaşkın görünüyordu.

"Kesinlikle delice."

"Ve yine de ..." Başını hafifçe eğdi ve ona şimdiye kadar aldığı en tatlı öpücüğü verdi.

"Ve yine de."

Gülümseyerek, "Sana masaj ve ıslanma sözü verdim. Önce hangisini istersin?"

"Bu zor bir karar. Ne önerirsiniz?"

"Önce kaslarınızı ısıtmak için ıslatmaya ve ardından hayatınızın en iyi masajını yaptırmaya ne dersiniz?"

Ondan alacağı bir masajın şimdiye kadar aldığı en iyi masaj olacağından hiç şüphesi yoktu. "Sen de bu konuda 'olağanüstü' biri misin?"

Kaşlarını salladı. "Bekleyip görmeniz gerekecek."

"Tamam, önce ıslan o zaman."

"Gidip küveti hazırlayayım."

"Yanımda mayo yok. Mart ayında Vermont'ta bir mayoya ihtiyacım olacağını düşünmemiştim."

"Şanslısınız. Benimki sadece çıplaklara özel bir jakuzi." "Bunu söyleyeceğini nereden bilebilirdim ki?" "Hemen döneceğim."

Cameron, birkaç dakika sonra küvetin hazır olduğunu haber vermek için dönene kadar yorganın altına sokuldu. Battaniyeyi kenara itip ayağa kalkmaya başladığında, incinmiş kaslarının acısı yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"Acıtıyor, ha?"

"Bebek gibi hissediyorum ama evet. Acıtıyor."

"Bırak seninle ben ilgileneyim." Kıyafetlerini çıkarmasına yardım etti, çok fazla bir şey yapmasına gerek kalmaması için yavaşça hareket etti.

"Bir kadını kıyafetlerinden çıkarmakta çok iyisin." "O kadar pratik yapmadım," dedi gülerek. "Beni kandırabilirdin."

Çömeldiği yerden başını kaldırıp kot pantolonunu çıkarma işine baktı. "O kadar çok olmadı, Cam. Dürüst olmak gerekirse."

"Sana inanıyorum."

"Peki ya sen?" diye sordu, dikkatini tekrar kot pantolonuna çevirerek.

Her iki bacağından da çıkarken onun omzuna tutundu. "Bir prens bulduğumu anlayacak kadar kurbağayla tanıştım diyelim."

Ayağa kalktı ve ellerini onun yanlarına, kaburgalarının altına koydu. "Bu birinin bana söylediği en güzel şey olabilir," dedi onu öperken.

Cameron kollarını kaldırıp onun boynuna doladı ve ağzını onun diline açtı. Adam, Cameron'ın ağrıyan kaslarını incitmeden onu olabildiğince sıkı tutmasına rağmen ona yeterince yaklaşmıyor gibiydi.

Kadından adım adım çekildi, ona bakarken sersemlemiş görünüyordu. "Cameron ..."

"Ben de," dedi ve parmak uçlarına kalkarak onu tekrar öptü. "Ben de. Şimdi şu jakuziye ne dersiniz?"

"Evet." Derin bir nefes verdi. "Bu taraftan."

- - -

Will ona arka güvertedeki buharlı küvete girmesine yardım etti ve birkaç dakika içinde çıkacağını söyledi. "Rahatla."

"Çok iyi hissettiriyor."

"Bu şey profesyonel olarak kayak yaparken beni kurtardı." Neredeyse ona onu sevdiğini söyledikten sonra kendini toparlamak için yalnız kalmayı umarak içeri girdi. Şarap kadehlerini ve bir önceki gecedan kalan yarım şişe kırmızıyı toplarken, az kalsın ıskaladıktan sonra kızın ona nasıl baktığını düşündü.

Neredeyse ağzından kaçıracağı şeyi biliyordu. Ve "Ben de" demişti. Bu ne anlama geliyordu? O da mı aynı şekilde hissediyordu? Bu ne kadar harika olurdu? Olmalı mıydı?

Şansını denedi ve inşa edildiğinde sitenin bakımını üstlenmesi fikrini ortaya attı mı?

"Hayır, hayır, hayır. Daha çok erken. Çeneni kapalı tut ve sakın davran. Daha sonra plan yapmak için yeterince zamanımız olacak."

Mutfak penceresinden küvetteki kadına bakarak kıyafetlerini çıkardı ve soğukta hızla küvete girerken bardakları ve şarap şişesini de yanında getirdi.

"Bu çok zarıftı," dedi onun aşağı sıçrayışı hakkında.

"Hoşuna gitti mi?"

"Uh-huh."

Ona bir bardak uzattı, ikisi için de doldurdu ve şişeyi küvetin dışına koydu. "Ağrıyan kaslara ve sıcak suya," dedi bardağını ona doğru kaldırarak.

Kadehini onunkine dokundurdu. "Buna içerim. Şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Will onun sözlerinden etkilenmiş gibi davrandı. "Bu benim dünyaca ünlü masajımı istemediğin anlamına gelmiyor, değil mi?"

"Bundan kurtulamayacaksın. Merak etme."

"Güzel. Seni elime almak için sabırsızlanıyorum." Will bu flörtöz yanının nereden geldiğini bilmiyordu ama onu böyle gülümsetebilmesine bayılıyordu.

Ona daha da yaklaştı. "Seni bekletmek istemiyorum."

Ona dokunmak için can attığından, kolunu ona doladı ve başını göğsüne yaslamasına bayıldı. "Bu çok güzel," dedi dudakları saçlarında gezinirken. "Burada olman hoşuma gidiyor."

"Sana eşlik etmek için burada olmadığım zamanlarda ne yapıyorsun?"

"Olabildiğince dışarıdayım ve ailemle, arkadaşlarımla ve köpeklerimle çok zaman geçiriyorum."

"Peki ya sadece sen, burada köpeklerle baş başa kaldığında?"

"Çok okurum."

"Yani oturma odasındaki raflarda bulunan tüm kitaplar

..." "Hepsini okudum. Bazılarını birden fazla kez."

"Okumayı en çok sevdiğin şey nedir?"

"Everest Dağı'na tırmanan insanlarla ilgili kitaplar gibi macera dolu şeyleri seviyorum. Hep bunu yapabileceğimi düşünmüştüm ama dizimi sakatladıktan sonra bundan vazgeçtim."

"Yine de beni kötü dizinle tavşan yokuşundan aşağı mı taşıdın?" "O bir şey değildi."

"Çok seksiydi."

"Şimdi de öyle

mi?" "Uh-huh."

Cameron "Bundan kurtulabilir miyim?" demeden önce uzun bir süre memnun bir sessizlik içinde ıslandılar. Boş şarap kadehini kaldırdı. "Yoluma çıkıyor."

Bardağı aldı ve kendi bardağıyla birlikte küvetin yanındaki rafa koydu. Elleri serbest kalan Cameron, Will'in kucağına geçerek ona sarıldı.

Kızın poposunu kavrayarak onu ereksiyonuna doğru yaklaştırdı ve kız onu o kadar tatlı öptü ki daha fazlasını arzulamaktan neredeyse inleyecekti.

"Jakuzini gerçekten çok sevdim."

"İçinde sen varken jakuzimi çok seviyorum."

"Dışarı çıkma süreci nasıl işliyor?"

"Çabuk yapılmasını tavsiye ederim. Çıkmaya hazır mısınız?"

"Bana söz verilen masajın hayalini kuruyorum."

"O zaman başlayalım. Önce ben gidip senin için bir havlu hazırlayayım."

Cameron kucağından indi ve koşarak küvetten çıktı. Soğuk hava nefesini kesmiş ve ıslak teniyle temas ettiğinde ereksiyonunu öldürmüştü. Beline aceleyle bir havlu sardı ve sonra bir tane de onun için tuttu. "Bir, iki, üç ..."

Küvetin içinden çıkarken bir çığlık attı.

Havluyu kızın etrafına doladı ve onu içeri taşımak için kucağına aldı, bu da kızın ikinci kez ciyaklamasına neden oldu.

"Bu," dedi ateşin önüne yerleştiklerinde, "çok ateşliydi." "Bu gece her türlü puanı topluyorum."

"Sadece bu gece değil." Alnındaki nemli saçları düzeltti ve parmak uçlarını çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirdi. "En başından beri düşünceliliğinle puanları topluyorsun."

"Ve en başından beri tatlılığıyla beni şaşırtıyorsun." Onun avucunu öptü. "Merakın." Bileğini. "Nezaketin." Dirseğinin iç kısmını. "Güzelliğini." Dudakları. "Şimdi şu masaja gelelim..."

Onu kuştüyü yorganın altına soktu ve arı sokmuş dudaklarının yanı sıra memnuniyet dolu iç çekişinden de memnun oldu. O kadar muhteşemdi ki. Onun şöminenin önünde çıplak yattığına inanamıyordu. Onunla tanıştığı ve ilgisini çektiği için ne kadar şanslı bir piçti ve şimdi bunu elinde tutmayı ne kadar çok istiyordu.

Mutfaktan, dükkândan aldığı badem kokulu masaj yağını ve kas ağrılarıyla mücadele etmek için satılan özel merhemi aldı. Yağı onun yumuşak tenine sürmeyi düşünürken bile taş gibi sertleşmişti. "Hazır mısın, bebeğim?"

"Mmm, çok hazırım. Beni nasıl istersin?"

"Bu çoktan seçmeli bir soru mu?" Alçak sesle kıkırdaması onu daha da sertleştirdi, tabii bu mümkünse. Bu masaj tatlı bir işkence olacaktı. "Yüzüstü yatmanla başlayalım."

Arkasını döndü ve kollarını bir yastığa doladı. "Saçını toplayabilir misin?"

Bileğinin etrafından elastik bir bant çıkardı ve yüzüstü yatarken saçlarına sardı.

"Bu büyük bir başarıydı."

"Çok pratik yaptım. Saçım hep yoluma çıkıyor."

"Saçına bayılıyorum. Asla ama asla kesemezsin.

Asla." "Saçımı asla kesmem. Anladım."

Yağı ısıtmak için ellerinin arasında ovuşturdu ve sonra onu yatıştırmak ve rahatlatmak için yeterli basıncı kullanarak omuzlarından başladı. Kızın iç çekişlerine ve inlemelerine bakılırsa, doğru noktalara vuruyordu.

"İnanılmaz," diye fısıldadı. "Çok iyi hissettiriyor." "Daha yeni başlıyorum."

"Amacınız sonsuza dek burada sizinle kalmamı sağlamaksa, ben varım. Nereyi imzalayayım?"

Baştan savma bu yorum onu solar plexusuna bir darbe gibi çarptı. Keşke bu kadar basit olsaydı. Ama o el bombasına dokunmak yerine sırtından aşağı indi ve sonra bacaklarına odaklanmak için şimdilik poposunun üzerinden atladı.

"Will?"

Aşağı baktığında onun kendisini izlediğini gördü.

"Hmm?" "Bunu söylememeliydim. Özür dilerim."

"Üzülme." Sırtına bir dizi öpücük kondurmak için eğildi. "Seni bilmem ama ben şu anda biraz fantezi yaşadığımızı hissediyorum ve ayrılmak zorunda kaldığında ne olacağı konusunda stres yapmadan bu zamanı birlikte geçirip tadını çıkarabilseydik gerçekten güzel olurdu."

"Bu güzel olurdu."

"O zaman biz de öyle yapacağız." Kas ovma küvetini eline aldı. "İyi şeyler için hazır mısın?"

"Bu iyi bir şey değil miydi?"

"Bu iyi şeyler için bir ısınmaydı." "Ben hazırım."

"Çok acırsa söyle." Kremi kızın morarmış poposuna masaj yaparak sürdürdü, kızın ne kadar acıdığını bildiği için ekstra nazik davranıyordu. Bir zamanlar kayakta yeniydi ve ilk derslerinden sonra günlerce hareket edemediğini çok net hatırlıyordu.

"Aman Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor. Ne oldu?"

"Mağazada sattığımız okalıptüs ve mentol içeren kas merhemi." "O mağazada olmayan bir şey var mı?"

"O çok sevdiğin aletlerin çoğu bizde yok." "Onlar olmadan da gayet güzel yaşayabileceğimi fark ettim."

"İşte yine başladın. Bana umut veriyorsun."

"Fantezi dünyasındayız, unuttun mu?"

"Doğru. Bana hatırlatmaya devam et, olur mu?" "Mmm-hmm."

Adam onu istemekten patlamak üzereyken sesi nasıl bu kadar rahat ve memnun çıkabiliyordu? Masaj birden aklına gelen en kötü fikir gibi gelmeye başladı, özellikle de kremi onun seksi kıkına sürme kısmı. Bu onu öldürüyordu ve daha fazla dayanamadı. "Dönmek ister misin?" diye sordu dişlerini sıkarak.

"Hayır."

Kasıklarındaki ağrıyı dindirmek için soğuk bir duş almaya karar veren Will, yorganı onun üzerine çekti.

"Will?"

"Öyle mi?"

"Prezervatif al."

Emrinin şehvetle dolmuş beynine nüfuz etmesi biraz zaman aldı, ama nüfuz ettiğinde, ellerini yıkamak ve korunmak için aceleyle yatak odasına gitti ve o fikrini değiştiremeden geri döndü. Köpeklerinin tanık olmak üzere oldukları şey yüzünden travma geçirip geçirmeyeceklerini merak ettiği bir an yaşadı ama bunu umursayacak durumda değildi.

Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"İşte böyle," dedi dizlerinin ve dirseklerinin üzerine yükselerek.

Artık resmileşmişti. Tam bir gidiciydi. Will yorganı onun sırtından aşağı çekerek, azgın arzusunu ateşleyen tatlı poposunu ortaya çıkardı. Kızın kendini ona böylesine küstahça sunması karşısında kendini kaybetmemek için elinden gelen her şeyi yaptı. "Çok ağrımadığına emin misin, bebeğim?"

"Çok eminim."

Arkasındaki pozisyona geçti ve hazır olup olmadığını test etmek için etrafına uzandı. Parmakları bacaklarının arasındaki nemden geçerken

masajın onu da en az kendisi kadar tahrik ettiğini fark etti.

"Lütfen, Will. Şimdi."

İki kez sormasına gerek yoktu, özellikle de o boğuk, seksi ses tonuyla. Aletini hizalayarak kadının kalçalarını kavradı ve içine girdi. Anında boşaldı ve ona katılmamak için aklına gelebilecek her türlü itici şeyi düşünmeye zorladı. Bunun on saniyeden daha uzun sürmesini istiyordu. Kadının iç kaslarının onu kavrayan seksi fırtınasını ve zevk soluklarını dindirmek için tüm kontrolünü toplaması gerekti.

Ve sonra hareket etmeye başladı, kızın kayaktan dolayı acı çektiği gerçeğine dikkat etmeye çalışıyordu. Ama kız o kadar sıcak, o kadar tatlı ve o kadar sıkıydı ki tüm dünyası inanılmaz bir zevke dönüştü. Onu içine doğru itti ve kolunu beline doladı, bir yandan aklını başına toplamaya çalışırken bir yandan da hareketsiz durdu.

"Will," dedi, nefesi küçük nefesler halinde kaçarken Will'in içinde zonklamasına neden oluyordu. "Yavaş gitme. Çok iyi hissettiriyor."

"Seni incitmek istemiyorum."

Elini kendi eliyle kapattı ve sıktı. "Bana zarar vermeyeceksin. Bunu seviyorum."

Duyması gereken tek şey buydu. Ona istediğini, her ikisinin de istediğini verirken içinde bir şeyler kopmuş gibiydi. Hayatında hiç bu kadar tahrik olmamış ya da boşalmak için bu kadar çaresiz kalmamıştı. Parmaklarının altında sertleşen ve zonklayan klitorisini bulmak için uzandığında taşakları ihtiyaçtan ağrıyordu.

Haykırdı ve ilk seferinden daha sert boşaldı, bu da onu paramparça etti. O kadar güçlü bir şekilde içine girdi ki kolları gevşedi ve onu tatlı sıcaklığının daha da derinlerine gönderdi. Onun üzerine çökerek, içinde zonklamaya devam ederken dilini omurgasının tümsekleri ve olukları üzerinde gezdirdi. O

göğüslerini avuçlamak için altına uzandı ve meme uçlarının avuçlarına karşı sıkılaştığını hissetti.

"Aşağıda iyi misin?" diye sordu uzun bir sessizlikten sonra. "Mmm."

Kadının iç kasları adamın sikinin etrafında kasıldı ve onu zevkten nefesi kesildi. "Bu inanılmazdı."

"Tamamen harika." Onu öpmeden ya da sırtındaki tuzlu badem aromalı nemi yalamadan duramıyordu. Vücudu yoğun boşalmanın etkisiyle soğuyup kendine gelirken, kalbinin derinliklerinde onun hayatı boyunca bulmayı beklediği kadın olduğunu biliyordu. Vermont'taki hayatından vazgeçip şehirde onunla birlikte olmak anlamına gelse bile, bu işi yürütmek için ne gerekiyorsa yapacağını çok net bir şekilde anlamıştı.

Mecbur kalırsa bunu yapardı ama gerçekten mecbur kalmamayı umuyordu.

- - -

Cameron bir sonraki haftayı web sitesi araştırmasına ayırdı ki bu genellikle herhangi bir projenin en sevdiği kısmıydı. Bir işletmeyi ya da organizasyonu derinlemesine incelemeyi ve onu özel kılan şeyin özüne inmeyi seviyordu. Green Mountain Country Store söz konusu olduğunda, başlangıçta burayı özel kılan şeyin burayı işleten aile olduğuna karar vermişti.

Pazartesi akşamını Molly, Hannah, Ella ve Charlotte'la birlikte yerel huzurevi için kurabiye pişirerek geçirdi, hepsi de hayatında hiçbir şey pişirmediğini öğrenince şok oldu, ancak hiçbiri bunu söylemedi. Onlara Sorbonne'da okumuş bir şefin yanında büyüdüğünü söyleyemediği için bunu ilgisizlik olarak geçiştirdi.

"Sana öğretmemiz gerekecek," dedi Molly, Cameron'ın başına bir önlük geçirerek. O gece yaptıkları çikolata parçacıklı, snickerdoodles, fıstık ezmesi çiçekleri ve yulaflı kuru üzümlü kurabiyeler şimdiye kadar yediklerinin en iyileriydi.

"Bu tariflere web sitesinde yer verebilir miyiz? Aile bölümüne güzel bir katkı olur." Cameron ikinci snickerdoodle'ını ısırırken sordu. Kendi yaptığı bir yiyeceği yemenin inanılmaz tatmin edici bir yanı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Diğer kadınlar bakiştılar, hepsi de Molly'den bir karar bekliyordu.

"Neden olmasın ki?" dedi Molly. "Annemden kaldılar ve eminim onları başkalarıyla paylaşmaktan mutluluk duyacaktır. Bu harika bir fikir, Cam."

Cameron, Molly'nin onayının ışıltısının tadını çıkarıyordu. Will'in annesine tam anlamıyla vurulmuştu. Aynı anda hem sıcak ve komik hem de sert ve sevgi dolu olan Molly, kızlarıyla şakalaşıyor, onların pişirme becerilerini eleştiriyor ve tüm operasyonu iyi kalpli bir talim çavuşu gibi yönetiyordu.

Son kurabiyeler de fırından çıktıktan sonra üç kız kardeş, annelerini dehşete düşürecek şekilde *The Bachelor*'ı izlemek üzere aile odasına geçtiler. Dördü büyük ve esprili bir tartışma yaşadı; Molly programın kadınlar için onlarca yıllık ilerlemeyi geri götürdüğünü iddia ederken kızlar umursamadıklarını ilan etti.

Charlotte kız kardeşlerini televizyona doğru yönlendirirken, "İzlemeden edemeyeceğim bir tren kazası," dedi.

Molly, ikisi mutfakta yalnızken Cameron'ı kendisine bakarken yakalayınca yaptığı işi bırakıp kaşlarını kaldırdı.

"Saçımda un falan mı var?"

"Hayır, hayır," dedi Cameron, bakarken yakalandığı için utanarak. "Bu I . . . Bence sen çok havalısın." Yüzüne bir sıcaklık yayıldı. "Özür dilerim. Kulağa aptal gibi geliyor olabilirim ama senin gibi biriyle hiç tanışmadım."

"Böyle güzel bir iltifat alırken çocuklarım nerede?"

"Ben tam bir aptalım, ama bir dakika önce fırtınalar koparırken bir dakika sonra kadın haklarını savunmana bayılıyorum."

"Sen aptal değilsin tatlım," dedi Molly nazik bir kahkahayla. "Annesiz büyüdün, bu yüzden kendini her şeyden önce anne olarak tanımlayan birine yönelmen çok doğal."

"Çocukların sana sahip oldukları için çok şanslılar." "Ben de onlara sahip olduğum için şanslıydım."

"Ailene biraz aşık olabilirim."

"Bana bundan daha büyük bir iltifat edemezdin." Cameron'ın elini sıkarken Molly'nin gözleri ve gülümsemesi sıcacıktı.

Aile odasından gelen ılgılıklar, kız kardeşlerin mutfağa dönmesinden önce geldi.

"Aman Tanrım," dedi Hannah. "Bu kızlara olabildiğince çirkin olmaları için para ödüyor olmalılar. Ulusal televizyona çıkıp nasıl böyle davranabiliyorlar?"

Ella herkesin kadehini doldururken, "Bahse girerim çoğu bekar onları terk ettikten sonra gerçek hayatlarına dönmeleri gerektiğini unutuyordur,"

dedi. Charlotte, "Bu gösteriyi bir saniyede yapardım," dedi. "Ne kadar eğlenceli olduğunu hayal edin

Sinsi ve edepsiz olmak için para almak

olurdu." "Charley," dedi Molly kaşlarını

çatarak.

"Ne? Burada, Butler'da yaşadığım flört felaketinden daha kötü ne olabilir ki?"

"Haklı olduğu bir nokta var anne," dedi Hannah.

Charlotte kız kardeşine bir avuç un fırlattı ve Hannah'nın yüzüne isabet etmesini kıl payı kaçırdı.

"Kızlar!" Molly göz açıp kapayıncaya kadar sevecenlikten sertliğe geçti.

"Yapın

Buna başlama!"

"Eskiden hep olurdu," dedi Hannah, Cameron'a gülümseyerek.

"Mutfağımı darmadağın ederlerdi," dedi Molly.

Will onu saat onda aldığı anda, yüzündeki un ve konuşma bozukluğu konusunda onunla dalga geçti. Beşinin kaç şişe şarap içtiğinin sayısını unutmuştu ama damarlarında dolaşan şarap ve şekerin verdiği keyifli vızıltının yanı sıra durmaksızın gülmekten kaburgalarının ağrımalarının da tadını çıkarıyordu.

Molly ona sarılarak veda etti. "Umarım şehre her geldiğinde evimizi kendi evin olarak görürsün, Cam."

"Harika bir akşam için çok teşekkür ederim. En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum."

"Biz de öyle yaptık."

Evine döndüklerinde Will, alkolün onu azdırdığını keşfetmekten zevk almış ve her arzusunu yerine getirmekten büyük mutluluk duymuştu.

Çarşamba günü Will onu öğle yemeği için büyükbabasına götürdü. Elmer'in evinin önüne geldiklerinde, Cameron posta kutusunda asılı olan üç kademeli tabelaya güldü: SULH HAKIMI, NOTER, ÜCRETSİZ DANIŞMANLIK.

"O gerçekten bir JP mi?"

"Kesinlikle öyle. Ayda üç ya da dört çifti evlendiriyor ve sürekli birileri için noter tasdiki yapıyor. Ancak ücretsiz danışmanlık onun işinin bel kemiğini oluşturuyor."

"Bu harika. Bu kasabayı seviyorum."

Elmer ön verandadan merdivenlerden inip ikisini de kucaklayarak karşılamadan önce Cameron'ın sorgulamaya vakti olmadığı garip bir bakış attı. Cletus onu evden çıkarken takip etti ve Cameron'ın aklına *klitoris* kelimesi geldi ve ona yanlış bir isimle hitap etmemek için dilini ısırarak istedi.

Will ona, tam olarak ne düşündüğünü bildiğini söyleyen şeytani bir gülümseme gönderdi. Ve sonra bakışlarını kasıtlı olarak onun önünde gezdirerek, umutsuzca yalnız kalmalarını dilemesine neden oldu.

Elmer, Cletus'a veda etti ve Will ile Cameron'ı darmadağın evine götürdü.

"Büyükbabamın müzesine hoş geldiniz, burada sahip olduğu her şey gururla sergileniyor."

"Küstahlaşma genç adam," dedi Elmer, torununa duyduğu şefkatle dolu bir ses tonuyla. "Eşyalarımın tadını çıkarabilmeyi seviyorum ve hepsi göremediğim dolaplarda duruyorsa ne işe yarar?"

"Bu çok doğru," dedi Cameron ve Elmer'dan geniş bir sırıtış aldı. "Bu kızdan hoşlanıyorum, William. Bunu mahvetme, duydun mu?"

"Ah, evet, büyükbaba. Yapmamak için elimden geleni yapacağım."

"Eğer öyleyse," dedi Elmer göz kırparak ve Cameron'ı dürterek, "artık beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Eminim öyledir."

Will homurdanırken, Elmer buzdolabından bir tabak sandviç ve tezgahtan bir paket patates cipsi çıkardı. "Ne sevdiğini bilmiyordum Cameron, o yüzden biraz ton balığı, biraz da hindi aldım. Umarım sorun olmaz."

Onun markete gidip ne yemek isteyebileceğini düşünmesi hoşuna gitmişti. "Kulağa harika geliyor."

Elmer ile keyifli bir öğleden sonra geçirdiler; mağazanın erken dönem tarihini anlatan fotoğrafları, defterleri ve günlükleri incelediler. Ona Buhran döneminden ve karne uygulamasının vadideki aileler üzerindeki yıkıcı etkisinden bahsetti. Anne ve babasının kurduğu mağaza, o kıtlık yıllarında onlara yardım etmenin bir yolunu sunmuş ve bu süreçte hayatlarının işini - ve onunkini- bulmuşlardı.

Cameron, Elmer'ın fotoğraflarını çekti ve defterine sayfalar doldurdu. Kaybolması ya da hasar görmesi halinde asla yerine yenisi konulamayacak paha biçilmez eşyaları almak yerine Cameron, defterlerden sayfaların yanı sıra mağazanın mütevazı başlangıcına ait fotoğrafları da fotoğrafladı.

Yakında tekrar gelme sözü vererek ayrıldığında, Will'in ailesinin başka bir üyesine tamamen aşık olmuştu ve Will, mağaza ve kökenleri hakkında bilmediği birkaç şey öğrendiğini söyledi.

Cameron ailenin her bir üyesiyle zaman geçirdi ve işletmenin her köşesi hakkında derinlemesine bilgi edindi. Yüzlerce fotoğraf çekti ve mağazayı keşfetmek için saatler harcadı, mağaza ve ürünler hakkında bildiklerini paylaşmaktan mutluluk duyan çalışanlarla arkadaş oldu.

Perşembe günü, son mücevher kreasyonlarını Will'e teslim etmek üzere ofise gelen Hannah ile öğle yemeği yedi.

"Önerini düşünüyordum," dedi Hannah lokantaya oturduktan sonra kararsızca.

Cameron da bu konuyu düşünüyordu ama önce Hannah'nın düşüncelerini paylaşmasına fırsat vermek için dilini tuttu.

"Benim yaşadıklarımı yaşayan diğer kadınlar için bir sığınak fikrini seviyorum. Caleb'in sevdiği evi başkaları için iyi bir şey yapmak üzere kullanarak onun anısını yaşatma fikrini seviyorum."

"Kulağa harika geliyor." "Ama

..."

"Ne hariç?"

"Bunu nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile yok." "İşte burada ben devreye giriyorum. Bir web sitesi kurmanıza yardımcı olabilirim ve Facebook'taki varlığınız ve ihtiyacınız olabilecek diğer her şey." "Çok nazıksınız ama sizi işe alacak param yok."

"Beni işe almak zorunda değilsiniz. Bunu senin için karşılıksız yapmak isterim." "Bunu yapmana izin veremem! Yürütmen gereken bir işin var!"

"Anlamak zorundasınız. Irak'ta yaşananların 11 Eylül'le çok az ilgisi olduğunu biliyorum ama o zamanlar ilgisi olduğunu düşünüyorduk ve teröristler tarafından saldırıya uğrayan benim şehrimdi. Bu, o korkunç günden sonra çok şey veren insanlara geri vermek için yapabileceğim bir şey gibi geliyor."

Hannah başını sallarken gözleri doldu. "Caleb profesyonel hokey takımlarının ilgisini çekmişti ama o babasını takip ederek orduya katılmayı seçti. 11 Eylül saldırıları onun göreve başlamasından birkaç ay sonra gerçekleşti." "Gelin bu konuda birlikte çalışalım ve onun fedakârlığının uzun bir süre gelecek."

"Bunu çok isterim Cameron. Teşekkür ederim."

"Tamamen fedakârlık yapmıyorum," dedi gülümseyerek ve diğer kadını neşelendirmeyi umdu. "Bu bana kardeşini ziyaret etmek için daha fazla bahane verecek."

"Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim ama ben de onun için endişeleniyorum."

Cameron bu fantezinin sonsuza dek sürmeyeceğini hatırlayınca iç çekti. "Siz ikiniz önümüzdeki haftanın sonunda ne olacağı hakkında konuşuyor musunuz?"

"Eğer yardım edebilirsek, hayır."

"Bunun böyle bir ikilem olmasından nefret ediyorum. Birbirinizi bulduğunuz gerçeğini kutlamak yerine, uzun mesafeli ilişkiyi nasıl yürüteceğinizi düşünmek zorundasınız."

"Uzun mesafede gerçekten işe yarayan bir şey var mı?" "Yarayabilir. Bundan eminim."

Megan her zamanki gibi büyük bir ustalıkla tabakları masaya bıraktı. Ancak bu kez gözlerini dikmiş, onun bakışları altında solmayı reddeden Cameron'a bakıyordu. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Çok yakında."

"Güzel."

Cameron ve Hannah, Megan hışımla çıkar çıkmaz kahkahalara boğuldular. "En azından ben gittiğimde onu sakinleştirecek bir Megan'ı olacak," dedi Cameron

Şaka yollu, başka bir kadının onu yatıştıracağı düşüncesi içini sızlatsa da.

"Tanrı yardımcımız olsun," dedi Hannah. "Daha da önemlisi, Tanrı ona yardım etsin!"

Tanrı hepsinin *yardımcısı* olsun, diye düşündü Cameron salatasını yerken. Alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları olacaktı.

BÖLÜM 16

Aşk seni çalı çırptı yiyen bir katır gibi sırtır.

-Elmer Stillman'a göre İncil

Cameron ve Will çalışmadıkları zamanlarda da Kendileri için yarattıkları fantezi dünyası. Bu dünyada, gelecek hafta sonu hakkında konuşmaya izin yoktu.

Cuma günü öğle yemeği vakti yaklaşırken Cameron ofisteki internet bağlantısından yararlanmaya çalışarak Will bilgisayarında çalışırken onun dolup taşan e-posta kutusuna odaklanmaya çalıştı. Hunter ona kendine ait bir yer bulmayı teklif ettikten sonra bile masasının iki ucunu kullanma alışkanlığı edinmişlerdi.

"Burada iyiyim," dedi, Hunter'ın onun Will'in yanında olmak istediğini anladığını biliyordu.

Şimdi Will'in gözlerinin ekranda bir ileri bir geri gidip gelişini ve tekrar yazmaya başlamadan önce seksi ağzının düşünceli bir şekilde kapandığını izliyordu. Gülümsemesini engellemek için dudağını ısırды ve yavaşça çorabını çıkarıp ayağını kot pantolonunun eteğinin altından geçirdi.

Çıplak ayak parmakları bacağına temas ettiği anda gözleri parladı ama yazmaya devam ederken gözlerini ekrandan ayırmadı.

E-postası yeni bir mesajla cınladı.

Seni istiyorum. Hemen şimdi.

Mesajdan ve mesajı kendisinden bir adım ötede otururken göndermiş olmasından hoşnut olan kadın, vereceği yanıtı düşünürken ayak parmaklarını onun bacağına üzerinde tuttu.

Burada mı?

Köpekleri dışarı çıkarmak için eve gitmeliyim.

Benimle gel. Bunu düşünmeme izin ver.

Bu soğukkanlılık, açılış konuşmasının kadının kanını tutuşturduğu gerçeğini yalanlıyordu.

Düşünmen bitti mi?

Henüz bitmedi.

Bana bu şekilde işkence ettiğin için çıplak kıcına şaplak atacağım. Neyi bekliyorsun? Gidelim.

Kimin önce hareket ettiğinden emin değildi ama beş dakika geçmeden ofisten çıkıp adamın kamyonetine binmişlerdi. Evine kadar olan yolculuk gergin ve sinirli bir sessizlik içinde geçti. Cameron bu ilişkinin ya da her neyse, tamamen kontrolden çıktığını kabul edecek kadar kendi düşünceleriyle vakit geçirmişti. Her günün her saniyesini ve her geceyi onunla geçirmek istiyordu. Geçmişte yaşadığı felaketlerin hiçbirisi Will Abbott'a duyduğu saplantılı ihtiyaçla kıyaslanamazdı.

Tamamen kontrolden çıktığını bilse bile, çarpma ve yanmanın yakında geleceğini ve diğerlerinden daha fazla acı vereceğini bilse bile, ona karşı koyacak gücü yoktu ve denemek için hiçbir arzusu yoktu. Bu fantezi sürdüğü sürece, her şeyiyle onunlaydı. Sahip olduğu her şey onundu.

Evinin dışında, onu verandaya doğru çekti, köpekleri dışarı çıkardı ve sonra kapının hemen içinde onu çırılçıplak soydu. Cebinden bir prezervatif çıkardı, pantolonunu kalçalarına kadar indirdi ve onu kaya gibi sert ereksiyonunun üzerine kaldırdı.

Cameron onun iine girerken saçlarını avuçladı, onu kapıya o kadar sıkıca bastırdı ki ona tamamen teslim olmaktan başka çaresi kalmadı. Çıplak kıına şaplak atma tehdidini yerine getirdiğinde, orgazm onu ateşli bir ışık ve ısı parlaması gibi vurdu ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı akmasına neden olan duyguları bastırdı.

"Tanrım, Cam." Kıpırdamadan durdu ve kızın yüzündeki gözyaşlarını öptü. "ok özür dilerim. Seni incittim mi?"

"Hayır, *hayır*." Kollarını adamın boynuna doladı ve yüzünü gömleğinin sert kumaşına gömdü.

"Emin misin?"

Kadın başını salladı ve adam tekrar hareket etmeye başladı, yavaşça, nazikçe, saygıyla, bu da gözyaşlarının selini bastırmak için hiçbir şey yapmadı.

Kadının poposunu kavradı ve kanepeye doğru ayaklarını sürüyerek, aralarındaki derin bağı kaybetmeden kadının üzerine indi. Kadının gözlerine bakarken, gözyaşları onu zmş gibi görünüyordu. "Ne oldu, tatlım?"

"Kötü bir şey yok. Söz veriyorum." Cameron bacaklarını onun kalçalarına doladı ve kollarını başının üzerine kaldırdı, ona teslim oldu, vermek zorunda olduğu her şeyi ona verdi.

Başını eğip meme ucunu okşarken parmakları kadının poposuna batıyordu. Kadın ona olabildiğince yakın olmak isteyerek sırtını dikleştirdi. "ok güzelsin Cameron. Çok ateşli, çok seksi, çok tatlısım."

Sözleri, sikiinin derin darbeleri ve göğüs ucundaki dişlerinin ısırığı kadar güçlüydü.

"Benimle gel bebeğim," diye fısıldadı göğsüne doğru. "Çok yakınım."

Vücudunun sıcaklığı kadar sözleriyle de baştan çıkan kadın, adamın başını göğsüne bastırdı ve kalbinin kalan son parçasını, bu sona erdiğinde geriye bir şey kalsın diye tutmaya çalıştığı parçayı bıraktı.

Onunla birlikte boşaldı, itti ve inledi ve onu çok sıkı, çok mükemmel bir şekilde tuttu. Dudakları, dilleri, dişleri ve nefes nefese inlemeleriyle aç bir çılgınlık içinde bir araya geldi.

"Tanrım, harikası," diye fısıldadı. Aralarında geçenlerin seksin çok ötesine geçtiğinin ve sevişme âlemine girdiğinin o da farkındaymış gibi görünüyordu. "Bunun çok fazla, çok hızlı olduğunu düşünüp duruyorum ama bunların hiçbiri umurumda değil. Nasıl olduğunun ne önemi var?"

"Önemli değil." "Bir
hafta içinde önemli
olacak."

Parmaklarını onun dudaklarının üzerine koydu. "Fanteziyi yaşıyoruz, unuttun mu?"

"Nasıl unutabilirim ki? Ama tek düşünebildiğim önümüzdeki hafta sonu ayrılmak zorunda kaldığında ne olacağı."

"Tüm bunları bir hafta içinde düşünürüz. O zamana kadar fantezi istiyorum." "Seni sonsuza kadar tanıyacaktım gibi hissediyorum ve ne yapacağımı hayal bile edemiyorum.
sen gidince sensiz yaparım."

Cameron kendini onun tutkulu öpücüğüne bıraktı, güzel fantezilerinin az önce gerçeğe doğru sert bir dönüş yaptığını çok iyi biliyordu.

Sonraki hafta boyunca her şey farklıydı. Konuştukları her kelimenin daha derin bir anlamı vardı, her bakış beklenti doluydu ve her dokunuş onu ateşliyordu. Ondan ayrılmak hayatında yaptığı en zor şey olacaktı ama gitme zamanı gelmişti. Şehirde yürütmesi gereken bir işi vardı ve web sitesindeki ilk kesimi bir araya getirmek için fazlasıyla bilgiye sahipti.

Lucy'ye danıştıktan sonra, kendi fotoğraflarının fazlasıyla yeterli olduğu sonucuna varmış, bu yüzden çabalarını desteklemesi için tuttuğu profesyonel fotoğrafçıyı iptal etmişti.

Lucy Perşembe günü öğleden sonra, "Orayı ne kadar sevdiğini fotoğraflardan bile anlayabiliyorum, Cam," dedi. Will dükkâna bal sağlayan aracıyla buluşmaya gitmişti ve Cameron onunla gitmek istese de davetini reddetmişti. Cumartesi sabahı yola çıkmadan önce aklını başına toplamaya başlamak için ondan uzakta biraz zaman geçirmeye başlaması gerekiyordu.

Nolan arabasının Cuma öğleden sonra hazır olacağına söz vermişti. Araştırması tamamlanmıştı. Delicesine aşık olduğu adam dışında onu Vermont'ta tutan hiçbir şey yoktu.

"Nasılsın?" Lucy nazikçe sordu.

Cameron, Lucy'yi aradığında mahremiyeti sağlamak için Will'in ofisinin kapısını kapatmıştı. "Korkunç. Jimmy öldüğünde hissettiğim gibi midem bulanıyor." Yalnız geçen çocukluğunun büyük bölümünde ona arkadaşlık etmiş olan sevgili teriyeri düşünmek Cameron'ı hâlâ gözyaşlarına boğabiliyordu.

"Bu bir keder. Oradan ayrıldığınızda önemli bir şey kaybedeceksiniz."

"Bunun olmasına izin vermemem gerektiğini biliyorum Luce ve ne kadar acı verse de

pişmanlık duymaya kendimi ikna edemiyorum. O . . . O her şeyim."

"Neden bitmek zorunda ki? Devam ettirmenin bir yolu olmalı."

"Aramızda altı saat var ve onun bir cep telefonu bile yok."

Lucy güldü. "Sabit bir hattı var ve uçak, tren ve araba denen şeyler var."

"Ne kadar süre için? Bir yıl, belki iki? Peki sonra ne olacak? Hala ona aşık olacağım ve hala ondan altı saat uzakta yaşayacağım."

"Her zaman oraya taşınabilirsin."

"Bunu nasıl yaparım ve şehirdeki işimizi yürütmeye nasıl devam ederim?"

"Belki de yapmazsın. Belki de her şeyin değiştiğini ve hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmeyeceğini fark eder ve farklı bir şeye geçersiniz."

"Bunu sana yapamazdım."

"Bu benimle ilgili değil, Cam. *Senin* için en iyisinin ne olduğuyla ilgili."

Cameron, Lucy'nin bir cankurtaran halatı gibi önünde sallandığı umuda sarıldı. "Peki ya babam?"

"Peki ya o?" Lucy test edercesine sordu. "Hayatıyla ilgili bir karar verirken senin için en iyisinin ne olduğunu ne zaman düşündü?"

"Bazen bencil bir piç olduğunu biliyorum ama o hâlâ benim babam ve sahip olduğu tek şey benim."

"Bu, hayatınızla ilgili kararları onun için en iyi olana göre vereceğiniz anlamına gelmez. Eğer bu adamı, Cameron'ı seviyorsan ve o da seni düşündüğün kadar seviyorsa, onun da dışarıda bir yerlerde seninle aynı şeyleri istediğini bilerek hayatına nasıl devam edersin?"

Bu sözler Cameron'ın duyguları üzerindeki kırılgan etkisini kırdı ve gözleri doldu.

"Tatlım, böyle hissettiğin için çok üzgünüm. Çok mutlu olmalısın."

"Mutluyum," dedi Cameron. "Çok mutluyum ama şehirdeki hayatımı da seviyorum. Sen, Troy ve tüm arkadaşlarımız var. Dairem ve işimiz var. Benim hayatım bu."

"Belki *de* senin hayatın buydu."

"Böyle şeyler söylemeyi kes, Luce. Gerçekten bu kadar basit olabilirmiş gibi davranmayı bırak. İkimiz de öyle olmayacağını biliyoruz."

"Buraya taşınabilir."

Bu olasılığı düşünmüş ve hemen reddetmişti. "Bu onun için asla işe yaramaz. Oradan kesinlikle nefret ederdi."

"Sen buradaysan yapmaz."

"Evet, ederdi. Şehirden nefret ederdi. Ailesinden, işinden ve dağlarından uzakta yaşamaktan nefret ederdi. Sonunda benden de nefret ederdi."

"Keşke seni daha iyi hissettirecek bir şey söyleyebilseydim."

"İstedığın için minnettarım ama bu benim kendi yarattığım bir karmaşa. Üstesinden geleceğim. Bir şekilde."

"Cumartesi günü seni bekliyor olacağım."

"Bale için hazırlanmalısın." Cameron babasının ona gönderdiği çok pahalı biletleri baleyi gerçekten seven Lucy'ye vermişti. Her zamanki gibi babasına baleden ne kadar hoşlandığını söyleyecek ve babası da onun için düşünceli bir şey yaptığını düşünerek sakinleşecekti.

"Gitmeden önce seninle ilgilenmeliyim. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Seni gerçekten özledim."

"Ben de seni özledim. Yakında görüşürüz."

"Gitmeden önce bana ihtiyacın olursa ara."

"Yapacağım." Cameron telefonu bıraktı ve pencereden dışarı, hiçbir şeyin olmadığı Elm Sokağı'na bakmak için ayağa kalktı. Pencerenin solundaki duvarda asılı Abbott'ların fotoğrafı gözüne çarptı. Son birkaç haftadır kendisine çok tanıdık gelen yüzlerin her birini incelerken, Will'le olan ilişkisinden çok daha fazlasını kaybetmenin üzüntüsünü yaşayacağını biliyordu.

Onlarla geçirdiği süre boyunca aidiyet duygusu çok derindi. Bunu da en az onu özlediği kadar özleyecekti.

Lincoln odaya girmeden önce kapı sertçe vuruldu. "Kusura bakma Cam. Will'i arıyordum."

Ağlarken yakalandığı için utanarak gözyaşlarını aceleyle yanaklarından sildi ve ona dönerek gülümsemeye zorladı. "Bir süre önce arıcıyı görmeye gitti, yani kısa süre içinde dönecek."

Lincoln ofise girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "İyi misin, tatlım?"

Böylesine deneyimli bir babanın, onun neşeli görünme çabasının ardını göreceğini bilmeliydi. "Olacağım."

"Onu çok mutlu ettiniz."

Cameron babasının üzerine hüngür hüngür ağlamamak için gözlerini kapattı. "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

"İstenmeyen bir tavsiyede bulunmamın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Yüzünden akan bir damla gözyaşını sildi, seli kendisinden uzaklaşmadan durdurmaya kararlıydı.

"Molly ile tanıştığımda ikimiz de Mississippi'de yoksullar için uygun fiyatlı evler inşa etmeye yardım etmek üzere bunaltıcı Güney'de bir yaz geçiriyorduk. Ben

Oxford'da yüksek lisans yapmak için tam burs kazandı ve Eylül ayında İngiltere'ye gidiyordu. Bu burs bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Sonra Vermontlu bu küçük kız benim için hava, yemek ya da Oxford'dan daha önemli hale geldi. Oxford olmadan gayet iyi yaşadım ama o olmadan hayatta kalamazdım. Ben gitmedim. Onunla kaldım ve bir kez bile pişman olmadım. Bir kez bile."

Tüm çabalarına rağmen Cameron yıkıldı ve Lincoln Abbott'ın sırtını sıvazlayıp rahatlatıcı sözler fısıldarken kendini onun yün kazağına yaslanmış buldu. Onun harika bir baba olduğundan, çocukları için kendi babasının ulaşılmaz olduğu kadar ulaşılabilir olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Çok özür dilerim. Daha önce hiç bir müşterinin başında ağlamamıştım."

"Umarım şimdiye kadar sizin için bir müşteriden çok daha fazlası olmuşumdur. Arkadaş olduğumuzu düşünmek isterim."

"Öyleyiz, tabii ki öyleyiz. Ve bu da sorunun bir parçası."

"Şehirdeki hayatına geri dönmeli ve buraya gelmeden önceki kadar iyi uyup uymadığına bakmalısın. Biraz zaman, biraz bakış açısı, ihtiyacın olan şey bu."

Cameron başını sallayarak ondan uzaklaştı ve gözyaşları akmaya devam ederken yüzünü sildi. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevk, tatlım."

"Baba?" Will'in kapı aralığından gelen derin sesi ikisini de irkiltti. "Sakıncası yoksa buradan sonrasını ben hallederim."

"Hiç de değil," dedi Lincoln ve Cameron'ın alnına hızlı bir öpücük kondurarak yanından ayrıldı. Çıkarken oğlunun kolunu sıktı.

Will kapıyı kapattı ve onun yanına geldi. "Ne oldu? Neyin var?"

Adamın endişe, sevgi ve biraz da hissettiği çaresizlikle sıkışmış yakışıklı yüzünü görmek, sel kapılarını yeniden açtı. "Ne oldu?"

yanlış değil mi? Bununla başlamak daha kolay olabilir."

Kolları onu sarmış, şefkati ve onun hakkında sevmeye başladığı diğer her şeyle birlikte yasını tuttuğu tanıdık kokusuyla onu çevrelemişti. Nasıl olur da Cumartesi sabahı ondan uzaklaşabilir ve geçen haftalar tüm dünyasını sarsmamış gibi davranabilirdi?

"Bu kadar zor olduğu için üzgünüm," dedi.

"Ben de üzgünüm ama olanlar için üzgün değilim. Asla pişman olmayacağım."

"Ben de öyle." Ondan uzaklaştı ve cebinden çıkardığı, yine onun gibi kokan bir bandana ile gözyaşlarına müdahale etti. "Buradan çıkıp çocuklarla birlikte evin arkasındaki patikalarda yürüyüşe çıkmaya ne dersin?"

"Bugün daha fazla üretkenlik şansı olmadığına göre, bu kulağa hoş bir fikir gibi geliyor."

- - -

Cuma günü Lincoln ve beş bölüm başkanıyla yapılan son dakika toplantılarıyla geçti. Cameron bu fırsatı onları sonraki adımlar konusunda bilgilendirmek ve Lucy'nin Cameron'ın kendisine gönderdiği bilgi ve resimlerden yola çıkarak oluşturduğu bazı temel tasarım konseptlerini paylaşmak için kullandı.

Lucy, mağazanın ve kasabanın özünü bir ön tasarımda yakalamak için harika bir iş çıkarmıştı. Bu onun uzmanlık alanıydı. Cameron iş getirme konusunda mükemmeldi ve Lucy de onlara istediklerini verme konusunda en iyisiydi.

istedim. Birlikte harika bir ekip oluşturmuşlardı. Ancak bu kez Cameron tasarımın sonraki adımlarında başı çekecekti ve şehre döndüğünde işe koyulmak için sabırsızlanıyordu.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Wade sunumdan sonra, "hepinizin yaptıklarını ne kadar beğendiğime şaşırdım."

En az zamanı onunla geçirmişti ve sitenin sağlık ve zindelik bölümüne girdiğinde onu daha iyi tanınası gerekecekti. Web sitesine karşı olan kararlı muhalefeti ilişkilerinin pek de parlak olmayan bir başlangıç yapmasına neden olmuş ve o oradayken ofiste pek görünmemeye başlamıştı.

Will'e göre, o ailenin gerçek yalnızıydı. Dağında tek başına yaşayan Colton bile Wade'den daha dışa dönük ve aileye bağlıydı.

"İlk kesitten memnun olduğunu duyduğuma sevindim, Wade," dedi Cameron. "Daha yapacak çok işimiz var, ancak bu size nihai üründe neler bekleyebileceğimize dair kabaca bir fikir veriyor. Önümüzdeki ay boyunca sorularınız ve bazı kararlarınızla ilgili olarak benden haber alacaksınız. Gitmeden önce şunu söylemek istiyorum..." Ofisteki bu son günü duygusal olarak değil, profesyonel olarak atlatmak için kendine söz vermişti. Ama bazı sözleri tutmak zordu. "Hepinizi tanımaktan çok keyif aldım."

Soğukkanlılığını kaybetmekten korktuğu için bakışlarının Will'inkilerle birleşmesine izin vermedi. "Mağazanız, aileniz ve kasabanız hakkında bilgi edinmekten keyif aldım. Buranın eşsiz ve özel bir yer olduğunu düşünüyorum ve evrimii olarak canlandığını görmek için sabırsızlanıyorum. Bu projede bana güvendiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Alkışları onu hem şaşırttı hem de duygulandırdı ve onlar salondan çıkarken içinde kopan duygusal fırtınayı bir kez daha bastırmak zorunda kaldı. Ella ve Charlotte giderken ona sarılmak için durdular.

"Yakında yine gel," diye fısıldadı Ella. "Etrafta olman çok eğlenceliydi." "Çok teşekkür ederim."

Hunter da ona sarıldığında onu şaşırttı. "Dansta söylediğin şeyi düşünüyordum."

"Şimdi var mı?"

"Belki."

"Denemekten zarar gelmez."

"Elbette olabilir, ama yine de deneyebilirim. Tüm bunlar için teşekkürler," dedi ve ekranı işaret etti. "Elmer'ı inanan biri yaptınız, bu bile başlı başına bir başarı. Gerçi sarı saçlar ve güzel bir yüz de olabilirdi - alınmak yok."

"Alınmadım," dedi Cameron gülerek. "İrtibatta olacağım." "Biz burada olacağız."

Ve bunu bilmek onu rahatlatıyordu. Ne zaman isterse ya da Abbott'ları görmek isterse geri gelebilirdi.

Lincoln ona sarılırken, "Yarın dikkatli sür," dedi. "Fred'le bir daha karşılaşmak yok."

"Umarım bizimki tek gecelik bir ilişkiydi."

"Düzenli bir ziyaretçi olacağınıza güvendiğim için Fred'e sizi rahat bırakmasını söyleyeceğiz."

"Buna minnettar olurum. Her şey için teşekkürler Lincoln. Seni ve aileni tanımak benim için büyük bir zevkti."

"O zevk tamamen bize aitti, hayatım. Hepsi bizim."

- - -

Cameron'ın ailesiyle vedalaşmasını izleyen Will, derisinin vücudundan her seferinde acı verici bir şerit halinde soyulduğunu hissetti. Yarın bu saatlerde gitmiş olacağını bildiği için tepeden tırnağa ağrıyordu.

Ağrı en çok göğsünde yoğunlaşıyordu ve son birkaç gün içinde birden fazla kez kalp krizi ya da akut anksiyete krizi geçiriyor olabileceğini düşünmesine neden oldu.

Oradan çıkması gerekiyordu. Biraz havaya, biraz akıl sağlığına, bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacı vardı. *Bir şeye* ihtiyacı vardı, çünkü onun gidişi her saniye daha da yaklaşırken yavaş yavaş deliriyordu.

Konferans odasında yalnız kaldıklarında Will, "Hızlı bir işim var," dedi. Onun LCD projektörünün fişini çekişini izlemek ona bir metafor gibi gelmişti.

"Zaten bitirmem gereken bazı şeyler var."

Onu hızlı bir öpücükle bıraktı. "Birazdan döneceğim." Ofisinde ceketini ve anahtarlarını alıp kapıya yöneldi, her geçen saniye daha da paniğe kapıldığını hissediyordu. Bu, korktuğu gibi bir kâbusa dönüşüyordu. Aslında korktuğundan çok daha kötüydü.

Merdivenlerin dibinde, kapıdan içeri giren annesiyle neredeyse çarpışıyordu.

"Acelen ne dostum?" diye sordu neşeyle. "I . . .

Gitmek zorundayım."

Ona daha yakından bakarken gözleri kısıldı. "Neyin var senin?"

"Gitmem gerek."

"Evet, öyle demiştin. Benimle gel." Elini tuttu ve onu kapıdan çıkarıp caddenin aşağısındaki, öğleden sonra ortasında neredeyse terk edilmiş olan Coffee Art Bar'a götürdü.

Ofisten çıkarken aklında gerçek bir varış noktası olmadığından, kızın gitmesine izin verdi ve kız ikisi için de içecek almaya giderken küçük mekânın arka tarafında işaret ettiği koltuğa oturdu. Neyse ki, ön taraftaki bir masada oturan iki müşteri dışında mekân çoğunlukla onlara kalmıştı.

Ona kahve, kendisine de çay getirerek döndü ve karşısına oturdu. "Konuş."

"Söyleyecek bir şey yok."

"Bunun doğru olmadığını biliyorum. Cameron yarın şehre dönmeye hazırlanırken milyonlarca farklı şey hissediyor olmalısın."

"En az iki milyon ve hiçbiri iyi değil."

"Tatlım . . ."

Onun empatisine katlanmak, otoriterliğine katlanmaktan neredeyse daha zordu. Göğsündeki ağrı şiddetlenirken Will derin bir nefes aldı. Onun omzunun üzerinden duvardaki bir noktaya bakarken göğsünü ovuşturdu.

"Bu benim yarattığım bir karmaşa. Bir yolunu bulacağım."

"Onu *seviyor* musun, William?"

"Evet." Bu, tereddüt etmeden cevaplayabileceği bir soruydu.

"O zaman onun için savaşmalısın. Sana büyük bir şans verirse ne elde edeceğini ona göstermelisin."

Bakışlarını yeniden ona odakladı. "Bunu haftalardır yapıyorum ve o hâlâ gidiyor."

"Öyleyse onunla git."

"Onunla git," dedi, bu konuda hiçbir şey komik olmamasına rağmen gülerek. "Doğru. Sanki böyle bir seçenek varmış gibi."

"Tabii ki bu bir seçenek! Senin hayatına iyice baktığına göre, sen de onunkine iyice bakmak istediğini söyle."

"Beni New York'ta hayal edebiliyor musun? Taşralı bir hödük gibi olurum." "Bu doğru değil. Her yere uyum sağlayabilirsin."

"Orada giyecek hiçbir şeyim yok-"

"Hunter yapar. Ona git, neye ihtiyacın olduğunu söyle, seni hemen iyileştirecektir. Sevdiğin kadının parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermek için başka ne gibi aptalca bahanelerin var?"

"Kahretsin anne, bunu yapmayacağım!" Onunla hiç bu tonda konuştuğunu hatırlamıyordu ama onu buna o zorlamıştı.

"Yaptığın şey tam olarak bu ve pişman *olacaksın*. Pişman olduğunu görmek istemiyorum tatlım. Elinden gelen her şeyi yaparsan ve yine de işe yaramazsa, en azından denediğini bileceksin."

Dirseklerini masaya dayayan Will, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum."

"Çünkü kalbin benimle aynı fikirde."

Başını kaldırdı ve ona isteksiz bir gülümseme verdi.

"*Onun için savaş*, tatlım. Ona nasıl hissettiğini söyle."

"Bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

Çenesini yukarı kaldırdığı elinin üzerine dayadı ve kesinlikle şeytani bir gülümseme takındı. "Anneler bunun için vardır. Ne yapman gerektiğini düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Evet, lütfen. Elbette."

- - -

Will, Cameron'ın ofisteki eşyalarını kamyonetine yüklemesine yardım etti ve sonra arabasını almak için caddenin karşısındaki Nolan'ın Garajı'na gidişini izledi. Kız garaja girer girmez, Hunter'ın ofisine geri döndü. "Yardıma ihtiyacım var," dedi Will, merdivenleri koşarak çıkmaktan bitkin düşmüştü.

"Biz

hemen gitmeliyim."

"Nereye gideceksin? Sana ne oldu böyle?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var. Lütfen gelir misin ve hayatında bir kez olsun soru sormaz mısın?"

"Tabii. Tamam. Nereye gidiyoruz?"

"Senin evine."

"Ve ben hiç soru soramayacak mıyım? Lütfen bana bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu anladığını söyle."

"Anladım, şimdi ceketini al da gidelim."

"Çalışmıyordum ki."

"Hunter! Tanrı aşkına, senden en son ne zaman *bir şey* var mı?"

"Geliyorum. Sakin olur musun? Seni bu kadar sinirlendiren ne?"

"Ne düşünüyorsun?"

Merdivenlere yöneldiler ve Will, Hunter'ı kendi hızında sürüklemeye isteğine direndi. "Eninde sonunda şehre döneceğini biliyordun, Will."

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekiyorsa, değil." Park yerinde Hunter'ı kamyonetine yönlendirdi. "Ben sürerim."

"Hiç sanmıyorum. Siz çılgın gündeminize devam etmek için çekip giderken ben kendi evimde terk edilmeyeceğim."

"Tamam, benimle orada buluş, ama acele et. Planlarım var."

Will, Hunter'ın evine kardeşinden birkaç dakika önce varmıştı. Hunter'ın bir hurda yığınının güzel bir şeye dönüştürdüğü sömürgecinin önünde otururken, Will içinde zıplayıp duran sinirlerine güçlükle hâkim olabiliyordu. Annesinin işe yarayacağına ikna ettiği bu plana o kadar çok şey bağlıydı ki, kendini içten içe yanıyormuş gibi hissediyordu.

Tek düşünebildiği, ya olmazsa? Ya kadın kabul etmezse? Ya aralarındaki ilişkiden ya da adına ne dersiniz deyin, kendini kurtarmak için ayrılmasına güveniyorsa? Bu düşünce midesini bulandırdı. Bu mümkün değildi. İkisi de duygularını kelimelere dökmemiş olsalar bile, onun kendisine olan hislerinin de en az kendisinin ona olan hisleri kadar güçlü olduğunu biliyordu.

Mesele sadece seks değildi, ki bu inanılmazın da ötesindeydi. Onunla başka bir canlıyla hiç yaşamadığı bir bağ hissetti ve onun kaçmasına izin vermek bir seçenek değildi.

Bu düşünceyle, Hunter nihayet geldiğinde kamyondan dışarı fırladı. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Kırmızı ışıktaki durdum. Umarım bu senin onayını alır. Şimdi beni işimden alıkoyacak kadar önemli olan şeyin ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Birkaç kıyafet ödünç almam lazım."

Hunter arabasının anahtarlarını işaret parmağının etrafında çıldırtıcı bir acelesizlikle döndürürken kara kaşlarını kaldırdı. "Ne tür kıyafetler?"

"Sende bolca olan ama bende hiç olmayan güzel şeylerden."

"Olay nedir?"

Will bir ayağından diğerine geçerek, "Söylemek istemiyorum," diye cevap verdi.

"Aptalca bir şey mi yapacaksın?"

"Umarım yapmam."

Hunter ön kapıya yönelip anahtarını sokarken, "Hmm," dedi. "Hatırlayacaksın, yıllardır sana yetişkin kıyafetleri alman gerektiğini söylüyordum."

"Ben de size yıllardır onlara ihtiyacım olmadığını söylüyordum."

"Yine de buradasın, bir deli gibi görünüyorsun, çünkü aniden onlara ihtiyacın var. Eğer önceden planlamış olsaydın-"

"Kapa çeneni, Hunter! Kapa çeneni. Derse ihtiyacım yok. Şimdi olmaz. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Elbette sana yardım edeceğim. Bundan hiç şüphelen oldu mu? Ama önce sana acı çekirtmek zorundayım, yoksa senin çekilmez ağabeyin olarak işimi yapmamış olurum."

"İşin çekilmez kısmını çok iyi biliyorsun."

Hunter, Will'in yapacağını bildiği gibi sıırttı. "Bu kız yüzünden kendini kaybetmenden endişeleniyorum, kardeşim." Dar merdivenlerden yukarı, yatak odasına doğru ilerledi.

Will bir süredir üst kata çıkmamıştı. En son Hunter'ın koridoru boyamasına yardım ettiği zamandı. Will, koyu boz kahverengi duvarda sıra sıra asılı duran Ansel Adams baskılarına hızlıca bir göz atarak, "Burası güzel görünüyor," dedi.

"Bu, aslında derin uçta olduğunu kabul etmekten kaçınma yolun mu?"

"Bunu inkar edemem, o yüzden denemeyeceğim."

"Temelli gittiğinde ne olacak?"

Bu soru, Will'in aşırı yüklenmiş kalbine bir acı mızrağı gibi saplandı. "Bilmiyorum dostum. Bunu her seferinde bir dakika düşünerek çözüyorum."

Hunter, yatak odalarının en küçüğünü ortadan kaldırarak yarattığı gömme dolabı işaret etti. "Benim olan senindir."

"Vay anasını," dedi Will, düzgün sıralar halindeki gömlekleri, pantolonları ve takım elbiseleri incelerken. "Lanet olası bir kızıdan daha kötüsün."

"Yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Yardımınızı istiyorum ama neye ihtiyacım olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

"Belki bana ne planladığınızdan biraz bahsederseniz, size yardımcı olabilirim..."

"Taşaklarımı ezme, tamam mı?"

"Elimden geleni yapacağım."

Will alabileceğinin en iyisinin bu olduğunu bildiğinden, "Onunla New York'a gitmek için kendimi davet edeceğim," dedi.

"Neden?"

"Böylece nerede yaşadığını ve çalıştığını görebilir, arkadaşlarıyla tanışabilir, evini görebilir ve onunla daha fazla zaman geçirebilirim." Sözcükler, kızın bu planı hoş karşılayıp karşılamayacağını merak ettiğinde onu saran endişenin telaşıyla çıkmıştı.

"Oraya taşındığını hayal edemiyorum

Will." "Taşınacağımı hiç söylemedim."

Ona dikkatle bakan Hunter, Will'i kenara itti ve dolaba doğru adım attı. Üst raftan bir giysi çantası çıkardı. "Tut şunu."

Will ona söyleneni yaptı.

"Oradayken ne yapacaksın?"

"Ben nereden bileyim? Tiyatroyu seviyor ve milyarder babasıyla yollarımız kesişebilir. Dışarıda akşam yemeği. Bilmiyorum." Birdenbire yapmaya çalıştığı şeyin saçmalığı ve beyhudeliği ona bir

bir ton tuğla. Geriye doğru tökezledi ve Hunter'ın yatağına oturdu, umutsuzluk onu ele geçirirken başını ellerinin arasına aldı.

"Ne halt ediyorum ben? Şehirde onun peşinden koşacak halim yok. Oraya hiç gitmedim ya da gitmek gibi bir isteğim olmadı. Beni ne kadar iyi giydirirseniz giydirin, göze batacağım ve onu utandıracağım."

Hunter yanına oturduğunda onu şaşırttı. "Saçmalamayı kes."

Ağabeyinin ses tonu Will'in ona bakmasına neden oldu.

"Onu utandırmayacaksın. Eğer seni biraz olsun önemsiyorsa -ki sana olan aşk dolu bakışlarına bakılırsa, önemsediyini söyleyebilirim- dikkat çekmeni umursamayacaktır. Onun dünyasına uyum sağlamak için çaba göstermiş olmanı önemseyecektir."

"Öyle mi düşünüyorsun? Gerçekten mi?"

Hunter gözlerini devirdi. "Bu düşündüğümünden de kötü. Ona aşık mısın?"

Will başıyla kısa bir selam verdi.

"Dostum, bu kadar basit yapamazsın, değil mi? Her zaman konfor alanının dışında bir şeyler istiyor olmalısın."

"Kendi kendime işkence etme şeklim kasıtlı değil, bu konuda bana güvenin."

Hunter ayağa kalktı ve dolaba gitti. Elinde koyu renk bir takım elbise, gömlek ve kravatla çıktı. "Bu tiyatro için. Eğer resmi bir şeyse, bir smokin dükkânı bul. Şehirde bunlardan milyonlarca olmalı." Başka gömlekler, birkaç kravat ve biri siyah, diğeri gri iki pantolon daha çıkardı. "Orada ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Belki bir hafta?"

Hunter dolaba geri döndü ve iki gömlek, bir kemer ve kare burunlu bir çift siyah ayakkabıyla geri geldi.

"Bunlar hacı ayakkabısına benziyor."

Hunter, "Onları şehrin her yerinde göreceksin," diyerek onu temin etti. "Neden bütün bu şeyler bu kasabada yaşıyor?"

"Güzel kıyafetleri severim. Ne olmuş yani?"

Will sırtışını gizledi çünkü kardeşinin kendisiyle dalga geçtiğini düşünseydi Hunter'ın her şeyi geri alacağını tahmin bile edemezdi.

"Bu hafta izinli olduğunu kimseye söylemeyi düşünüyor muydun?"

"Onu çıkarmayacağım. Dizüstü bilgisayarım yanımda olacak ve çalışacağım." Aklına başka bir düşünce geldi. "Kahretsin. Montpelier'deki bahar el sanatları fuarı Pazar günü. Genelde yeniliklere bakmak ve mağazada sunmak isteyebileceğimiz bir şey olup olmadığına bakmak için giderim."

Fuar onun yıllık rutininin büyük bir parçası olduğu için bu durum büyük bir üzüntü yarattı.

"Tanrı aşkına," dedi Hunter sinirlenerek. "Ben giderim."

Will başını kaldırıp ona baktı. "Gidecek misin? O şeyden nefret ediyorsun."

"Evet, ama senden nefret etmiyorum. Henüz etmiyorum. Bu şekilde davranmaya devam edersen senden nefret etmeye başlayabilirim."

Will ayağa kalktı ve Hunter'a sarıldı. Hunter'a en son ne zaman sarıldığını hatırlamıyordu ama kardeşinin yardımı ve desteği bunu kesinlikle hak ediyordu.

Hunter onun sırtını beceriksizce sıvazladı. "Bu işi hallet, olur mu? Olmazsa seninle uğraşmak istemiyorum."

"Elimden geleni yapacağım." Odadan çıkmaya başladı ama aklına Hunter'a sormak istediği başka bir şey geldi. "Megan'a karşı bir şeyler

hissediyor musun?"

Soru ve Hunter'ın yüzünde beliren şok ifadesi bunu doğruluyordu.

"Cameron sana söyledi, ha?"

"Onu seninle konuşurken gördüm ve bana seninle ilgilenebileceğinden şüphelendiğini söyledi. Hepsi bu kadar. Sen ilgileniyor musun?"

"Belki." Omuz silkti. "Ne anlamı var ki? Onun istediği sensin." "Biz asla birlikte olamayacaktık ve o bunu uzun zamandır biliyordu.

Bunun sizi durdurmasına izin vermeyin."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Kendi sorunların sana yetiyor, bir de benimkilerle uğraşma küçük kardeşim."

Hunter, Will'in kendisinden tam on altı ay büyük olduğunu unutmasına asla izin vermedi. "Eğer orada bir şey olup olmadığını öğrenme şansın olursa, bunu değerlendir. Seni nereye götüreceğini asla bilemezsin." Will onu bu bilgelik incisiyle baş başa bıraktı ve kendi tavsiyesine kulak vermeye hevesli bir şekilde merdivenlerden aşağı indi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

Ateşe işeme ve köpekleri çağırma zamanı.

-Elmer Stillman'a göre İncil

Cameron arabasını yavaş ve temkinli bir şekilde Will'in evine doğru sürdü. O

Bu yolu onunla o kadar çok kez gitmişti ki artık nereye gideceğini tam olarak biliyordu ama arabasını dükkândan yeni çıkardığı için geyiklere ve diğer tehlikelere karşı tetikteydi.

Nolan ve Skeeter arabanın üzerinde çok güzel bir iş çıkarmışlardı; araba, bayiden aldığı günkü kadar iyi görünüyordu. Bu sadece on altı gün önce miydi? Bir geyik, seksi bir kurtarıcı ve hayatını değiştiren on beş günün ardından eve bambaşka bir insan olarak dönecekti.

İlk kader karşılaşmalarının yaşandığı yerin önünden geçerken Cameron'ın gözleri bir kez daha doldu. Ofisteki son günü, daha önce hiç olmadığı kadar hızlı geçerken tam bir felaket olmuştu.

Will, Vermont'taki son gecesi için onu Burlington'daki bir otele götürmeyi teklif etmişti ama o, otel yerine rahat kulübesini tercih ettiğini söylemişti. Son gecelerini -şimdilik- en güzel anlarının çoğunun yaşandığı yerde geçirmek istiyordu.

Şimdilik tüm gücüyle bu iki küçük kelimeye sarılıyordu. Web sitesi projesi devam ederken, tasarım ve uygulamanın çeşitli aşamaları üzerinde çalıştıkları için önümüzdeki birkaç ay içinde birkaç kez Vermont'a geri dönecekti. İlk dönüş yolculuğu yaklaşık bir ay içinde gerçekleşecekti.

Elbette onsuz bir ayı atlatabilirdi. Onsuz yirmi dokuz yıldan fazla yaşamıştı, o halde otuz günü de atlatabilirdi. Ya da kendi kendine öyle diyordu. Bırakın otuz günü, Will'in yakışıklı yüzünün yastığının yanında olmadığı bir günü düşünmek bile dayanılmazdı.

Uzun araba yolundan sağa saptı ve tecrübeli bir profesyonel gibi tümsekleri aşarak eve yaklaştığında adamın henüz orada olmadığını gördü. Adamın evini hiç kilitlememesi hakkında çok konuşmuşlardı. İçindeki şehirli kız, insanların kapılarını kilitlemediği bir evreni düşünemiyordu. Ama içindeki şehirli kız, Butler, Vermont gibi bir yeri kendi başına deneyimlemeden de düşünemezdi.

Will'e göre, evinin orada olduğunu bilmiyorsanız, oraya giden yoldan aşağı inmek için hiçbir nedeniniz olmazdı, öyleyse neden evi kilitleme zahmetine giresiniz ki?

Tanner ve Trevor'ın coşkulu karşılamasıyla kapıyı açtı. Cameron onları en az Will'i özlediği kadar özleyecekti. "Selam çocuklar." Eve tıkılıp kaldıkları uzun öğleden sonranın ardından karda oynamaları için onları dışarı çıkarmak üzere kenara çekildi. Sonra Will'in yüzlerce kez yaptığını gördüğü gibi ateşi körüklemeye gitti.

Ormandaki تنها kulübede kendini ne kadar evinde hissetmeye başladığını fark etti.

şehirde evim dediği apartman dairesinde hiç hissetmemişti. Daireyi ve Manhattan'ın aşağısındaki, ofisine ve en sevdiği uğrak yerlerine yakın konumunu seviyordu. Ama Will'in çıplak kulübesi kadar sıcak ya da rahat değildi.

Köpekleri kontrol ettikten sonra kanepeye kıvrıldı ve taş şöminede dans eden ateşi izlerken kuştüyü yorganı üzerine çekti. Sonunda kendini rahatlamaya bıraktığında, Will'le geçireceği bu akşamın tadını çıkarmaya ve bunu duygu gösterileriyle mahvetmemeye yemin etti.

Kısa bir süre sonra kapı, köpek patileri ve Will'in sert emirlerinin telaşıyla açıldı. Tanner ve Trevor onu gördükleri için o kadar mutluydular ki, söylediği tek bir şeyi bile yapmadılar ve bu da Cameron'ı koltuktan güldürdü.

"Onları cesaretlendirme," dedi huysuzca. "Hey, güzel ateş." "Teşekkürler. Bununla gurur duyuyorum."

Kahverengi market poşetlerini mutfığa taşıırken, "Seni sıradan bir köylü kızına dönüştürüyorum," dedi.

Değiştirdiği tüm yolları hatırlamak Cameron'a yeni benliğinin geri döndüğünde şehir hayatı hakkında nasıl hissedeceğini merak ettirdi.

"Araban harika görünüyor. Nolan ve Skeeter kurtarmaya geldi."

"Harika bir iş çıkarmışlar. Fred'le tanışmadan önceki kadar güzel."

"Sanırım ızgarada biraz kedi bağırsağı gördüm," dedi alaycı bir gülümsemeyle ve

bir göz kırpma.

"Bu çok iğrenç. Ölü kedisini dondurduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Annem bunun doğru olduğuna dair bir yığın İncil üzerine yemin edebilir. Onunla aynı okula gitmişti ve o hep tuhaf biriydi."

"Bu tuhafın da ötesinde. Bunu düşünemiyorum bile yoksa bir daha asla dondurulmuş gıda yiyemem."

"Yemekten bahsetmişken, ıstırıdye soslu linguine yapıyorum." "İstiridye sosunun nasıl yapıldığını biliyor musun?"

Yiyecekleri yerleştirmeyi bitirdi ve kanepede ona katılmak için yanına geldi, bir öpücük için eğildi. "Göz kamaştırmaya hazır ol."

"Şimdiden gözlerim kamaştı," dedi ve öpüşmeyi uzatmak için elini onun boynuna doladı.

"Senin için iki hediyem var. Önce hangisini istersin? Büyük olanı mı, küçük olanı mı?"

"*Daha fazla* hediye mi? Bunun gerçekten bitmesi gerek." "Hayır, bitmemeli."

Etrafına bakındı. "Neredeler?" "Kanepenin arkasındalar."

"Çok sinsisin."

"Sinsi yerine gizliyi tercih ederim. Ne olacak?"

Cameron önemli bir şey düşünüyormuş gibi yaptı. "Önce küçük olan."

Koltuğun arkasına uzandı ve küçük kahverengi bir çantayı kızın kucağına bıraktı. "Vermont'tan bunlardan biri olmadan ayrılmaya izin veremezdim."

Cameron çantanın içinde, önünde ne yazdığını görmek için havaya kaldırdığı asker yeşili bir tişört buldu. Devasa geyik geçidi işareti aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istemesine neden oldu.

"Fred ve ben, bunu her taktığında bizi düşüneceğini umuyoruz."

"Her gün, her dakika ikinizi de düşüneceğim."

"Belki bana Fred'e tanınandan biraz daha fazla zaman tanıyabilirsin?"

Cameron onun işleri olabildiğince neşeli tutma çabasını takdir etti. "Hayır. Üzgünüm. Bizi o bir araya getirdi, bu yüzden kalbimin bir parçası hep onun olacak."

Gülümseyerek, "Diğer hediye için hazır mısın?" dedi. "Sana hiçbir şey almadım."

"Öyle deme. Bana çok şey verdin. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Hiç olmadıysa tabii." Tatlı sözlerini daha da tatlı bir öpücükle noktaladı ve sadece diğer pakete uzanmak için ayrıldı.

Cameron dev kâğıt torbaya endişeyle baktı.

"Devam et."

İçine bakabilmek için çantayı yere koydu. "Oh! *Aman Tanrım!* Bunlar benim *botlarım* mı?" Şimdi bir ton daha koyu olan ama Vermont çamur mevsimiyle karşılaşmadan önceki kadar yumuşak ve muhteşem olan muhteşem süet botları çıkardı.

"Bayan Jefferson orijinal rengi korumaya çalıştığını, ancak bunu yapamayınca hiç olmamasındansa biraz daha koyu olmasını tercih edeceğinizi düşündüğünü söyledi."

Cameron yumuşak süetlere dokunmaktan ya da ayak bileğine kadar çamura battığı ve Cameron'ın onu kurtarmaya geldiği geceyi düşünmekten kendini alamıyordu. Sonra bütün gün saklamayı başardığı gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Adam bu kadar tatlı ve düşünceli olmakta ısrar ederse, yaklaşan ayrılışını nasıl metanetle karşılayacaktı?

"Bunun için teşekkür ederim," dedi. "Onları temizletme zahmetine katlanmanız benim için çok anlamlı."

"Sorun olmadı."

Çizmeleri yere bıraktı ve ona döndü. "Sen tanıdığım en iyi adamsın."

"Biliyorsun... Sonsuza kadar burada kalabilirsin." Kelimeler ağzından çıktığı anda, sanki istemediği bir şey söylemiş gibi gözleri dehşetle açıldı. Sonra doğrudan ona baktı, aklından geçenleri söyleyecek cesareti toplamış gibiydi. "Bunu çok isterim."

"Sonsuza kadar kalsaydım?"

Ciddiyetle başını salladı ve hiç bu kadar sevimli olmamıştı. "Muhtemelen benden kısa sürede bıkarsın."

"Hayır, kalmam. Gerçekten kalabilirsin. Eğer istersen. Dediğin gibi, web sitesi tamamlandığında birinin denetlemesi gerekiyor. Neden sen olmayasın ki?"

Belli ki bu konu üzerinde biraz düşünmüştü. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Sana böyle söylemek istememiştim ama ne düşündüğümü ya da ne istediğimi bilmeden gitmeni istemedim." Konuşurken parmakları kızın saçlarında gezindi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, zaten bildiğinden şüphelenmesine rağmen.

"Seni istiyorum. Bizi istiyorum. Bunu istiyorum. On beş günden çok daha uzun bir süre." "Her şey çok çabuk oldu."

"Ama oldu, şimdi bu konuda ne yapacağımızı bulmamız gerekiyor.

o."

"Biraz zamana ihtiyacım var Will. Düşünmem gereken çok şey var." "Ne kadar zaman?"

"Bilmiyorum ama bu gece, yarın ya da ertesi gün hiçbir şeye karar veremem."

"Düşündüklerin hakkında benimle konuşmaya devam edecek misin?" "Seninle her zaman konuşmak isteyeceğim."

"Güzel," dedi rahatlamış bir sesle.

Parmaklarını adamın yanağındaki nabız gibi atan kasın üzerinde gezdirdi. "Eğer teselli olacaksa, ben de en az senin kadar bu durumdan rahatsızım."

"Bu büyük bir teselli."

Kollarını ona doladı ve uzun bir süre sarıldı.

Cameron hiçbir yerde kendini onun yanında olduğu kadar evinde hissetmemişti ve biraz yalnız bir hayatı olan biri için bu duygudan vazgeçmek kolay olmayacaktı.

Çalan telefonu sessizliklerini böldü. "Ben bakabilir miyim? Bütün gün telefonum çekmedi ve Lucy işle ilgili olabilir."

"Tabii, devam et."

Yerdeki çantasından telefonunu almak için eğildi, arayanın kimliğinde Troy'un adını gördü ve onunla bir haftadan uzun süredir konuşmadığı için aramayı cevapladı.

Kız merhaba der demez konuşmaya başladı. "Lucy'ye ne dedin sen? İşini bırakıp Vermont'a taşınacağın için çok üzülüyor."

"Bekle, ne? Vermont'a taşınacağımı ona hiç söylemedim. Bu da nereden çıktı?"

Cameron, gözlerini ateşe dikmiş Tanner'ın kulaklarını kaşıyan Will'e baktı. Evin daha büyük olmasını diledi, böylece Troy'la o duymadan konuşabilecekti.

"Ona orada tanıştığın adamdan hoşlandığını söylemişsin." "Hoşlanıyorum ama taşınacağımı hiç söylemedim."

"Yani sen değil misin?"

Lucy'nin iş konusunda paniğe kapıldığı düşüncesi Cameron'ı derinden yaraladı. Bu işi sıfırdan kurmuşlar ve uzun süre çok çalışmışlardı. Derin bir nefes aldığı anda içindeki bir şey öldü ve "Hayır, değilim" dedi.

"Oh, güzel. Söylemeliyim ki, ben de biraz eriyordum! Sensiz ne yapardık? Ne zaman evde olacaksın?"

"Yarın. Lucy'ye panik yapmamasını söyle. Her şey yolunda."

"Döndüğünde beni ara."

"Yapacağım."

"Seni özledim, evlat. Sen yokken hiçbir şey eskisi gibi değil."

"Ben de seni özledim. Yakında görüşürüz."

"Her şey yolunda mı?" Will, kız kanepeye dönüp yanına kıvrıldığında sordu.

"Evet." Lucy'nin son konuşmalarına verdiği tepkiyi anlamaya çalışırken Troy'un araması içinde bir fırtına kopmasına neden olmuştu. Cameron'ın duymak istediğini düşündüğü şeyi söylemişti ama görünüşe göre partnerinin hayatında bazı ciddi değişiklikler yapma olasılığı karşısında paniğe kapılmıştı.

Vermont'a taşınmak, Will ve harika ailesiyle birlikte çalışmak ve ilişkilerini başladıkları yerde sürdürmek gibi gizli bir fantezi kurduğunu dürüstçe inkar edebilir miydi?

Hayır, bu olasılığın bilinçaltının sınırlarında gezindiğini inkâr edemezdi, ayrılışı yaklaştıkça bu olasılık daha da artmıştı. Will'le yaşadığı aşka kendini o kadar kaptırdığını fark etmek ona acı veriyordu.

Kararlarının, ailesi gibi sevdiği arkadaşlarını, özellikle de Lucy'yi nasıl etkileyeceğini olması gerekenden çok daha az düşünmüştü.

Lucy işlerini bırakıp başka bir yere taşınmaya karar verseydi neler hissedeceğini düşündükçe midesi bulanıyordu. Lucy'yi günlük hayatında kaybetmek hem kişisel hem de profesyonel olarak yıkıcı olurdu. Terk eden kendisi olsaydı Lucy için daha az yıkıcı olacağını nasıl düşünebilirdi?

Will onun eline uzandı. "Orada ne düşünüyorsun?"

Adamın sıcak eli Cameron'inkine dolanmışken, Cameron onu hayatında tutmanın bir yolunu bulamazsa neleri kaybedeceğini hatırladı. "İş. Ve diğer şeyler."

"Ne eşyası?"

"Sen. Ben. New York. Vermont. Benim şirketim. Senin şirketin. Senin ailen. Arkadaşlarım. Bu tür şeyler."

"Düşünecek çok şey
var." "Evet."

"Az önce arkadaşınıza söyledikleriniz ..."

Cameron yüzünü buruşturdu ve telefona cevap verdiği için geriye dönüp baktığında kendinden nefret etti. Ama Troy'un Lucy hakkında ne söyleyeceğini nereden bilebilirdi ki?

"Aramızdaki şeyler devam etseydi, buraya taşınmayı düşünmez miydin? Hiç mi?"

"Bilmiyorum," dedi Cameron, bu konuşmayı daha fazla erteleyemeyeceklerini anlayınca umutsuzluğa kapıldı. "Burayı seviyorum ve seninle olmayı seviyorum. Bu birkaç hafta pek çok açıdan harika geçti."

"Ama?"

"Tüm hayatım orada. Arkadaşlarım benim için çok önemli ve ben de onlar için önemliyim. Birbirimizde daha önce hiç sahip olmadığımız bir şey bulan bir grup uyumsuzuz. Onları terk etmek benim için çok zor olurdu. Bir de babam var. O neyse o, ama yine de benim babam."

"Sorun değil. Tüm hayatımı toplayıp oraya taşınmak benim için gerçekten zor olurdu, o yüzden anlıyorum."

"Bu bizi nereye götürüyor?"

"Sanırım bekleyip neler olacağını görmemiz gerekecek."

"Bunun zor olacağını biliyordum ama kalbim göğsümden sökölüyormuş gibi hissetmeyi beklemiyordum."

Will, daha önce pek çok kez yaptığı gibi, elleriyle onun yüzünü çerçeveledi ve sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi ona baktı. "Bunların hiçbirini beklemiyordum." Onu öpmek için başını eğdi. "Bir süre daha yarın gitmiyormuşsun gibi davranmaya ne dersin?"

"Bence bu gerçekten iyi bir fikir." Evde onu nelerin beklediğini ya da Will'i bulduğuna göre onsuz nasıl başa çıkacağını düşünmek istemiyordu. Onun ve bu gecenin tadını elinden geldiğince çıkarmak istiyordu. "Açlıktan ölüyor musun?"

"Kesinlikle değil. Neden?"

"Akşam yemeğinden önce biraz dinlenmek isteyebileceğimizi düşünüyordum." Dramatik bir şekilde gerindi. "Çok yorgunum."

"Şimdi öyle misin?" diye sordu, bu durumla ilgili hiçbir şey neşeli olmadığı halde neşeli bir ses tonunu zorluyor gibiydi. Artık değil.

"Uh-huh." Ayağa kalktı ve onu çeğiştirerek yatak odasına götürdü.

Köpekler bir kez daha dışarı kapandıklarında sızlandılar.

Will gömleğinin düğmelerini açmaya başladı ama Cameron onun ellerini itti. "Bana bırak."

Adam kıpırdamadan dursa da, gömleğinin düğmelerini açıp omuzlarından aşağı iterken ondan gelen gerginliği hissedebiliyordu. Termal bir tişört de yerdeki yığına katıldı ve göğsünü çıplak bıraktı. Göğüs kıllarını okşadı ve köprücük kemiği boyunca bir öpücük izi bıraktı.

Kolları ona dolandı, sıkı ve sertti ve kadın yüzünü onun umutsuz öpücüğüne çevirdi. Bu gece her şey farklıydı, daha duygu dolu, daha tutkuluydu. Sadece *daha fazlasıydı*.

Cameron öpücüğü bıraktı ve yüzünü onun göğsüne gömdü, tanıdık kokusunu içine çekti ve onu saran duyguların saldırısından titredi. Onun da aynı duygularla boğuşuyor gibi görünmesi, birlikte geçirdikleri güzel zamanın sona erdiğini bilmenin ıstırabıyla daha az yalnız hissetmesini sağladı - en azından şimdilik.

"Titriyorsun tatlım," dedi onları yatağa indirip üzerinde gezinirken.

"Akıl sağlığını çok ince bir ipliğe bağlıyorum." Neden aksini iddia ediyorsun?

"Her şey yoluna girecek. Bunu çözeceğiz."

"Söz mü?"

Adam ciddiyetle başını salladı, kadın kot pantolonunun düğmesini çekiştirdiğinde gözleri karardı.

Adamın karnını kaplayan dalgalanan kaslara, neredeyse beyaz olacak kadar solmuş kot pantolona uzanan altın sarısı saçların yumuşak tozuna kesinlikle bayılıyordu. Cameron onu öpmek ve her yerine dokunmak istiyordu. "Ark anı dön."

Yine de onun emrini yerine getirmek yerine, kalçalarını esnetti ve sertliğini onun çekirdeğine doğru itti, ondan keskin bir nefes aldı.

"Beni istediğim şeyden alıkoymaya çalışma," dedi sertçe. "Ne istiyorsun?"

"Sen."

"Ben buradayım."

"Benim yöntemimle." Ellerini yukarı kaydırarak göğüslerini kavradı ve tırnaklarını bilerek meme uçlarının üzerinde gezdirdi. Dudaklarını adamın boğazına bastırarak onu inleten bir ısırık aldı. "Dön. Dön."

Sırt üstü yattı ve kollarını iki yanına bıraktı. "Şimdi mutlu musun?"

"Uh-huh." Dudakları, dili ve elleriyle onu çıldırtmaya koyuldu. Kendini özellikle yüz­süz hissederek meme ucunu hafifçe ısırdı.

"Tanrım," dedi, kot pantolonunun fermuarını aceleyle çekiştirirken sık­tığı dişlerinin arasından abartılı bir tıslamayla çıktı kelime.

Cameron dilini adamın karnının alt kısmını kaplayan ince tüylerin üzerinde gezdirdi. "Orası sıkılaşıyor mu?"

"Dayanılmaz bir hal almaya başladı."

"Hmm, kulağa rahatsız edici geliyor." "Sadece birazcık."

Cameron onu yumuşak pamuğun içinden kavradı ve kökünden ucuna kadar okşadı. "Bunun küçük bir yanı yok."

"*Cameron*, beni delirtiyorsun."

Onun hiç bu kadar gergin göründüğünü ya da ses çıkardığını görmemişti ve onu gerçekten etkilediğini fark etti. "Belki de daha rahat edebilmen için şu kotları aradan çıkarmalıyız."

Pantolonunu ve boxer'ını kalçalarının üzerine iterken hareketleri sarsıntılı ve aceleliydi.

Cameron onun aceleciliğine gülerek elbiselerini çıkarmasına yardım etti ve omzunun üzerinden yere fırlattı. Sonra ortaya çıkardığı şeyi takdir etmek için bir an durdu ve nereden başlamak istediğine karar vermeye çalışırken dudaklarını yaladı. Ellerini adamın kalçalarına koyarak öne doğru eğildi ve saçlarının adamın gergin ereksiyonunun üzerine düşmesine izin verdi.

Saçlarını avuçladı, neredeyse onun dikkatini en çok isteyen kısmına odaklanmasını talep ediyordu.

Dudağını ısırdı ve adamın gözlerinin kapalı, dudaklarının ayırık ve nefesinin kesik olduğunu görünce gülümsedi. *Aklını* başından *almanın* tam *zamanı*, diye düşündü dilini adamın tüm vücudunda gezdirirken, adamın acı dolu nefesini ve saçlarını sıkıca kavrayışını sevdi. Acının hafif ısırtığı bile zevk vericiydi.

Bir anda ona, kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermek kritik bir önem kazandı. Aklını ve kalbini dolduran sevgiyle, elini onun etrafına sardı ve onu ağzına aldı.

Kalçalarını hafifçe kaldırışına ve saçlarının arasına giren parmaklarına bakılırsa, yaptığı şey hoşuna gitmişti. "Mmm," dedi, dudaklarının sert şaftına karşı titreşmesine izin verdi, bu da onu diliyle okşadığında dalgalandı ve daha da sertleşti.

"Cam . . ."

Yalamaya, okşamaya ve en ucunu emmeye devam ederken onu ya da ses tonundaki uyarıyı duymamış gibi davrandı.

"Bebeğim," diye nefes nefese kaldı. "Yapamam..."

"Yapma," diye fısıldadı. "Kendini tutma." Onu tekrar derinlere çekti, aynı anda hem eliyle hem de dudaklarıyla sıkarak

ağızına patladı, onu alabileceğini düşündüğünden daha derine itti.

Saçlarını sıkıca tuttuğu ellerini bıraktı ve yüzünü örtmek için ellerini yukarı kaldırdı. Göğsü kabardı ve hafif bir ter tabakası tenini kapladı.

Cameron ellerini onun göğsünde gezdirerek dudaklarına doğru öptü. Karnının altında, siki titremeye devam etti.

Bir ön kolunu gözlerinin üzerinde tutarak, bir kolunu ona doladı.

Kadın, adamın gözlerini kapatan kolunu dürttü. "Orada mısın?"

"Buradayım bebeğim. Beni silip süpürdün. Bu inanılmazdı. Bana hissettirdiklerin gibi bir şeyi hiç hissetmemiştim."

Onu memnun ettiğini bilmekten büyük zevk alıyordu. "Memnun etmedin mi?" "Yakınından bile geçmedim."

"Bana bak."

Kolunu yüzünden çekti ve onun bakışlarıyla buluştu.

"Gözlerini görmek istedim. Gözlerine bayılıyorum. Hayatımda gördüğüm en güzel gözler. Ehliyetinde muhtemelen kahverengi yazıyordur ama bu onlara yeterince değer vermediğimi gösterir. Altın gibiler, özellikle de sen tahrik olduğunda."

"Şu anda gerçekten altın olmalılar." Kadının sırtını okşayarak kot pantolonunu çekiştirdi. "Bunlardan kurtulabilir miyiz?"

"Kesinlikle." Cameron kot pantolonunu ve külotunu çıkardı ve onun üstündeki pozisyonuna geri döndü, teninin onunla karşılaşmasının tatlı hissiyle titriyordu.

"Üşüdün mü?"

"Hayır."

"O zaman neden titriyorsun?"

"Sen ve biz ve bunun son gecemiz olduğunu bilmek. Hepsi bu." Cameron onun karnının altında kabardığını ve sertleştiğini hissetti.

Kollarıyla onu sararak, üstte olacak şekilde çevirdi ve büyük bir şefkat ve içtenlikle ona baktı. Aynı şefkatle dudaklarına yapıştı ve kadın yeniden ürperdi. Bacaklarını adamın kalçalarına dolayarak kendini şehvetli öpücüğe, adamın dilinin yumuşak dokunuşlarına, elinin göğsünü nazikçe okşamasına kaptırdı.

Ona sıkıca tutunmak ve asla bırakmamak istiyordu, o kadar yeni ve o kadar güçlü bir duyguydu ki bunu zar zor sindirebiliyordu.

"Bu düşünceni unutma," dedi prezervatif almak için kendini çözerken.

Bunu söylerken onun ne düşündüğünü bilemezdi ama tesadüf onu yine de gülümsetti.

"Ne?" diye sordu döndüğünde onu bir deli gibi sırtırken bulduğunda. "Düşüncemi belirtildiği gibi tutuyordum."

"Ve düşüncen seni böyle gülümsetti mi?"

"Bu çok iyi bir düşünceydi." Kollarını başının üzerinde gerdi, gerginlik ve arzuyla gerilen kaslarını gevşetti.

Onu dikkatle izledi. "Onları orada bırak," dedi, ellerini yatak başlığını oluşturan çitelerin etrafında kıvrarak.

Soğuk ahşabı kavradığında, tüm vücudu tutuştu ve meme uçları ona bakma şeklinden dolayı sıkılaştı. Adamın bakışlarının meme uçlarına çekilmesini izledi.

Dilinden ve dudaklarından başka hiçbir şeyle ona dokunmadan, göğüs uçları ağrıyana kadar yalayarak, çekiştirerek ve emerek onun üzerinde gezindi ve yine de başka hiçbir yerine dokunmadı. Pazuları ve trisepsleri, kendini onun üzerinde havada tutma çabasından dolayı şişmişti.

Kollarına dokunmak ve kaslarının gerginliğini hissetmek istedi ama ellerini direklere doladı. Bununla birlikte, aralarında ağır ve sert bir şekilde asılı duran ereksiyona bastırmak için kalçalarını kaldırmaya karşı koyamadı.

"Hile yok." Dudakları kadının karnını sıyırıp geçti, kadının titremesine ve yaklaşmak için zorlanmasına neden oldu.

Cameron hangisinin daha çok tahrik ettiğinden emin değildi - bariz gücünün mü yoksa dudaklarının kızın hassas tenine yumuşak bir şekilde değmesinin mi?

"Benim için aç," diye fısıldadı bacaklarının arasına yerleşirken.

Dizlerini tereddütle ayırdı, kasları akışkan ve işbirlikçi değildi, çünkü adam onu yakan zar zor dizginlenmiş bir şehvetle göbeğine bakıyordu. Onu bu kadar çok istediğini bilmek en büyük tahrik unsuruydu.

Diliyle onu kızdırmak için başını eğdi, geniş omuzları bacaklarını daha da ayırmaya zorladı. "Mmm, çok tatlı. Tadını seviyorum."

Bundan asla kurtulamayacağını düşündü ve bu, bacaklarını omuzlarına yerleştirip dili ve parmaklarıyla seksine dalmadan ve onu başlangıcı ve sonu olmayan bir dizi orgazma okşamadan önceydi. Kumsaldaki dalgalar gibi birbirlerinin içine yuvarlandılar ve kadın daha fazla dayanamayacağı için durması için yalvarmanın eşiğine gelene kadar güçlendiler.

Sınırına ulaştığını hissetmiş gibi görünen adam, vücudunu öptü, meme uçlarında oyalandı ve sanki hayatının ilk çoklu orgazmını yaşamamış gibi onu yeniden ateşledi.

"Hey," diye fısıldadı göğsüne doğru.

Ağır göz kapaklarını zorla açtı ve onun unutulmaz yüzüne odaklandı.

"Hâlâ benimle misin?" diye sordu, dudakları erkek memnuniyeti dolu seksi bir sırıtışla gerildi.

"Zar zor."

Sıcak, sert sikiyle kadının kayganlığını dürttü. "Bu iyi mi?" "Sadece ben de sana dokunabilirsem."

"Lütfen yap."

Direkleri sıkıca kavradığı için kolları ağrıyan kadın, kollarını adamın boynuna doladı ve adam küçük adımlarla içine girerken derin bir öpücüğe daldı. Yavaşça ilerledi, ona uyum sağlaması için zaman verirken, onu altında kıvranan ve daha fazlasını arayan seksi öpücüklerle harap etti.

Tekrar boşalabileceğini düşünmezdi ama adam birleştikleri yere uzandığında, sadece iki parmağını en hassas yerine sertçe bastırarak onun yanıldığını kanıtladı.

Kadının doruk dalgasına binerek, sert ve hızlı bir şekilde içine daldı ve onu bekleyen kucağına yığıldığında boynunda titreşen bir hırıltıyla patladı.

Tükenmiş bir halde, adam hâlâ içindeyken uyuyakaldı, kolları adamın kaçamayacağından emin olmak için ona sıkıca sarılmıştı. Şimdiye kadar yaşadığı en yoğun sevişmeden sonra, bir şey onun için kesinlikle açıldı - bu o idi. O adamdı. Paylaştıkları bağ, insanların hayatları boyunca aradıkları ve genellikle asla bulamadıkları *şeydi*.

Ve eğer bu ilişkiyi uzun vadede yürütmek istiyorlarsa, içlerinden birinin her şeyden vazgeçmesi gerekecekti.

- - -

Cameron uykuya daldıktan uzun süre sonra Will uyanık kaldı, onun uykusunu izledi ve her şeyin farklı ya da en azından daha az karmaşık olmasını diledi. Son iki hafta içinde bir noktada aşık olmuştu ve onun gitmesi ve belki de bir daha geri dönmemesi fikri dayanılmazdı.

Hunter'ın ona ödünç verdiği giysi dolu çantayı düşündü ve şimdi onu kamyonetinde bıraktığı için memnundu. Troy'la yaptığı konuşmayı onun ağzından dinledikten sonra, birlikte bir hafta daha geçirmenin bir şeyleri değiştireceğini düşünmenin aptalca bir plan olduğuna karar vermişti. Yapacağı şey her şeyi daha da kötüleştirmekti. Neden kaçınılmaz olanı erteleyecekti ki? Neden zaten acı verici olan bir şeyi bir hafta sonra daha da dayanılmaz hale getirsin?

Her ne kadar onu sevmeye başlamış olsa da Vermont'taki hayatını, işini, ailesini, evini bırakıp hiç görmediği bir yere taşınmayı hayal bile edemiyordu. Elbette, o da orada olacaktı ve başlarında bir zaman sınırı olmadan onunla birlikte olmak harika olacaktı. Ama aynı zamanda bildiği tek evde geride bıraktığı her şeyi özleyeceğinden emin olacak kadar kendini iyi tanıyordu.

Uykusunda kıpırdandı, dudakları çok sevdiği o sevimli büzüşmeyle hareket ediyordu. Onunla uyumayı, onunla uyanmayı, onunla çalışmayı, onunla gülmeyi, onunla sevişmeyi özleyecekti. Onun tatlı kırılganlığıyla ilgili her şeyi ve hayatının büyük bir bölümünde kanıksadığı türden bir aileyi nasıl arzuladığını özleyecekti.

Ona Abbott çılgınlığının ortasında büyüdüğü ve bir yetişkin olarak ailesiyle birlikte çalıştığı için ne kadar şanslı olduğunu göstermişti. Ne olurdu

dünyada onun kadar yalnız olmak nasıl bir şeydi? Paranın mutluluğu satın alamayacağının canlı kanıtıydı.

Onun için tüm bu boşlukları doldurmak istiyordu ama çok farklı yerlerde ayrı hayatlar sürdürdükleri gerçeğinden kaçış yoktu. Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı ve alnına bir öpücük kondurdu, birkaç saat içinde gideceğini düşündükçe içi parçalanıyor ve kanıyordu.

Onun göğsüne döndü, sanki günlerdir değil de yıllardır birlikte uyuyorlarmış gibi kolunu ona doladı. İçini çektiğinde nefesi göğsündeki tüyleri dalgalandırdı.

Onun varlığından başka hiçbir kadından etkilenmediği kadar etkilenen adam, onu kaybetmenin çok uzun bir süre canını yakacağını kabul etmek zorunda kaldı. Elbette, bir ay kadar sonra web sitesi güncellemelerini bildirmek için geri dönecekti ama bu geceden sonra kişisel kaçamaklarının sona erebileceği gerçeğinden kaçamıyordu.

Ama . . . Belki o da onu seviyor olabilir miydi? Ona nasıl hissettiğini söylemeye cesaret edebilir miydi, yoksa bu ayrılığı her ikisi için de daha kötü hale mi getirecekti?

Keşke bu oyunu en iyi nasıl oynayacağını bilseydi. Sonunda akşam yemeğini tamamen atladılar ve saatler günlerdir korktuğu şafağa doğru ilerlerken, bir plana yaklaşmadı. Will o gece hiç uyumadı. Bunun yerine, zamanını onun sıcak tenini kendi tenine bastırmanın keyfini çıkararak geçirdi. Onun tanıdık kokusunu içine çekti ve parmaklarıyla uzun saçlarını taradı.

Şafaktan bir süre sonra uyandığında, bugünün ayrılmak zorunda olduğu gün olduğunu hatırladığı anı tam olarak görebildi. Ve sonra o ağırlarken ona sarıldı ve her şeyi bilerek onunla son bir kez tatlı bir aşk yaptı.

O sırada gitmesine izin verdi çünkü ihtiyacı olan buydu, ama onu asla unutamayacaktı.

- - -

Gece boyunca yağan yeni kar her şeyin taze, temiz ve daha nefes kesici bir güzellikte görünmesini sağlamıştı. Kısa bir süre önce Vermont, Cameron için yabancı bir ülke gibiydi ve şimdi ayrıldığı için üzgün olduğu bir yerdi.

"Her şeyi aldın mı?" Will onu uğurlamak için kulübeden çıkarken sordu.

Tanner ve Trevor'ı kucaklamak ve öpmek için çömeldiği yerden kalktı.

"Sanırım öyle."

"Eğer bir şey unuttuysan, sana her zaman postalayabilirim."

"Bu doğru." Giderek artan bir korkuyla arabaya bakan Cameron, arabayı bir kez daha mahvetmeden eve dönebilmeyi umuyordu.

"İyi olacaksın," dedi, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi.

"Sadece dağlarda yavaş ve sakın ol."

"Kar yüzünden yollar kaygan olacak mı?" diye sorarak yeni kar yağışını ilk gördüğünden beri en büyük korkusunu dile getirdi.

"Çok kötü olmamalı. Yılın bu zamanında güneş çok daha sıcaktır, bu yüzden oldukça çabuk eriyecektir."

"Fred'in Cumartesi sabahları nerede takıldığı hakkında

bir fikrin var mı?" "Pek sayılmaz," dedi gülümseyerek.

Gitmekten başka yapacak bir şey kalmadığında, ellerini adamın pazen kaplı göğsüne dayadı ve yüzünde onun için hissettiği her şeyi görebilmesini umarak ona baktı. "Çok iyi vakit geçirdim. Çok iyi zaman geçirdim."

"Ben de öyle. Eğer ormanda yaşama arzusu duyarsan nerede olduğumu biliyorsun."

"Nerede olduğunu unutmayacağım, Will Abbott."

Arka cebinden kartvizitini çıkardı. "Beni arar mısınız? Arkasına ev numaramı yazdım."

Cameron kartı ondan aldı ve elini kartın etrafında kıvırdı. "Kesinlikle."

"Cam-"

Parmaklarını onun dudaklarına koymak için uzandı. "Yapma. Lütfen durumu olduğundan daha kötü hale getirecek bir şey söyleme."

"Tamam, daha da kötüleştirmeyeceğim. Sadece burada olduğumu ve seni istediğimi söyleyeceğim."

Bizi istiyorum. Ve hiçbir yere gitmiyorum."

Kaçınmaya yemin ettiği gözyaşları gözlerine doldu ve taşı, kapalı yumruklarıyla göğsüne hafifçe vururken yanaklarından aşağı döküldü. "Durumu daha da kötüleştirecek bir şey söylememen gerekiyordu."

Kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu. "Üzgünüm ama bunu bilmeden gitmene izin veremezdim."

Cameron uzun bir süre ona sarıldı ve sonra kendini onu bırakmaya zorladı, çünkü onun seksi, kaslı vücuduna sarılmak kesinlikle hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu.

Başparmaklarının ucuyla kızın yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Araba kullanabilecek misin?"

"Elbette," dedi hissetmediği bir kabadayılıkla. "Merak etmeyin."

"Endişeleneceğim. Eve sağ salim vardığını bana haber ver, tamam mı?"

"Öpeceğim." Onu son bir kez öpmek için parmak uçlarına kalktı. "Kendi dünyanı benimle paylaştığın için teşekkür ederim. İnanılmaz güzel bir dünya."

"Benim için büyük bir zevkti."

Kendini geri adım atmaya, onu bırakmaya, kaskatı kesilmiş ve tahta gibi olmuş bacaklarıyla arabasına doğru yürümeye zorladı. İçindeki her şey onu daha fazla arzularken, ondan uzaklaşırken bataklıkta debeleniyormuş gibi hissediyordu. Arabada, motoru çalıştırmak, direksiyona geçmek, onu garaj yolunda, ayaklarının dibinde köpekler onun gidişini izlerken bırakmak için düşüncelerine odaklanmak zorunda kaldı.

Gözyaşları yüzünden yarı kör bir halde, Fred'le karşılaştığı ana yola çıkan bozuk araba yolundan aşağı doğru sürdü arabasını. O gece hem çok uzun zaman önceydi hem de daha dün gibi geliyordu.

Hafif kar tabakasına, duygusal durumuna ve Will'in dağlarda ağırdan alma tavsiyesine dikkat eden Cameron, hızını saatte yirmi milin altında tutarak sürünerek ilerledi. Butler kasaba sınırından önceki son dönemece geldiğinde, birdenbire ortaya çıkan devasa bir engel yolu kapatınca frene basmak zorunda kaldı.

Yolda, küçük arabasını tam bir daire çizecek kadar nem vardı ve bu da onu başladığı yere, arabasını geyik Fred ile burun buruna geri getirdi. İşte o zaman soğukkanlılığını tamamen kaybetti ve yıkıldı.

Parmakları direksiyonu kavrarken alnını ellerinin arkasına dayadı, omuzları derin ve acı dolu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Moooo."

Cameron gözyaşlarının arasından güldü, çünkü geldiği yoldan gitmenin saçmalığı, kalp kırıklığının ortasında bile onun için kaybolmamıştı. Fred'in dikkatini çekmeyi ve ormana doğru ilerlemesini sağlamayı umarak kornaya bastı.

"Moooo."

Sözde "eğitimli" geyiğin yanında hâlâ yeterince çekingen olan kadın, onunla sohbet etmek için dışarı çıkmaktansa arabada kalmanın daha iyi olacağına karar vererek camı indirdi. "Beni rahat bırakmaya ne dersin Fred?"

Sadece inleme olarak adlandırılabilir bir ses çıkardı.

Cameron geyiğin kara gözlerine bakarken kaşlarını çattı. "Seninle tanışmak da güzeldi Fred. Tekrar geleceğim. Bir ay sonra falan. Eminim birbirimizi tekrar göreceğiz. Arabamla sana zarar verdiğem gerçekten özür dilerim. Öyle olsun istemedim. Karanlıkta seni göremedim. Karanlıkta yürüdüğün yerlere dikkat etmelisin." *Ve sen, Cameron Murphy, bir geyikle sohbet ettiğin için hapse atılmalısın!*

Uzun bir süre daha ona baktı - Cameron'ın Fred'in şehirden çıkışını engellemesiyle bütün gün burada mahsur kalıp kalmayacağını merak etmesine yetecek kadar uzun bir süre. "Lütfen, Fred? Eve dönmem için gereken tüm nedenleri unutmadan ve koşarak ona geri dönmeden önce gitmem gerek. *Lütfen?*"

"Moooo." Bir adım öne çıktı ve sonra bir adım daha attı, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi ormanda gezinirken toynaklarının altında sopalar çıtırdıyordu.

Cameron bir geyiği ve onun kaygısız varlığını kıskanacağını hiç düşünmemişti. Derin bir iç çekerek arabayı vitesine taktı ve yoluna devam etti, bir yandan da U dönüşü yapıp ona geri dönme isteğine direniyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

Acımayı bıraktığında daha iyi hissedeceksin.

-Elmer Stillman'a göre İncil

O gittikten sonra bir saat boyunca Will onun geri gelmesini bekledi. Ancak ondan sonra

İlk bir saat geçtikten sonra geri gelmeyeceğini anladı. Her iki bacağında birer köpek kafasıyla kanepede oturmuş, ateşi izliyor ve ona onunla gitmek istediğini ya da onu sevdiğini söyleyecek cesareti olmadığı için kendini azarlıyordu. Ona en azından bu kadarını söylemeliydi.

Ve şimdi burada her zamanki gibi tek başına oturmuş, duymaya hazır olmadığına karar verdiği her şeyi ona anlatmış olmayı diliyordu.

"Çok aptalca," diye fısıldadı. "Çok aptalca."

Aklını kaçırmadan orada bir saniye daha oturamazdı, bu yüzden üzerine bir palto aldı ve köpeklerle birlikte evinin arkasındaki ormanda uzun bir yürüyüşe çıktı. Bütün sabah oradaydılar ve yorgunluk ve açlık onu eve geri götürdüğünde, araba yolunda kırmızı bir Mini bulma umuduyla ağaçların arasından çıktı.

Cameron'ın arabası orada değildi ama babasının Range Rover'ı oradaydı. Arabayı tanıyan köpekler eve ve Lincoln'ün onlar için her zaman cebinde taşıdığı ödül mamalarına doğru havalandılar.

Will onları yakaladığında, ödüller gitmiş ve yerde şiddetli bir güreş başlamıştı. Köpekler babasını en az onu sevdikleri kadar seviyorlardı.

"Bize aldırmayın," diye pufladı Lincoln şöminenin önünde yerde yatan grubun en altından.

"Tamam, yemem." Will mutfığa gitti, bir hindili sandviç yaptı ve hiçbir şey tatmadan yedi. Ardından bir bardak buzlu su içti. O an için açlığı yatıştıktan sonra banyoya gitti ve kadının duştan sonra bıraktığı kalıcı koku duvarına doğru yürüdü.

Dudaklarının arasından bir inilti kaçtı. Ellerini lavaboya dayayarak başını eğdi ve kokunun içinde yarattığı duygusal fırtınadan kurtulmaya çalıştı. Daha önce hiç böyle bir acı hissetmemişti. Ne Lisa onu terk ettiğinde, ne büyükannesi öldüğünde, hatta ne de Caleb öldüğünde. Hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı, özellikle Caleb'ı kaybetmenin korkunç acısını hatırladığında kendini korkunç derecede suçlu hissetmesine neden olan bir düşünce.

Şimdi kız kardeşinin kocası aniden öldüğünde ne kadar acı çekmiş olabileceğine dair çok küçük bir fikri vardı ve buna hakkı olmadığını düşünüyordu. İki haftalık bir ilişkinin sonunu, Hannah'nın kocasının ölümünden sonra çektikleriyle nasıl karşılaştırabilirdi? Gerçekten kıyaslayamazdı ama sanki biri ölmüş gibi kederli hissettiğini de inkâr edemezdi.

"Will? Orada yaşıyor musun?"

Bir dizi derin nefes aldı, yüzüne soğuk su çarptı ve içindeki kargaşayı gizlemek için ifadesini düzenlemeye çalıştı. Kendisi gibi hisseden biriyle yüzleşmeye olabildiğince hazır olduğunda, babasının ve köpeklerin görünüşe göre ateşkese vardığı oturma odasına gitti.

"Bu sabah köpekleri bizimle kalmaya getirmeyince endişelendik. Annem gelip seni kontrol etmem gerektiğini düşündü."

"New York'a gitmemeye karar verdim." "Nasıl olur?"

"Yapacak işleri vardı ve zamanlama doğru değildi."

"Huh." Lincoln çenesindeki kılları kaşıdı. Hafta sonları hiç tıraş olmazdı. "Ona gitmek istediğini söylediğinde ne dedi?"

"Aslında ona söylemeye hiç fırsatım olmadı." "Neden söylemedin?"

"Arkadaşlarından biri onu arayıp iş ortağı ve en iyi arkadaşı Lucy'nin Cameron Vermont'a taşındığı için çıldırdığını söyledi. Adamın söylediği her şeyi duyabiliyordum ve Cameron taşınmayacağını söyledi ve asla taşınacağını söylemedi. Ondan sonra . . . Bilmiyorum. Uzatmak anlamsız geldi."

"Annem ve ben dün gece onun hakkında konuşuyorduk. İkimiz de ondan çok hoşlanıyoruz ve seni bu kadar mutlu etmesini seviyoruz."

Bunu duyamazdı. Şu anda duyamaz. "Baba. . ."

"Beni dinle evlat. Cam'in annesi öldüğünde, Patrick'in arkadaşları ona ve sevimli küçük kızına ne olacağı konusunda endişelendiler. Annemin bir keresinde Patrick'in parasını herkesten çok sevdiğini söylediğini hatırlıyorum ve o kadar da haksız sayılmazdı. Karısı öldükten sonra, üzüntüsünü kızını büyütmek yerine işini büyütmeye yöneltmiş gibi görünüyordu."

"Duyduğum kadarıyla tam bir sik kafalıya benziyor."

"Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum ama Ali'yi gerçekten seviyordu ve onu kaybetmeyi asla atlatamadı. Onsuz kesinlikle kaybolmuştu ve Cameron'ın tıpkı ona benzemesi, şey Sanırım bu onu rahatsız ediyor."

"Bu Cameron'ın hatası değil."

"Elbette değil ama adam da bir insan ve bazı hatalar yaptı.

Aramızda kim yapmadı ki?"

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü onun neye ihtiyacı olduğunu görmeni istiyorum, evlat." "Neymiş o?"

"Sevgi. Onun sevgiye ihtiyacı var. Güvenliğe, bağlılığa ve babasının muazzam kaynaklarına rağmen ona asla veremediğı her şeye ihtiyacı var. Bunların hepsi ona kolayca verebileceğın şeyler."

Will başını salladı. Mütevazı evini işaret ederek, "Bu, uzun vadede onun için asla yeterli olamaz," dedi.

"Ona yeterince değer verdiğinizi sanmıyorum. Burayı bal arısı gibi benimsedi. Bunu hepimiz gördük. Eminim siz de gördünüz."

"Yaptım, ama-"

"Hayır, ama. Eğer onu seviyorsan, ki bence seviyorsun, söyle ona. Ona hiç sahip olmadığı her şeyi sun. Başka hiç kimseye güvenemeyeceğı şekilde sana her zaman güvenebileceğini bilmesini sağla. Ve ona hep istediğı ama asla sahip olamadığı aileyi ver - bizim ve birlikte kuracağınız aileyi."

Will, babasını dinlerken kırık kalbinin umutla dolmasından nefret ediyordu.

"Gerçekten de on altı gündür tanıdığım bir kadına evlenme teklif etmemi mi öneriyorsun?" Will, içinde çalkalanmaya devam eden kargaşaya rağmen eğlenerek sordu.

"Sana mutlu olmak ve onu mutlu etmek için ne yapman gerekiyorsa onu yapmanı öneriyorum. Eğer bu her şeyini ortaya koymayı ve ona evlenme teklif etmeni gerektiriyorsa,

Ne annenizin ne de benim buna bir itirazımız olur. Tanıştıktan tam beş gün sonra ilk evlilik konuşmamızı yaptık. Eğer düşündüğün buysa, bizi şoke etmiş olmazsın. Ayrıca, on altı ay sonra on altı gün sonra hissettiğinden farklı mı hissedeceksin?"

Will'in, onunla bu kadar çok zaman geçirecek kadar şanslı olsaydı, on altı yıl sonra da onu bu kadar çok seveceğinden hiç şüphesi yoktu. "Öyle olmadığı halde çok basitmiş gibi söylüyorsun. Şehirde bir hayatı, bir işi ve onun için aile gibi olan bir grup arkadaşı var."

"Bu basit değil, Will. Bu aşk. Yaşayabileceğin en karmaşık, en harika, en sinir bozucu ve en şaşırtıcı şey. Eğer onu *seviyorsan*, *söyle* ona." Lincoln yerden kalktı ve koyu renk kordonlarındaki köpek tüylerini fırçaladı.

"Biraz zaman istedi."

"Bu yüzden ona ver ve sonra kartlarını masaya koy. Hiçbir şeyi saklamayın." Lincoln, Will'in yüzünü okşadı. "Biraz uyu evlat. Berbat görünüyorsun."

"Çok teşekkürler."

"Yarın yemekte görüşürüz."

"Bilmiyorum baba. Bu hafta buna hazır olmayabilirim."

Kapıda Lincoln döndü ve ona on çocuğu otuz beş yıldır hizada tutan sert bakışını attı. "Akşam yemeğinde görüşürüz. Pazartesi günü işte görüşürüz. Ve bunu atlatmanı sağlayacağım. Hepimiz atlatacağız."

Will bir cevap vermeden babası kapıdan çıktı ve Will yine zihnindeki huzursuzluk ve Cameron'ın hatırlattıklarıyla baş başa kaldı.

küçük evinin her köşesinde. Gerçekten de çok yorgun olduğu için yatağa uzandı.

Her iki köpek de ona katıldı, sanki bir şekilde onlara her zamankinden daha fazla ihtiyacı olduğunu biliyorlarmış gibi ona sarıldılar. Onların ya da ona düşünecek çok şey veren babasının koşulsuz sevgisi için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Ona düşünmesi için önümüzdeki bir ayı verecek ve sonra babasının tavsiyesine uyup ona nasıl hissettiğini söyleyecekti. Bir plan üzerinde karar kıldı ve onun eve sağ salim döndüğünü duyana kadar bekleyecek saatler varken gözlerini kapadı ve uyudu.

- - -

Cameron, sonraki birkaç hafta içinde, cep telefonu olmayan, görünüşe göre hiçbir zaman evde olmayan ve ofisinde olduğundan daha sık ofisinden uzakta olan bir adamla uzun mesafeli bir ilişki sürdürmenin son derece zor olduğunu keşfetti.

Daha önce hiçbir şeye ona duyduğu özlemi duymamıştı. Günün her dakikasında aklında o vardı, özellikle de geceleri yatakta uyanık yatarken ve onun kollarında geçirdiği tatlı, seksi geceleri hatırlarken. Onu çok özlediği ve sürekli ona söylemesi gereken şeyleri düşündüğü için, onu unuttuğunu düşünmesin diye günde birkaç kez ona esprili küçük e-postalar göndermeye başladı.

Onun cevapları için yaşıyor, gecenin ve gündüzün her saatinde gelen kutusunu takip ediyor ve telefonunun çalmasını sabırsızlıkla bekliyordu, böylece onun derin sesini duyabilecek ve hayatında ilk kez gerçekten aşık olduğu ormandaki rahat kulübesine geri dönebilecekti. Artık bunu biliyordu.

Ondan önce gelenler gerçeğin kostümlü provasıydı. Will Abbott gerçektir.

Ofiste çalıştığı günler boyunca ve evde geçirdiği geceler boyunca, Green Mountain Country Store web sitesine, kendisi için de tamamen yeni olan bir tür tek fikirli odaklanma ile kendini verdi. Hayatı boyunca dikkat eksikliği bozukluğuyla mücadele ettikten sonra, zihni dağılmadan aynı projeye günde on iki ya da on dört saat ayırabilmek onun için alışılmadık bir durumdu. Vermont'a yaptığı unutulmaz geziyle ilgili her şey gibi bu da farklıydı. Yılların teknolojik birikimini ve Will'e, ailesine ve işlerine duyduğu tüm sevgiyi, onları şaşkına çevirecek bir web sitesi oluşturmak için harcadı. Haftanın yedi günü gözleri iflas edene kadar çalıştı. gece ve uyumaktan başka çaresi yoktu.

O ve Will her gece saat on bir buçukta, ikisi de nihayet evde olduklarında ve uyanık kalabildikleri sürece konuşabildiklerinde konuşmayı alışkanlık haline getirdiler. Ay sonunda birbirlerini tekrar gördüklerinde ne olacakları dışında her konuda sohbet ediyorlardı.

Ondaki değişiklikler arkadaşları ve iş arkadaşları tarafından açıkça görülüyordu, geri döndüğü ilk haftalarda ona geniş bir alan bıraktılar ve eve getirdiği bir tekne dolusu duygusal bagajla çalışmasına izin verdiler.

Lucy, Cameron'ın gidişiyle ilgili endişelerinden hiç bahsetmedi ve Cameron da bu konuyu açmadı.

Döndükten sonraki üçüncü hafta Pazartesi sabahı yaptıkları haftalık toplantıda Lucy, Cameron'ın Green Mountain sahasındaki hummalı çalışması sırasında üzerinde durmadığı anlaşılan bir endişesini dile getirdi.

"Yeni işler geliştirmemiz gerekiyor," dedi Lucy açıkça. "Potansiyel yeni bir müşteri den randevu almalı neredeyse altı hafta oldu ve bunu başka kimse de yapmıyor. Green Mountain sitesine büyük yatırım yaptığını biliyorum, ama gerçek işini sonsuza kadar ihmal edemezsin, yoksa şu anda üzerinde çalıştığımız işleri bitirdiğimizde mahvoluruz."

Siteden bir adım geri çekilmesi ve işine biraz ilgi göstermesi gerektiğinin hatırlatılması, yüzüne soğuk bir su gibi çarptı ve onu Will'den ayrı kalmanın acısıyla kıvranmaktan alıkoyan yaratıcı yüksekliğinden kopardı.

Ve çok yakında bir noktada sitedeki işini bitireceğini ve artık onunla ya da aile üyeleriyle düzenli olarak konuşmak için bir nedeni kalmayacağını fark etmek yıkıcıydı. Hayatında yaptığı en büyük inanç sıçramasını yapmaya istekli olmadığı sürece, güzel sitesini yönetmesi için işe alacakları birine devredecek ve artık onun olmayacaktı. O da artık onun olmayacaktı.

"Neden birdenbire hasta olacakmış gibi görünmeye başladın?" Lucy, Cameron döndüğünden beri yaptığı gibi onu dikkatle inceleyerek sordu, sanki Cameron'ın işlerinin ve arkadaşlıklarının altından halıyı çekip çıkarmasını bekliyordu.

"Hasta değilim. Bu hafta birkaç toplantıya katılacağım. Sende ne var?"

Lucy, web hizmetleri arayan şirketler tarafından gönderilen altı talebi teslim etti.

"Merak etme, ben hallederim."

"Cameron . . ."

"Öyle mi?"

"Konuşabilir
miyiz?"

"Konuşuyoruz."

"Konuşmadığımız şey hakkında."

Cameron başını iki yana salladı ve Lucy'nin sevimli suratı endişeyle asıldığında konuşmalarının saçmalığına gülmemeye çalıştı. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum Luce. Ben buradayım. Çalışıyorum. Yapmam gerekeni yapıyorum. Benden ne istiyorsun?"

"Burada değilsin, Cam." Sesi nazikti ve hiç de suçlayıcı değildi. "Döndüğünden beri *buraya gelmedin*."

"Peki ben neredeydim?"

"Orada. Onunla beraber."

Cameron *orayı* ve *onu* düşündüğünde acı çekiyordu. "Sanırım onunla birlikte olsaydım bilirdim, çünkü o zaman belki de ..." Başını iki yana salladı.

"Ne yapmazdın? Çok mu ağrıyor?"

"Lucy," dedi Cameron yumuşak bir sesle. "Lütfen. Onun hakkında beni dürtme. Bu çok çığ."

"Seninle alay etmiyorum. Sadece daha ne kadar başka bir yerde olmak istemiyormuş gibi davranmaya devam edeceğini merak ediyorum."

"Ben öyle bir şey yapmıyorum. Burada çalışıyorum. Burada yaşıyorum. Ne yapmam gerekiyor?"

Lucy ayağa fırladı, kırmızı bukleleri başının etrafında dönüyordu. "Bana ve kendine karşı dürüst olman gerekiyor. Her zaman bunu ikimiz için de uygun olduğu sürece yapacağımızı söylemiştik. Eğer artık istediğin bu değilse, keşke bunu söyleseydin de beni rüzgârda iki büküm bırakmasaydın, tüm hayatımın ne zaman yüzüme patlayacağını merak etmeseydin."

"Troy bana Vermont'a taşınmak için şirketten ayrılmam konusunda sinir krizi geçirdiğini söyledi."

Lucy'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "O *ne?* Sana *ne* söyledi?" "Senin bu konuda üzgün olduğunu söyledi."

"Onu *öldüreceğim!* Sana bunu söylediğine ve seni benim bokumla ağırlaştırdığına inanamıyorum!"

"Kıçıma güneş ışığı üflerken ve bana istediğimi yapmamı, iyi olacağını söylerken birinin bana korktuğunu söylemesi gerekiyordu."

"Tabii ki çıldırıyordum! Seninle çalışmayı, günlerimizi birlikte geçirmeyi, takılmayı ve tüm bunları seviyorum. Ama seni ait olduğun yerden ya da ait olduğun *kişiden* alıkoymaktan asla sorumlu olmak istemem. Seni bunun için çok seviyorum ve bunu bilmen gerekirdi."

"Bunu biliyorum Luce ve son birkaç haftadır beni gerçekten istediğim şeyden alıkoyduğun için seni, şirketi ya da başka bir şeyi suçlamıyorum. Vermont'ta olanlardan sonra bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacım vardı. Biraz perspektif kazanmak için ondan uzak kalmaya ve biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Ve?"

Cameron derin bir nefes aldı, şimdiye kadar sadece kalbinde ve zihninde olanları kelimelere dökmeye hazırdı. "Ve onu seviyorum. Çaresizce. Ve onunla birlikte olmak istiyorum - Vermont'ta, kendi geyiği olan muhteşem bir kasabada muhteşem bir ailenin arasında yaşadığı ve hayatımda bulunduğum her yerden daha fazla kendimi evimde hissettiğim yerde. Kendimden çok şey kattığım bu web sitesini yönetmek ve onların işlerini çevrimiçi ortamda büyötmelerine yardımcı olmak istiyorum. Ben bunların hepsini istiyorum ve içimden bir ses onun da istediğini söylüyor."

Lucy'nin mavi gözleri yaşlarla doldu.

"Kahretsin, Luce. Ağlama. Bunu sana yaptığım için çok üzgünüm."

"Hayır! Öyle deme. Bunu *düşünme* bile. Seni kaybettiğim için ağlamıyorum, seni aptal. Senin adına çok mutlu olduğum için ağlıyorum. Çok tatlı bir ailesi olan, çok tatlı bir adama deliler gibi aşık olmayı hak eden biri varsa o da sensin."

Cameron en iyi arkadaşına sarıldığında ikisi de gözyaşlarına boğulmuştu, birbirlerine çok güvendikleri uzun yıllar boyunca yaptığı gibi ona sarılmıştı. "Geri döndüğümde benimle gelmeni istiyorum, böylece dükkânı ve kasabayı görebilir, Will ve ailesiyle tanışabilirsin."

"Seninle geleceğime emin olabilirsin. Seni benden almasına izin vermeden önce bu adamı kontrol etmeliyim."

"Hiç kimse beni senden gerçekten alamaz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum."

"Ben de seni bu işte asla yalnız bırakmam. İkimiz için de işe yarayacak bir şeyler bulacağız. Söz veriyorum."

"Demek bu gerçekten oluyor, ha?" Lucy gözyaşlarını silerek sordu.

Lucy ile konuşurken her şey netleşmişti ve Cameron'ın ne yapması gerektiği konusunda hiçbir şüphesi kalmamıştı. "Öyle görünüyor."

- - -

Vermont'a dönmek üzere New York'tan ayrılmadan önce Cameron babasını görmesi ve ona haber vermesi gerektiğini biliyordu. Vermont'a taşınmayı umduğunu ona söylemeyi hayal etmenin kendisinde yarattığı endişeye rağmen, asistanını aradı ve Lucy ile birlikte Burlington'a uçmadan önceki son günde onunla bir zaman planladı.

Ayrılıkları sırasında can simidi haline gelen Will'le her gece yaptığı telefon görüşmeleri olmadan yaşamak zorunda kaldığı acımasız ve uzun bir hafta olmuştu. Will, babası, büyükbabası ve kardeşleriyle birlikte her yıl düzenlenen Abbott bahar kampı-balık tutma-avlanma gezisine çıkmıştı. O gece geç saatlerde eve döneceklerdi ve Cameron ondan haber alana kadar dakikaları sayıyordu. Ve yarın onu görebilecekti. Haftalardır her gün her dakika onu düşündükten sonra onu tekrar görmenin nasıl bir şey olacağını her düşündüğünde kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Babasıyla randevusu akşam yemeği için olduğundan, onunla buluşacağı saatten yarım saat önce ofisine geldiğinde çok şaşırmıştı. Elli sekiz yaşında olmasına rağmen koyu sarı saçları, mavi gözleri ve gülümsemesiyle hâlâ günah kadar yakışıklıydı. Ancak bu gece gülümsemiyordu. Aksine, onu hemen savunmaya geçiren acı dolu bir ifadeyle onu inceliyordu. Ne biliyordu ki?

"Burada ne yapıyorsun? Restoranda buluşacağımızı sanıyordum."

Ofise geldi ve masasının önüne oturdu. "Benimle en son ne zaman görüşme talep ettiğini hatırlayamadığım için, büyük bir şeyler olduğunu düşündüm ve her ne ise, bunu herkesin önünde konuşmak istemedim."

"Düzenli olarak sizinle görüşme talep ediyorum, Ekselansları."

"Maggie bunun ne kadar farklı hissettirdiğiyle ilgili bir şeyler söyledi," dedi sadık asistanına atıfta bulunarak. "Neler oluyor Cam?"

Derin bir nefes verdi ve hayatının büyük bir parçası olan çelik gibi bakışlarla karşılaştı. "Sanırım Vermont'a taşınmam mümkün olabilir."

Beklediği her neyse, belli ki bu değildi. "Hayatta olmaz," dedi alay ederek. "Oradan nefret edersin!"

"Um, hayır, yapacağımı sanmıyorum. Aslında, orayı çok sevdim."

"Ama siz *burada* yaşıyorsunuz. İşiniz *burada*. Hayatın burada. *Ben buradayım*."

Senin için ne var ki?"

"Will Abbott." Onun adını söylediğinde, içini sakın bir huzur duygusu kapladı. Onun için büyük bir risk almanın yapılacak en doğru şey olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Lincoln'ün oğlu

mu?" "Evet."

"Peki ya o?" "Onu

seviyorum."

"Onu seviyorsun. Onu bir aydır tanıyorsun!"

"Aslında onu altı haftadır tanıyorum ve bir haftadan kısa bir süre içinde onu seveceğimi anladım. Bu benim için doğru olan şey gibi geliyor baba ve beni desteklemeni istiyorum."

"Beni bırakamazsın, Cam."

Kadın hayretle ona baktı. "*Seni terk mi edeyim?* Seni hiç görmüyorum!"

"Beni görüyorsun," dedi neredeyse huysuzca. "Seni gerektiği kadar göremesem de burada olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Cameron ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak onun yanına oturdu. "Nerede olursam olayım, her zaman senin yanıdayım."

"Sibirya'ya taşınamazsın. Oraya gidersen seni gerçekten hiç göremem." "İstediğin zaman ziyaret edebilirsin, ben de seni ziyaret ederim. Her şey iyi olacak." "Onu gerçekten seviyor musun? Onun için tüm hayatını toparlayacak kadar mı?"

Cameron başını babasının omzuna yasladı. "Evet, onu gerçekten o kadar çok seviyorum."

"Her zaman dünyanın en iyi babası olmadığımı biliyorum ama seni her zaman sevdim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Cameron gülümsedi ve duygu seline karşı gözlerini kapattı. "Bunu hep biliyordum. Ziyaret edeceksin, değil mi?"

"Evet," dedi başının üstünü öperek. "Ziyaret edeceğim."

- - -

Cameron ve Lucy ertesi sabah Burlington'a uçtular ve ikisinin de şimdiye kadar yaptığı en iyi web sitesi ilk kesimiyle donandılar. Ofisteki herkes Cameron'ın kariyerinin en iyi işini çıkardığı konusunda hemfikir ve bunu Abbott'larla paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Will'i görmek için de sabırsızlanıyordu. Will planladığı gibi bir gece önce aramamıştı ve bu durum, kamp gezisindeyken onlar hakkındaki fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini düşünerek uyuyakalmasına neden olmuştu. Saatler geçtikçe, onunla ne istediğini ve bu ilişkiyi gerçekten yürütüp yürütemeyeceklerini hayal etmek için çok fazla zamanı olmuştu.

Cameron ona ne söylemek istediğini ve bunu nasıl söylemek istediğini tekrar tekrar düşünmüş ve ne zaman söyleyeceği konusunda takıntı yapmıştı. Adam yolculuğa çıkmadan önce onları havaalanından almayı teklif etmişti ama Cameron, bundan sonra ne yapabileceklerini konuşmadan önce sunumu aradan çıkarmaya niyetliydi. Bu yüzden teklif için teşekkür etti ve kiralık bir araba bulup ofiste buluşacaklarını söyledi.

Şimdi Butler'a doğru yola çıktıklarına göre, Cameron onu yakında göreceğini, onunla konuşacağını ve birlikte olmanın bir yolunu bulacağını umduğunu bilmekle yıkılmıştı. Ama onu aramamış olması ne anlama geliyordu?

dün gece? Son konuşmalarından bu yana geçen uzun hafta boyunca fikrini değiştirmiş olabileceği ihtimali midesini bulandırıyordu.

Vermont'a dönmek, ayrıldığından beri umutsuzca bastırmaya çalıştığı tüm duyguları harekete geçirdi, böylece işlevini yerine getirebilecekti. Ama artık bu bariyerleri daha fazla yerinde tutmasına gerek yoktu. Bugün bir noktada nihayet onun muhteşem altın gözlerine bakabilecek ve onu tüm kalbiyle sevdiğini ve ne pahasına olursa olsun onunla birlikte olmak istediğini söyleyebilecekti. Onun söyleyeceklerine açık olacağından yüzde doksan dokuz emindi ama yine de kafasını kurcalayan şüpheler vardı. Ya birbirlerini tekrar görürlerse ve her şey farklı olursa? Ya onlarınki kısa ömürlü bir ilişkiyse ve uzun süre devam edecek ayakları yoksa?

"Düşündüğünü *duyabiliyorum*," dedi Lucy sürücü koltuğundan. Cameron'ın Fred'le yaşadığı maceraları duyduktan sonra arabayı sürmekte ısrar etmişti.

"Düşünecek çok şey var." Bir gece önce planladığı gibi Will'den haber alamadığından Lucy'ye söz etmemişti. İsteddiği son şey, arkadaşının aklına Will'le ilgili şüpheler yerleştirmekti.

"Her şey yoluna girecek Cam." Lucy yaklaşan değişiklikleri kafasında oturtmak için biraz zaman bulduğuna göre, Cameron'ın sonsuza dek mutlu olmasına yardım etmeye tamamen hazırdu. Cameron'ın yeni iş alımlarıyla ilgilenmesi için agresif bir eski rakibini işe almış olması ya da Lucy'nin fazladan yardıma ihtiyaç duyduğu her an Cameron'ın ona uzaktan çalışmayı teklif etmesi ona zarar vermemişti.

"Umarım haklısındır." Bu sabah içinde uyandığı endişe düğümü, Butler'a ve Will'e yaklaştıkça daha da büyüdü. Lucy'yi evinden uzakta evi haline gelen kasabaya yönlendirirken heyecan, sinir ve sevinç karnında birbiriyle savaşıyordu.

Will'in evine giden dönemeci geçerken özlem ve beklentiyle doluydu.

"Burası Will'in yaşadığı yer ve ben de geyik Fred'le ilk kez burada tanıştım" diyen Cameron, bir hayatı böylesine derinden değiştiren bir yeri işaret etmek için bir plaket ya da benzeri bir şey olması gerektiğini söyledi.

"Bu kadar mı?" Birkaç dakika sonra kasabaya girdiklerinde Lucy sordu. "Kasaba burası mı?"

"İşte burası," dedi Cameron, garip bir şekilde savunmacı hissederek. "Yargılamadan önce biraz yerleşmeli ve burayı tanımalısın."

"Herhangi bir yargıda bulunmuyordum. Sadece hepsi bu kadar mı diye sordum." "Kasaba burası, ama her yerde evler var ve bir de dağa."

Lucy dağa bir göz atmak için koltuğuna kıvrıldı. "Gerçekten kendi dağları mı var?"

"Uh-huh."

"Oraya hiç gittin mi?"

"Bir kez." Cameron, Will'in ona kayak yapmayı öğretmeye çalıştığı günü hatırladı ve gülümsedi.

"Sırf ben yaptım demek için oraya gitmeyi düşünmezdim."

"Muhtemelen bunu ayarlayabiliriz." Birden Cameron sevdiği adamı görmek için bir dakika daha bekleyemez oldu. "Hadi içeri girelim de toplantıya hazır olalım."

"Seninleyim patron."

Cameron dizüstü bilgisayar çantasını alırken Lucy de LCD projektörü taşıdı. Abbott'ların ilk ihtiyacı olan şey kendi projektörleriydi. Eğer planını kabul ederlerse onlara bir tane almaya çalışacaktı. *Kolay*, diye düşündü. *Her adımda bir*

Zaman. Kendini aşma. Aklını kendisini bekleyen duygusal mayın tarlasından uzak tutmak için Lucy'ye arabasını tamir eden tamirhaneyi gösterirken bir yandan da Nolan'ın Hannah'yı kendisiyle çıkmaya ikna etme konusunda bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini merak ediyordu. Cameron öyle umuyordu. Çok iyi birine benziyordu ve belli ki Hannah için deli oluyordu.

"Orası senin kalacağın ve Will fikrini değiştirirse benim de seninle kalacağım han."

"Aramadı. Bir aydır her gece seni arıyor."

Bir gece önce alamadığı telefonu düşünmemeye çalışan Cameron, Lucy'yi mağazaya götürürken bu sözlere bir can simidi gibi sarıldı. Tezgâhta çalışan kadınlar gelip ona sarıldılar ve hoş geldin dediler. Dottie, Cameron ve Lucy için elma şarabı çörekleri ve kahve hazırladı.

Cameron Lucy'yi Cletus'la tanıştırmayı başardı - ismini takılmadan - ve Percy, yeni gelene merhaba demek ve Cameron'a hoş geldin demek için oyunlarından başlarını kaldırdılar.

Lucy dükkânın ortasında, göbekli sobanın yanında durdu ve yavaş bir dönüşle tüm mekânı içine alarak tam bir üç-altmış yaptı. "Burayı çekmekle harika ötesi bir iş çıkarmışsın Cam. Ciddiyim. Mükemmel."

"Öyle mi düşünüyorsun? Gerçekten mi? Bunu sevmelerini çok istiyorum." "Sevecekler. En az seni sevdikleri kadar."

Cameron, web sitesini sevmelerini istediği kadar onların sevgisini de istiyordu, ama bunu kimseye, hatta kendisine bile itiraf etmemişti; ta ki mağazalarında durup onlara söz verdiği web sitesini teslim etmeye ve kalbini Will'e sunmaya hazırlandığı ana kadar. Hiçbir sitcom yazarı Abbott'lar gibi bir aile yaratamazdı ve

On beş gün boyunca onların bir parçası olmak, çevresel bir parçası olmak bile bir rüyayı yaşamak gibiydi - asla uyanmamayı umduğu bir rüyayı.

"Hadi yapalım şu işi." Cameron Lucy'yi arka merdivenlerden yukarı, ofislere götürdü. Resepsiyon alanında Mary onu heyecan dolu bir çığlık ve kucaklamayla karşıladı.

"Seni tekrar görmek çok güzel Cameron! Tekrar hoş geldin!"

"Teşekkürler, Mary. Bu benim iş ortağım, Lucy Mulvaney. Lucy, bu Mary. Burayı o işletiyor."

Mary, Lucy ile el sıkışırken güldü. "Bundan emin değilim." "Sana şehirden bir şey getirdim," dedi Cameron ve Mary'ye bir Neiman Marcus'tan çanta.

"Yapmadın!" Mary önce çantanın içine, sonra da Cameron'a baktı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Bu *kaşmir* mi?"

"Kesinlikle öyle. Tıpkı

benimki gibi." "Aman

Tanrım. *Yapmadın!*"

"Ne yapmadı?" Charley merdivenlerden çıkıp resepsiyona girerken sordu.

Cameron onu Lucy ile tanıştırdı.

"Bana New York'taki Neiman Marcus'tan kaşmir bir elbise getirdi çünkü onunkine hayran kaldım."

"Kahretsin," dedi Charley. "O elbiseyi ben de çok severdim."

Hepsi güldü ama Cameron'ın kahkahası, Will içeri girip onu görünce durduğunda, gözleri sıcaklık, zevk, arzu ve aşkla parladığında dudaklarında söndü. Kesinlikle aşkı görmüştü ve bu da onu rahatlatmıştı. Will, ona aşık olursa onu asla bırakmayacağına dair verdiği sözü tutacaktı. Her şey yoluna girecekti.

"Hey," dedi. "Buradasın."

"Ben buradayım."

"Dün gece seni aramadığım için çok özür dilerim." Aynı anda hem bitkin hem de sevinçli görünüyordu. "Büyükbabam ormandan çıkarken bileğini burktu ve biz acil servisten çıktığımızda aramak için çok geçti. Ve sonra sen uçaktaydın . . ."

İçini bir rahatlama kapladı.

"Tanrı aşkına Cameron," dedi Charley. "Lütfen hepimizin acısını dindirip ona sarılır mısın?"

Dünyada yapmayı tercih edeceği hiçbir şey olmadığı için Cameron ona doğru ilerledi ve kucağına adım attı. Tanıdık kokusu duyularını doldurduğu ve güçlü kolları onu sardığı anda, yüzde yüz kesinlikle evini bulduğunu biliyordu.

"Seni gördüğüme çok ama çok sevindim," diye fısıldadı kulağına, kolundaki tüyler diken diken oldu.

"Ben de. Toplantıdan sonra biraz zaman ayırabilir miyim?" "İstediğin kadar zamanın olabilir."

"Pekala," dedi Charley. "Bu kadar yeter. Bunu sonraya sakla. Burası bir iş yeri."

Lucy elinin arkasından homurdandı.

"Will, bu benim en iyi arkadaşım ve iş ortağım Lucy Mulvaney. Lucy, bu Will Abbott."

Birbirlerini ölçüp biçerek el sıkıştılar.

"Tamam, senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum," dedi Lucy soğuk bir tavırla.

"Senden neden hoşlandığını anlamak için biraz daha zamana ihtiyacım olacak."

Lucy'nin gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu ve sonra kahkahayı bastı. "Evet, iş görür. Çok güzel yapacak."

Konferans odasına girdiklerinde kahkahalar gerginliği azalttı. Will hemen onlara katılmadı, bu da Cameron'a Lucy ile fısıldaşmak için bir saniye verdi. "Eee?"

"Onun inanılmaz derecede muhteşem, komik ve çekici olduğunu onaylamama gerçekten ihtiyacın var mı?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"O bunların hepsi ve senin adına çok mutluyum."

"Teşekkürler, Luce. Onu tekrar gördüğüm için o kadar mutluyum ki kendimi sersem, aptal ve gülünç hissediyorum."

"Sen aşıksın. Her dakikasının tadını çıkar. Yeterince bekledin."

Cameron arkadaşına sarıldı. "Senin de sıran gelecek. Biliyorum. o."

Kapı aralığında bir boğaz temizlendi. "Affedersiniz," dedi Hunter. "Ben Bir şeyi bölmek mi?"

Cameron Lucy'yi serbest bıraktı. "Hiç de bile. Sadece toplantı için hazırlanıyoruz. Lucy, bu Hunter Abbott, şirketin CFO'su ve İK direktörü."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Seni de. Seni tekrar görmek güzel Cameron."

"Aynı şekilde. Toplantıdan sonra sizi bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

"Megan'a çıkma teklif edip etmediğim konusunda beni rahatsız edeceksen hayır."

"Öyle mi?"

"Tartışmaya açık değil."

"Bunu sen başlattın," diye karşılık veren Cameron, Hunter'la olan ilişkisine hiç ayrılmamış gibi geri döndü. "Aslında seninle işle ilgili bir konuda konuşmam gerekiyor."

"Elbette. Toplantıdan sonra ofisimde olacağım."

Saatin sonu yaklaşırken Ella içeri girdi ve Cameron'a sarıldı, tıpkı George ve Ringo ile birlikte gelen Lincoln gibi.

"Şehre dönmene sevindim, kızım," dedi.

"Burada olmak güzel."

Ona göz kırptı ve sırıttı. "Umarım bir süre daha buralarda olursun."

Cameron gülümseyerek onu ve köpekleri Lucy ile tanıştırdı.

Wade daha sonra geldi ve yerine otururken Cameron'a başıyla selam verdi. Onu diğerlerinden uzak tutuyor gibi görünen aşılmaz duvarı kırıp kıramayacağını merak ediyordu.

Yakışıklı Abbott'lar birbiri ardına odaya girerken Lucy Cameron'a "*Vay canına*" diye seslendi. Colton bile demoyu görmek için dağdan inmiş ve annesi, Hannah ve koltuk değnekli Elmer'la birlikte konferans salonuna girdiğinde Will'in onu bırakması için hırlamasına neden olan bir kucaklamayla Cameron'ı kucaklamıştı.

Molly ve Elmer ona sarıldılar ve daha sonra fazladan insanlara yer açmak için herkesin bir araya toplandığı masada yerlerini aldılar. Molly babasının yaralı ayağını dayamak için bir tabure buldu ve koltuk değneklerini konferans salonunun arka duvarına dayadı.

"Biz olmadan başlamayın," diye bağırdı Landon, ikisi de itfaiyeci kıyafeti giymiş Lucas'la birlikte odaya girerken. "Görevden yeni çıktık ve buraya zamanında gelebilmek için koştuk."

"Vay canına," diye mırıldandı Lucy. "Burası bir DNA harikalar diyarı."

"Söylemişim," dedi Cameron, arkadaşının seksi Abbott erkeklerine verdiği tepkiye kıkırdayarak. O kadar yüksek sesle konuşuyorlardı ki Cameron ve Lucy duyulmadan yan sohbetlerine devam edebiliyorlardı.

"Ben de buraya taşınmak istiyorum."

"Sus. Sırlarımı ifşa etme."

"Odaya girdiğinden beri sana bakmayı bırakmadı."

"Kes şunu Lucy. Bu işi bir nebze olsun profesyonellikle halletmeliyim."

"O zaman gidip kemiklerinin üstüne atlayabilirsin."

Cameron kahkahalara boğuldu. "Ben konuşurken bana bakma, beni duyuyor musun?"

"Bu odada bakacak senden çok daha iyi şeylerim var."

Lucy'nin Abbott'lara verdiği tepkiyle eğlenen Cameron projektörü açtı ve sitenin ilk tasarımından oluşturduğu PowerPoint sunumunu açtı. Sürecin bu noktasında normalde yaptığından çok daha fazlasını yapmıştı, ancak site için o kadar güçlü bir vizyonu vardı ki, Abbott'ların aklında başka bir şey varsa her şeyin boşa gidebileceğini bilerek onunla devam etti.

Derin bir nefes aldı ve tanıdık yüzlerle dolu masaya baktı. Gerçi burada son kez ayağa kalkışından farklı olarak, bu kez yabancılardan ziyade arkadaşlarına sunum yapıyordu.

"Hepinizi yeniden görmek çok güzel," dedi Cameron onların dikkatini çektiğinde. Cameron'ın bakışlarını üzerinde hissetmesine rağmen, sadece Will'e odaklanmamak için çaba sarf etti ki bu da muazzam bir irade gücü gerektiriyordu. *İrade gücü*. Bu kelime oyununa neredeyse gülecekti.

"Lincoln benden gelip sizinle site hakkında görüşmemi ilk istediğinde ne bekleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Şu anda çevrimiçi bir varlığınız olmadığı için potansiyel bir müşteriye sunum yapmadan önce istediğim kadar araştırma yapamadım. Ancak mağazada ve sizlerle vakit geçirdikten sonra buranın çok özel bir yer ve çok özel bir aile olduğunu anlamam uzun sürmedi. Umarım bu tasarımla her ikisinin de hakkını vermişimdir."

Lucy'nin yardımıyla PowerPoint sunumu ve beraberinde aileyi, mağazayı, kasabayı ve eyaleti dikkate alan tasarım hayata geçti. Normalde herhangi bir müşteriye ayırdığından çok daha fazla bir süre olan saatler boyunca her şeyi zihninde canlandığı gibi yakalamaya çalışmış ve mağazanın merkezinde yer aldığı kasabanın panoramik afiş fotoğrafına ailenin verdiği tepkilere bakılırsa bunu tam olarak başarmıştı.

"Bu inanılmaz Cameron," dedi Molly, sesi biraz duygusal geliyordu. "Gerçekten inanılmaz."

Molly'nin övgülerinden güç alan Cameron, onları "Hakkında" bölümüne götürdü; Elmer'in bir fotoğrafıyla başlayan bu bölümde Elmer, sevimli ve yaramaz bir ifadeyle dükkânın Buhran döneminde ailesi tarafından yerel halkın zor zamanları birlikte atlatmasına yardımcı olmak amacıyla kurulduğunu anlatıyordu. Cameron, açılış sayfasındaki metin için Elmer'in kaydettiği sözlerini aynen kullanmıştı. Taranmış defterleri ve Elmer'in, anne ve babası emekli olduktan sonra onlarca yıl dükkânı birlikte işlettiği merhum eşi Sarah ile birlikte çekilmiş fotoğraflarını da eklemişti.

Odanın arkasından gelen bir hırıltı dikkatini çekti ve Elmer'in gözündeki bir damla yaşı sildiğini gördü. Ona başını salladı, onayladığı her halinden belliydi.

"Hakkında" bölümü Lincoln ve çeşitli departmanları yöneten beş kardeşin fotoğraflarının yanı sıra Hannah'nın atölyesinde, Landon'ın ahırın dışında oturup yatak başlığı oyarken, Lucas'ın Noel ağacı çiftliğinde ve Colton ile Max'in şeker fabrikasında çekilmiş fotoğraflarıyla devam ediyordu. En altta ise, bir öğleden sonra Will fark etmeden önce taramak ve tekrar bir araya getirmek için parçalara ayırdığı Will'in ofisindeki grup fotoğrafı vardı.

"Herkesi içeri almışsın," dedi Lincoln huysuzca.

"Ringo ve George bile," diye ekledi Cameron, dükkândaki sobanın yanında duran köpeklerin en sevdiği fotoğrafı ekrana geldiğinde kahkahalar eşliğinde. "Ve Cletus ve Percy." *Cletus* adını söylediğinde, sonunda Will'e baktı ve nefesini kesen sıcak, eğlenceli bir gülümsemeyle karşılaştı. Tutunmaya çalıştığı ince soğukkanlılığını kaybetmeden önce bakışlarını hızla başka yöne çevirdi.

"Hakkında" bölümünün son kısmı Lincoln'ün Beatles hatıraları koleksiyonuna ayrılmış.

"Şuna bakın!" Colton alaycı bir tonda konuştu. "Birileri yaşlı adamla nasıl iyi geçineceğini biliyor!"

Kardeşleri gülerек aynı fikirde olduklarını belirtirken Lincoln, "Hepiniz susun ve bunun tadını çıkarmama izin verin," dedi.

Molly onun elini tuttu ve sıktı, Cameron bunu sevimli buldu.

Cameron bir öğleden sonra Dottie'nin yardımıyla Abbott'ların "Kasa" adını verdikleri ve babalarının değerli koleksiyonunu barındıran odaya girmeye cesaret etmişti. O gün yüzlerce fotoğraf çekmiş ve bunları Fab Four koleksiyonlarını içeren bir dizi kolaj halinde sitede sergilemişti.

"Gizli odama nasıl girdin?" Lincoln şakacı bir kaş çatmayla sordu.

Ona göz kırptı. "Arkadaşlarımın küçük bir yardımıyla."

Bu yorum evi yıktı geçti.

"Tamamen harika," dedi Lincoln zevkle gülümseyerek.

"Beğendiğine sevindim," dedi Cameron, onun tepkisinden heyecanlanarak.

Daha sonra onları, bu sunum öncesinde zamanının çoğunu harcadığı "Vermont Yapımı" bölümüne götürdü. Bu bölümde Will ile ürün yelpazesi hakkında yapılan bir röportaj ve Will'in sevimli bir fotoğrafı yer alıyordu; seçmesi gereken yüzlerce fotoğraf vardı ve doğru fotoğrafı seçmek işin en sevdiği kısmıydı. Ana sayfadan Colton'ın şurubu, Hannah'nın mücevherleri ve Landon'ın ahşap işleri de dahil olmak üzere mağazada taşınan Vermont menşeli ürünlerden bazılarına bağlantılar vardı.

"Bu sunum için aile ürünlerine yer verdim, ancak siteyi büyötmeye devam ettikçe daha fazla Vermont Yapımı ürün ekleme potansiyelini görebilirsiniz. E-ticaret işlevini canlı hale getirdiğimizde, mağazadaki ürünleri çevrimiçi olarak satabilir ve yatırımınızı telafi etmeye başlayabilirsiniz."

"Mükemmel," dedi Hunter.

Cameron ona gülümseyerek, "Bu kısmı sevebileceğinizi hissetmişim," dedi. "Ana gezinti çubuğunun altında Sağlık ve Zindelik, Ev ve Ocak, Lezzetli İkramlar, Giyim ve Eski Zaman Favorileri başlıklarını göreceksiniz. Başlıklardan herhangi biri değiştirilebilir. Şimdilik bunlar, siz nihai konu alanlarının ne olması gerektiğine karar verene kadar yer tutuculardır. Lezzetli İkramlar bölümü altında Büyükanne Stillman'ın kurabiye tarifleri ve paylaşmak isteyebileceğiniz diğer aile tarifleri için ayrı bir alan öngörüyorum."

"Sarah bunu onayladı," dedi Elmer başını sallayarak. "Ben de öyle düşünmüştüm baba," dedi

Molly.

"Şimdiye kadar yaptığım şey buydu," dedi Cameron. "Sizin de anlayabileceğiniz gibi, daha önümüzde uzun bir yol var. Bu aşamada, her şey ve her şey tartışmaya, revizyona, düzenlemeye ve yeniden yapmaya açık. Bu sizin siteniz ve amacımız sizin işinizin ve ailenizin bir yansıması olmasını sağlamak. Eminim sorularınız vardır ve bunları yanıtlamaktan mutluluk duyarım."

Bu yorumu yankılanan bir sessizlikle karşılandı.

"Soru yok mu?" diye sordu, kalbi yakında Will'le baş başa zaman geçirme beklentisiyle hızla çarpıyordu. "Bu hiç olur mu, Luce?"

"Asla, ama bunun kadar harika bir siteyi de daha önce hiç görmemiştim."

Partnerinin bariz övgüsünden utanan Cameron yüzünün kızardığını hissetti.

Lincoln, "Hayal edebileceğim hiçbir şeyin bize verdiklerinize yaklaşamayacağını söylerken sanırım herkes adına konuşuyorum," dedi. "Çok güzel, yaratıcı ve duygusal. Kesinlikle harika ve bu iş için doğru kişiyi seçtiğim çok açık."

"Bunu ben bile daha iyi ifade edemezdim, Linc," dedi Elmer. "Böyle şeylerin mümkün olduğunu bile bilmiyordum."

"Bozulup televizyonunun yanına bir de bilgisayar alsaydın alırdın, büyükbaba," dedi Lucas.

"Televizyon fazlasıyla yeterliydi," diye yanıtladı Elmer.

"Lincoln'e katılıyorum," dedi Molly. "Hayret verici. Ailemizin geçmişinin ve burada başarmaya çalıştıklarımızın yaşayan, nefes alan bir kanıtı gibi. Tebrikler Cameron, çok iyi bir iş çıkardın."

Herkes aynı anda konuşuyor, en çok neyi beğendiklerini ve tamamlanmamış bölümler için fikirlerini söylüyor gibiydi.

Karmaşık duygularla boğuşan Cameron, kendisine gamzeli bir gülümseme ve başparmağıyla onay veren Lucy'ye baktı. Cameron başarılı sunumun ve masanın sol tarafında oturup her hareketini izleyen Will'in farkındalığının damarlarında dolaşan adrenalinin etkisindeydi.

Onunla yalnız kalmak ve nihayet ona karşı neler hissettiğini söyleme şansına sahip olmak için sabırsızlanıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

Bazen alırsınız, bazen de alırsınız.

-Elmer Stillman'a göre İncil

Aile üyeleri teker teker odadan çıkmaya başladı ve her biri çıkarken siteyi övdü.

Wade, "Bir konuda yanıldığımı kabul edebileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor," dedi. "Hâlâ bir web sitesine *ihtiyacımız* olduğunu düşünmüyorum ama siz bana bunun ne kadar faydalı olabileceğini göstermeyi başardınız. Sıkı çalışmanız için teşekkürler."

"Teşekkür ederim, Wade. Bunu söylemen çok hoş."

Elmer koltuk değneklerini kullanarak Cameron'ı gözlerini yaşartan kocaman bir kucakla sardı. "Tüm kalbimle teşekkür ederim genç bayan. Ailemin başlattığı, Sarah ve benim devam ettirdiğimiz şeyin biz öldükten çok sonra da yaşamasını sağlamaya yardımcı oldun."

"Memnun olmana çok sevindim. Yeteri kadar iyi olmasaydı en sert eleştirmenim olacağımı biliyordum."

"Bu konuda çok haklısın." Kulağına fısıldamak için öne doğru eğildi. "Torunum sensiz berbat bir haldeydi. Umarım kalmak için geri dönersin." Kadın bu cüretkâr ifadeye bir yanıt veremedi, adam onun yanağına bir öpücük kondurdu ve yoluna devam etti.

"Harika iş Cameron," dedi Hunter. "Ben ofisimde olacağım." "Teşekkürler. Bir dakika içinde orada buluşuruz."

Cameron ve Lucy ekipmanlarını toplarken sadece Molly, Lincoln ve Will kaldı.

"Lucy," dedi Molly. "Linc ve ben her Cuma akşamı St. Johnsbury'deki favori İtalyan restoranımıza gideriz. Acaba bu akşam bize katılmak ister misin?"

"Çok isterim. Davetiniz için teşekkürler."

"Harika. Seni altı buçuk gibi otelden alırsız." "Hazır olacağım."

Molly Cameron'a sarıldı. "Seni de davet ederdim ama daha iyi bir teklif alacağından şüpheleniyorum." Cameron'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen yokken seni çok özledik. Pazar akşam yemeğini unutma."

Cameron, tanıdığı kısa süre içinde kendisine diğer tüm kadınlardan daha fazla annelik yapmış olan kadının yüzüne bakarken, "Bunu özlemezdim," dedi.

Molly onun kollarını sıktı ve kocası ve köpekleriyle birlikte oradan ayrıldı.

Cameron, kendisini bekleyen Lucy ve Will'e, "Hunter'la bir konuda konuşmam gerekiyor," dedi. "Hemen geliyorum."

Will'in kaşları hoşnutsuzluktan olsa gerek çatıldı ama bir şey söylemedi.

Cameron kapıdan çıkarken Lucy'ye, "Sakın kaçmasına neden olacak bir şey söyleme," dedi.

Lucy, Will'in kahkahalarla gülmesine neden olan melek gibi bir gülümsemeyle, "Aklımın ucundan bile geçmez," dedi.

Cameron, Hunter'ın açık kapısını çaldı. "İşte buradayım. Kapıyı kapatmamın sakıncası var mı?"

"Megan konusunda bana vurmayacağına söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. En azından bu seferlik."

Ona isteksiz bir sırıtış attı ve kapıyı kapatmasını işaret etti.

Kapı kapandığı anda Cameron'ın sinirleri gerildi. Bu, planının en emin olmadığı kısmıydı. "İK direktörü sıfatınızla sizinle konuşabilir miyim acaba?"

Elinde kalem, sandalyesinde arkasına yaslandı. Her zamanki gibi kolalı gömleğiyle kusursuz bir şekilde giyinmişti. "Ne hakkında?"

"Şirketinizde henüz mevcut olmayan bir iş için başvurmak istiyorum."

Kara kaşlarından biri saç çizgisine doğru kalktı. "Peki bu iş ne olabilir?"

"Webmaster."

"Unvandaki *usta* kelimesi, giriş seviyesinin biraz üzerinde bir pozisyonu çağrıştırma eğilimindedir."

Cameron gülümsedi. "Belki giriş seviyesinin biraz üstünde. Gerekirse maaşımda kesinti yapmaya hazırım. Vermont'taki yaşam maliyetinin New York'tan biraz daha düşük olduğunu duydum."

"Birazcık. Yani bu önerilen pozisyonu oradan değil de buradan mı yöneteceksiniz?"

"Planımız bu."

Hunter düşünür gibi görünürken kalemini dudaklarına vurdu. "Will'in bundan haberi var mı?"

"Hayır."

"Neden onunla gitmiyorsun?"

"Çünkü kişisel ilişkimizin işle ilgili bir kararı etkilemesini istemedim."

"Ama kişisel ilişkiniz taşınma isteğinizi etkiliyor, değil mi?"

"Bu soru bir iş görüşmesinde son derece uygunsuz, Bay Abbott, İK direktörü olarak bunu bilmeniz gerekir," dedi sırtarak.

"Başkasının şirketinde kendinize bir iş icat etmeniz de son derece uygunsuzdur."

"Touché," dedi, fikir tartışmasının tadını çıkararak. Havasız dış görünüşünün altında kuru bir zekâyâ sahip iyi bir adam vardı.

"Bana onun için burada olduğunu söyler misin lütfen? Uygunsuz olsun ya da olmasın, bu sorunun cevabını gerçekten bilmek istiyorum."

"Onun için buradayım."

"Tanrıya şükür," dedi Hunter rahat bir nefes alarak. "Sen gittiğinden beri enkaza döndü. Onu böyle görmek çok zor. Bize başka bir zamanı hatırlatıyor ama bu çok daha kötüydü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, benim için de aynısı oldu."

Hunter sanki söylemek istediği ama söylemesi gerektiğinden emin olmadığı bir şey varmış gibi ona baktı.

"Ne?"

"Muhtemelen bunu sana söylememeliyim

..." "Neyi söylememelisin?"

"Sana söylediğim için beni öldürecek."

"Eğer bana hemen söylemezsen, seni öldüreceğim."

"Seninle gitmeyi planlıyordu."

"Benimle nereye geleceksin?"

"Sen gittiğinde New York'a döndü. Benden kıyafet ödünç aldı ve bizimkilerden köpeklerine bakmalarını istedi. Yaşadığınız yeri görmek, arkadaşlarınızla tanışmak ve evinize bir göz atmak istedi. İkiniz bir şeyler yaparsanız, taşınacak olanın sen olduğunu varsaymasının adil olmadığını düşünüyordu."

"Neden gelmedi?" Cameron fısıltıyla sordu, Hunter'ın anlattıkları karşısında şaşkına dönmüştü.

"Çünkü arkadaşına Vermont'a taşınmayacağını söylediğini duymuş ve sen de ona bazı şeyleri çözmek için zamana ihtiyacın olduğunu söylemişsin. O da sana verdi."

"Oh Tanrım. Zavallı Will! Onunla daha fazla zaman geçirmeyi ve ona şehrimi göstermeyi çok isterdim."

"Taşınma konusunda herhangi bir karar vermeden önce bunu hala yapabilirsiniz."

Başını iki yana salladı. "Ben kararımı çoktan verdim. İş teklifi hakkında düşünmene izin vereceğim. Baskı yok. Eğer mümkün değilse, başka bir şey düşünürüm. Ama olmak istediğim yer burası."

"Muhtemelen bunu Will'e söylemenin zamanı gelmiştir."

"Zamanı geçti. Fikrimi dinlediğiniz için teşekkürler."

"Cam?"

Onun takma adını kullanması kalbini ısıttı. "Evet?"

"İşle ilgili bir şeyler buluruz. Bu güzel web sitesini sizden başka birine teslim etmeyi hayal bile edemiyorum. Sunumun her karesinde aileme ve işimize duyduğunuz sevgiyi hissedebiliyordum."

"Teşekkür ederim Hunter."

"Özellikle geri geldiğiniz ve bizim için Will ile ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

"Ona çok iyi bakacağım. Merak etmeyin."

Başıyla onayladı ve Will'le birlikte olmayı hayatı boyunca hiçbir şeyi istemediği kadar çok isteyerek ofisten çıktı.

Lucy'yi konferans odasında tek başına, telefonundan e-postalarını kontrol etmeye çalışırken ve hayal kırıklığı içinde kaşlarını çatarken buldu. "Will'e ne yaptın?"

"Ofisinde. Seni orada bekleyeceğini söyledi. Onunla yüz yüze gelmeden önce kardeşiyle konuşuyor olmanızdan pek memnun görünmüyordu."

"Çok komik. Hana dönüş yolunu bulabilecek misin, yoksa sana eşlik etmem gerekir mi?"

"Onun seksi kemiklerinin üzerine atlamak için can attığını bildiğimden, seni ızdırabından kurtaracağım ve sana yan kapının yolunu bulmaktan daha fazlasını yapabileceğimi söyleyeceğim." Eşyalarını topladı ve ayağa kalktı. "Eşyalarımı arabadan çıkaracağım ve anahtarları senin için sürücü tarafındaki paspasın altına bırakacağım, böylece çantayı alabilirsin. Anahtarları bana bırak, yemeğe gittiğimde arabayı kilitlerim."

"Kulağa hoş geliyor."

"Bugün harika iş çıkardın, ortak. Ateş gibiydin." "Burada olduğun için teşekkürler.

Yardımcı oldu."

"Ne zaman istersen. Sabah beni arar mısın?" Lucy'nin Pazartesi sabahı şehre dönmek için dönüş bileti vardı. Cameron dönüşünü açık uçlu bırakmıştı.

"Olur, ama muhtemelen odanızdaki sabit hattın. Cep telefonu hizmeti berbat."

"Ben de öyle keşfettim." Bir elini Cameron'ın koluna koydu. "Ona her şeyi anlat Cam. Söylenmemiş hiçbir şey bırakma."

"Yapmayacağım."

"İyi şanslar, ihtiyacınız olacağını sanmıyorum. O adam sunumunuzun her dakikasında gözleriyle sizi yiyip bitiriyordu."

Lucy dışarı çıktı, Mary'ye veda etti ve merdivenlerden indi.

Cameron hafif ceketini ve çantasını alıp Will'in ofisine doğru giderken sinirden midesi bulanıyordu.

Kadın kapıda belirlediğinde, adam yaptığı işten başını kaldırıp baktı. "Her şey bitti mi?"

"Evet. Şimdilik."

"Buradan çıkmak ister misin?"

Boğazındaki yumru konuşmasını imkânsız hale getirince başını salladı.

Ayağa kalktı, ceketini ve anahtarlarını aldı ve ona yolu göstermesini işaret etti. "Günün geri kalanında burada olmayacağım, Mary."

Hoyratça söylediği sözler Cameron'ın vücudundaki her hücrenin alarm durumuna geçmesine neden oldu; onu ve kapıdan çıkarırken sırtının alt kısmına koyduğu eli yoğun bir şekilde fark etti.

"Hediye için tekrar teşekkürler Cameron," diye seslendi Mary arkalarından. "Seni görmek çok güzel."

"Sen de!"

"Eşyaların nerede?" Merdivenlerin altındaki fuayeye vardıklarında Will sordu.

"Caddenin karşısındaki kiralık arabada."

"Neden onu almıyorsun, ben seni ön taraftan alırım."

"Tamam."

"Tabii"

"Ne

olmadıkça?"

Ellerini kalçalarına dayarken sevimli bir şekilde kararsızdı. "Tabii benim seni orada istediğim kadar senin de benimle eve gelmek istediğini düşünerek küstahlık yapmıyorsam."

Kalbi heyecanla hızlı hızlı atıyor ve ayrı kaldıkları uzun ay boyunca aralarında hiçbir şey değişmediği için rahatlıyordu. "Küstahlık etmiyorsun."

"Güzel. Hemen geliyorum."

Onunla bir saniye bile kaybetmek istemediğinden, caddenin karşısındaki arabaya doğru ilerledi. Anahtarlar tam da Lucy'nin söylediği yerdeydi. Cameron bagajdan küçük çantasını aldı ve anahtarları paspasın altındaki saklanma yerine geri götürdü ki bu da şehirde yapmaya asla cesaret edemeyeceği bir şeydi. Ama burada, Butler'da araba Lucy daha sonra kilitleyene kadar tamamen güvende olacaktı.

Will kamyonetiyle geldi ve onun durduğu yere yakın bir park yerine çekti. Her zamanki gibi inip onun için kapıyı tuttu ve çantasını koltuğun arkasına yerleştirdi. Kadın yerleşince kapıyı kapattı ve sürücü koltuğuna oturmak için kamyonetin önünden koşarak geçti.

Adamın hemen park yerinden çıkıp kulübeye yönelmesini bekliyordu ama öyle olmadı. Aksine, ona doğru baktı ve gözleriyle onu içine çeker gibi göründü. "Sorun nedir?"

"Kesinlikle hiçbir şey. Çok uzun bir aydan beri ilk kez, kesinlikle hiçbir sorun yok."

"Ben de seni özledim."

"Hiç gitmemiş gibi yine kamyonetimde oturduğuna inanamıyorum. Uyandığımda bu güzel günün bir rüya olduğunu fark etmeyeceğim, değil mi?"

Gülümseyerek başını salladı.

"Seni hemen şimdi öpmem gerek. Eve gidene kadar bekleyemem, harika sunumunu izledikten ve seni oradan çıkarmak için can atmıyormuşum gibi davrandıktan sonra-"

Cameron orta konsolun üzerine çıkıp ona en az onun kadar istediği şeyi vermeden önce ancak bu kadar ileri gidebildi. Öpücüğün içinde eridi, adamın elinin saçlarına gömülüştünü ve uzaklaşmasını engellemek için sıkılaşmasını sevdi. Hava almak için ayağa kalkmaktan başka çareleri kalmadığında, Cameron onun boynuna sokulurken bir yandan da o garip alanda onu olabildiğince sıkı tutmaya devam etti.

"Hadi eve gidelim," dedi ve onu bırakırken iç geçirdi. Kamyonu park yerinden geri geri çıkardı ve şehir dışına çıkar çıkmaz onun eline uzandı.

Cameron onun elini iki elinin arasında tuttu, aralarındaki bağın ve kulübesine giden yolun tanıdık olmasının tadını çıkarıyordu.

Fred'le karşılaştıkları yerden geçerken Will kornaya bastı. "Teşekkürler, Fred."

"Acaba şehre döndüğümü duydu mu?"

"Eminim bu haber şimdiye kadar ona ulaşmıştır. Şaşırtıcı derecede iyi bağlantıları var."

"Buraya dönmek, ağaçların tomurcuklandığını ve çimlerin yeşermeye başladığını görmek çok güzel. Sizler şehirde bizden yaklaşık bir ay geridesiniz. Orada bahar tam çiçek açmış durumda."

"Burada uzun, çok *uzun* bir kış var. Burada büyümeyen insanlar genellikle buraya uyum sağlamakta zorlanırlar."

Onu uyarmaya mı çalışıyordu? Belki de, ama hiçbir şey -yıl boyu sürece kış tehdidi bile- bu özel yerde onunla birlikte olmak istememesine neden olamazdı.

Evine giden yola girdi ve Cameron yolun düzeltilmiş olduğunu görünce şaşırdı.

"Tüm o çukurlara ne oldu?"

"Onları tamir ettim. Her bahar yapıyorum, sonra kış geliyor ve her şey yine berbat oluyor. Buralarda yaşam döngüsü."

Adam eve yanaşıp motoru durdurduğunda, onun yaşam çemberine girmek ona cennet gibi gelmişti. Kapısını açmak için kamyonun etrafında dönmesini beklemeyi öğrenmişti.

Kamyona doğru eğilip uzun bir öpücük daha aldıktan sonra kızın inmesine yardım etti ve koltuğun arkasına uzanıp çantasını aldı. "Çocuklar seni gördüklerine çok sevinecekler, o yüzden hazır ol. Seni devirmelerini istemiyorum."

"Yapmayacaklar."

"Onların da seni ne kadar özlediğini küçümsüyorsun."

Kapıyı açtığında köpekler çılgına dönmüş, Cameron'ın üzerine atlayarak onun dikkatini çekmek için yarışıyorlardı.

Will, köpekleri bahçeye, Cameron'ı da eve sokarken, "Söylemiştim," dedi. Kapının içinde, çantasını bir gümbürtüyle yere bıraktı ve vücudu ve dudakları Cameron'ın vücuduna yapışana kadar geldiğini fark etmediği yumuşak bir hareketle onu kapıya doğru bastırdı.

Parmaklarını adamın kot pantolonunun kemer halkalarından geçirdi, adam dilini ağzına sokup ereksiyonunu zonklatırken can havliyle tutundu

karnına doğru.

"Kapıdan girdiğimiz anda kendime bunu yapmayacağımı söyledim ama elimde değil." Dudakları kadının boynuna karşı yumuşak ve baştan çıkarıcıydı. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"Evet."

Ellerini kızın kollarında gezdirdi ve ellerini tutarak onu arkasından kanepeye doğru çekti. "Üşüdün mü?"

"Pek sayılmaz," dedi gülerek ve onun yanına kıvrılırken onu da güldürdü.

Ona döndü, saçını, yüzünü, kolunu okşadı. "Tüm düşünme işini hallettin mi?"

"Çoğunu."

"Ben de çok düşündüm ve size ne düşündüğümü söylemek isterim."

"Ben de sana bazı şeyler söylemek istiyorum." "Önce ben gitsem sorun olur mu?"

Onun için çok önemli görüldüğü için dudağını ısırды ve başını salladı.

"Max'in buraya gelip bana Chloe'nin ölüm haberini verdiği geceyi hatırlıyor musun?"

Hamileydi ve sana gerçekten aşık olup olmadığını nasıl anlayacağını sordu?"

"Evet." Onunla geçirdiği her bir saniyeyi hatırlıyordu çünkü ayrı kaldıkları süre boyunca her birini tekrar tekrar yaşamıştı.

"Tek düşündüğü şey o olduğunda, onunla daha fazla zaman geçirmek için sabırsızlandığında ve o etraftayken ellerini kendine saklayamadığında bunu anlayacağını söyledin."

"Kulağa doğru geliyor."

"Tek düşündüğüm sensin. Seninle daha fazla zaman geçirmek için sabırsızlanıyorum. Elimde olsa tüm zamanımı seninle geçirirdim. Ve sen etraftayken ellerimi kendime saklayamıyorum. Tamam, tamam, tamam. Seni seviyorum. Sana aşığım. Burada, New York'ta, istediğin her yerde seninle olmak istiyorum. Nerede olduğumuz umurumda değil. Tek umursadığım orada benimle olman."

"Will," diye fısıldadı, Will'in sözleri ve bu sözlerin ardındaki içtenlik karşısında hayrete düşmüştü. "Ben de seni seviyorum. Sana deliler gibi aşığım ve senin istediğin her şeyi ben de istiyorum, sadece burada istiyorum."

Kısa bir an için gözlerini kapattı, gözlerini tekrar açmadan önce söylediklerini özümsemiş gibi görünüyordu. "Bana aşık olursan ne yapacağıma söz verdiğimi hatırlıyor musun?"

"Bu sözü her şeyimle tutuyorum." "Şimdi her şeyinle bana tutunabilirsin."

Kendini onun kollarına bıraktı ve o da onu yakaladı, çünkü yakalayacağına söz vermişti. Kolları onun boynuna sıkıca sarıldığında, sonunda ait olduğu yere döndüğünü hissetti.

"Konuşmamız gereken her şeyi konuştuk mu?"

"Neredeyse her şey. Web sitesini beğenip beğenmediğinizi söylemediniz."

Gözlerinin içine bakabilmek için ondan uzaklaştı. "Web sitesine *bayıldım*. Muhteşemdi. Ve ne var biliyor musun? O web sitesini ve ailemi ve bizim için önemli olan şeyleri yakalamak için harcadığın sevgiyi gördüğümde bana benim sana aşık olduğum kadar aşık olman gerektiğini biliyordum."

"Seni seviyorum ve onları da seviyorum. Bu yüzden burada olmak istiyorum. Burada yaşamak, burada çalışmak ve ailenle birlikte olmak

istiyorum ve Hunter'la konuştum-"

Şakacı bir şekilde kaşlarını çattı. "Hunter'la tam olarak ne hakkında konuştun?" "Bir iş."

"Bir iş," dedi gülerek. "Kardeşimden bir iş istedin." "Teknik olarak, ondan bir web yöneticisi pozisyonu yaratmasını ve Böylece bir gün hepiniz için olmasını umduğum kadar benim için de önemli hale gelen web sitesi üzerinde çalışmaya devam edebilirim."

"Demek buraya web sitesi için taşınyorsun. Şimdi anladım."

"Birincil sebep buydu. Birkaç ikincil neden daha vardı ama şimdi ne olduklarını hatırlayamıyorum. Eminim aklıma gelecektir-" Adam onu çekip omzunun üzerinden fırlattığında ciğerlerindeki tüm hava boşaldı ve onu etrafında döndürürken kahkahalarla çığlık atmasına neden oldu.

Önce köpekleri içeri aldı, sonra da yatak odasına gitti ve köpeklerin onlara katılmasını engellemek için kapıyı kapattı.

Cameron yatağa zarif olmayan bir *oof* sesiyle indi ve bir an için tam olarak ait olduğu yerde, sevmek için doğduğu adamın yanında olduğunu bilmenin katıksız mutluluğunu yaşadı. Kollarını ona doğru uzattı.

Adam onun üzerine indi, vücudu ağır, sert ve mükemmeldi.

Parmaklarını onun saçlarında gezdirirken, gözlerini dünyasının merkezi haline gelen yüze dikti. "Benimle New York'a gelmek istediğini neden bana söylemedin?"

"Yapacağımı nereden biliyorsun?"

"Fred gibi, ben de inanılmaz derecede iyi bağlantılara sahibim."

Eğlencesi gözlerinin sıcaklıkla parlamasına neden oldu. "Çünkü biraz zamana ihtiyacın olduğunu söyledin ve ben de bunu sana vermek istedim."

"Seninle daha fazla zaman geçirmeyi çok isterdim."

"Artık istediğin kadar zamanın var." Dudakları, onu en başından beri öldüren seksi gülümsemeye dönüştü. "Gerçekten taşınacaksın

Burada mı?"

"Eğer beni kabul edersen."

"Sana kesinlikle sahip olacağım." Sertliğini kadının bacaklarının arasına doğru itti. "Şimdi ve her zaman."

"Uyarın için teşekkürler," dedi ona gülümseyerek.

"Bu bir söz, bebeğim."

Parmaklarını onun saçlarında tutarak, onsuz geçirdiği bir ay boyunca taşıdığı sevgi ve özlemle dolu bir öpücüğe teşvik etti. Tüm önemli parçalar ortaya çıkana kadar kıyafetleri çekiştirip durdular.

Öpüşmeyi kesmeden kızın içine daldı ve sonra dondu kaldı. "Kahretsin. Prezervatifi tamamen unutmuşum."

"Bekle." Ellerini adamın sırtına koyarak, onunla en son birlikte olduğu günden beri her gün onu istediği yerde tuttu. "Şehre döndükten hemen sonra doktorumu gördüm. Güvendeyim ve korunuyorum."

Sözleri kayda geçtiğinde ona attığı bakış paha biçilemezdi. "Yani ne diyorsun ..."

"Demek istediğim, eğer siz de güvendeyseniz, prezervatife gerek yok."

"Ben güvendeyim." Alnını onunkine yasladı, kendini toparlıyor gibiydi. "Bu resmi olarak ilk kez prezervatifsiz seks yapacağım için, gerçekten çok ama *çok* hızlı bitecek."

"Sorun değil. Hiçbir yere gitmiyorum. Bunu telafi edebilirsin."

EPILOG

Etrafa dedikodu yayan biri değilim, bu yüzden ilk seferinde iyi dinleseniz iyi olur.

-Elmer Stillman'a göre İncil

Pazartesi günü iş çıkışı Lincoln kayınpederine altı paket bira getirdi. Law'ın evi. Elmer'ı ön verandada, yılın ilk sıcak günlerinden birinin tadını çıkarırken ve bir ağaç dalından bir baykuş yontarken ıslık çalarken buldu. Landon'ın ahşap işçiliği becerileri doğrudan Elmer'dan gelmişti, ona bildiği her şeyi Landon daha çocukken öğretmişti.

Elmer birasını açıp Lincoln'e diğer sallanan koltuğa oturmasını işaret ederken, "Bu gece seni görüp görmeyeceğimi merak ediyordum," dedi.

"Bunca yıl sonra burada otururken kendimi hâlâ tuhaf hissediyorum." Lincoln sallanan koltuğa yerleşirken kendi birasını açtı. "Aklımda, bu her zaman Sarah'nın koltuğu olarak kalacak."

"Bana göre de öyleydi ama o sandalyeleri tapınağa çeviren biri değildi."

"Doğru." Kayınvalidesi çok pratik, ayakları yere basan insanlardı. Lincoln'ün tanıdığı en iyi adamdı. Bir koca ve baba olarak başarısının büyük bir bölümünü yanında oturan ve taklit edilmeye değer bir örnek oluşturan adama borçluydu.

"Toynak nasıl?"

"Daha iyi. Herkesin son gününü mahvettiğim i ç i n hâlâ kendimi aptal gibi hissediyorum. O lanet ağaç kökünü görmedim bile."

"Olur böyle şeyler ve sen hiçbir şeyi mahvetmedin. Çocuklarla geçirdiğim o haftayı seviyorum."

"Ben de seviyorum ve onların da bizim kadar sevmesine bayılıyorum. Büyüyeceklerini düşünüp duruyordum ama henüz büyümediler."

"Yapacaklarını sanmıyorum."

"Muhtemelen. Mağazada iyi bir gün müydü?" "Harika bir gündü. Bütün gün meşguldük." "Will ve Cameron'dan bir iz var mı?" "Hayır."

Elmer bir kahkaha attı. "Bugün işe ve dün akşam yemeğine de gelemedim."

"Son birkaç gün içinde kardeşlerine haftalarca top ezme malzemesi verdiğini biliyor olmalı."

"İçimden bir ses şu anda aklındaki son şeyin bu olduğunu söylüyor," dedi Elmer. "Onun için de, kız için de iyi. İkisi de birbirleri için deli oluyorlar. Web sitesi hakkında konuştuğu süre boyunca gözlerini ondan hiç ayırmadı. Bunu fark ettiniz mi?"

"Fark ettim."

"Hakkını vermeliyim. Onu buraya getirdiğinde ne yaptığını biliyordun."

"Patrick'i buluşmada gördükten ve onun kendisinden ve işinden bahsettiğini duyduktan sonra, Will'imizin tam da ihtiyacı olan kişinin o olabileceğini hissettim."

Hayatına hızlı bir başlangıç. Ve onları bir araya getirmeme bile gerek kalmadı. Her şeyi kendi başlarına yaptılar."

"Fred'in küçük bir yardımıyla."

"Şaka yapmıyorum," dedi Lincoln gülerek. "Hatırlat da bir dahaki sefere kasabaya uğradığında yaşlı adama teşekkür edeyim."

"Yapacağım." Elmer baykuş oymasını her açıdan inceledi, görünüşe göre yaptığı işten memnundu çünkü bıçağını bırakıp birasını aldı.

"Geçen akşam Cameron'ın arkadaşı Lucy ve Colton arasında ilginç kıvılcımlar uçuştı."

"Söylemiyorsun. Colton'ın dağında bir şehir kızını hayal etmek zor ve onu başka bir yerde hayal edemiyorum." Elmer bu olası eşleşmeyi ciddi ciddi düşünmüş gibiydi. "Ama ondan hoşlandım. Çok alıngan biri."

"Katılıyorum. Yine de onu Colton'la birlikte görür müyüm bilmiyorum. Kıvılcımlardan bir şey çıkıp çıkmayacağını bekleyip göreceğiz."

"Kesinlikle. Şimdi, sevgili Hannah'mızı ne yapacağız?" "Bu zor bir soru," dedi Lincoln iç çekerek. "Bazen endişeleniyorum Caleb'ı kaybettikten sonra hayatına devam etmeye asla hazır olmayacak."

Elmer bira şişesini Lincoln'e doğrulttu. "Onu doğru yöne doğru biraz itmeye ne dersin?"

Lincoln kendi şişesini Elmer'ın şişesine dokundurdu. "Ben varım diyorum."

*All You Need Is Love'*i okuduğunuz için teŖekkrler! Hannah ve Nolan'ın hikyesini anlatan ikinci kitap *Elini Tutmak İstiyorum*'u Haziran 2014'te okuyabilirsiniz.

Elini Tutmak İstiyorum Ŗimdi tüm büyük perakendecilerde ve marieforce.com/books/the-green-mountain-series adresinde n sipariŖ için mevcut. Bölüm 1'in nizlemesi için okumaya devam edin.

[Facebook.com/groups/GreenMountainSeries](https://facebook.com/groups/GreenMountainSeries) adresindeki YeŖil [Dağ](#) Okuyucu Grubuna katılın. Spoilerlara izin verilen ve teŖvik edilen bu kitap hakkında özel olarak konuŖmak için facebook.com/groups/AllYouNeedIsLove1 adresindeki [All You](#) *Need Is Love* Okuyucu Grubuna katılın. Yeni kitaplardan haberdar olmak için marieforce.com adresindeki posta listeme katılın ve marie@marieforce.com adresinden benimle iletiŖime geçmekten çekinmeyin.

OceanofPDF.com

*Green Mountain serisinin bir sonraki kitabının önizlemesi için
sayfayı çevirin*

ELINI TUTMAK İSTİYORUM.

*Haziran 2014'te Berkley Sensation'dan çıkacak ve şimdi tüm büyük
perakendecilerde ve marieforce.com/books/the-green-mountain-series
[series](http://marieforce.com/books/the-green-mountain-series) adresinde ön sipariş için mevcut.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

*Yazın kasabaya yeni bir çocuk taşındı. Adı Caleb Guthrie.
Hunter ve Will ondan hoşlanıyor ama ben henüz karar
vermedim.*

-On iki yaşındaki Hannah Abbott'un günlüğünden

Hannah Abbott Guthrie her yılın ikinci Perşembe gününü iple çekerdi. Johnsbury'deki lise arkadaşlarıyla öğle yemeği ve en sevdikleri spa merkezinde bir öğleden sonrası için buluştuğu ay. Bu gelenek Hannah'nın neredeyse yedi yıl önce kocası Caleb'i Irak'ta kaybetmesinin ardından başlamış ve ilk korkunç keder dalgası geçip Caleb'siz hayatının yeni gerçekliğine döndükten sonra da devam etmişti.

Ailesi gibi arkadaşları da yüzde bin onun yanındaydı ve Hannah "her şeyden kaçış" günlerini tutkuyla seviyordu. Bu kez, arkadaşı Becky'nin geceyi St. Johnsbury'de geçirme davetini kabul etme olasılığını bile düşünüyordu, böylece rahatlatıcı bir öğleden sonra eve arabayla dönmek zorunda kalmayacaktı.

Kardeşi Hunter şehre döndüğünde Caleb'in yaşlı köpeği Homer'ı kontrol etmek için gelmeye gönüllü olmuştu, böylece bütün günü ve geceyi yalnız geçirmek zorunda kalmayacaktı. Homer'ın üstü örtülüken bile davete kulak misafiri oluyordu. Caleb öldüğünden beri uyumakta çok zorlanıyordu ve eğer

Her saat ayakta olacaktı, kendi evinin mahremiyetinde takılmayı tercih etti.

Hannah kalmaya karar vermesi ihtimaline karşı hazırladığı gece çantasını aldı, Homer'ı kucaklayıp Hunter Amca'nın daha sonra onu görmeye geleceğini söyledi ve Caleb'dan miras kalan devasa Viktorya dönemine ait evin kapısını kilitledi. Ev bir kişi için fazla büyüktü ama Caleb büyükannesinden kalan bu evi çok sevmiştir ve Hannah onu asla satmayacaktı.

Eskiyen SUV'sinin kilidini açtı ve sürücü koltuğuna oturmadan önce çantasını arkaya koydu. Gün serin ama güneşliydi, kışın birkaç saat güneyde olduğundan çok daha uzun sürdüğü kuzey Vermont'ta erken bir bahar günüydü. Hannah kışın sürmesine hürmeten, her an çıkarmaya hazır olduğu yeni bahar ceketini yerine ağır bir palto giymeyi tercih etmişti.

Anahtar kontaktayken çevirdi ve hiçbir yere gitmeye işaret etmeyen bir klik sesi duydu. "Hadi ama," diye fısıldadı. "Bugün olmaz. Bunu yarın hiçbir yerde olmadığım zaman yap." Anahtarı tekrar çevirdi ve kendisinin bile bitmiş bir pil olduğunu anladığı aynı *klik, klik, klik* sesini aldı. "Şaka yapıyor olmalısın!"

Bugün herkesin nerede olduğunu hatırlamaya çalışırken başını direksiyona yasladı. Babası ve ikizi Hunter, Montpelier'deki bir iş konferansına gitmişlerdi. Will, New York'ta kız arkadaşı Cameron'ın Vermont'a taşınmak üzere evini toplamasına yardım ediyordu. Colton dağdaki aile şekerleme tesisindeydi, Wade arabalar hakkında en az onun kadar çok şey biliyordu, Lucas ve Landon yirmi yıllık bir

Gönüllü itfaiyede dört saatlik vardiyası vardı ve Max Burlington'da okuldaydı.

Kız kardeşleri Ella ve Charley de bu durumda en az Hannah ve Wade kadar işe yarıyorlardı. Annesi bu sabah Hannah'nın büyükbabasını yıllık muayenesine götürmüştü. Geriye arayabileceği tek bir kişi kalmıştı ve şansına bakın ki o da aramak isteyeceği son kişiydi.

"Nolan'ı ararsam çok umutlanacak ve ben bunu ona yapamam," dedi kendi kendine ve soğuk havaya karşı akıl yürüterek. Geçenlerde onunla Grange'de dans etmesi ve sonra da kendisini eve bırakmasına izin vermesi yeterliydi. Bu, Caleb öldüğünden beri geçen onca yıl boyunca herhangi bir erkekle yaptığından daha fazlaydı.

Ama Nolan sıradan bir adam değildi. Ona karşı hisleri konusunda pek de ihtiyatlı davranmamış, Nolan'ın düşünceli duygularını mümkün olan her fırsatta ona aktarmaktan *hoşlanan* aile üyelerinden birine onun hakkında soru sorma fırsatını asla kaçırmamıştı.

"Aptallık ediyorsun. Ya Nolan'ı arayıp planlarına devam edersin ya da kızlarla geçireceğin günü kaçıırırsın. Bunlar senin seçimin." Yedi yıla yakın bir süredir yalnız yaşadıktan sonra aptalca hissetmediği tek şey kendi kendine konuşmaktı. Kendi kendisiyle ne kadar sık konuştuğunu bilselerdi muhtemelen onu hapse atarlardı.

Acil durumlar için arabada tuttuğu cep telefonuna uzandı ve arama yaptı, kasabada işlettiği istasyonda telefona cevap vermesini beklerken nefesini tuttu.

"Nolan'ın."

Adamın derin sesini duyunca karnını bir sinir dalgası doldurdu. "Alo?"

"Ah, pardon. Hey, Nolan, ben Hannah."

"Hannah." Tek kelimeyle birlikte umut, şaşkınlık ve tereddüt geldi. Sadece adını söyleyerek bu kadar çok şey ifade edebilmesi, ondan uzak durmasının birçok nedeninden biriydi. Ona karşı olan hisleri kötü saklanmış bir sırda ve onun yanında olmak onu geriyordu. Onu hayatı boyunca tanımişti, bu yüzden gerginlik aptalcaydı, gerçekten, ama adamı her gördüğünde gerginlik duyuyordu. "Neler oluyor?"

"Şey, arabam çalışmıyor ve bir kez olsun gidecek bir yerim var." "Ne yapıyor bu?"

"Tıklama."

"Akü gibi görünüyor. Hemen geliyorum." "Oh, um, zamanın var mı?"

"Tabii ki biliyorum," dedi sanki bu hayatında duyduğu en aptalca soruymuş gibi. "Bu benim işim. Birazdan orada olacağım."

"Teşekkür ederim." Telefonu çantasına koydu ve endişeli ve tedirgin hissederek bekledi. Adamın üzerinde böyle bir etkisi vardı ve henüz burada bile değildi. Son iki hafta boyunca, onunla dans ettiği ve sonra da kendisini eve bırakmasına izin verdiği geceyi düşünmemeye çalışmıştı. Ona nasıl iyi geceler öpücüğü verdiğini ya da onu öpmekten ne kadar hoşlandığını düşünmemeye çalışmıştı.

Verandanın önünde o anı yeniden yaşarken parmakları dudaklarına gitti. Onu kapıya kadar geçirmekte ısrar etmişti. "Bu gece iyi vakit geçirdim," demişti. "Benimle dans ettiğin için teşekkürler."

"Korkunç bir angarya," dedi, içinden taşan sinirleri gizlemek için esprili olmaya çalışarak.

"Eminim öyledir," dedi iyi huylu bir kahkaha atarak. "İki sol ayağımla tanınırım."

"Çok iyi bir dansçısın."

"Öyle miyim?" diye sordu, sesi şaşırmış gibiydi. "Çok."

"Huh. Her zaman bu işte berbat olduğumu düşünmüşümdür." "Berbat değilsin."

Kelimeler, beklentiyle ağırlaşan aralarında havada asılı kalmıştı.

"Hannah ..." Her gün elleriyle yaptığı ağır işlere rağmen yüzündeki eli yumuşacıktı.

Verandanın ışığıyla aydınlanan yakışıklı yüzünde gördüğü özlem karşısında nefessiz kalmış ve nutku tutulmuştu. Sonra adamın dudakları onunkilerin üzerindeydi, nazik ve iddiasız ama çok daha tutkulu bir öpücükten daha az sarsıcı değildi. Hannah hiç istemediği halde ondan uzaklaşarak her şeyi mahvetmişti. Bunu neden yaptığı iki hafta sonra hâlâ cevaplayamadığı bir soruydu.

Ertesi gün onu aramıştı, ama korkak olduğu için aramayı sesli mesaja bırakmış ve bir daha onu görmemiş ya da onunla konuşmamıştı - ta ki bugüne kadar. Yine de, kelimeleri ezbere bilene kadar onun tatlı mesajını tekrar tekrar dinlemişti.

Selam Hannah, benim Nolan. Dün gece iyi vakit geçirdiğimi söylemek istedim. Stowe'da kontrol etmek istediğim yeni bir Meksika mekanı var. Meksika yemeklerini sevdiğini hatırlıyorum, eğer bir ara gitmek istersen, numaram sende var. Ara beni, tamam mı?

Telefona geri dönmemiş ya da öpüşmeden kimseye bahsetmemişti. Ne annesine, ne kız kardeşlerine, ne de özellikle basit bir öpücükten çok fazla şey çıkaracak olan meraklı erkek kardeşleri ve babasına. Aslında hiç de basit değildi. Dul kaldığından beri aldığı ilk öpücüktü ve Caleb'in anısına bir şekilde ihanet ettiği duygusundan kaçamıyordu.

Elbette bunun saçma olduğunu biliyordu. Caleb, sevdikleri evde, bunca yıldan sonra hâlâ yalnız olduğu için ona çok kızacaktı. Kocasını, hayatın onu bulmasını beklemeyen, her şeyi yapabilecek türden bir adamdı. Ülkesine hizmet etme arzusu da dahil olmak üzere hayallerinin peşinden büyük bir şevk ve tutkuyla gitmişti.

Bir günlüğüne hayata dönse ve onu neredeyse yedi yıldır olduğu yerde sıkışıp kalmış bulsa, Vermont'un bir ucundan diğer ucuna kadar kışına tekme basardı. Hannah, Nolan'ı öptüğü için hissettiği suçluluk duygusuna sahip çıkması ve bunu Caleb'in anısına ihanet olarak göstermemesi gerektiğini biliyordu. Kocasının onu bir erkeğin bir kadını sevebileceği kadar çok sevdiğini ve onun için en iyisinden başka bir şey istemediğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu.

Hayır, suçluluk duygusu sadece ona aitti ve en azından bunu kabullenebilirdi. Nolan'ı öpmesinin Caleb'la hiçbir ilgisi yoktu. Caleb onun Nolan'la, saygı duyduğu ve yakın arkadaşı olarak gördüğü bir adamla görüşmesini gönülden onaylardı. En azından onaylayacağını umuyordu. Emin olmasının hiçbir yolu yoktu.

Peki takıldığı şey neydi? Hannah bilmeyi diliyordu ama her seferinde aynı bahaneye geri dönüyordu. O hazır değildi

Başka bir adamla hayatına devam etmek istiyordu ve Nolan'ın kendisinden istediği şeylere hazır değilken onu yönlendirmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordu.

Pencerenin çalınması Hannah'yı o kadar korkuttu ki yerinden sıçradı. Titreyen elleriyle kapıyı açtı.

"Sizi korkuttuğum için üzgünüm. Kamyonu duyduğunuzu sandım."

Hannah bu mükemmel derecede hoş ve son derece seksi adamla neden bir ilişki yaşayamayacağını düşünmekten hiçbir şey duymadığını itiraf etmek istemiyordu. Şu anda kaldırımın kenarına park etmiş olan devasa çekicinin gelişini nasıl fark etmemişti? Arabadan dışarı çıktı. "Ben ... um ..."

"Bir milyon mil uzakta mı?" diye sordu yüzünün sol tarafındaki derin gamzeyi ortaya çıkaran sevimli bir sırıtışla. Koyu renk saçları, onu otuz beş yaşından biraz daha yaşlı gösteren gümüş çizgilerle doluydu. Ama onu her zaman olduğu gibi altüst eden şey, yoğun kahverengi gözleri ve ona her yaklaştığında yüz hatlarının tam bir envanterini çıkarıyor gibi görünmeleri idi.

Adam ona şu anda baktığı gibi baktığında kendini tüm savunmalarından sıyrılmış hissediyordu. Hannah boğazını temizledi. "Sanırım öyleydim."

"Aklında çok şey mi var?"

Elleriyle bir şeyler yapmak için çaresizce onları ceketinin ceplerine soktu. "Her zamankinden fazla değil."

Uzun bir süre ona baktı ve tam ona arabası üzerinde çalışmak için burada olduğunu ve gözlerinde gördüğü ham ve muhtaç arzuyla onu ateşe vermediğini hatırlatmak üzereyken, "Seni aramaya çalıştım," dedi.

"Biliyorum."

"O gece haddimi aştıysam özür dilerim. Tekrar tekrar düşündüm ve bana verdiğin ilk fırsattan bu kadar faydalandığıma inanamıyorum-"

"Nolan! Dur. Böyle söyleme. Benden faydalanmadın. Yaptığını düşündüğünü duymaya dayanamıyorum." İsteddiği son şey bu garip konuşmayı yapmak olsa da, yapmadığı halde yanlış bir şey yaptığını düşünmesine izin veremezdi. "Yapmadın."

Başını sallayarak onun sözlerini reddetti. "Bundan faydalandım. Seni çok uzun süre bekledim, Hannah. Ne kadar uzun olduğunu tahmin bile edemezsin. Elime geçen ilk fırsatta da seni rahat bırakamadım."

Adamın sesindeki kendinden iğrenme hali karşısında şok olmuş ve daha da tedirgin olmuştu, ne diyeceğini bilemiyordu. Ne kadar beklemişti? Yedi yıldan fazla mı? Eğer öyleyse, bu onun için yeni bir şeydi. Olmamayı çok istemesine rağmen ona doğru çekildi ve elini koluna koydu.

Önce kızın eline, sonra da gözlerine baktı.

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Benim hatamdı. Seni öpmeyi bırakmak istemediğim için senden o şekilde uzaklaşmamalıydım. Yapmak istediğim son şey buyken neden geri çekildiğimi bilmiyorum."

Nolan biraz daha dik durdu. "Hannah . . ."

"Kafam çok karışık."

"Neyin üzerine?"

"Nasıl oluyor da bir an seni öpmek isteyip, bir an sonra buna hazır değilmişim gibi hissedebiliyorum? Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim."

Derin bir nefes aldı, sanki bir nebze olsun kontrolünü korumaya çalışıyordu. "Belki bunu birlikte çözebiliriz."

Ona bakmaya cesaret etti ve kalbi göğsünde onu nefessiz bırakan komik bir dans yaptı. Bu hiç iyi değildi. Bugün için planladığı şey hiç de bu değildi. "Nasıl yani?"

"Benimle biraz zaman geçir. İstedğin her şeyi yapabiliriz. Baskı yok, öpüşmek yok, sen istemedikçe hiçbir şey yok. Elini tutabilirsem çok mutlu olurum, Hannah."

Adamın ısrarla söylediği sözler ve arkasındaki nezaket karşısında sinirlenen kadın dudaklarını yaladı ve adamın dilinin hareketlerine nasıl odaklandığını fark etmemeye çalıştı. "Neden ben?"

"Biliyorsam ne olayım," dedi sert bir kahkaha atarak, "ama senin olmadığın bir zamanı hatırlayamıyorum."

"Bekle, yani diyorsun ki-"

"Bunu söylediğimi unut. Geçmişin bir önemi yok. Sahip olduğumuz tek şey şu an ve arada sırada birlikte yemek yemekten başka bir şey yapmasak bile seninle olmak istiyorum. Bu mümkün mü, Hannah?"

"I . . . Um, arabam. Gitmem gereken bir yer var."

Dudakları, neden olduğu için pişman olduğu bir hoşnutsuzlukla düzleşti ama sorusuna cevap veremedi. Nasıl hissettiğini düşünmek için biraz zamanı olmadan olmazdı. Vücudunda spontane bir kemik yoktu. Artık yoktu. Caleb öldüğünden ve gençliğini, canlılığını, umutlarını ve hayallerini de beraberinde götürdüğünden beri.

"Kaputu aç."

Kaba ve işveli tonu, kendisiyle zaman geçirmesini istediğinde sesinin aldığı yalvaran tonla keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Hannah arabaya geri dönüp adamın dediğini yaptı ama kapıyı açamadan parmakları mandaldan kaydı. Sürücü tarafındaki kapıyı bıraktı.

Başka bir şey yapmasını isterse onu duyabilmesi için açık bıraktı.

Nolan kapüşonu kaldırdı, bu da ona düşüncelerini toparlaması için adamın yoğun bakışlarından bir anlığına kurtulma fırsatı verdi. Onunla zaman geçirmek istiyordu. Hazır olmadığı şeyler için ona baskı yapmaya hiç niyeti yoktu. Tatlı, yakışıklı, nazik ve çalışkandı; bir erkekte sevdiği ve hayranlık duyduğu her şey onda mevcuttu. Bu son düşünce onu derinden sarsmıştı. En son ne zaman seksle ilgili bir şey düşünmüştü?

"Akü kesinlikle bitmiş, ki bu çok garip. Bu nispeten yeni bir akü. Bir yıl kadar önce değiştirdik. Dün gece farlarınızı açık mı bıraktınız?"

"Hayır."

"Hmm."

"Tamir edebilir misin yoksa planlarımı iptal mi edeyim?"

Yükseltilmiş kaputun altından fırladı. "Ne kadar uzağa gidiyorsun?"

"Sadece St. Johnsbury'ye."

"Tamir edebilirim ama arabayı garaj yolunun sonuna kadar itmeme gerekiyor ki kamyonetimle atlayabileyim. Vitesi boşa alabilir misin?"

"Elbette. Sana yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, hayır. Sıkı otur ve direksiyonu sabit tut ve ben söylediğimde frene bas, tamam mı?"

"Tamam."

Arabanın kaputunu indirdi ama kilitlemedi, paltosunu çıkardı ve nihayet kardan arınmış olan çimlerin üzerine fırlattı. Göğüs cebinin üzerine kırmızı bir isim yaması dikilmiş gri bir iş gömleği giymişti. Pazuları

Arabayı hareket ettirmek için harcadığı çabadan dolayı şişkinleşti, ancak caddeye doğru sürünmeye başladı ve ilerledikçe hızlandı.

"Tamam, dur."

Hannah ivmeyi yavaşlatmak için frene bastı.

Birkaç dakika içinde kızın arabasını akü kablolarıyla kamyonuna bağlamıştı. Çalışırken onu izledi, saçlarının alınına nasıl döküldüğüne ve gömleğinin geniş göğsünü nasıl gerdiğine dikkat etti. Onunla Grange'de dans edene kadar ne kadar kaslı olduğunu hiç fark etmiş miydi?

Doğrusu, başa çıkamayacağı bir şey görme korkusuyla kendine asla çok yakından bakma izni vermemişti. Ama şimdi baktı ve gördüklerinden hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı ve kendi arkadaşlığından bıkmıştı. Bu, uzun, soğuk ve yalnız geçen kış boyunca kendine itiraf ettiği bir şeydi.

Anne babası, büyükbabası, dokuz kardeşi ve yakınlarda yaşayan çok sayıda teyzesi, amcası ve kuzeniyle çevresinde her zaman bir şeyler oluyordu. Ama günün sonunda Hannah, bir zamanlar mutlu bir evlilik yaptığı büyük evde yalnızdı. Otuz beş yaşındaydı ve Caleb'in ölümünün yaklaşan yedinci yıldönümü itibarıyla hayatının beşte birinde, yani evliliğinden daha uzun süredir dul kalmıştı.

Muhtemelen yeniden yaşamaya başlamanın zamanı gelmişti. "Şimdi dene," dedi.

Hannah anahtarı çevirdi ve motorun dönerken çıkardığı hoş sesi duydu. "Çok teşekkür ederim."

"Sorun değil." Aktarma kablolarını çıkardı ve eğilip yerden ceketini almadan önce kaputun düşmesine izin verdi.

Hannah onun her hareketini izliyor, eğilirken lacivert iş pantolonunun gergin arka tarafını nasıl gerdiğini fark ediyordu. Bu görüntü teninin farkındalıkla karıncalanmasına neden oldu - uzun zamandır deneyimlemediği türden bir farkındalık, onu hâlâ korkutma gücüne sahip olan türden bir farkındalık. Pencereyi açtı.

Kamyona doğru giderken kapının önünde durakladı. "Dikkatli sür ve başka bir sorun yaşarsan beni ara."

"Göndereceğim. Faturayı bana gönder."

"Saçmalama. Fatura falan yok, Hannah."

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Sanki "Sorun değil" dışında söylemek istediği başka bir şey varmış gibi durakladı.

Hannah ona seslendiğinde uzaklaşmaya başlamıştı. "Nolan."

Arkasını döndüğünde kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Kelimeleri söylemek için kendini zorladı. "Birlikte biraz zaman geçirmek istiyorum. Dediğin gibi. Eğer sorun olmazsa."

Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, bu onun söylemesini beklediği son şeydi. "Öyle mi? Gerçekten mi?"

Hannah başını salladı. "Seni

arayacağım." "Bekliyor

olacağım."

THE
Vermont
COUNTRY STORE®

FEEL LIKE A KID IN A CANDY STORE

In 1946 we opened our store in Weston, Vermont, and it still looks very much the same today as it did then. We are stocked to the rafters with thousands of practical and hard-to-find goods.

THREE WAYS TO SHOP—ONE GREAT EXPERIENCE

—RETAIL LOCATIONS—

WESTON | **ROCKINGHAM**
657 Main St • Route 100 | 1292 Rockingham Rd • Route 103
OPEN 7 DAYS A WEEK • 802.824.3184

—SHOP OUR CATALOG—

800.564.4623

—SHOP ONLINE—

WWW.VERMONTCOUNTRYSTORE.COM

Established in 1946 BY THE ORTON FAMILY

VISIT PENGUIN.COM

Looking for more about
the book you just read?

Need help finding your
next great read?

Visit

PENGUIN.COM/WELCOME

for book recommendations,
reading group guides, videos,
author interviews and more.

PENGUIN.COM/WELCOME

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.